

ΑΤΡΑΝΤΙΣ

ΑΔ, 7 ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟ- 4 ΔΡΧ.
ΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Η σύμπτωσης

Μπορεί νά θεωρηθῇ ὡς ἀξίωμα:
Ἡ σύμπτωσης ἀποκαλύπτει!
Φέρνει σὸ φῶς ὠρισμένες ἀδυναμίες,
ποὺ κρύβονται στὸ σκοτάδι τῆς ἀνοχῆς.
Ἔτσι συνέβη καὶ τὴν περασμένη ἐβδο-
μάδα: Μιά σύμπτωσης! Μιά σύμπτωσης ἐ-
ξωφύλλου μας μὲ τὸ περιοδικὸ «Θεα-
τῆς». Ἐμεῖς εἴχαμε μιὰ εἰκόνα στὸ δεύτε-
ρο ἐξωφύλλο μας, ὠραία, ἐπιδημητική, ἄ-
ριστα ἐκτυπωμένη, γεμάτη φῶς καὶ ἀ-
γαλλίασι...
Καὶ τὴν ἴδια εἰκόνα τὴν εἶχε πρωτοσέ-
λιδη — φάτσα θιτρίνα — ὁ «Θεατῆς» στὸ
..τοίσισοκόλλητον ἐξωφύλλο του, ἔλεει-
νῇ, ἀναφοκοκκινισμένη — σὰν νάχυσε τὴν
ἰλαρὰ ἢ ἀθῶα γυναῖκα ποὺ παρίστανε! —
κακέκτυπη!

Ὅπερ σημαίνει;

Ὅπερ σημαίνει ὅτι:
Μὲ τὴ σύμπτωσι, ἡ ὁποία ἔφερε τὴ σύγ-
κρισι, μπήκαν τὰ πράγματα γιὰ ἄλλῃ
μιά φορά στὴ θέσι τους.
Καὶ ἀποδείχθηκε:
Ὅτι ἡ ὑπεροχὴ τῆς «Ἀτλαντίδος» εἶνε
ἀναμφισβήτητη ἀπέναντι ἐκείνων ποὺ πα-
ραπαύουν, θέλοντας νὰ τὴ μιμηθοῦν!
Καὶ ὅτι, μὲ τὰ μέσα ποὺ διαθέτει τὸ πε-
ριοδικό μας, θέτει ἐκτὸς μάχης ὅσους θε-
λήσουν νὰ τοῦ ἀντιμετρηθοῦν.
Ἀθλία σύμπτωσης!...

Ἐβιαστήκαμε!

Ἀποδεικνύεται, λοιπόν, ὅτι ἐσπεύσαμε
πολὺ νὰ χαρακτηρίσωμε τὸν ἐφετεινὸ
Μάτιον ὡς μὴνα λευκόν, ἀπὸ ἀπόψεως ἐ-
ρωτικῶν δραμάτων. Δὲν ἐπέρασαν δυὸ εἰ-
κοσιτετράωρα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τὸ ἐ-
γράψαμε καὶ δύο δράματα ἐρωτικὰ μᾶς
ἔδωσαν νὰ καταλάβωμε ὅτι καὶ ὁ ἐφετει-
νὸς Μάτιος δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ὑστερήσῃ
εἰς αἷμα ἀπὸ τοὺς προηγουμένους. Ἐννοεῖ
νὰ κρατήσῃ τὴν ἀξιοπρέπειά του ψηλά.
Πολὺ φοβόμαστε μάλιστα, μήπως κατὰ
τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερο, θελήσῃ νὰ
συμπληρώσῃ τὰ κενὰ τοῦ πρώτου, ποὺ ἐ-
πέρασεν ἀνάιμακτο...
Οἱ ἀπογοητευμένοι ἐρασταὶ ἔχουν τὸν
λόγον!

Ἡ διαγραφή

Θὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ διαγραφή στὰ ψηφο-
δέλτια, ἢ δὲν θὰ ἐφαρμοσθῇ;
Ἰδοὺ ἡ ἀπορία!
Ὁ νέος ἐκλογικὸς νόμος ὀρίζει, ὅτι ἀ-
παγορεύεται στοὺς ἐκλογεῖς νὰ διαγρά-
φουν ὠρισμένους ὑποψηφίους ἀπὸ τὸ ψη-
φοδέλτιο καὶ νὰ προσθέτουν ἄλλους. Οἱ
ἔχοντες ἀντίθετη γνώμη ὅμως ἐπιμένουν
νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ σύστημα τῆς διαγρα-
φῆς.
Τὸ ζήτημα συζητεῖται καὶ μεταξὺ τῶν
πολιτῶν, ἕνας ἐκ τῶν ὁποίων ἐδήλωσε:
— Ἐγὼ θέλω νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ διαγρα-
φή, ὅχι ὅμως τώρα.
— Ἀλλὰ πότε;
— Ὅταν θὰ ἀποκτήσουν καὶ οἱ γυναί-
κες τὸ δικαίωμα νὰ ἐκθέτουν ὑποψηφιό-
τητα.
— Καὶ γιατί θέλεις νὰ ἐφαρμοσθῇ τότε;
— Γιατὶ σκέπτεται νὰ ἐκθέσῃ ὑποψηφιό-
τητα ἡ πεθερά μου.
— Λοιπόν;
— Λοιπόν, θέλω νὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστη-
σιν νὰ τὴν... διαγράψω!

ΠΟΙΟ
ΕΙΝΕ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΠΟΥ ΘΑ ΜΟΙΡΑΣΗ
ΩΣ ΔΩΡΟ

Ἡ Ἀτλαντὶς

μόλις συμπληρωθοῦν
τὰ 8 δελτία σας;

Λοιπόν, ἰδοὺ:

«Ἡ τραγωδία μιᾶς μητέρας»

Ἐνα τελείως ἄγνωστο καὶ ἀδημο-
σίευτο στὴν Ἑλλάδα

ΜΕΓΑΛΟΥΡΓΗΜΑ

τοῦ

Γκὺ ντὲ Μωπασσάν

Ποῖος εἶνε ὁ Γκὺ ντὲ Μωπασσάν, εἴ-
νε περιττὸ νὰ σὰς τὸν χαρακτηρί-
ωμε ἑμεῖς...

ΕΙΝΕ Ο

ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ!

Τώρα, διὰ τῆς «Ἀτλαντίδος» θὰ τὸν
γνωρίσετε καὶ ὡς μυθιστοριογράφον

ΕΙΝΕ

ΑΦΘΑΣΤΟΣ!

Ἡ «ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕ-
ΡΑΣ» εἶνε τὸ πιὸ συγκινητικόν, τὸ

ἀ συνταρακτικόν

ΡΩΜΑΝΤΣΟ

τῆς Γαλλίας...

Φυλάγετε λοιπόν τὰ δελτία σας,
ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ.

Τὸ μεγαλοῦργημα αὐτὸ ἤδη τυπώ-
νεται σὲ ἑκδοσί πολυτελείας...

Τὸ βιβλίο μας θὰ κυκλοφορήσῃ διὰ
τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου Ἐφη-
μερίδων «Σπύρος Ἰσαγγάρης». Οἱ
ἀναγνώσταί μας θὰ τὸ προμηθευ-
θοῦν, ὅσοι μὲν εἶνε στὰς Ἀθήνας
καὶ τὸν Πειραιά, ἀπὸ τὰ γραφεῖα
καὶ τὰ ὑποκαταστήματα τοῦ Κεν-
τρικοῦ Πρακτορείου, ὅσοι δὲ εἶνε
στὴν ἐπαρχίαν, ἀπὸ τὰ ὑποπρακτο-
ρεῖα τοῦ ἰδιοῦ Πρακτορείου «Σπύ-
ρος Ἰσαγγάρης».

Θὰ σὰς δοθῇ μὲ

8 Δελτία

καὶ μὲ 7 Δραχμάς.

Ἐπερίμενε...

Μία χαρακτηριστικὴ σκηνὴ τῆς γειτο-
νιάς. Συζητοῦν δυὸ μεσόκοπες γυναῖκες,
στὸ πρόσωπο τῶν ὁποίων δὲν ζωγραφίζε-
ται κανένα αἰσθημα καλὸ γιὰ τοὺς ἀν-
δρες.
— Στὶς δύο ἦρθε ὁ ἀνδρας μου!, λέει ἡ
μία... τοῦ πάτησα ὅμως ἕνα λούσιμο, ποὺ
ἦταν ὅλο δικό του.
— Ἀμ' κι' ὁ ἀνδρας ὁ δικός μου — εἶ-
πε ἡ ἄλλη — δὲν πάει πίσω. Ἐξημερώμα-
τα μοῦ ἔρχεται ἀπὸ τὸ γλέντι καὶ τὴν τὰς
θέρνα.
— Καὶ δὲν τοῦ λὲς τίποτα;
— Ὅχι... ὅτε λέει.
— Γιατί;
— Περιμένω!
— Καὶ τί περιμένεις;
— Ν' ἀρθῇ πρώτα ἡ λογοκρισία!
Φαντασθῆτε τί εἶχε νὰ τοῦ σοῦρη τοῦ
καυμένου.

Τὰ ἐκδρομικὰ

Τὸ σύστημα τῶν ἐκδρομικῶν τραίνων,
μὲ τὰ φτηνὰ εἰσιτήρια, ἐσημείωσε μεγὰ-
λὴ ἐπιτυχία. Χιλιάδες Ἀθηναῖοι ἐκστρα-
τεύουν κάθε Κυριακὴ στὸ σταθμὸ Λαρί-
σης, γιὰ νὰ κατορθώσουν νὰ θροῦν θέσι
στὸ τραῖνο τῆς Χαλκίδος.
Εἶνε τόσο τὸ πλῆθος ὅμως τῶν ἐκδρο-
μίων, ὥστε γεμίζουν τὰ βαγόνια μέχρι
ἀσφυξίας. Μερικοὶ ἀνεβαίνουν καὶ στὴ
στέγη τῶν βαγονίων.
— Αἱ!, ἐφώναζε κάποιος ἀπὸ τὸ σταθμὸ
σ' ἕνα γνωστό του, ποὺ εἶχε καταλάβει
πρώτην θέσιν... ἐπὶ τῆς στέγης. Ἔτσι ἐ-
ταξιδεύεις; Δὲν κατεβαίνεις μέσα στὸ βα-
γόνι;
— Ὅχι!, ἀπάντησε ἐκεῖνος ἀπὸ τοῦ.
ὕψους τῆς θέσεώς του. Θὰ μείνω ἐδῶ, γιὰ
τί μ' ἀρέσει ἡ ζωὴ... τοῦ ὑπαίθρου!

Τὸ ἄσπρο καὶ τὸ μαῦρο

Οἱ φεμινίστριες, λοιπόν, τῶδεῖσαν στὴ
Παρίσι! Ἐκάναν μιὰ παράνομη συγκέ-
τρωσι, καὶ ὅταν ἐπεχείρησαν οἱ χωροφύ-
λακες νὰ τὴς συλλάβουν, ἔβγαλαν τὰ κοι-
τάκια μὲ τὴν ποῦδρα καὶ τὴν ἐφύσηξιν
κατὰ πρόσωπον τῶν ὁργάνων τῆς το-
ξεως!
Οἱ χωροφύλακες, ὅμως, κατῶρθωσαν
νὰ συλλάβουν τρεῖς φεμινίστριες, ποὺ ἦ-
σαν ὑποψήφιοι δημοτικοὶ σύμβουλοι καὶ
νὰ τὴς ὀδηγήσουν στὸ Πταισματοδικεῖο.
Ὁ πρόεδρος ὅμως τὴς ἀθώωσε.
Καὶ ὅταν οἱ παθόντες ἐτόλμησαν νὰ τὴ
ρωτήσουν γιατί, ἀπήντησε:
— Ἐφαγὰν τόσο μαῦρο οἱ καυμέν-
στις ἐκλογές, ὥστε δὲν πειράζει ἀν ἔ-
ριξαν σὲ σὰς λίγο... ἄσπρο!

Φτώχεια

Κάποιος κλέφτης μπαίνει μιὰ μέρα σὲ
καλὸς τοῦ ἀρχαῖου Μαχάμετ.
Ἡ γυναῖκα: τοῦ ἀμέσως, περίτρο-
σπεύδει νὰ τὸ πῇ στὸ σύζυγό της:
— Ἀντρα! Ἀντρα!
— Τί;
— Σήκω! Σήκω, ντέ! Κλέφτης μπῆκε
μέσα στὸ σπίτι μας!
— Τότε μὲ ἀπάθεια ἀπαντᾷ ὁ Μαχάμετ:
— Σοῦτ! Μὴν τὸν ἐαφνιάσῃς! Ἀ-
τον! Μακάρι νάθρικοε ἐδῶ μέσα τίπο-
νὰ κλέψῃ. Θὰ τοῦ τῶπαρνα ἐγὼ ὅστε
ἀπὸ τὰ... χέρια!

Η φιλολογική μας επιφυλλίς
'Η πρώτη αγάπη
Στήν παγκόσμια λογοτεχνία

Τη γοητεία που έχει για μās αυτή ή ι-
δέα της «πρωτης αγάπης», την αισθάνθη-
καν ανέκαθεν κι' οι μεγάλοι λογοτέχνη-
Γι' αυτό έχομε και πολλά άριστουργή-
ματα με αυτό το θέμα. 'Η πρώτη αγάπη
βρίσκεται πάντα σέ αντίθεσι με τις αντί-
λήψεις του άλλου κόσμου. Κι' έτσι μπο-
ρούμε να πάρωμε αυτή την αντίθεσι ως
βάσι για νά διακρίνωμε σχετικές κατη-
γορίες. — Πρώτον έχομε εκείνες τις πρῶ-
τες αγάπες που έπανάστατον έναντίον του
περιθάλλοντος όπου ζήι το ζευγάρι. Στή
δεύτερη σειρά, υπάρχει μια ριζική αντί-
θεσις ως πρὸς τις βάσεις της κοινωνίας.
Στήν τρίτη κατηγορία ανήκουν εκείνες
οι αγάπες που αντιβαίνουν στην πραγ-
ματικότητα, γιατί είνε όνειρα. 'Η πρώτη
αγάπη δεν βρίσκεται σέ έργα των αρχαί-
ων, γιατί ή γυναίκα τότε, άν εξαιρέσω-
με τις εταίρες, δεν είχε έγώ. Μόλις με
τόν Χριστιανισμό, που έφερε κάποιαν Ισο-
τητα ανάμεσα στά δύο φύλα, γενιέται
αυτό το αίσθημα.

ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

'Η πρώτη αγάπη είνε έγωϊστική. Θυ-
σιάζει το οικογενειακό αίσθημα. Αυτή είνε
κι' ή τραγική υπόθεσηις του έργου
«Ρωμαίος και 'Ιουλιέττα» του Σαίξπηρου.
Οι δυο νέοι είνε τὰ παιδιά των δυο με-
γάλων οικογενειών της Βερόνας. Οι οι-
κογένειες αυτές, αλληλοτρώγονται. Τι
τους μέλλει το μίσος των δικών τους; Τι
τους μέλλει το έχθρικό οικογενειακό ό-
νομα; «Εκείνο που ονομάζομε τριαντά-
φυλλο θά έχη την ίδια ευωδία κι' άν του
δώσωμε άλλο όνομα» λέει ή 'Ιουλιέττα.
'Αγαπήθηκαν μόλις είδε ό ένας τόν άλ-
λον, και μόλις αγαπήθηκαν, πρέπει να
παρθούν. Παντρεύονται κρυφά. Και περ-
νούν κάποιες νύχτες — ελάχιστες, αλλοί-
μονο! — μαζί, όπου ξεχνάνε και ζωή και
θάνατο. Ποτέ, ίσως, ένας ποιητής δεν έ-
ξέφρασε τόσο υπέροχα το έρωτικό παρα-
λήρημα, το μαζί θείο και παιδιαστικό.
Με φουντωμένο το αίμα από το πάθος,
δεν θέλουν να πιστέψουν πώς γλυκοχα-
ράζει κιόλας και κελαϊδεί ό κορυθαλός,
αλλά φαντάζονται ακόμη πώς έχει φεγ-
γάρι και τραγουδεί το αηδόνι! — Για να
μπορέση ή 'Ιουλιέττα να γλυτώση από
τους δικούς της, βάζει τους φίλους της
να οργανώσουν μια κωμωδία. Παίρνει έ-
να ναρκωτικό και πεθαίνει δήθεν. 'Αλλά
γίνεται μια παρεξήγησις κι' ό Ρωμαίος,
που δεν ξέρει τίποτε, παίρνει φαρμάκι. Η 'Ι-
ουλιέττα ευπνά από το λήθαργο, και στην
απελπισία της, σκοτώνεται. — 'Αφαστη
θά μείνη πάντα ή ψυχολογία αυτής της
λιγδζωης αγάπης, όποι ό θάνατος ό τό-
σο πρόωρος δεν άφησε την πρόστυχη κα-
θημερινή ζωή να βγάλη το αγαπημένο
ζευγαράκι από τη' ατέλειωτη γοητεία.

ΜΙΡΕΪΓ

'Η πρώτη αγάπη δεν ξέρει πλούτη και
φτώχειες, ξέρει μόνο τόν έαυτό της. Γι'
αυτό υποφέρει κι' ή Μιρέϊγ, ή ήρωίς του
υπερόχου όμωνύμου ποιήματος του προ-
θηγγιανού Μιστράλ. 'Ο πατέρας της θέ-
λει να της δώση τόν 'Αλάρι, που έχει χί-
λια πρόβατα, που για να τὰ κουρέψουν
χρειάζονται έννήα μαστόροι. 'Η τόν Βέ-
ραν, που έχει εκατό λευκά άλογα γορ-
γά σαν τόν άνεμο. 'Η τέλος, τόν Ούρ-
ριας, που έχει αναρίθμητα βόδια. 'Η Μι-
ρέϊγ όμως δεν θέλει κανέναν από αυτούς.
'Αγαπά το φτωχό Βενσάν, ένα νεαρό κα-
λαθά. 'Αγαπήθηκαν μια μέρα, όπου πη-
γαν να κόψουν φύλλα μουριάς. 'Η κοπέλ-
λα τόν έρωτά με νάζι άν του άρέση. Κι'
εκείνος, τρέμοντας της λέει: «Τὰ μάτια

φώνος δίνος που τραγουδά μέσα μου, όταν
'Αφροδίτη, άπάναντι στη σιγαλή μεύσι-
κή μελωδία που τραγουδά μέσα μου, όταν
ξαπλωμένη πάνω σέ προειές και ζουλών-
τας τὰ θερμά μπράτσα μου, όνειρεύομαι
τὰ φιλιὰ που θα μου δώση τη νύχτα ό κα-
λός μου!» 'Αλλά ό άρχιερεύς άνακαλύ-
πτει την Ιεροσουλία. Μια νύχτα, όταν έφυ-
γε ό Λεάνδρος, σβύνουν τη λάμπα κι' ή
νέος πνίγεται στά κύματα του 'Ελλη-
σπόντου.

ΦΡΑΝΤΣΕΣΚΑ ΝΤΑ ΡΙΜΙΝΙ

'Αλλά ή αγάπη, όπως είπαμε, έπανάστα-
τεί κι' έναντίον των θάσεων της κοινωνί-
ας. Σ' αυτή τη σειρά ανήκει το δράμα
«Ραδιουργία κι' έρώς» του Σίλλερ.

Πολύ θαύτερη έικόμη είνε ή ψυχική
σύγκρουσις μεταξύ δύο κόσμων στο ύπε-
ροχο έπεισόδιο της Φραντσέσκας του Ρί-
μινι στην «Κολάσι» του Δάντη. Στόν ευ-
τερο κύκλο της Κολάσεως λυσσομανά εί-
ώνια μια παγερή άνεμοζάλη. Και σ' αυ-
τήν στριφογυρίζουν αιώνια τὰ ζευγαρία
που υπέκυψαν στά πάθη. 'Ο Δάντης συ-
ναντά σ' αυτή τη χώρα του πόνου την
Φραντσέσκα και τόν Πάολο, που, σφιχτο-
αγκαλιασμένοι, παρασύρονται από την
μυόρα. 'Η Φραντσέσκα ήταν γυναίκα του
Τζοθάννι Μαλατέστα, ενός άπαίσιου αίμο-
βορου τυράννου, ώριμου ηλικίας. Παιδί έ-
κόμη, αναγκάσθηκε να τόν πάρη. Μέσα
στην πνιγρή ατιμόσφαιρα του παλατιού
των Μαλατέστα ή Φραντσέσκα έγνωρίσε
τόν Πάολο. 'Αγαπήθηκαν. Μια μέρα ό
Τζοθάννι τούς πιάνει έπ' αυτοφώρω και
τους σκοτώνει και τούς δύο. 'Ο ποιητής
έρωτά την Φραντσέσκα πώς έγινε ή τρα-
γωδία. Κι' εκείνη του διηγείται πώς από
το διάθασμα ενός Ιπποτικού μυθιστορή-
ματος ήρθε ή συμφορά. «Όταν διαθάζαμε
την περικοπή του έργου όπου περιγράφε-
ται πώς έδόθηκε το φιλι πάντα στα χέλια
με το ποδητό χαμόγελο, αυτός έδω, που
ποτέ πια δεν θα χωρισθί από μένα— έδει-
χνε τόν Πάολο— με φίλησε τρέμοντας στο
στόμα». Κι' ή άνεμοζάλη την παρέσυρε
πάλι στο φριχτό χορό της... 'Ολη ή τρα-
γωδία συμβολίζεται στη μια λέξι «τρέμον-
τας». 'Ηξευραν κι' οι δυο και το πιστεύο-
αν ότι άν φιληθούν θα γεννιώταν ή θανά-
την ήμέρα ξαπλωμένος άνάσκελα.
'Επρεπε να ληφθούν μέτρα. Το άπαι-
τούσε ό άρχηγός του χωριού, γιατί αγα-
πούσε παρὰ πολύ τὰ φίλια και ό Κό-
ρο ήταν μέχρι στιγμής ό προμηθευτής
του.

Φωνάζανε τόν μάγο που θα έκανε-τόν
έξορκισμό. Πήγα λοιπόν και τόν παρα-
κάλεσα να μου έπιτρέψη να παρακολου-
θήσω την τελετή.
— Μά θέβαια... και μπορείς. 'Οπωσδή-
ποτε μπορείς να παρευρεθής.
Κατεθήκαμε μαζί στο χωριό. Οι γονείς
του ψαρά διηγηθήκανε ακόμα μια φο-
ρά πώς συνέβη το κακό.
Μια μέρα, χωρίς καμιά αίτία, χωρίς
καθόλου να προσβάλη τους θεούς, ό Κό-
ρο δεν κατώρθωσε να πιάση ούτε ένα
ψάρι μέσα στά δίχτυά του και μαράζω-
σε ξαφνικά, έτσι όπως το κουρέλι.
'Επειτα παρουσίασαν το μαγεμένο:
'Ενας υπέροχος μαύρος, νέος, ρωμαλέος,
ένας από τούς ωραιότερους άνδρες του
χωριού, ό οποίος παρεκάλεσε τόν μάγο
να τόν βοηθήση.
'Ασφαλώς, είχαν κάνει μάγια, δεν υ-
πήρχε αμφιβολία. Μη νομίζετε ότι άστει-
εύομαι, γιατί πιστέυω θετικά, πώς οι μα-
γοί έχουν ίσχυρά μέσα μαγείας. Και το
πιστέυω ακριβώς, έπειδή στάθηκαν μάρ-
τυς σέ καμιά δεκαριά παρόμοιες περι-
πτώσεις, σαν κι' αυτή που διηγούμαι πα-
ρακάτω.
Δεν λέω, ότι μπορούνε να κατεβάσουν
κεραυνό ή να γκρεμίσουν ένα δένδρο,
άλλα μπορούν κάλλιστα να καταστρέ-
ψουν την Ιδιότητα ενός ανθρώπου. Αυτό
μάλιστα.
Φυσικά όλο το χωριό παρίστατο στόν έ-
ξορκισμό. Μπροστά κάθονταν οι χονείς,
οι συγγενείς και οι φίλοι.

Μικρά-μικρά

— 'Ο συνταγματάρχης 'Ελμερ Τζόνσον,
σέ μια στιγμή έννευριασμού του για ένα
άντικανονικό χτύπημα του αντιπάλου του,
πέταξε την μπάλλα του γκόλφ στο παρα-
κείμενο ποτάμι Ντελάουερ. Τό γεγονός
αυτό συνέβη πριν όκτώ χρόνια. Φανταστί-
τε τώρα την έκπληξι του έν λόγω συντα-
ματάρχου, όταν, ψαρεύοντας τελευταία
στο ίδιο ποτάμι έπιασε έναν κυπρίνο θά-
ρους 30 λιβρών, μέσα στην κοιλιά του ό-
ποιου βρήκε την μπάλλα του γκόλφ.

— 'Ο ρωσικός στρατός, που πολέμησε
στόν τελευταίο κατά της Τουρκίας πόλε-
μο, είχε 610.000 άνδρες. Από αυτούς 311.
000 σκοτώθηκαν σέ διάφορες μάχες ή πέ-
θαναν από τις κακουχίες και τὰ τραύ-
ματα.

— 'Η Πομπαδούρ, ή περίφημη εύνοου-
μένη του Λουδοβίκου 15ου, είχε αποκτή-
σει διαμάντια αξίας 1.783.000 φράγκων,
άλλα κοσμήματα αξίας 800.000 φρ., κα-
θώς και άσημένα σκεύη για το τραπέζι
αξίας 537.000 φρ. και χρυσά 150.000
φράγκων!

— Οι άτμοκίνητες μηχανές του παλα-
ού και του νέου κόσμου, έφθαναν κατά
τά τέλη του 19ου αιώνος τόν αριθμό 50.
000 με συνολική αξία 2.500 εκατομμυρί-
ων φράγκων. Αί 'Ηνωμένα Πολιτεία εί-
χαν 14.200 τέτοιες μηχανές, ή 'Αγγλία
10.900, ή Γερμανία 5.900, ή Γαλλία 4.900,
ή Ρωσία 2.600 κλπ.

Μια τελετή μαγείας
μέσα σ' ένα δάσος τού ίσημερινού

'Όλο το χωριό ήταν άναστατωμένο. 'Η-
ταν πια φώς φανερό, ότι ό Κόρο, ό καλ-
λτερος ψαράς όλης της περιφέρειας, κάτι
είχε πάθει. Είπαν πώς του είχαν κάνει μά-
για και γι' αυτό δεν μπορούσε να πιάση
στά δίχτυα του ούτε ένα, τόσο δά, μικρού-
λι ψαράκι.

'Εκτός άπ' αυτό, ό Κόρο που ήταν έ-
νας άνδρας νέος και ρωμαλέος, έχασε ξα-
φνικά τις αισθήσεις του και παρέμενε ό-
λη την ήμέρα ξαπλωμένος άνάσκελα.

'Επρεπε να ληφθούν μέτρα. Το άπαι-
τούσε ό άρχηγός του χωριού, γιατί αγα-
πούσε παρὰ πολύ τὰ φίλια και ό Κό-
ρο ήταν μέχρι στιγμής ό προμηθευτής
του.

Φωνάζανε τόν μάγο που θα έκανε-τόν
έξορκισμό. Πήγα λοιπόν και τόν παρα-
κάλεσα να μου έπιτρέψη να παρακολου-
θήσω την τελετή.

— Μά θέβαια... και μπορείς. 'Οπωσδή-
ποτε μπορείς να παρευρεθής.
Κατεθήκαμε μαζί στο χωριό. Οι γονείς
του ψαρά διηγηθήκανε ακόμα μια φο-
ρά πώς συνέβη το κακό.

Μια μέρα, χωρίς καμιά αίτία, χωρίς
καθόλου να προσβάλη τους θεούς, ό Κό-
ρο δεν κατώρθωσε να πιάση ούτε ένα
ψάρι μέσα στά δίχτυά του και μαράζω-
σε ξαφνικά, έτσι όπως το κουρέλι.

'Επειτα παρουσίασαν το μαγεμένο:
'Ενας υπέροχος μαύρος, νέος, ρωμαλέος,
ένας από τούς ωραιότερους άνδρες του
χωριού, ό οποίος παρεκάλεσε τόν μάγο
να τόν βοηθήση.

'Ασφαλώς, είχαν κάνει μάγια, δεν υ-
πήρχε αμφιβολία. Μη νομίζετε ότι άστει-
εύομαι, γιατί πιστέυω θετικά, πώς οι μα-
γοί έχουν ίσχυρά μέσα μαγείας. Και το
πιστέυω ακριβώς, έπειδή στάθηκαν μάρ-
τυς σέ καμιά δεκαριά παρόμοιες περι-
πτώσεις, σαν κι' αυτή που διηγούμαι πα-
ρακάτω.

Δεν λέω, ότι μπορούνε να κατεβάσουν
κεραυνό ή να γκρεμίσουν ένα δένδρο,
άλλα μπορούν κάλλιστα να καταστρέ-
ψουν την Ιδιότητα ενός ανθρώπου. Αυτό
μάλιστα.
Φυσικά όλο το χωριό παρίστατο στόν έ-
ξορκισμό. Μπροστά κάθονταν οι χονείς,
οι συγγενείς και οι φίλοι.

Πρώτα άπ' όλα είχαν φέρει φλούδες
από δένδρα του δάσους. Φλούδες χον-
δρές περίπου πέντε πόντους, κομμένες σέ
μάκρος, μαύρες από μέσα και άλειμμέ-
νες με μια ουσία λιπαρή, στην όποια εί-
χαν ανακατέψει ίνες κόκκινες και άσπρες
από άλλα δένδρα.

Πάνω σέ μια μεγάλη φωτιά θάλανε μια
χύτρα, την πιο μεγάλη που υπήρχε στο
χωριό, την όποιαν οι γυναίκες είχαν πλύ-
νει και καθαρίσει.

Τότε ό μάγος έπήρε μια από τις φλού-
δες εκείνες κι' άρχισε να την έζην μ' ένα
μαχαίρακι πάνω από τη χύτρα.

Μια από τις γυναίκες μ' ένα χονδρό
ξύλο άνακάτευε διαρκώς.

Τότε ό μάγος άρχισε να μιλά μόνος του.
Ρωτούσε το άόρατο πνεύμα πόσα πρό-
σωπα έπορευε να περάσουν από τη δοκι-
μασία. Το πνεύμα υπέδειξε είκοσι. Διάλε-
ξε είκοσι άνδρες και γυναίκες, τούς ό-
ποιους έκάθισε άριστερά και δεξιά του.
'Ενώ καθόλουνα στά δεξιά.

Και ή δοκιμή άρχισε. 'Όταν ή χύτρα
άρχισε να θράζη, ό μάγος πήρε λιγάκι
ύγρο μ' ένα κουτάλι, το δοκίμασε ό ίδιος
κι' άρχισε να δίνει στο διπλανό του κι' ό
διπλανός του στόν άλλο, μέχρις ότου ή
κουτάλα έφτασε και σέ μένα. 'Ηπια. 'Η-
ταν πικρό.

Τότε ή τελετή άρχισε να παίρνη τη μα-
γική της μορφή.

Σιγά-σιγά όπομακούθηκαν όλοι οι
άλλοι κι' έμειναν μονάχα οι είκοσι. Κα-
νείς δεν μιλούσε. Λες και τὰ είκοσι πρό-
σωπα περιμένανε από στιγμή σέ στιγμή
κάποιαν άποκάλυψι. Άρχισα να στενο-
χωριέμαι.

'Εν τούτοις δεν συνέβαινε τίποτα και
όλοι μας ήπιαμε ακόμα από μια φορά.
'Η μαγική αυτή τελετή επέβαλλε να εί-
μαστε όλοι καθιστοι, και να πίνωμε με
τη σειρά, μέχρις ότου συμβή κάτι, που
να υποδείκνυε τόν δράστη των μαγίων.

'Η ώρα περνούσε. 'Ηπιαμε ακόμα μια
φορά. 'Επειτα άρχισε να σκοτεινιάζη. 'Α-
ναψαν διαδιά και κάτω από το τρεμου-
λιάρικο φώς τους ή σκηνή γινότανε ακό-
μα πιο τρομαχτική. Κάθε τόσο, ό μάγος
και ό βοηθός του μουρμούριζαν διάφορα
άκατάληπτα λόγια.

Παρά λίγο να πιστέψω, ότι έπρόκειτο
για καμιά πνευματική ουσία και τίπο-
τε άλλο, όταν ξαφνικά, μέσα στην σιω-
πή άκούσθηκε ένα άγριο ούρλιαχτό. Μια
από τις είκοσι γυναίκες κυλίστηκε χάμω
κι' άρχισε να δαγκώνει το χώμα. Φώναζε
και παρακαλούσε να τη συγχωρέσουν.
Φαντασθήτε, ότι ή γυναίκα εκείνη ήταν...
ή γυναίκα του Κόρο.

Για μια στιγμή ό πατέρας του ψαρά
και ό μάγος πέσανε άπάνω της, όργισμέ-
νοι και τη ρωτούσαν τι μέσα μεταπειρί-
σθηκε για να κάνει μάγια στόν άντρα
της. Μόλις τού μάθανε, παροτήσανε τη
γυναίκα ξαπλωμένη και πήρανε δρόμο
για το χωριό.

'Ο έξορκισμός έφερε το έποτελέσιό
του. 'Υπέδειξε τόν υπαίτιο. 'Επειτα από
λίγο, ό πατέρας και ό μάγος ξαναύρι-
σαν γεμάτοι χαρά. Είχανε βρή το μαγικό
και το κατέστρεψαν.

Σέ λίγο ήρθε και ό Κόρο, χαμονελα-
στός, κουνιστός, όλο ζωή και με τη δύ-
ναμι και τη διάθεσί του πάλι άκμαίς.
Δέν έδιαφερόταν πια για τίποτε άλλο, από
την άνάκτησι της υγείας του.

'Όλο το πλήθος έκείνο των χωρικών έο-
χισε αμέσως ένα γλέντι, με φαγιά, πιοτά
και χορούς.

Μονάχα έγώ αισθανόμουνά ακόμα στην
κοιλιά έναν πόνο από κείνο το περίεργο
πιστό της χύτρας που με είχαν ποτίσει.

'Εξηγώ, θέβαια, τὰ πράγματα. 'Εκεί-
νος ό πόνος, το κάψιμο στην κοιλιά, μα-
ζί με την προδιάθεσι, το φόβο και τη νευ-
ρική υπερεδιέγερσι, μεγαλώνει στο κορμί
του ένδοχου.

Τι έγινε με την ένοχο, δεν ξέρω. Είδα
μονάχα, ότι την πήρανε και την πήγαν
σέ μια καλύβα.

Για να τη σκοτώσουν; 'Ισως αυτό ήταν
το πιθανώτερο.

ΑΓΑΠΙΟ ΜΑΖΕΠΠΑ

Πνεύμα

Η ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

'Η σύζυγος του άφηρημένου καθηγη-
τού:

— Σήμερα κλείνουν είκοσι χρόνια που
άρραβωνιαστήκαμε.

'Ο καθηγητής:

— 'Εχεις δίκιο, αγαπητή μου. Είνε και
ρός πια να παντρευθώμε!...

ΕΚΑΝΕ ΦΤΕΡΑ

'Ενας έβραιος και ένας ρωμηός έχουν
καθήσει σ' ένα τραπέζακι καφεinelου και
συζητούν. 'Ο ρωμηός όμως παρατηρεί ότι
ό έβραιος, ενώ μιλεί, κυττάζει διαρκώς
πρὸς την πόρτα.

— Τι έχεις που κυττάς από κει μεριά δυ-
αρκώς.

— Κυττάζω μη μου κλέψουν το παλτό
μου. Το δικό σου ήδη έκανε φτερά!...

ΗΘΕΛΕ ΑΚΟΜΑ ΝΑ ΔΗ ΚΑΤΙ..

'Ο 'Ελιάς, ό όποιος αντιπροσωπεύει ένα
μεγάλο εργοστάσιο δαντελλών επισκέπτε-
ται τόν έμπορο Λεβού.

'Ο Λεβού τόν υποδέχεται με μεγάλο έν-
θουσιασμό.

— Μπορώ να σάς δείξω τη συλλογή μου,
έχω κάτι μοντελλάκια πρώτης γραμμής.

— Ευχαρίστως λέει ό Λεβού.

'Ο 'Ελιάς άνοίγει τη βαλίτσα του και
βγάζει από μέσα εκατοντάδες δείγματα,
τόσα πολλά που τόν κάνουν ν' άπορηί πώς
είχαν χωρέσει εκεί μέσα.

'Ο Λεβού άγγίζει το ένα, το άλλο και
τά παρατηρεί προσεκτικά. Τέλος λέει:

— Και τώρα θα ήθελα να δώ ακόμη
κάτι.

— Τι θέλετε ακόμα, ρωτά ό 'Ελιάς ό
όποιος μυρίζοτανε μια μεγάλη παραγ-
γελία.

— Θα ήθελα να δώ πώς θα μπορέσης να
τά ξαναβάλεις πίσω στη βαλίτσα σου.

Όταν της εξωμολογήθηκε για μία ά-
κόμα φορά τον έρωτά του, εκείνη γέλασε
ξανά. Τα ώραία της χείλη μισανοίχτη-
καν σ' ένα γέλιο ειρωνικό, κοροϊδευτικό,
που τό συνώδεψαν αυτά τα λόγια:

— Είσαι πολύ ρομαντικός, Νίκο... Και
δ ρομαντισμός δεν μπορεί να συγκινήσει
σήμερα μία γυναίκα. Παραδέχομαι ότι
μ' αγαπάς αληθινά, ότι δεν μπορείς να
ζήσης χωρίς μένεα, ότι θα μου αφιερώσεις
όλη σου τη ζωή. Μά αυτό δεν με φτάνει.
Η αγάπη δεν είναι αρκετή για να κάνει την
γυναίκα ευτυχισμένη και μάλιστα μία γυ-
ναίκα σαν και μένα. Μ' αρέσει, φυσικά,
ν' απολαμβάνω το φεγγάρι τις θερμές
καλοκαιρινές βραδυές, αλλά υπό τον όρο
να τρέχω με την ανοιχτή κουρσα, που θα
μου προσφέρει ο άνθρωπος που μ' αγα-
πά... Με γοητεύει το μουρμουρίσμα των
κυμάτων, που κυλούν σιγά-σιγά προς την
άμμουδιά, αλλά προτιμώ ν' απολαμβάνω
αυτή την ευχαρίστηση μέσα σε μία κουφή
βενζινακάτο... Έσύ τί θα μου προσφέ-
ρης;

— Την αγάπη μου!
— Την αγάπη σου και μίαν καλύβη,
όπως λέγανε οι έρωτευμένοι του παλιού
καιρού. Μά κανένας έρωτας δεν μπορεί
να ζήσει μέσα στο φτωχικό περιβάλλον
μιάς καλύβας.

— Ντόλλυ, δεν με βλέπεις πόσο υποφέ-
ρω; Δεν με λυπάσαι;
— Σέ λυπάμαι, καυμένο Νίκο... Σέ λυ-
πάμαι όμως πιο πολύ, γιατί έχεις αυτές
τις κουτές οπισθοδρομικές ιδέες για την
αγάπη και τη ζωή και είμαι περιέργη να
ιδώ ποτέ θα θεραπευθείς επί τέλους από
την αρρώστια του ρομαντισμού...

Κι' ενώ ο Νίκος έσκυβε το κεφάλι του,
κάτω από την σκληρή αυτή καταδίκη που
έβγαине από τα πιο ωραία χείλη του κό-
σμου, η Ντόλλυ, σαν νάβρισκε ήδονη δυ-
ναμώνοντας τις μαχαιριές της στην καρ-
διά του κουτού έρωτευμένου, συνέχισε:

— Μου ζητάς κάτι που είναι αδύνατο...

σια ζωή, με γλέντια, με αυτοκίνητα, με
τουαλέτες, με μπιζού. Θέλεις, λοιπόν, να
τ' αφήσω όλ' αυτά και νάρθω κοντά σου,
για να ζήσω με μία ζωή σαν σε όνειρο,
καθώς λές... Μά είναι τόσο φτωχό αυτό το
όνειρο... Και μου ζητάς αυτή τη θυσία, δ-
ταν έχω σκέπτομαι ν' αφήσω το φίλο που
έχω, για να βρω έναν πλουσιώτερο... Τι
κουτό! που είμαστε έσείς οι άντρες, στην
ηλικία των είκοσι πέντε χρόνων... Δεν
βλέπετε μπροστά σας παρά όνειρα, αγα-
πες και ρωμάντσα... Έχουμε ακριβώς την
ίδια ηλικία. Κι' όμως πόσο διαφορετικά
βλέπω τη ζωή εγώ!...

Ο Νίκος δοκίμασε κι' άλλες φορές να
μιλήσει στη Ντόλλυ για τον έρωτά του.
Μά πάντα έπαυσε την ίδια σκληρή απάν-
τησι. Κι' η πιο μικρή έλπίδα έσθυνε, όλο
έσθυνε, ως που έπαψε να υπάρχει πιά.

Κι' αλήθεια, πώς ήταν δυνατό ν' αφήσει
η Ντόλλυ αυτή τη χρήση ζωή που περνού-
σε κοντά στον πλούσιο φίλο της, για ν' α-
κολουθήσει μια φτωχή καρδιά; Αυτή η α-
παίτησις ήταν μεγάλη. Αλλά ποιός έρω-
τευμένος σκέπτεται ποτέ λογικά;

Ο Νίκος γνώριζε τη Ντόλλυ από αρ-
κετά χρόνια. Έμεναν στην ίδια γειτονιά,
από παιδιά. Η Ντόλλυ ξεπετάχτηκε γρή-
γορα. Έτσι όμορφη και γοητευτική, ό-
πως ήταν, ξεύπηνη και χαριτωμένη, δεν
άργησε να βρει καλή θέσι σε μία Τράπε-
ζα, μόλις τελείωσε το σχολείο. Πολύ γρή-
γορα όμως, από τη γραφομηχανή μετατέ-
θηκε στην αγκαλιά του διευθυντού της
Τραπεζής κι' από τότε, χωρίς να δοκιμά-
ση μεγάλους ήθικους δισταγμούς, που
τούς εύρισκε άσυμπίδαστους με το πνεύ-
μα της εποχής, η Ντόλλυ, μεθυσμένη από
τη μεγάλη ζωή, θέλησε να την απολαύ-
ση, με θυσία κάθε ιδανικού. Έτσι, σε λί-
γον καιρό, βρέθηκε με αυτοκίνητο δικό
της κι' η εμφάνισις της στά κοσμικά κέν-
τρα και στις πλάξ προκαλούσε πάντα τα
θερμά βλέμματα του πόθου και του θαυ-

ζευγάρι 35 έτων

Του κ. Παν. Παπαδούκα

μασμού εκείνων που είχαν λεφτά...

Ο Νίκος, που συνδεόταν με φίλια τό-
σα χρόνια, και την αγαπούσε χωρίς να
τολμήσει ποτέ να της φανερώσει την αγά-
πη του, αποφάσισε να της κάνει πιά την
έρωτική εξωμολόγησι που ανέβαλλε διαρ-
κώς. Πονούσε που την έβλεπε να ζή αυτή
την άμαρτωλή ζωή και ήθελε να την απο-
τραθήσει. Το συνηθισμένο ιδανικό των νέ-
ων που μόλις αρχίζουν τη ζωή τους. Φαν-
ταζόταν τι ευτυχισμένο ζευγάρι θ' αποτέ-
λούσε αυτός κι' η όμορφη Ντόλλυ και τι
ζωή γεμάτη έρωτα και χαρά θα περνού-
σαν κι' οι δυο τους, χωμένοι μέσα σε μία
μικρή φωλίτσα, που θα την έγέμιζε η χα-
ρά της αγάπης...

Τι ρομαντικά όνειρα έβλεπε με ανοιχτά
τά μάτια.

Μά η απάντησις της Ντόλλυ ήταν πάν-
τα η ίδια: Σκληρή κι' απογοητευτική.
Δεν τη συγκινούσε η εικόνα της ευτυχίας
που της εξωγράφιζε ο έρωτευμένος νέος.
Κορόιδευε τη μικρή φωλίτσα, που την έ-
λεγε καλύβη, ειρωνευόταν τους έρωτευ-
μένους που χάνονται μέσα στις δεινρο-
στοιχίες σαν πεζοπόροι, εύρισκε άνητα
τά τρυφερά λόγια που ανταλλάσσει ένα
ζευγάρι που αγαπιέται αληθινά...

Όλ' αυτά της εφάινονταν τόσο άστεια,
ώστε την έπειναν τα γέλια κάθε φορά
που τ' άκουγε ή τ' άθυόταν.

— Άχ!, έλεγε στο Νίκο... Μή μου μι-
λάς πιά για τα ήλιοθασιέματα, φίλε μου,
γιατί με κάνεις και γελάω... Όρα είνε ν'
αρχίσω να μου απαγγέλλης και ποιήμα-
τα! Σέ είδοποιώ ότι τ' άβαρύνεμαι. Μου
φέρνουν πονοκέφαλο... Θά προτιμούσα να
μιλούσαμε για ένα καινούργιο κολλιέ,
που είδα σήμερα σ' ένα χρυσοχοείο της
όδοι Έρμού.

Αυτά τα λόγια έπότηζαν φαρμάκι το
Νίκο.

Όλες του οι απόπειρες είχαν αποτύ-
χει. Τα λόγια του ήσαν θέλη που έπεφταν
σε τοίχο μετέωρον άρμέ, με την αξίωσι να
τόν τρυπήσουν...

— Πόσο διαφορετικά βλέπομε τη ζωή ε-
μείς οι γυναίκες από σας τους άντρες στα
είκοσι πέντε χρόνια! του έλεγε κάθε φο-
ρά που τολμούσε να της ξαναμιλήσει για
την αγάπη ο Νίκος...

Έτσι, ο άνόητος έρωτευμένος κατεδι-
κασε πιά τον έρωτά του σε παντοτεινή
σιγή... Καί, μη μπορώντας να θλέπη αυτή
τη ζωντανή θεά χωρίς ψυχή, να περνά ά-
πό τη μία χρυσή αγκαλιά στην άλλη, έ-
παψε να τη βλέπει...

Πάντα τη θυμόταν όμως... Πάντα την α-
γαπούσε. Πόσες φορές δεν συμβαίνει ν' α-

γαπούσε μια γυναίκα, που ξερο-
μει πώς δεν τό αξίζει. Κι' όσο περισσότε-
ρο νοιάζουμε αυτή την αλήθεια, τόσο πιο
καλά δυναμώνει η αγάπη μας...

Έτσι κυλούσε ο καιρός...

II

Δέκα ολόκληρα χρόνια πέρασαν από
τότε. Η Ντόλλυ εξακολουθούσε τη ζωή
της κι' ο Νίκος τη δική του... Σ' αυτό το
διάστημα, πολύ σπάνια είχαν συναντηθεί,
από τυχαίες συμπτώσεις και από μακρυά.
Δεν τους έδόθηκε ποτέ η ευκαιρία να μι-
λήσουν... Σ' αυτές τις σπάνιες στιγμιαιές
συναντήσεις, αντίλλασσαν ένα βλέμμα, μά
τόσο διαφορετικό... Στο βλέμμα της
Ντόλλυ ήταν ζωγραφισμένος ο οίκτος για
τόν παλιό της παιδικό φίλο για τις ιδέες
που ίσως νάχε ακόμα... Και το βλέμμα
του Νίκου φανέρωνε όλη τη συγκρατημέ-
νη λύπη για τη φίλη των μικρών του χρό-
νων, που εξακολουθούσε την ίδια ζωή...

Κι' έπειτα από δέκα χρόνια συναντήθη-
καν από πολύ κοντά.

Ήταν ένα βράδυ καλοκαιρινό, σ' ένα
παραθαλάσσιο κέντρο, πλημμυρισμένο σέ
φώτα.

Η τύχη τάφερε να βρεθούν στην ίδια
παρέα.

Η Ντόλλυ παρατήρησε τόν παλιό της
φίλο, λίγο καταβεβλημένο από το πέρα-
σμα του χρόνου... Δεν ήταν βέβαια ήλι-
κιωμένος, μά τώρα δεν ήταν και παιδί
όπως τότε. Λίγες γκριζες τρίχες, στους
κροτάφους, και μία αδρότητα στα χαρα-
κτηριστικά, τοδιδναν το ύφος του σοβαρού
και λογικού άντρα. Θάταν τριάντα πέντε
χρόνων τώρα.

Κι' ο Νίκος δεν μπόρεσε να μὴν παρα-
τηρήσει τη μεταβολή της γυναίκας που
τόσο είχε αγαπήσει: Το πρόσωπό της,
που άλλοτε ήταν σαν ένα ανθισμένο λου-
λούδι, τώρα δεν ήταν τόσο όμορφο και
τόσο δροσερό, όπως τότε... Ρυτίδες που
άπαιτούσαν επίμονες προσπάθειες για νά
μη χτυπούν στο μάτι, διακρίνονταν κάτω
από το έκθαμβωτικό φως των λαμπριονιών
και τα μάτια της χρειάζονταν τη σημαντι-
κή βοήθεια του κραγιονιού για να διατη-
ρούν υποψίες ζωηρότητας. Από την πα-
ληά όμορφιά, δεν υπήρχαν τώρα παρά
μονάχα ίχνη...

Αυτή τη βραδυά, έχτύπησαν παράξενα
κι' οι δυο καρδιές. Λίγο αργότερα, βρέ-
θηκαν κι' οι δυο μαζί, μακριά απ' τους
άλλους, καθισμένοι πίσω από ένα βράχο...

Η Ντόλλυ έγειρε το κεφάλι της στα
γόνατα του Νίκου και ψιθύρισε:

Κύττα τί όμορφη που είνε η βραδυά ά-
πόψε... Άκου τα κύματα πώς σπάνε ήσυ-
χα-ήσυχα στην άμμουδιά... Δεν σου φαίνε-
ται σαν να τραγουδούν;...

Ο Νίκος έχάιδεψε τα μαλλιά της Ντόλ-
λυ, χωρίς να μιλά... Τα χείλη τους ένώ-
θηκαν σ' ένα παθητικό φίλι, που έσκέπασε
η νύχτα...

Δεν πέρασαν χρόνια από εκείνο το βρά-
δυ. Μόνο λίγες βδομάδες. Η Ντόλλυ είχε
αφήσει τόν τελευταίο φίλο της, που δεν
ήταν και τόσο πλούσιος — ίσως και να
την είχε διώξει — και είχε αφιερωθή στο
Νίκο... Τόν έβλεπε όμως τόσο κουρασμέ-
νο και τόσο μελαγχολικό και δεν ήξερε...
την αϊτία. Είχαν ένωθή με την αγάπη,
ύστερ' από τόσον καιρό, χωρίς κανείς ά-
πό τους δυο να παρακαλέσει τόν άλλον,
χωρίς κανείς να κλάψη και να ζητήσει να
τόν λυπηθούν... Σάν να τους ένωσε η
μοίρα.

Ένα βράδυ, στη βεράντα του σπιτιού
της, κοντά σε μία σειρά γλάστερς με γα-
ρυφαλλά, η Ντόλλυ έχάιδεψε τα μαλλιά
του Νίκου.

Και τούλεγε:

— Μίλησέ μου σαν τότε, αγαπημένα
μου... Πές μου τα ίδια λόγια... Πές μου
για το φεγγάρι, για το ήλιοθασιέμα...
Θυάσαι μήπως κανένα ποιήμα... Τί όμορ-
φη βραδυά η αποψινή... Άχ! Πόσο θέλω
να ζήσωμε μαζί, έρωτευμένοι, σε μία μι-

κρή φωλίτσα, με την αγάπη μας... Θά
περνούμε τόσο ωραία κι' οι δυο. Θάνε η
ζωή μας ένα όνειρο άτέλειωτο... Μά τί έ-
χεις; Γιατί δεν μιλάς;...

Ο Νίκος σηκώθηκε και είπε:

— Ντόλλυ, αυτά δεν μπορούν να γί-
νουν... Απόψε πρέπει να χωρίσωμε!

— Να χωρίσωμε; επανέλαβε η Ντόλλυ,
σαν να μη έπίστευε τ' αυτή της...

— Ναι, Ντόλλυ. Δυστυχώς έτσι πρέπει
να γίνη.

— Δεν μ' αγαπάς, λοιπόν;

— Δεν λέω αυτό. Σ' αγαπάω... Μά δλ'
αυτά που λές, οι όμορφες βραδυές, το
φεγγάρι, τα τρυφερά λόγια δεν μπορούν
τώρα να μās άπασχολούν. Ντόλλυ, σου
εξομολογούμαι ότι θα παντρευτώ!

— Θα παντρευτείς; Καμιά άλλη αγα-
πη ίσως;

— Δεν πρόκειται για αγάπη...

— Τότε... Λεφτά.

— Δεν τό κρύβω. Μου έπρότειναν ένα

γάμο που δεν πρέπει να τόν άρνηθώ. Η
νύφη είνε και νέα και πλούσια. Έχει πολ-
λά. Οι συγγενείς της έχουν μεγάλες έπι-
χειρήσεις, θά με κάμουν συνεταίρο. Είνα
για μένα μία μοναδική ευκαιρία να γίνω
πλούσιος.

— Θα παντρευτείς χωρίς έρωτα;

— Έρωτες... Ρωμάντσα... Σ' αγαπάω,
μ' αγαπάς... είπε με τόνο περιφρονησεως
ο Νίκος. Αυτά δεν είνε για την ηλικία μας
πιά, Ντόλλυ. Θά μου επιτρέψεις να σου
πώ πώς είνε άνοησίες για τους νεαρούς,
που δεν έχουν την πείρα της ζωής. Είμαι
τριάντα πέντε χρόνων πιά και δεν μπορώ
να χάνω τόν καιρό μου μ' αυτές τις όμορ-
φες άταπάτες. Η ζωή έχει απαιτήσεις...
Γι' αυτό, Ντόλλυ, θά χωρίσωμε...

— Και όμως τότε μου έλεγες...

— Τότε... Τότε ήμαστε είκοσι πέντε
χρόνων... Βλέπαμε τόσο διαφορετικά τη
ζωή... Τώρα έφτάσαμε κι' οι δυο τα τρι-
άντα πέντε... Και σ' αυτή την ηλικία, τη

«Έμεινα μ' άστεία, Νίκο, η μεγάλη ζωή»

Νεκρικές πομπές στην Κίνα

‘Από τὰ περ’ ἐργα τῆς ‘Ανατολῆς

Ἡ Κίνα μὲ τὸν πανάρχαιο πολιτισμὸ τῆς διατηρεῖ ἀκόμα σὲ πολλὰς ἐκδηλώσεις τῆς καθημερινῆς ζωῆς ἥδη καὶ ἔθιμα περασμένων χιλιετηρίδων, τὰ ὁποῖα στάθη- κε ἀδύνατο νὰ ἐξαλείψῃ ὁ συγχρονισμὸς, ποὺ συντελεῖται κάτω ἀπ’ τὴν ἐπίδρασι τῆς Εὐρώπης.

Ἔτσι μπορεῖ κανεὶς νὰ δῇ καὶ σήμε- ρά ἀκόμα στὶς μοντέρνες συνοικίες τῶν κι- νεζικῶν μεγαλουπόλεων τὸ πῶς ἀλλόκοτο καὶ φανταστικὸ θέαμα μιάς κηδείας μὲ ὅλες τὶς πανάρχαιες διατυπώσεις καὶ τε- λετές, οἱ ὁποῖες τόσο περιέργως φαίνον- ται στοὺς Εὐρωπαίους.

ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

Ὁ νεκρὸς ἐν πρώτοις τοποθετεῖται σ’ ἓνα ἀπλό φέρετρο, ποὺ μοιάζει μὲ κουτί. Κατόπιν κατασκευάζουν στὴν ἐξωτερικὴ πρὸσοψι τοῦ σπιτιοῦ ἓνα εὐλύνο ἱκρίωμα, πᾶνω στὸ ὁποῖο στήριζον μιά σκάλα, ποὺ φθάνει ὡς τὰ παράθυρα τοῦ νεκρικοῦ οἴκιος τῶν. Πολλὰς φορὲς τὸ εὐλύνο ἱκρίω- μα φθάνει σὲ ὕψος τεσσάρων καὶ πάντε πατωμάτων καὶ προσδίδει στὸ σπῆτι μιά περιέργην ὄψιν.

Μιά παλαιὰ θρησκευτικὴ δοξασία— δει- σιδαίμονια θάλεγε ἀνεπιφύλακτα ὁ Εὐ- ρωπαῖος— ἀπαγορεύει στοὺς Κινέζους τὴν εἰσφορά τῶν νεκρῶν ἀπὸ τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας τῶν. Κατὰ τὴν ὥρα τῆς κηδείας πρῶτοι οἱ συγγενεῖς τοῦ νεκροῦ ἀκούου- θοῦν τὸν περίεργο αὐτὸν δρόμο, ὀδηγού- μενοι μὲ δεμένα τὰ μάτια, ἀπὸ δύο υπαλ- λήλους τοῦ ἐργολάβου τῶν κηδείων. Ἐ- πεῖτα γίνεται ἡ ἐκφόρα τοῦ νεκροῦ.

ΤΟ ΑΝΘΟΣΤΟΛΙΣΜΑ ΚΑΙ Η ΠΟΜΠΗ

Μπροστὰ στὸ σπῆτι, τὸ φέρετρο τοποθε- τεῖται ἐπάνω σ’ ἓνα ὑψηλὸ φορεῖο, σκεπα- ζεταὶ μ’ ἓνα πολυτελὲς καπνικὸ καὶ στολι- ζεταὶ μὲ ἄφθονα ἀνθῶ. Τὸ ἀνθοστόλισμα αὐτὸ γίνεται ἐπὶ τῇ θάσει πολὺ καλλιτε- χνικῶν σχεδίων, οὕτως ὥστε τὸ πλῆθος τῶν λουλουδιῶν νὰ ἀποτελῇ ἓνα αἰσθητι- κά διατεταγμένον σύνολο. Βαρυπενθύντες συγγενεῖς καὶ πλῆθος περιέργων συγκεν- τρώνονται γύρω ἀπὸ τὸ νεκρὸ.

Ἐν τῷ μεταξύ γίνονται οἱ προετοιμα- σίες γιὰ τὴν ἐκκίνησι τῆς πομπῆς. Τερά- στιοι δράκοντες κατασκευασμένοι ἀπὸ χαρτόνι προηγούνται γιὰ νὰ ἐξορκίσουν τὰ κακά πνεύματα. Ἀκολουθοῦν, καμω- μένα ἐπίσης ἀπὸ χαρτόνι, τὰ προσφιλή φαγητὰ καὶ τὰ ἄλλα ἀγαπημένα ἀντικεί- μενα τοῦ νεκροῦ.

ΣΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟ

Ἡ μακρὰ πομπὴ φθάνει στὸ νεκροτα- φεῖο, τὸ ὁποῖο παρουσιάζει ἐπίσης μιά ἀ- ++++++

βλέπομε πάλι τόσο διαφορετικά, ὅ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο... Ἐσὺ, γυρίζεις ἐκεῖ ποὺ ἀρχίζα κάποτε ἐγώ... Μὰ ἐγὼ πέρασα πιά ἀπὸ τὴν κρίσι αὐτῆς νεότητος. Τώρα καταλαβαίνω πόσο εἶχες δίκην τότε, ποὺ μούλεγες τὰ λόγια ποὺ σοῦ λέω αὐτὴ τῇ βραδυᾷ ἐγώ...

Ὁ Νίκος κύτταξε τὸ ρολόι του. — Εἶνε ἀργά, εἶπε...

Σὲ λίγο ἀκούστηκε ὁ χτύπος τῆς πόρ- τας ποὺ ἔκλεινε γιὰ πάντα πίσω ἀπὸ τὸ Νίκο...

Τὰ βήματά του ἔσβυσαν στὸ πλάκω- στρῶτο τοῦ πεζοδρομίου... Ἐνῶ τὰ μάτια τῆς Ντόλλυ, θοὰ ἀπὸ τὰ δάκρυα, κυτ- τοῦσαν τὸ φεγγάρι, ποὺ φαινόταν σάν νὰ χαμογελοῦσε εἰρωνικά καὶ κοροϊδευτικά.

ΠΛΗΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

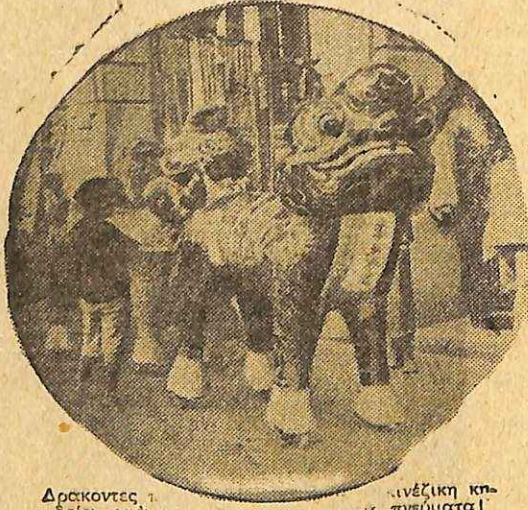
συνήθιστη εἰκόνα. Οἱ τάφοι δὲν εἶνε ὅ- ντως κοντὰ στὸν ἄλλο ὕψος σὲ μῆ- ρος, ἀλλὰ σὲ μεγάλη ἀπόστασι καὶ ἔχουν ἐξωτερι- κῶς ὅλοι τὴν ἴδια ἀπαράλλαχτη ὄψιν.

Ὁ κινεζικὸς τάφος μοιάζει πολὺ περισ- σότερο μ’ ἓνα θωμὸ τοποθετημένο στὴ μέ- σῃ ἐνὸς ἡμικυκλικοῦ τοιχώματος ἀπὸ λί- θου, τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ ἓνα εἶδος ἀψίδος στολισμένης μὲ διάφορες συμβολικὲς πα- ραστάσεις. Ἡ τραπεζοειδὴς σαρκοφάγος, ποὺ μὲ τὴν ἐπιμήκην πλευρὰ τῆς εἶνε ἐ- στραμμένη πρὸς τὸν θεατὴ, εἶνε ἐπίσης στολισμένη μὲ ἐπιγραφὰς καὶ σύμβολα. Συχνὰ στὶς δυὸ ἀκρὲς τῆς ἀψίδος τοποθε- τοῦνται δράκοντες. Τὰ διασημὰ ποὺ χωρίζουν τοὺς τάφους εἶνε ἐντελὼς γυμνά.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ

Ὁ μεγαλοπρεπὴς τρόπος τῆς κηδεύσε- ως τῶν νεκρῶν στὴν Κίνα— ἐφικτὸς θέ- θαια μόνον στὶς πλούσιες τάξεις— ἀποτε- λεῖ παράδοσι τῆς παλαιᾶς λατρείας τῶν νεκρῶν, ποὺ εἶνε χαρακτηριστικὴ τῶν λα- δῶν μὲ ἀρχαῖο πολιτισμὸ, καὶ ἀπετέλεσε ἔ- πειτα ἓνα στοιχεῖο τῆς θρησκείας.

Βεβαίως ἡ ἀρχικὴ ἔννοια τῶν ἐθίμων καὶ τῶν τελετῶν αὐτῶν ἐλησμονήθηκε. Σὲ ἀρχαιότερες ἐποχὰς στὴν κηδεύσιν ἐκοιμί- ζοντο πραγματικὰ φαγητὰ, τὰ ὁποῖα θὰ ἐχρησίμευαν ὡς τροφὴ τοῦ νεκροῦ κατὰ τὴ διάρκειαν τοῦ ταξιδιοῦ του γιὰ τὸ ὑ- περπᾶν. Στὸ γεγονὸς ὅτι, στοὺς νεω- τέρους χρόνους τὰ φαγητὰ αὐτὰ ἀντικα- τεστάθησαν, ἀπὸ μεγαλοπρεπὴ χάρτινα σύμβολα, οἱ ἀδελφεὶ δὲν θὰ δοῦν παρὰ τὴ

Δράκοντες, βεβαίως, ἀπὸ χαρτόνι, ἀπὸ πνεύματα!

μανία τῆς πολυτελείας καὶ τῆς ἐπιδείξε- ως. Ἐπίσης καὶ σὲ πολλοὺς ἄλλους τὸ σχῆμα τῶν κινεζικῶν τάφων δὲ θὰ προ- καλέσῃ παρὰ μόνον αἰσθητικὰς ἐντυπώ- σεις. Καὶ ἐν τούτοις τὸ ἡμικυκλικὸ σχῆ- μα τῶν τάφων ἔχει μιά θαυμάσιαν φιλοσο- φικὴ ἔννοια καὶ σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀνεπλήρωσε ἀπὸ τοὺς κόλλπους τῆς μη- τέρας γῆς ἐπιστρέφει καὶ πάλι στὴν αἰώ- νια μητέρα του.

Ἔτσι καὶ στὴν περίπτωσι τῶν Κινέζων ἐπιβεβαιώνεται ἡ ἀλήθεια, ὅτι τὴ φιλο- σοφία ἐνὸς λαοῦ γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸν ἄν- θρωπο ἐν γένει τὴν κατανοεῖ κανεὶς καλ- λίτερα ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ὁ ἐν λόγω λαὸς ἀντιμετωπίζει τὸ πρόβλημα τοῦ θανάτου.

ΛΕΩΝ ΣΑΧ

Συζυγικὴ συμφωνία

— Ἐγὼ σοῦ λέω ναί.
— Κι’ ἐγὼ σοῦ λέω ὄχι.
— Τότε ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ μας λέει ψέ- ματα.
— Βεβαίως, ξέρω ποῖος λέει ψέ- ματα.
— Καὶ ἐγώ.
— Νά, ἐπὶ τέλους, ποὺ εἴμαστε σύμφω- νοι σὲ κάτι!...

ΣΑΡΑ ΜΕΡΣ

Τὰ μυστηρι-ώδη νησιά

‘Απὸ τὰ παράδο-ξα τῆς φύσεως

Ἐνα ἀπὸ τὰ πῶς μυστηριώδη φαινόμενα τῆς φύσεως εἶνε καὶ τὰ διάφορα νησιά ποὺ μετατοπίζονται ἢ ἐξαφανίζονται ἐν- τελῶς.

Κατὰ τὸ 1831 στὶς ἀκτὲς τῆς Σικελίας εἶχε ἐκραγῇ μιά τρομερὴ θύελλα. Τὰ σπῆτια τῆς ἀκτῆς εἶχαν σαρωθῇ ἀπὸ τὰ κύματα. Αὐτὴ ἡ θαλασσοταραχὴ διήρκε- σε τρεῖς ἡμέρες, ὅτε ξαφνικὰ μὲ τὸ τρα- βηγμὰ τῶν νερῶν οἱ κάτοικοι τῶν πέριξ εἶδαν ν’ ἀναπηδᾷ ἀπὸ τῇ θάλασσᾳ ἓνα θουνὸ μὲ ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἡφαιστειῶν τῆς Σικελίας. Οἱ ψαράδες κατὰπληκτοὶ ἐπλησίασαν μὲ τὶς θάρκες τους. Τὸ θουνὸ αὐτὸ θοισκόταν ἐπάνω σ’ ἓνα ὑπέροχο νησάκι. Ἐπειτα ἀπὸ λί- γες μέρες, δίπλα σ’ αὐτὸ τὸ νησί ἐμφανί- σθηκε ἀκόμα ἓνα ἄλλο, στολισμένον κ’ αὐτὸ μ’ ἓνα θουνό.

Τὸ νησί αὐτὸ ὀνομάσθηκε Φερνανδία. Ἀμέσως ἡ Ἀγγλία ἤρθε γὰ κἀνὰ κατο- χὴ γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ ὡς ναυτι- κὴν θέσιν.

Τὸ θησαυρεῖο τῆς Σικελίας δὲν τὸ ἐπὶ- τρεψε. Διαμαρτυρήθηκε καὶ ἡ ἱστορία αὐτῇ θὰ κατέληγε ἀσφαλῶς σὲ κανέναν πόλεμο, ἐν τὸ νησί— φρονίμως φερόμε- νο— δὲν ἐξαφανίζονταν καὶ πάλι ἔπειτα ἀπὸ ἐνὸς μηνός...ζωή.

★

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ δὲν εἶνε ἀσυνήθες κ’ ἔχομε πολλὰ παραδείγματα τέτοιου εἶδους.

Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὴν νῆσον Νέα Μποζισλάβ, ποὺ ἡ ζωὴ τῆς ἦταν μονά- χα τριάντα χρόνια.

Ἀλλὰ τί νὰ πῇ κανεὶς γιὰ τὴν νῆσον τοῦ Τριστάν ντὶ Κουνα ποὺ ἀνακαλύφθη- κε τὸ χίλια πεντακόσια ἔξη; Τὸ νησί αὐ- τό, ποὺ θρίσκεται στὰ νότια τοῦ Ἀτλαν- τικοῦ ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ ἡφαιστεια. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ ἀνακαλύφθηκε, ἔ- χει ἐξαφανισθῇ δυὸ φορές.

Ἀπὸ τὰ 1816 ἔγινε ἀγγλικὴ κτῆσις καὶ κατοικεῖται ἀπὸ μερικὰς οἰκογενεῖς.

★

Ὅχι λιγώτερο τραγικὴ εἶνε καὶ ἡ ἱστο- ρία τῆς νήσου Πίτκερν, ἡ ὁποία θρίσκε- ται στὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανό, σὲ ὀκτὸ μέ- ρες ἀπόστασι ἀπὸ τὴ Νέα Ζηλανδία.

Ἀνακαλύφθηκε τὸ 1767 καὶ ἔμεινε ἐ- κατοικητὴ ὡς τις 23 Ἰανουαρίου τοῦ 1790. Τὴν ἡμέραν δηλαδὴ ποὺ ἐγκαταλεί- θηκε σ’ αὐτὸ μιά πολὺ παράξενη ὁμάδα ἀπὸ ἑνδεκα λευκοὺς, ἔξη μαύρους καὶ ἑνδεκα γυναῖκες Μαλαῖες.

Οἱ λευκοὶ ἀποτελοῦσαν τὸ πλήρωμα ἐνὸς πλοίου. Ἐπανεστάτησαν καὶ σκότω- σαν τὸν καπετάνιο καὶ τοὺς ἀξιωματι- κούς.

Ἀποθιβάσθηκαν, λοιπὸν, καὶ ἔφτιασαν μιὰν ἀποικίαν. Ἡ ἐργασία ἀρχισε, ἀλλὰ οἱ λευκοὶ ἐπέλασαν τοὺς μαύρους κ’ ἔτσι οἱ μαύροι ἐσκοτώσαν τοὺς ἔξι λευκοὺς.

Ἐπειτα ὁ ἕνας ἀρρώστησε κ’ ἐπέθα- νε. Καὶ οἱ ἄλλοι δυὸ σκοτώθηκαν ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς συντρόφους τους.

Στὰ 1810, ἓνα πλοῖο τοῦ Ἀγγλικοῦ στόλου ἀντελήφθη τὴν νῆσον Πίτκερν καὶ ἐπλησίασε.

Βρῆκε μονάχα ἓνα γέρο ἀπὸ τοὺς λευ- κούς, ὁ ὁποῖος διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστο- ρία τῆς.

Ἡ Ἀγγλία δὲν ἐτιμώρησε τὸν κακοῦρ- γο ἐκεῖνο σύντροφο, τούναντιον τοῦ ἐ- συγχώρησε τὰ ἐγκλήματά του, καὶ ἀρ- γότερα μάλιστα ὅταν πέθανε τὸν ἔστησε κ’ ἓνα ἀγαλμα εἰς μνήμην τοῦ πρώτου κατοίκου τῆς νήσου.

ΣΑΡΑ ΜΕΡΣ

Ὁ μυριόπλουτος σπαθάριος

‘Απὸ τῇ χλιδῇ στὴν ἀγχώνη

Στὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς χιλιάδες ἦ- σαν οἱ Ἕλληνες, ποὺ ζοῦσαν μ’ ἓνα διαρ- κὴ φόβο κάτω ἀπὸ τὸν βαρὺ ζυγὸ, τρομά- ζοντας γιὰ τὴ ζωὴ τους, γιὰ τὴν τιμὴ τους, γιὰ τὴν περιουσίαν τους.

Μὰ καὶ πολλοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι, ποὺ κατῶρ- θωναν νὰ πάρουν τέτοια ἐπίζηλη θέσι στὸ τουρκικὸ κράτος, ὥστε ὀχι μόνον νὰ πλουτίσουν, μὰ καὶ ν’ ἀποκτήσουν δύναμι ἀπεριόριστη καὶ νὰ γίνουν ἐτσι ἐπικίνδυ- νοι καὶ σὲ Χριστιανούς καὶ σὲ φίλους.

Ἐνας ἀπ’ αὐτοὺς ἦταν ὁ Γιώργης Σταυ- ράκης ἢ Σταυράκογλου. Ἡ ζωὴ του πε- ριγράφεται σ’ ἓνα περίεργο ποίημα, τρια- κοσίων εἰκοσι ἔξι στίχων ἐν ὅλῳ, ποὺ ἔχει τὴν ἐπιγραφή: «Ἱστορία διὰ στίχων ἀ- πλῶν, περιλαμβάνουσα τὸν βίον καὶ τὰς πράξεις τοῦ μεγαλοῦ ἀρχοντος καὶ σπα- θαρίου Σταυράκη καὶ τὸν αὐτοῦ θρηνω- δέστατον τέλος καὶ τὸν ἐπονείδιστον θά- νατον».

Ὁ Σταυράκης ἦταν Φαναριώτης ἀπὸ τοὺς τετραπέρατους ἐκείνους Κωνσταντι- νουπολίτες, ποὺ, χάρις στὴ μόρφωσίν τους, στὴν ἐξυμνάδα τους καὶ στὴν ἐπιτηδεότη- τὰ τους κατῶρθωναν νὰ ἐπιβάλλωνται στὸν κατακτητὴ.

Ποιὰ ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς περιουσίας του; Ἀγνωστον. Τὸ ποίημα, ποὺ ἀνέφερα πα- ράπανα, λέει:

«Παυγιά εἶχε περισσὰ καὶ θησαυροὺς μεγάλους, μαργαριτάρ, τζιβαερίκα ὑπέρβαινε τοὺς ἄλλους».

Χάρις στὰ πλοῦτη του, τὸ «ντοβλέτι» τὸν ἔκαμε «κοτζάμπασην», ἀξίωμα ποὺ μόνον στοὺς Τούρκους ἔδινον. Ἐπὶ πλεόν ὁ Σταυράκης ἐπέτυχεν ἀπὸ τὴν Τουρκικὴ κυβέρνησι νὰ τοῦ χορηγήσῃ τὸ μονοπώλιο τοῦ καπνοῦ. Κανεὶς ἄλλος δὲν ἐπιτρέπτο- ναν νὰ πουλᾷ καπνὸ ἐκτός ἀπὸ τὸν Σταυ- ράκη, κ’ ἂν κανεὶς ἐτολμοῦσε νὰ παραδῇ τὴν ἀπαγόρευσιν αὐτῇ, τὸν τιμωροῦσαν θά- ρος αὐτὸ τί χρήματα ἐκέρδιζε ὁ Σταυ- ράκης.

Πάμπλουτος πιά ἔγινε «Καπού-κεχα- γιάς» στὴν Βλαχία, μὲ ἀπόλυτὴ δικαιοδο- σία νὰ κἀν ὅ,τι ἐνόμιζε πρέπον. Ἀλλ’ ἐ- πείδῃ φοβότανε τὶς διαβολὰς, φρόντισε πρῶτα νὰ ἐξασφαλίσῃ ἀπὸ τὸν Σουλτάνο τὸ δικαίωμα νὰ ἐξοριζῇ ὅποιον ἤθελε. Ὁ Σουλτάνος— στὸν ὁποῖον ὁ Σταυράκης εἶχε φροντίσει νὰ σταλοῦν πλουσιώτατα δῶρα— ἐδέχθη πρόθυμα τὴν αἴτησίν του

καὶ ἐξέδωσε τὸ σχετικὸ φερμάνι.

Ὁ Σταυράκης ἦταν πιά ἀσύνδοτος. Ζοῦ- σε ζωὴν ἀφάνταστης μεγαλοπρέπειας καὶ τὰ μέγαρά του φημίζονταν γιὰ τὴν χλιδὴ τους. Ὁ ἀγνωστος ποιητὴς τῆς βιογρα- φίας του λέει:

«Νὰ εἰσέλθῃς μέσα ἐκεῖ, στέκουσιν ἀποροῦσες, σταις ζωγραφιάς καὶ εὐμορφιάς, νάσουν ἐπρόσκυ- (νοῦσες).

Εἰς τοῦ Σπαθάρη τὸν ὄνταν εἶχαν ζωγραφισμένα Βλαχίαν τε καὶ Μπογδανίαν, ὅλα πρὸς ἓνα-ἐνα. Στῆς Σπαθαρέσσας τὸν ὄνταν εἶχαν ζωγραφισμένα τὴν Πόλιν καὶ τὴν Μοσκοβίαν, βασίλειαν τρομα- (σμένα)...

Καρέκλες ἀσημένιες, καὶ ἄλλες ἀσυντέβινες, στὴν Βενετιαν ἦτον, ὅλες ἐκεῖ φθισσμένες... Τρουμπόκια ἐξάστρα, μαμῆδες κεχρυσάρι, καὶ οἱ λουλέδες γυροῦν ὅλο μαργαριτάρ. Καὶ τὰ καφεῖ λιπορῆκτα, ὅλ’ ἦταν ἀσημένια, καὶ τὰ καφεῖ φιλιτζάνια ὅλ’ ἦταν φορφορένια...»

Μὰ, ἡ δυσκολία δὲν εἶνε τόσο ν’ ἀπο- κτήσῃ τὰ πλοῦτη καὶ τὴ δύναμιν, ὅσο τὸ νὰ ἐξέρῃς νὰ τὰ συγκρατήσῃς.

Ὁ Σταυράκης ἐμέθυσε ἀπὸ τὸ μεγα- λεῖο του καὶ τὰ πλοῦτη του καὶ λησμονῆ- σε πῶς, ὅσο καὶ νὰ ἦταν μυριόπλουτος, δὲν ἔπαυε νὰ εἶνε ἕνας «κραγιάν».

Βλέποντας ὅλους νὰ τὸν προσκυνοῦνε καὶ ὅλους νὰ τὸν τρέμουν, ἐνόμισε πῶς ἦταν ἡδὴ παντοδύναμος.

Ἀρχισε λοιπὸν νὰ φέρνεται σκληρὰ πρὸς ὅλους—Χριστιανούς καὶ Τούρκους— καὶ, κάνοντας κατάχρησιν τοῦ δικαίωμά- του, ποὺ τοῦ εἶχε χορηγήσῃ ὁ Σουλτάνος, ἐξώριζε ὅλους ὅσοι ἐπεφταν στὴν δυσμέ- νειά του. Πολλοὺς ἐπίσης ἐφυλάκιζε καὶ ἄλλους κατεδίωξε καὶ, κάποτε μάλιστα, δὲν ἐδίστασε νὰ τὰ βάλλῃ καὶ μὲ τὸν Πα- τριάρχην Σαμουήλ.

Ὅλα αὐτὰ ὅμως, θέβαια, δὲν μπορού- σαν νὰ διαρκέσουν πολὺ. Ὁ κόσμος ὅλος μύλοις ἐναντίον του, πλοῦσιοι καὶ φτω- χοὶ, Χριστιανοὶ καὶ Τούρκοι καταριόνταν τὴν τύχην τους, ποὺ τοὺς ἔρριξε στὰ χέρια ἐνὸς τέτοιου τυράννου.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη «περνῶντας ἀπὸ τὴν Μπογδανίαν ὁ Ταταρχάνης» (ἴσως ὁ Χάν τῶν Τατάρων), ὅπως λέει τὸ ποίημα, ἐ- πληροφόρηθηκε τὴν κατάστασιν καὶ, πηγαί- νοντας στὴν Κωνσταντινούπολιν, τὰ εἶπε ὅλα τοῦ Σουλτάνου.

Ἐξῶ φρενῶν ὁ Σουλτάνος, γιὰ ὅσα ἔ- μαθε, ἀναθέτει σ’ ἓναν Μποσταντζήμπαση νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Σταυράκη νὰ παρου- σιασθῇ ἐνώπιόν του.

Ἀδύνατος εἰς τὰς δόδεκα, νὰ μὴ εἶνε τὸν σώσει, Πασασκενὺ ἐμῆρομα, μὴν εἶχε ἐμῆρώσει,

στῆναι ὁ Μποσταντζήμπασης γενεὶ τζιφὲ καϊκί, πῶς τὸν μὴνὰ ὁ βασιλεὺς, διὰ νὰ τὸν συντύχῃ...

λέει ὁ ἀγνωστος ποιητὴς. Ὁ Σταυράκης, στὴν ἀρχὴ, δὲν ἐφοβή- ῃ. Εἶχε τόση πεποίθησι στὰ πλοῦτη του, ὥστε ἐπίστευε πῶς αὐτὰ ἦσαν ἱκανὰ νὰ τὸν θγάλουν ἀπὸ κάθε δύσκολη θέσι.

Ὁ Μποσταντζήμπασης, ὡστόσο, ἀφοῦ ἐ- φυλάκιζε τὸν Σταυράκη, ἔσπευσε, κατ’ ἐν- τολὴν τοῦ Σουλτάνου, καὶ ἐσφράγισε τὸ μέγαρό του, ποὺ ἦτανε στὸ Μέγα Ρεῦμα.

Δεκατέσσερα καϊκία φορτώσανε μὲ τὰ ἐπιπλά καὶ τὰ ὑπάρχοντα τοῦ Σταυράκη.

Ἐνῶ οἱ σύντροφοί του ἦσαν ἀπασχολη- μένοι μὲ τὴν κατάσχεσιν τῆς περιουσίας τοῦ Σταυράκη, ὁ Μποσταντζήμπασης πη- γαίνει ὁ ἴδιος στὰ διαμερίσματα τῆς γυ- ναίκας τοῦ μυριόπλουτου Ἑλλήνος καὶ, χωρὶς νὰ τῆς πῇ λέξι, βγάζει ἀπὸ τ’ αὐ- τὰ τῆς τὰ πολυτίμια σκουλαρίκια τῆς.

Ἐκείνη κατάλαβε τότε πῶς «ἐχάλασαν» τὸν ἄνδρα τῆς καὶ, κλαίγοντας, βγάζει ἀπὸ τὸν κόρφο τῆς ἓνα μαλαματένιο ρο- λόγι, τὸ δίνει στὸν ἀντιπρόσωπο τοῦ Σουλ- τάνου καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ πάρῃ ὅλα τῆς τὰ πατρικά κοσμήματα καὶ νὰ τὴν ἀ- φήσῃ.

Ἀλλ’ αὐτὸς, παίρνοντας τὸ χρυσὸ ρο- λόγι, τὴν ἐγδύσε, κ’ ἀφήνοντάς τὴν μο- νάχα μὲ τὸ ποικαμίον, τὴν κατεβάσει στὸ καϊκί, ὅπου οἱ σύντροφοί του εἶχανε κα- τεθέσει καὶ τῆς ἄλλες παλλακίδες τοῦ Σταυράκη (εἶχε δολόκληρο χαρῆμί!) τὸ διο ἡμίγυμνες κ’ ἐκείνες.

Ἡ γυναῖκα τοῦ Σταυράκη κατέφυγε στὸ Τζιγγέλικιο, στὸ σπῆτι τῆς ἀδελφῆς τῆς, κ’ ἀπὸ κεῖ παρακολούθησε τὸ μαρ- τύριο τοῦ ἀνδρός τῆς, ποὺ ὡς ἔξης τὸ πε- ριγράφει ὁ ἀγνωστος ποιητὴς:

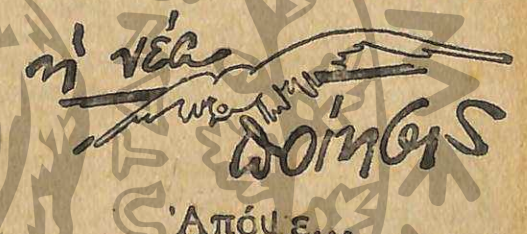
«... Ὑστερον τὸν ἐγύνωσαν, τὰ ρούχα τὸν ἐγὰ (ζοῦν).

Εἰς τὴν καὶ τὸν ἔβαλαν διὰ νὰ τὸν περάσουν ἐκεῖ εἰς τὸ δόσι τοῦ διὰ νὰ τὸν κρεμάσουν. Καὶ τὸν ἐκρέμασαν ἐκεῖ μόνον μὲ τὸ βρακάκι, κείνον τὸν περιβόητον τὸν φοβερὸν Σπαρά-η. Στὸ σπῆτος τοῦ ἐκόλλησαν ἓνα χαρτὶ γραμμένον, τὰς ἑστικὰς ἐγραψαν, ψεύματα τὸν καυμένων. Καὶ ἔβρισαν τὸ χερί του τὸ δεξιὸν στὸ εὐλόν, διὰ νὰ μὴ κλονίζεται καὶ τρέμει ὡς τὸ φύλλον. Ἡμέρες τρεῖς ἐστάθηκε στὸ εὐλόν κρεμασμένος, ἀπὸ τὸν ἦλον μαύρουν, ὁ καταδικασμένος. Ἡ Σπαθαρέσσα κοίταζεν ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν τῆς, ἀντίκρ’ ἀπ’ τὸ Τζιγγέλι καὶ ἔδλεπε τὴν αὐλήν τῆς...»

Κατὰ διαταγὴν τοῦ Σουλτάνου, τὸ πτω- μα τοῦ Σταυράκη δὲν ἐτάφη. Ἀφοῦ ἐξε- τέθη τρεῖς ἡμέρες στὴν ἀγχώνη, πετάχθη- κε ἔπειτα στὴ θάλασσαν.

Ἐπειτα διέταξε καὶ ἐγκρέμισαν ἐκ θε- μελίων τοῦ μέγαρου τοῦ «σπαθάρη» γιὰ νὰ μὴ μὲν τίποτε ἀπ’ αὐτὸν, ποὺ νὰ τὸν θυ- μίσῃ... Τί ἀπέγινε ἡ γυναῖκα του;

Ὁ ἀγνωστος ποιητὴς δὲν μᾶς τὸ λέει. Δὲν εἶνε ὅμως δύσκολο νὰ μαντεύσωμε, πῶς νῆα καὶ ὥραία καθὼς θάτανε, ἀφαρ- λῶς δὲν βρῆκε κανέναν δευτέρου σύζυγο... Γ. ΤΣΟΥΚΛΙΑΣ

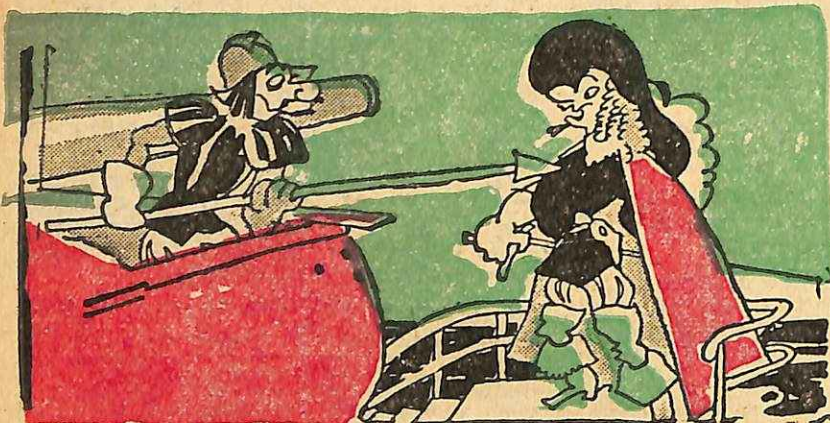

Ἀπόψε... Ἀπόψε πάλι ἐμείνανε ἐγὼ κ’ ἡ νύχτα μόνι στὴν ἔρημ λησκαδία... Σιωπὴς τριγύρω ἀπλώνεται μυστήριον καὶ τὸ χ’ ἀε σκεπάζει τὰ

Συνέχεια τετάρτη υπό Πώλ Μενεστρέλ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ἡ νύχτα ἦτο παγερά ὡς καλαμπούρι-μπούζι...
Κι' ἐνῶ ἡ ὥχρᾶ πανσέληνος μὲ ἀσῆμι γύρω λούζει
τὰ ἡσυχάζοντα νερά τοῦ κόλπου τῆς Τουλῶνος,
θεᾶται ἀνὴρ τις θλοσυρὸς εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ μόνος.
Σ' αὐτοῦ τοῦ κόλπου τὰ νερά, εἰρήσθω ἐξ ἀρχῆς,
μὲ χάριν ἐλικνίζετο ὡς νύμφη ἡ ναυαρχίς,

—Γιατί ἀλλέως σοῦ τρυπῶ μὲ τὴν αἰχμὴν τὰ στήθη!

ὅπου φρουροῦν διπλοσκοποὶ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος
τὸ μουσικὸν τὸ ἄδυτον τοῦ περιφήμου στρώματος.
Ἐνῶ δὲ κτύποι ἀκούγονται—οἱ τοῦ μεσονυκτίου—
πηδᾷ ἐλαφρὸς ὁ ἄγνωστος ἐντὸς τοῦ ἀκατίου...
—Τίς εἶ;—φωνάζει ὁ σκοπὸς τῆς ναυαρχίδος—στήθι
γιατὶ ἀλλέως σοῦ τρυπῶ μὲ τὴν αἰχμὴν τὰ στήθη!
—Νὰ σταματήσω! Τί μοῦ λές! Οὐτιδανέ! Ποτέ!
Ὁρμαίει ἀμέσως ξιφουλκῶν ὁ Γουίδος Σαλετέ...
—Θέσε, φωνάζει στὸν σκοπὸν, τὴ μάχαιραν στὴν θήκην σου,
γιατὶ ἀλλέως ὑπέγραψες ἐσὺ τὴν καταδίκην σου!...
Δὲν ἦρθα μὲ κακοὺς σκοποὺς, σκοπέ, σοῦ φέρνω μῆνυμα
ἀπλῶς ὅτι στὸ Ναυτικὸν τώρα ξεερράγη κίνημα
κι' ἐπ' εὐκαιρίᾳ γιὰ μερικά ὥσάν κι' ἐσεῖς...κοθόνια,
ἀθρόχοις δὲ ποσὶ μὲ μιᾶς νὰ πάρουνε γαλόνια!
—Φίλε μου, λέγει ἐνθουσιῶν ὁ φύλαξ, νὰ μοῦ ζήσης,
γίνουμαι μακαντάσης σου κι' ἂν θέλῃς ἐνισχύσεις,

Κατοσταράκια καὶ μισὲς ἀδειάζων στὴν ἀράδα!

τοὺς ἄλλους· τοὺς σκοποὺς μηνῶ — θᾶνε καμμιὰ ντουζίνα
κάτω στὸ ἀμπάρι κάθονται καὶ παίζουνε κοντοίνα...

...Ὁ Γουίδος ὁ ντὲ Σαλετέ, σὰν πονηρὴ ἄλεπού,
μιλοῦσεν ἔτσι τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ...ἀ π ὁ σ κ ο π ο ὦ !
Ἐντὸς ὀλίγου ὀλόκληρο τὸ πλήρωμα στασίαζε,
τοὺς ἀνωτέρους ἔδενεν, εἴτε τοὺς ἐξεβίαζε
κι' ἀνοίγετο στὸ πέλαγος—στ' ἀλήθεια, οὐχὶ στ' ἀσταῖα—
μὲ λάβαρον πειρατικὸν ἀπάνω στὰ ἱστία!

...Ἐτσι ὁ πανοῦργος Σαλετέ ἀνέκτησε τὸ στῶμα
ποῦ ὁ Βρακίσκος μάταια ψάχνει νὰ θρῆ ἀκόμα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Μπεκρόμouτρον ἐκ γενετῆς, ὁ ἱπ- π ὁ τ ῆ ς Ὁνωρίνο·
—ἴσως διότι ἔλῃγε τὸ ὄνομά του εἰς...ο ἱ ν ο ς—
εἰς τὴν ταβέρνα σύχναζε τοῦ «Νησιτικοῦ Κορέου»
μὲ ἐκπροσώπους ποῦ καὶ ποῦ τοῦ φύλου τοῦ ὠραίου
πλήν, ὅμως συνηθέστερα μὲ τὴν γνωστὴν τριάδα
κατοσταράκια καὶ μισὲς ἀδειάζων στὴν ἀράδα!

Δὲν θὰ δικαιολογήσωμε προχείρως κι' ὅπως-ὅπως
πῶς ὁ Ὁνωρίνος μέθαγε ἀδίκως καὶ ἀσκόπως,
ἀπλούστατα ὁ φίλτατος ἔκρυβε μέσ' στὰ στήθη
καρδίαν φιλαλήθη,

κι' ἀφοῦ ἡ ἀλήθεια θρίσκεται—ὡς λέγουν—εἰς τὸν οἶνον,
κι' αὐτὸς τὴν ἀνεκάλυπτε...βαρέλια καταπίνων!

Κι' ἔτσι ὁ Ὁνωρίνος μας ἐξ...ἀδιακρίσιας
ποῦ εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς κάθε οἰνοποσίας,
πληροφόρηθηκε ἀσφαλῶς ὅτι ἡ μόνη λύσις
τὸ στῶμα γιὰ νὰ ἀνακτηθῇ γοργὰ τῆς βασιλείας,
ἦταν νὰ γίνῃ ἐπιδρομὴ ἐκτὸς τῶν Παρισίων
στὸν «Πύργο τῶν Τριανταφυλλίων», κάπου ἐκεῖ πλησίον.

— Ἀλλὰ τὸ πιὸ περίεργο σὲ αὐτὰ ἐδῶ, ἐν πρώτοις
εἶνε ὅτι ὁ περίφημος πληροφοριοδότης

— καὶ δικαιοῦχος, ὡς γνωστὸν,
τοῦ δέκα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν —

στρωματοφύλαξ τύγχανε τῆς βασιλείας κι' ἦτον
ἐκ τῶν πιστῶν, φανατικῶν καὶ πλέον ἀκλονήτων.
— Πῶς νὰ μὴν δυσαρεστηθῶ, εἶπε στὸν Ὁνωρίνον,
ποῦ ἐνῶ τὴν προστατεύω ἐγὼ ἐκ παντοειδῶν κινδύνων,
εὐνοίας ἡ βασιλίσσα δείχνει στὸν Σαπριστὶ
κι' ἀπλῶς γιὰ τὸ χατήρι του...κοντεύει νὰ ποιστῇ!

Κι' ὁ ἐξωμότης πρόσθεσε μὲ ὕφος πολὺ μακάθριον:

— Περὶ τὸ μεσονύκτιον πηγαίνετε μεθαύριον,
καλέσατε τὸν φύλακα τῆς κινήτης γεφύρας...
Τὸ σύνθημα εἶνε «πάπλωμα»...κι' ἐξ ὀπισθίας θύρας
στὸν πύργο ἀφοῦ εἰσέλθετε, χωρὶς ν' ἀργοπορήτε
τὸ στῶμα στὸ ὑπόγειο κρυμμένο ἐσεῖς θὰ θρῆτε,

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ἡ νύχτα ἦταν δροσερά σὰν μιᾶς παρθένας χεῖλη...
Σελήνη ἐκείνη τὴν βραδυὰ δὲν εἶχεν ἀνατελεῖ...

Μέσ' στὸ σκοτάδι ἀθόρυβα τέσσαρες σκιαὶ ἐγλύστρων,
ἦτο ὁ Ριχάρδος ποῦ ἄγνωστον γιατί δὲν εἶχε οἶστρον·
κι' αὐτὸς ποῦ ἦταν στὴν ποίησι ὠτοριτὲ κι' ἀξίω
δὲν ἠμποροῦσε νάθρῃ μῖαν ὁμοιοκαταληξία!

Ἦτο καὶ ὁ Βραθάντιος, ὁ κολοσσός, ὁ γίγας
ποῦ δὲν μποροῦσε ὅμως κακὸ νὰ κάνῃ...οὔτε μυῖγας!

Ὁ Ὁνωρίνος εἶχε πιῇ κι' ἦταν στὸ «τακίρ-κέφι»
καὶ κάθε δέντρο ἀγκάλιαζε καὶ τῶλεχεν· «ἀδρέμα»!

Εἰκονογράφησις Παύλου Παυλίδου

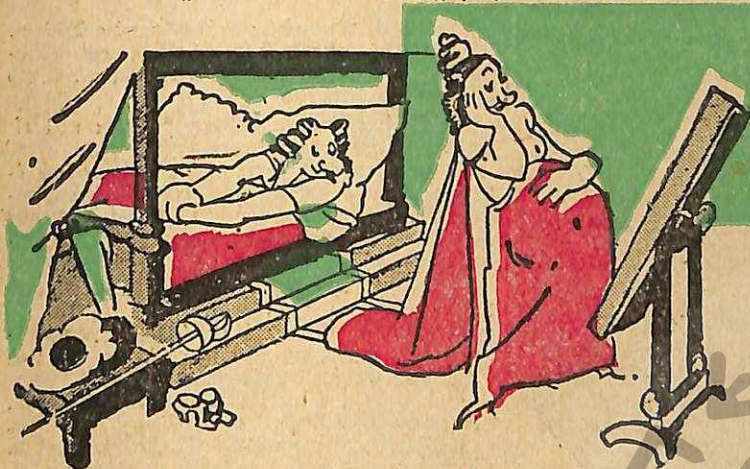
Ὁ νοῦς κι' ἡ σκέψις τοῦ Ἀρμενιάν...ἀρμενιζαν ἄλλοι:
ὁ ἱππότης ἐκορτάριζε καὶ πρὸ καιροῦ πολλοὺ
κάποιον Κυρίαν τῆς Τιμῆς, γυναῖκα πλήρη σφρίγους
ποῦ ἀνῆκε—φεῦ καὶ ἀλλοίμονον!—εἰς τὰς πιστὰς συζύγους!
Ὡσπου μιὰ μέρα ὁ Ἀρμενιάν ὠρκήσθη ὠργισμένος,
ἂν δὲν τοῦ ὑπέκυπτε ἡ σκληρά...νὰ μείνῃ ἑσάει...παρθένος!

...Τὰς σκέψεις του διέκοψεν ὄπλων κλαγγὴ κι' ἀντάρα.
Ὁ Ἀρμενιάν θρυχήθηκε...—Μᾶς πρόδωσαν! Κατάραι!

...Δὲν πρόλαβε ἄλλο τι νὰ πῇ: σκοντάβει κι' ἐκὼν ἄκω
γκρεμίζεται μέσα εἰς θαθὺ καὶ βορβορώδη λάκκον
καὶ πάει κάτω στὸ θυθὸ γοργῶς καὶ ἀπνευστεῖ!

Μπρὸς τὸν Ριχάρδο ὠρῶθηκε ὁ κόμης Σαπριστὶ...
διασταύρωσαν τὰ ξίφη τους καὶ ὁ Ριχάρδος λέει:
—Κόμη, τὴν ἔχεις ἄσχημα κι' ἡ μάνα σου σὲ κλαίει...
Προτοῦ ὅμως στὴν Κόλασι σὲ στείλω μιὰ γιὰ πάντα,
θὰ σοῦ συνθέσω πρόχειρα καὶ μιὰ μικρὴ μπαλλάντα:

«Κόμη φυλάξου ἀπὸ τῆ σπάθης μου
γιατὶ ἔχω ἐγὼ τὴν φήμη ἀράθυμου,

Κι' ἀπλῶς γιὰ τὸ χατήρι του κοντεύει νὰ πριστῇ...

κι' ὅποιος μαζί μου καταπιάνεται,
ἀπ' τῶν θνητῶν τὸν κόσμον χάνεται.
Πρὶν ἔβῃ ἡ σπάθη ἀπὸ τὴν θήκη σου
σπεῦσε νὰ γράψῃς τὴν διαθήκην σου.
Τὸ τέλος ἤγγικε τοῦ θίου σου
μὲ τὰς στροφὰς τοῦ ἐπιτύμβιου σου.

— Φυλάξου, κράζει ὁ Σαπριστὶ, ἱππότη μὰ τὸν Δία,
ἀλλοιῶς γιὰ τὸ τομάρει σου δὲν δίνω δυὸ σολδία!
— Ἀκόμη δὲν τελείωσα, κόμη, μὰ σὲ καλὸ σου,
ἔκου ν' ἀκούσης ζωντανὸς τὸ ἐπιτύμβιό σου:

«Ἐνθάδε κεῖται ὁ Σαπριστὶ
ποῦ εἶχε ἡ βασιλίσσα ἑραστή...
Τὶ λόξα στὰ γεράματα
σ' αὐτὴν νὰ γράφῃ γράμματα
κι' ἐν τέλει, ἐκτὸς προγράμματος,
ὁ κόμης νὰ τὴν παθῇ σὰν...ἀγράμματος!»

Κόμη ἔχεις δυὸ λεπτὸν καιρὸ, κάνε τὴν προσευχὴν σου
καὶ σύστησε στὸν Σατανᾶ τὴν θρωμερὴ ψυχὴ σου!

— Αὐτὰ ποῦ λές, οὔτιδανέ, τ' ἀκούω θερεσέ...
Χτύπα!—Κατάραι!...ὁ Σαπριστὶ ἐφόραγε...κορσέ!
Ἐσπασε καὶ τὸ ξίφος μου! Βοηθᾶτε με συντροφία!
Σπεῦσε, λοιπόν, Βραθάντιε, κάνεις σὰν γάτα ψόφια!

...Πλήν, ὅμως ὁ Βραθάντιος ἀντὶ νὰ σπεύσῃ πρόθυμος,
στοῦ Ὁνωρίνου ἔπρεπε τὴν ἀγκυλιά λιπόθυμος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Ἦτο ὁ Βρακίσκος ἔμφροντις καὶ σκεπτικὸς καὶ σόννουε,
γιατὶ δὲν ἦτο ὁ βασιλῆας ἀπ' τοὺς μοιραίους ἐκείνους
ποῦ παραδέχονται ὡς «γραφτὸ» ἐτοῦτο ἡ ἐκείνο:
«Εἰς τὰ καλὰ καθοῦμενα...Μενέλαος νὰ γίνω!
Ἡ προφητεία ἦταν σωστὴ τοῦ φίλου μου Νουστράδαμου,
ποῦ ὅλο ἐλάφια ἔβλεπε στὴν νυφικὴ παστάδα μου!
Μὲ τὴν Αἰκατερίνη μου, ἀλλοίμονο, ἂν τὰ θάλω.

Ὁ Ἀρμενιάν θρυχήθηκε: —Μᾶς πρόδωσαν! Κατάραι!

θὰ γίνῃ μέγας σαματᾶς καὶ πατιρντὶ μεγάλο...
Δὲν τῶχει τίποτα νὰ πῇ πῶς τὴν ξυλοφορτώνω...
ἐνῶ ἀπ' τὴν παντούφλα τῆς ἐγὼ ὑποφέρω μόνο!
Εἶνε ἀνοικονόμητη... Μοῦ λείπει τίς προάλλες:
— Στὸ θέατρο καλλιτέχνιδες θέλω νὰ δῶ μεγάλες,
θαρέθηκα τὴν Μιστεγκέτ, αὐτὴν τὴν γρηᾶ κατσίκα,
ἀπ' τὴν Ἀθήνα κάλεσε Κυβέλη καὶ Μαρτίκα...
Κι' ἐνῶ μοῦ τὰ ζητοῦσε αὐτὰ, τὰ δάκρυά της ἔρρεον...
Νὰ τῆς χαρίσω ἐδέσση καινούργιο περιδέραιο·
ἐξ ἀδαμάντων...ψευτικῶν γιὰ νὰ ἐξευμενιστῇ!
Τώρα νὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ κόμη Σαπριστὶ,
εἰς τὰ καλὰ καθοῦμενα καὶ μὲ τὸ ἔτσι θέλω
τοὺς νόμους τοῦ Συντάγματος ἀπαντᾶς ἀναστελλῶ!
...Καὶ ἔτσι, κόμη Σαπριστὶ, δὲν μοῦ γλυτώνεις πιά!
Θὰ μοῦ πληρώσης ἀκριβὰ τὴν ἀδιαντροπιὰ...
Ἄν θές καταπατεῖς ξανά, οἰκόπεδο δικό μου
κι' ἂν σοῦ γουστάρῃ...κόσμησε ξανά τὸ μέτωπό μου!...»

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

—Χτύπα! Κατάραι! Ὁ Σαπριστὶ... ἐφόραγε κορσέ!

Η φίλα τους είχε συνδεθεί όχι μόνο με τη χαρά αλλά και με τον κίνδυνο. Και ο κίνδυνος ήταν τόσο μεγάλος και για τους δύο, αφού είχαν εμπιστευθεί τη ζωή τους στην πιο επικίνδυνη δουλειά. Ήσαν οι δυο οι πιο μεγάλοι αεροπόροι του κόσμου.

Μιά φίλα μεγάλη που τους χώριζε μονάχα το κρεβάτι, μέχρι την ημέρα όμως που γνωρίσανε τη Σαβίνα Μινκό.

Ήταν μία πολύ θμορφη κοπέλλα από πολύ καλή οικογένεια, ένθουσιώδης για κάθε περιπέτεια.

Μονάχη της έπεζήτησε να γνωρίση προσωπικώς τους δυο τολμηρούς αεροπόρους.

Τους είχε δει κάποτε να πέφτουν ένα-ένα με το αλεξίπτωτο και να κάνουν διάφορα ακροβατικά παιχνίδια στον αέρα.

Ήταν όμως και οι δυο τους πολύ συμπαιθητικοί νέοι, τόσο ο Στέφανος Τόρσερ όσο και ο Γκουαλτιέρο Σλίγκ.

Μιά όμως που συσχετίσθηκαν περισσότερο και τα αισθήματά τους άρχισαν να συγκεντρώνονται στη νεαρά Σαβίνα, ή φίλα τους κεντήθηκε από κάτι το παράξενο.

Ένοιωσαν μία ζήλεια ο ένας για τον άλλον. Έκρηχθησαν αντίπαλοι χωρίς να το πουν.

Και τότε, ο καθένας χώρια προσπαθούσε να φανή ευχάριστος στη νέα, με την ιδέα να την κατακτήσει, αφού δεν είχε δείξει ακόμα σε κανένα την προτίμησή της.

Την καρδιά όμως της Σαβίνας κατέκτησε ο Γκουαλτιέρο Σλίγκ, όχι μόνο για την υπεροχή που είχε στα φυσικά χαρακτηριστικά, αλλά και για τη μεγαλειότητα

Έρωτική αντίζηλιξ

Μιά ιστορία από τη ζωή

του τολμη στα έναέρια πηδήματα.

Όταν ο Στέφανος Τόρσερ το καταλαβει και το πληροφορήθηκε άμέσως και από τους δυο νέους, τότε ή νίκη του φίλου του τον λύπησε τόσο πολύ, που καμιά άλλη λύπη στη ζωή του δεν του είχε προεβίσει τόσο μεγάλο πόνο.

Φαινομενικά δεν έδειξε τίποτα, τούναντιον τους συνεχάρη, γέλασε, έκανε πως ευχαριστήθηκε, και κείνο το βράδυ πήγαμε μάλιστα μαζί να διασκεδάσουμε τη χαρά των δυο έρωτευμένων.

Και ξαφνικά μία τρομερή ιδέα πέρασε από το μυαλό του Στεφάνου.

Αν εξαφανιζόταν ο Σλίγκ; Τότε ή νέα δεν θα παρέμενε σ' αυτόν; Μέσα στο επικίνδυνο έπαγγέλμά τους οι ευκαιρίες ήταν πάρα πολλές.

Εφθανε μία απροσεξία, μία τρυπούλα στο αλεξίπτωτο, για να τυλιχθί και να γκρεμισθί κάτω.

Θέλησε να βγάλλη άμέσως μέσα από το μυαλό του την ιδέα αυτή. Γύριζε όμως και ξαναγύριζε διαρκώς μέσα στο κεφάλι του.

Οι δυο αεροπόροι είχανε τα αεροπλάνα τους έξω στο Ούνακ-Ρίβερ, όπου πηγαίνανε καθημερινώς με τους πιλότους.

Τα αλεξίπτωτα βρίσκουνταν πάντοτε στη θέσι τους, και τα δυο τα ίδια, όπως ίδια ήταν και τα κοστούμια που φορούσανε οι δυο ακροβάτες του αέρος.

Την Κυριακή εκείνη διοργανωνόταν μία τεραστία έορτη στο Σίδνεϋ.

Μερικές ώρες πριν από την επίδειξη και ενώ ο Γκουαλτιέρο βρισκότανε στο σπίτι της άρραβωνιαστικής του, ο Στέφανος έπήγε στο υπόστεγο. Έδωσε μία κλωταία στο Φλίκ, το σκύλο τους, που άρχισε να γαυγίζει και προχώρησε στο μηχανήμα, όπου ήταν κρεμασμένο το αλεξίπτωτο.

Με μία λάμα ξυραφιού τότε έκοψε ελαφρά το σχοινί και πάνω απ' αυτό πέρσσε λίγη γκόμα για να μη φαίνεται το κόψιμο.

Αφού έξετέλεσε την έγκληματική σ' αυτή ενέργειά του, ο Στέφανος έβγήκε από το υπόστεγο, χωρίς να τον δη κανείς.

Και ήρθε ή στιγμή της τρομερής επιδείξεως. Τα δυο αεροπλάνα σηκώθηκαν ψηλά μαζί με τους ατρόμητους αεροπόρους.

Και ξαφνικά ενώ τα αεροπλάνα έκαναν τους κύκλους των πάνω από τον κόσμο, δυο μαύρα σημάδια ξεχώρισαν από ψηλά.

Άρχισαν να πέφτουν. Άλλά γιατί! το αλεξίπτωτα δεν άνοιγανε ακόμα; Τα δυο κορμιά πέφτανε με τρομερή ταχύτητα στο κενό. Ξαφνικά το ένα άνοιξε ανάποδα, τάλαντευσε τον ακροβάτη και κατέβαινε πιά άπαλά.

Άλλά το άλλο; Το άλλο... Ένα κορμ' έτακίστηκε χ'άω στη γή.

Σκοτώθηκε ο Στέφανος Τόρσερ!

Έκδίκησες, έγκλημα! έφώναζε το πλήθος.

Και ή αστυνομία συνέλαβε τον Σλίγκ. Έξέτασαν και τα δυο αλεξίπτωτα, το ένα είχε κομμένα τα σχοινιά και το άλλο δεμένα με κόμπους.

Ο Σλίγκ άπολογήθηκε βέβαια και είπε ότι δεν ήξερε τίποτα.

Όταν όμως ή αστυνομία θέλησε να εξετάσει την ιδιωτική τους ζωή, τότε βρήκε στη μέση της ώραία Σαβίνα, ή οποία άσφαλώς θα είχε δώσει αιτίες ζηλοτυπίας μεταξύ των δυο φίλων.

Η θέσις του Σλίγκ ήταν πάρα πολύ δυσχερής.

Μιά μέρα, όμως, ο γυιός ενός άστυνόμου ήρθε μονάχος του και βρήκε τον πατέρα του στην άστυνομία.

— Πατέρα, είπε με κλάματα το παιδί. Ίσως να έφταιξα κι' εγώ. Συγχώρεσέ με. Κατάπληκτος εκείνος έβαλε το μικρό να του διηγηθί την κάτωθι περίεργη σύμπτωση:

Είχε πάει έως τα υπόστεγα των αεροπλάνων και εκεί έπαιζε με το σκύλο των δυο φίλων.

Όταν... Άκουσε ήήματα και κρύφτηκε μέσα στο θάθος.

Τότε είδε τον Στέφανο, ο οποίος ήρθε και κάτι έκανε πάνω στο αλεξίπτωτο ενός μηχανήματος.

Από παιδική άφέλεια όταν έφυγε από κεί ο Στέφανος σήκωσε τα δυο αλεξίπτωτα να δη τί διαφορά είχανε και μέσα στην αφήρημάδα του, τα μπερδεψε και έβαλε στη θέσι του Στέφανου το χαλασμένο, και το άλλο στού Σλίγκ.

Η μαρτυρία του μικρού έσωσε τον Γκουαλτιέρο Σλίγκ.

Το έπεισόδιο αυτό ένωσε περισσότερο τις δυο καρδιές και τις ένωσε για πάντα όχι μόνο στην άγάπη, αλλά και στον κίνδυνο.

ΜΑΡΙΝΟ

Ο γενναιότατος

— Άκουσε, Μαρία, να δής τί μου γράφει ο Γιώργος: «Για ένα σου θλέμμα θα περνούσα κολυμβώντας τον Ώκεανό. Για ένα σου φίλημα θα πατούσα μέσα στη φωτιά...».

— Και πως τελειώνει;

— Τελειώνει: «Θάρρο το Σάββατο βράδυ να σε δώ...άν δεν βρέχη!»

Μιά αλησμόνητη βραδυά

με τον Κόντε Ρώμα

Ταξιδιωτικά σκίτσα

Στη Ζάκινθο, γνώρισα τον κόντε Ρώμα, πραγματικό απόγονο Βενετσιάνικης άρχοντικής ράτσας με τίλους και «κιτάπια». Τύπος ώραίος, με μαύρο μουστακάκι ψαλιδισμένο γεωμετρικά. Η άνατροφή και ή μόρφωσις του θαμολογούνται με το άριστο και ή απλότης του με άριστο... στον κύβο! Προσπαθεί να δώση με την έν γένει συμπεριφορά του την εντύπωσι άνθρώπου που δ,τι δήποτε άλλο είνε, παρά ευγενής νερόθραστος, σφιγμένος στο στενόκαρδο κοστούμι της ή λ ι θ ι ο υ γ ε ν ο α ρ ι σ τ ο κ ρ α τ ί α ς. Βέβαια, σ' ένα κράτος που το κυβερνά ή Δημοκρατία δεν χωράνε τέτοια κορδελλάκια. Έν τούτοις, στην Κέοκυρα οι σημερινοί απόγονοι των άλλότε άρχόντων επιμένουν στην παράδοση και ζούν στο δικό τους περιβάλλον. Μαντζωμένοι σε ιδιαίτερη λέσση, όχι μόνον δεν επιτρέπουν την είσοδο σε όποιονδήποτε, αλλά έχουν και θυωρό, έντεταλμένο να δύννη και τις μυίγες ακόμην που πιθανόν να άγνισαν το φτερό τους σε Κεοκυραίο αστή. Ο Ρώμας είνε άληθινά χαριτωμένος άνθρωπος. Όταν προσπαθί ήλίστα— και το θέλει πολύ— να άσπασθί με το άστικό περιβάλλον, γίνεται μέγας! Έδοδιασμένος με μία μεταβλήτη ελσωνία στα λόγια του, καπαζώνει λεπτά— αλλά σκληρά στο θάθος— δ'ος εκείνο το οικόδομημα, τον κολοσσό της έθιμοτυπίας των ένωνών, που διατήρησαν από γενεά σε γενεά οι πρόγονοί του. Το δ,τι ρίχνει στις πλάτες σαν γκάνκαρος το έπανωφόρι του, είνε άρκετο να άναστήσει από τον τάφο τους νκρινιάρηδες και κασοουφισμένους— σ' ανήκουν πάρε διαλελυμένο κινίνο— προπάππους του με το γαστή της άποικηρώσεως στα χέρια. Δέν θα έχεχασω το ελσωνικό του ύφος όταν πηγαινε κάποιον θράδυ, στο σπίτι του να θωμάσωμε τα άνεκτήματα σε βιβλιοθήκες χρυσοφικά και άσημικά κειμήλια που το κοσμοούν. Το πατρογονικό του σπίτι—ιδιοκτησία των Ρώμα— όσο άπογοητεύει τον έπισκέπτη στο έξωτετικό του, τόσο τον κηθλάνει όταν μιπή στο έσωτετικό του. Βασειά ή μούνα των αλώνων πλακώνει την ψυχή από τον τεράστιο πλακόστροτο προβάλλαιο που δδνηεί στο κυρίως έσωτετικό. Βασειές οι πόρτες, βασειά τα ταβάνια, βασειές οι σκάλες, θάρρος ο διάκοσμος. Όλα βασραίνουν εκεί μέσα, τόσο, που με συνθλίβουν, με ζαλίζουν σαν φυσιομάνικα. Δέν θγάζω μιλά. Στέκω σαν ήλιθιος σ' έναν μενάλο θάλαμο, στη μέση και χαζέωω. Όλόμυρα, στούς τοίχους, με κυττάζουν οι καθραρισμένοι πρόγονοι του κόντε θλοσυροί, άπειλητικοί, —έτοιμοι να με κρειάσουν— σαν να μολέσαν: «Πώς τολμάς και μπαίνεις στο άγοντικό μας;...» Ένας που μοιάζει του Ροβεσπιέρου, συνωφωμένος, σ'άζει απ' το κακό του: «Ποιός είσαι του λόγου σου;...» Και ιιά κυρούλα του, κορδομένη σαν ναλοπούλα στο μεταξωτό φόρεμά της, όπως έχει προτεταμένο τον λιγανό, προστάει γεμάτη φαρμάκι: «Βγάλτε τον έξω!...».

Είμαι έτοιμος να ύπακούσω, αλλά εκείνη τη στιγμή ο Κόντε, γελαστός, έρχεται από το άλλο δωμάτιο— όπου είνε πάλι να προσετοιμάση κρασάκι και μεζεδάκια! —και όμολογώ ότι συνήλθα. Στην εμφάνισί του, όλα καθυπετάχθησαν και νόμισα πως στιγμήν δ,τι βρίσκομαι σε φιλικό σπίτι.

— Βλέπεις λεβεντιές; μου λέει γελώντας ύπονωών τους κορνιζαρισμένους ήγεμόνας.

Επιχειρώ να γελάσω, αλλά ξεροκαταπίνω. Ένας άλλος Ρώμας, με τραχηλιές ως τα αυτιά και σπινθηρίζον έίφος, είνε έτοιμος να με χατζαριάση απ' το θάθος

της γωνιάς. Μώκο!..

Με άδδήγησε σ' ένα διπλανό δωμάτιο να πάρωμε κάτι. Και έδω, συνέχεια βενετσιάνικου ρυθμού, με χρυσοκέντητους καναπέδες, τούς όποιους τσαλακώνει έκδικητικά το Βολιώτικο κασμήρι που φορώ. Ρουφήξαμε κένα-δυο ρετινάτα και σε λίγο μία στροφή στον δέκτη του ραδιοφώνου μεταβάλλει, το άρχοντικό σε διανυκτερεύον μπάρ. Μιά ύψιφονος από τη Βουδαπέστη άνατρέπει τα πάντα...εις πείσμα των προγόνων.

Γυρίσαμε δλο το σπίτι ως την τελευταία του γωνιά. Θάύματα πλούτου επίπλων, σερβιτσιών τσαγιού, προεύματος, όλα από άσημι και χρυσάφι, που μεταφράζονται σε άρκετές...όκάδες. Στα σπάνια έπιπλα της έποχής εκείνης όργιάζει ή ευλογητική σε θαμόδ λίγγου και στις βιβλιοθήκες δ,τι δέν θρίσκειται σ' όλες τις άλλες. Άληθινό Μουσείο.

Στις 2 μετά τα μεσάνυχτα, φεύγομε. Ο Κόντε με πηγαίνει σε μία φιλολογική ταβέρνα, έιδωμένη στα γραφικά και πολύπλοκα καντούνια της Ζακύνθου. Στού δ'νομαστού Χιώνη.

Εκεί γνωρίστηκα και με τούς πιο διαλεχτούς διανοούμενους, τον δημοσιογράφο Ζώντο, διευθυντή της έφημερίδος «Πρόοδος» και συγγραφέα συγχρόνως, το Μη-τσο Γούναρη κλπ. Ο Κόντε Ρώμας ήταν ύπεροχος εκείνο το θράδυ. Το χιούμορ του άναψε το γλέντι με την άπαραίτητη κιθάρα του Χιώνη, που είχε την καλωσύνη να μάς τραγουδίση με τη ραγισιένη και γλυκειά φωνή του άπειρες Ζακυνθινές ματινάδες και σύγχρονα ταγκό. Τί πάθος που είχε αυτός ο άνθρωπος! Με τί αίσθημα απέδιδε το τραγούδι και τη γλυκειά κιθάρα, αλήθεια! Τα άσπρα του μαλλιά και οι ρυτίδες του προσώπου του πονούσαν πραγματικά, υπέφεραν και μαζί με το τραγούδι χτυπούσαν άλύπητα σαν κοφτερό λεπίδι, τον άπονοδο έχερó τους χρόνος:

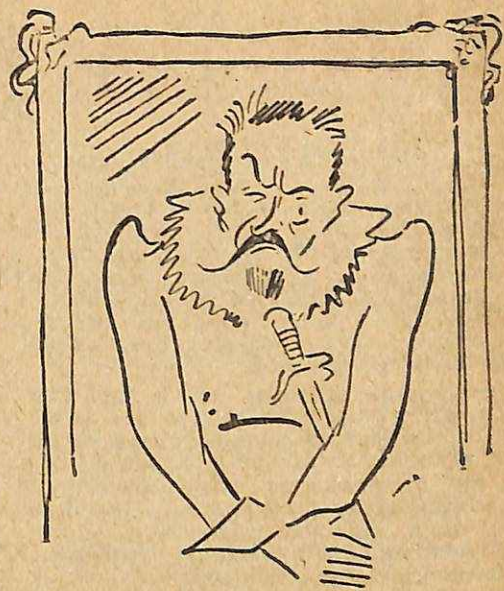
«Ηλιος είνε τα μάτια σου και ή μορφή σεγγάρι κι' ο άνασμός σου εώδια, π' ο χάρος να τα πάρη...»

Γιατί γελάς, πεντάμορφη, τα γεροντάκια μου; Άν ήξερες τη φλόγα μου, θάρρουνά κοντά μου!

Σε λίγο, οι πρώτες πινελιές της αύγης άρχισαν να θάφουν με κροκάτο χρώμα τον ουράνιο θάλο. Ο Χιώνης κλαίει μισογεγμένος στην άγαπητική του, την κιθάρα, και μία γκοίλα ταύρα των μαλλιών του, άγγιστρομένη στις χορδές, μοιάζει με σύμβολο αλώνιας άγέλης. Η παρέα

Ο Χιώνης με την κιθάρα του.

—Ποιός είσαι του λόγου σου!

σιγανομυρμουρίζει κουρασμένη κι' ο Χιώνης κλαίει...κλαίει...

Στο πρώτο γέλιο του ήλιου έτοιμάσα τα μπαγιάκια μου. Έπρεπε να φύγω εκείνο το πρωί με τον «Πολικό» για την Κέοκυρα.

Ο κόντε με συνάδευσε ως την προκυμιά, με το παλτό ριχμένο όπως πάντα στις πλάτες.

«Ορδιος στη θάρκα, γεμάτος ένθουσια σμό, γιατί εξετίμησα πραγματικά τον άνθρωπο αυτόν, καθώς θγαίναμε σ' άνοιχτά φώναξα μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου Άθηνάϊνα:

— Γειά σου, Κόντε!...

ΚΩΣΤΑΣ ΜΠΕΖΟΣ
(Εικονογράφης του ίδιου)

Ποικίλα

*** Το ρεικόρ της οίνοποισίας στον κόσμο έχει άσφαλώς κάποιος Γάλλος όνόματι Πιέρ Σανβέλ, διευθυντής της έρχηστρας ενός μικρού καμπαρέ του Παρισιού.

— Ο Σανβέλ αυτός, που είνε το «άνφάν γκατέ» της πελατείας του καμπαρέ, υπολογίζεται ότι πίνει κάθε βράδυ από κεράσματα έπάνω από 7 όκάδες άφάφρα ποτά.

*** Ένας ακόμη θαλάσσιος κολοσσός μπήκε τον περασμένο μήνα σε τιμητική άποστρατεία. Πρόκειται για το υπερωκεάνειο «Μαυριτάνια», που πουλήθηκε για... παληοσίδερα σ' ένα έργοστάσιο της Γλασκώδης.

— Η «Μαυριτάνια» έκτελοϋσε επί 22 χρόνια την συγκοινωνία Λίβερπουλ—Νέας Υόρκης. Η αξία της υπολογιζόταν σε 80,000 λίρες. Πριν από ελάχιστον άνόμη καιρό την θεωρούσαν το κομψότερο και ταχύτερο άτιμόπλοιο.

*** Στο παριανό θέατρο «Έργον» έσημείωσε τελευταίως μεγάλην έπιτυχία το έργο «Η δικαιοσύνη του Όσκαρ Ουάιλντ», γραμμένο από έναν γνωστότατο Παριανό θεατρικό συγγραφέα.

— Τον ρόλο του Ουάιλντ υπέδιδε με εξαίρετική έπιτυχία ο γνωστός κολοσσός του γαλλικού καλλιτεχνικού στερεώματος Άρρδ Μπάρ. Η κριτική υποδέχθηκε ευμένεστατα και το έργο και τούς έκτελεστές του.

*** Κατά μίαν στατιστικήν, τα περισσότερα δυστυχήματα του αέρος δημιουργούνται από τα άνεμόπτερα. Στην Άγγλία το πράγμα έγινε περισσότερο αίσθητό, γιατί μέσα σε διάστημα δύο μηνών έσημειώθηκαν ένδεκα δυστυχήματα.

— Κατόπιν τούτου ή άγγλική Κυβέρνησις έχει πάρει την άπόφασι να άπαγορεύει έντελώς την πτήσι των άνεμοπτέρων.

Το έπεισόδιο αυτό ένωσε περισσότερο τις δυο καρδιές...

Τὸ ἄστρο τῆς ἀγάπης

Μία αἰσθηματικὴ ἱστορία

Εξω στὸν κήπο καὶ ἀκριβῶς ἀπεναντί τῆς στοῦ τραπέζι, ὁ σοδαρὸς κύριος ἐκτύπησε τὴν Νέλλη προσεκτικά, τὴν παρακολουθοῦσε σὲ ὅλην τὴν συνομιλία τῆς μετὸς νεαροὺς τῆς γείτονης, πού προσπαθοῦσαν ποῖος νὰ ξεπεράσῃ τὸν ἄλλο σὲ χαριτολογήματα, καὶ αὐτὸ τὸ ἐπιμύνηνο βλέμμα τὸ γεμάτο θαυμασμό καὶ αὐστηρότητα τὴν ἐστενοχωροῦσε, ἀλλὰ προπάντων τὴν ἐταραξε.

Μία στιγμή, μάλιστα, πού ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους τῆς εἶχε σκύψει περισσύτερο ἀπ' ὅτι ἐπιτρέπεται καὶ θάλεγε κανεὶς πῶς τὴν φιλοῦσε, ἐνῶ τῆς μιλοῦσε στ' αὐτὴν, τὸν ἀντελήφθη νὰ κἀνῃ μὴν ἀπότομη κίνησι, τὰ μαῦρα μάτια πετάσανε φλόγες, ἀλλὰ ὅλη αὐτὴ ἡ βουβὴ διαμαρτυρία τελείωσε σὸ ποτήρι τῆς σαμπάνιας πού τὸ ἄδειασε νευριασμένος.

Διαμαρτυρία; Καὶ γιατί; Οὔτε κἀν ἐγνωρίζονταν. Εἶχε ἀκούσει στὴν παρέα τῆς ἐκείνου τὸ θράδυ ποῖος ἦταν, «ἕνας τύπος» ὅπως τὸν ἐχαρακτήριζαν, ἀλλὰ αὐτὸ καὶ μόνο. Κανένας δὲν τῆς τὸν εἶχε παρουσιάσει. Κι' ὅμως, τὸ σκυθρωπὸ τοῦ ὕψος, ἡ μελαγχολία του, αὐτὴ ἀκόμη ἡ αὐστηρότης του τῆς ἄρεζαν.

Μέσα στὴν δόλωτη βίλλα, ἡ μικρὴ βρῆχίστρα τόνιζε τὸ πρῶτο ταγκὸ μετὰ τὸ σουπὲ καὶ ἡ εὐθυμὴ νιότη ἔτρεξε νὰ λικνιστῇ στοὺς ἀπαλούς τῆς ἡχους.

Ὁ μελαγχολικὸς κύριος ἔμεινε ἐκεῖ κοντὰ στοὺς ἄλλους πού προτίθησαν νὰ κουβεντιάσουν σὸ τραπέζι, μὰ δὲν ἐλάμβανε μέρος στὴν κουβέντα. Ἦταν στραμμένος πρὸς τ' ἀνοικτὰ παράθυρα.

— Δὲν χορεύετε; ρώτησε μὴ γυναικεία φωνὴ δίπλα του, κι' αὐτὸς ἐστράφηκε, χαμογέλασε κι' εἶπε ἕνα ἄπλο ὄχι.

— Ἐξεμάδατε τόσα χρόνια στὴν Ἀφρική, ἐξακολουθεῖς ἡ ἴδια φωνὴ ἐπιθυμῶντας κουβεντούλα.

Ἐκάμε μὴν ἀόριστη χειρονομία καὶ ἡ κυρία ἐσιώπησε. Μέσα τὰ γεωγραφικά περνοῦσαν καὶ ξαναπερνοῦσαν μεθυσμένα ἀπὸ τὴν ἴδια τους τὴν νιότη.

Ὁ Τζῶν Γεωργιάς, κάθε φορὰ πού περνοῦσε τὸ ζευγάρι μετὰ τὴν ξανθὴ κοπέλλα, ἀνασηκωνότανε σὸ κάθισμά του παραγμένος. Στὸ τέλος, ἐξηκώθηκε καὶ προχώρησε πρὸς τὴν βίλλα.

Ἡ Νέλλη, πού ξαφνικά τὴν ἀντελήφθηκε πίσω τῆς, ἀράχτηκε καὶ τὸ ποτήρι τοῦ ἀναψυκτικοῦ πού ἐκρατοῦσε ἀδειανό, τῆς ξέφυγε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θρυμματίστηκε μπροστὰ τῆς.

— Τὸ θεωρῶ καλὸν οἰωνό, τὴν ὥρα πού παρουσιάζομαι, εἶπε καὶ ὑποκλίθηκε προφέροντας τ' ὄνομά του.

Ὅλο του τὸ πρόσωπο ἔδειχνε μὴ τρυφερότητα καὶ μὴ συγκίνησι πρὸς τὴν νεαροῦσε νὰ κρύψῃ αὐτὸς ὁ πάντα τόσο κύριος τοῦ ἐαυτοῦ του, καὶ παραμερίζοντας τὸν χορευτὴ πού ὑποκλινότανε μπροστὰ στὴν Νέλλη, εἶπε ἀργά:

— Θέλετε νὰ χορεύετε μαζί μου; Ὁ αὐτὸς μὴ κάμετε μεγάλη εὐχαρίστησι.

Ὁρθοὶ ὁ ἕνας ἀπεναντί στὸν ἄλλο, ἐκτυτᾶζονταν καὶ μὴδὲ ἄρχισε ἡ μουσικὴ ἡ ξανθὴ κοπέλλα προσεφέρθηκε. Τῆς εἶπε:

— Δὲν χορεύω. Ἀλλωστε προτιμῶ νὰ περπατήσωμε σὸ πάρκο. Θέλετε;

Τοῦ χαμογέλασε καὶ προχώρησε μαζί του. Ἐπῆραν τὴν ἄλλα τῶν νεραντζιών.

— Τί ὠραία θραυδία!, εἶπε ἡ νέα μετὰ τὴν πού ἔτρεμε χωρίς νὰ τὸ θέλῃ γιὰ τὴν αἰσιωπὴ του τὴν τρώμαζε καὶ τὴν ἐθαύνασε πολὺ περισσότερο καὶ ἀπὸ τὰ γλυκύτερα λόγια.

Σὲ μὴ καμψή, ἐσταμάτησε, τὴν ἐκύτταξε καὶ εἶπε:

— Δὲν εἶνε κρίμα τόση ὁμορφιά, τέτοια ὁμορφιά, γιατί καὶ ἡ ψυχὴ σας, τὸ μαντεύω, εἶνε ὠραία, νὰ σκορπίζεται χωρίς σκοπὸ καὶ προπάντων χωρίς λύπη, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν φυλάξετε μόνο γιὰ κείνον πού θὰ σὰς ἀγαποῦσε...

Κατὶ προσπάθησε νὰ πῇ τὸ ξανθὸ κορίτσι, μὰ αὐτὸς τὴν διέκοψε.

Εἶχε κλίνει πρὸς ἐκείνην, τρέμοντας... Δὲν τὴν ἀγγίζει, μὰ τὴν περιέβαλλε δόλοκληρῇ μετὰ τὴν ἀκτινοβολία τῆς ψυχῆς του, πού γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του ἐσκίρτουσε τόσο ἀλλοιώτικα καὶ τόνισε ἀργά:

— Γιὰ μένα, πού σὰς ἀγαπῶ!

Ἐφρικίασαν ὅλα γύρω, ἀπὸ τὸ φρικιασμά μίας παρθενικῆς καρδούλας κι' ἐκλείσαν δύο θλέφαρα σὰν κᾶτω ἀπ' τὸ φεγγαδόλημα ἡλίου λαμπεροῦ.

Ἐνα χεράκι, πού ἔτρεμε, ἀκούμπησε σὸ δικό του χέρι.

Σιωπηλοὶ, ἐπέστρεψαν. Τὴν ἀφῆκε.

— Ποῦ ἦσουν, Νέλλη; ἐρωτοῦσαν.

— Ἐμετροῦσα τὰ ἄστρα.

— Καὶ ἀνεκάλυψε κανένα καινούργιο; Τὸ ἄστρο τῆς ἀγάπης μήπως;

Δὲν ἀπάντησε. Ἐστεκόταν σοβαρῇ. Λίγα θήματα μακρυὰ τῆς τὴν ἄκουε ν' ἀρνῆται νὰ χορεύῃ.

Πρῶτὴ παραχώρησις τοῦ εἶναι τῆς, πού τὸ ἐνοιῶθε δοσμένο, γιὰ τὴν ζωὴν.

ΔΕΣΠΩ ΓΡΑΚΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Ἡ Νέλλη, πού ξαφνικά τὸν ἀντελήφθηκε πίσω τῆς, ταραχθῆκε καὶ τὸ ποτήρι τῆς ἔπεσε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θρυμματίστηκε μπροστὰ τῆς.

Ζεστὰ καὶ κρυσ

ΕΛΑΒΕ ΤΑ...ΜΕΤΡΑ ΤΟΥ!

Ὁ κ. Ἀναξαγόρας θρῆκε στὴν ἀσπὴ τοῦ ἑνα χαρτί, ἐπάνω σὸ ὅποιον ὑπῆρχε ἕνα σχέδιον τοῦ γραφείου του. Στὸ σχέδιο αὐτὸ ἦταν σημειωμένο μετὰ ἀκρίβειας ἡ θέσις τῆς σκάλας, τῶν παραθύρων καὶ κάθε πόρτας. Ὁ κ. Ἀναξαγόρας τὰ χρειάστηκε καὶ τὸ μεσημέρι σὸ τραπέζι δὲν ἐκράτησε τὴν ἀνησυχία του καὶ τὸ ἀνέφερε στὴν οἰκογένειά του.

— Χωρὶς ἄλλο, κάποιος τολμηρὸς λαποδύτης θὰ θέλῃ νὰ κἀνῃ διάρρηξι σὸ γραφεῖο μου καὶ πρέπει νὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία.

— Καὶ μένε, μπαμπά, πόσο θὰ τρώμαξες, φώναξε ἡ κόρη του, κυττάζοντας τὸ σχέδιο. Μὰ αὐτὸ τὸ ἔχει κάνει ὁ Πέτρος, πού θὰ ἐρχόταν αὐριο νὰ σοῦ ζητήσῃ νὰ με παντρευτῇ.

ΜΕΤΑΞΥ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

— Μιλᾶς πολὺ στὸν καινουργιο σου ρόλο;

— Ὅχι, γιατί παριστάνω τὸν σύζυγο.

ΣΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΩΝ ΔΙΑΛΕΞΕΩΝ

Ὁ ρήτωρ ἀποτείνεται σὲ κάποιον ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον:

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε, ἐμπνήστε τὸν διπλανὸ σας.

Κι' ἐκείνος:

— Νὰ τὸν ἐμπνήσετε ἐσεῖς. Ἐξ αἰτίας σας κοιμήθηκε!...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΚΟΠΙΑΣΗ

Ὁ πελάτης στὸν μπακάλη:

— Μὰ μοῦ φαίνεται λίγο αὐτὸ τὸ τυρὶ πού μοῦ δώσατε γιὰ δέκα δραχμὲς.

— Καλλίτερα, ἀπαντᾷ ὁ μπακάλης, ἀστείουόμενος, ἔτσι δὲν θὰ σὲ βαραίνει πολὺ ὅταν θὰ τὸ πᾶς σπῆτι!...

— Ἀ! ὠραία, λέει ὁ πελάτης, τότε θὰ σοῦ δώσω κι' ἐγὼ 8 δραχμὲς γιὰ νὰ μὴν κἀνῃς τὸν κόπο νὰ μετρήσῃς δέκα!...

ΠΟΙΟΣ ΤΗΝ ΚΛΑΙΕΙ;

— Κύριε καθηγητά, πάρτε τὴν ὁμπρὲς λα σας πού τὴν ἐξεχάσατε σὸ σπῆτι μου.

— Εὐχαριστῶ, τὴν θρῆκα σὸ ἐστιατόριο...

ΔΕΝ ΕΔΟΚΙΜΑΣΕ

— Ἐξέρις νὰ μιλᾶς ἐγγλέζικα;

— Ἰσως... Δὲν ἐδοκίμασα ποτέ!

ΘΑ ΓΙΝΩΜΕ ΤΡΕΙΣ

Μετὰ τὸ δεῖπνο, ἡ νεαρά σύζυγος σηκώνεται καὶ ἀγκαλιάζει τὸν ἄντρα τῆς. Τοῦ λέει κοντὰ στ' αὐτὴ:

— Ἐξέρις, ἀγάπη μου, γρήγορα θὰ γίνωμε τρεῖς μέσα σὸ σπῆτι μας.

Τὸ πρόσωπο τοῦ συζύγου ἐφωτίσθηκε ἀπὸ χαρά...

— Μήπως...

— Ναί, ἀγάπη μου, θάρρη ἡ μαμά μου τὴν ἄλλη βδομάδα νὰ καθῇ μαζί μας γιὰ κανένα μῆνα.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΕΣ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ

— Μὰ γιατί πίνετε τόσο πολὺ;

— Οἰκογενειακές υποχρεώσεις.

— Βρίσκεσθε σὲ κανένα οἰκονομικὸ ἀδιέξοδο;

— Ὅχι, ἀλλὰ ἡ γυναῖκα πού πήρα ἔχει τρία ἀδελφία καὶ τὰ τρία ταδερινάρηδες!

ΣΑΡΚΟΦΑΓΙΑ-ΧΟΡΤΟΦΑΓΙΑ

Ὁ πρωτοπαλαιστὴς σ' ἕναν πιτσιρίκο:

— Ἐσὺ εἶσαι πού μοῦ εἶπες χθὲς πῶς θὰ μ' ἔτρωγες ζωντανό;

— Ναί, ἀλλὰ ἄλλαξα γνώμη, ἀπὸ χθὲς γίναμε χορτοφάγοι!

Ἀμερικανισμοὶ

Μπίζνες! Μπίζνες!

Οἱ πάστορες στὴν Ἀμερικὴ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ θρησκευτικὰ τους καθήκοντα, ἐπιδίδονται καὶ σὲ ἄλλα πρακτικὰ ἐπαγγέλματα στὰ ὁποῖα διατρέπουν.

ΠΑΠΑΣ...ΜΑΓΕΙΡΟΣ !

Σ' ἕναν διαγωνισμό μαγειρικῆς πού δόθηκε πέρσι σὸ Ντιτρόιτ, τὸ πρῶτο βραβεῖο τὸ κέρδισε ἕνας πάστορ, ὁ ὁποῖος μαγείρεψε σὲ μὴ μόνον ὥρα τρία νοστιμώτατα εἶδη φαγητῶν.

Μόλις ἔγινε γνωστὴ ἡ νίκη του, ὁ πάστορ ἔλαβε διάφορες δελεαστικὲς προτάσεις ἀπὸ πολλοὺς ἐστιατοροὺς πού τὸν καλοῦσαν ν' ἀναλάβῃ τὴν διευθύνει τῶν κουζίνων τους. Τὶς ἀπέρριψε ὅμως ὅλες καὶ τοῦτο ὄχι γιατί δὲν κατάδεχόταν νὰ γίνῃ μάγειρος, ἀλλὰ...ἐπειδὴ εἶχε καταλήξει στὴν ἀπόφασιν...ν' ἀνοίξῃ δικό του ἐστιατόριο!

ΚΑΙ ΠΑΠΑΣ...ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΣ

Ὅταν τὸ 1900 ἀνεκαλύφθησαν οἱ χρυσόφορες πηγὲς τοῦ Κάπε-Νόμπε στὴν Ἀλάσκα, μετὰ τῶν πρῶτων χρυσοθηρῶν πού ἔτρεξαν νὰ μαζέψουν χρυσάφι ἦσαν καὶ τρεῖς πάστορες!

Ἡ μαγνητικὴ ὁμῶς δύναμις τοῦ χρυσοῦ δὲν στάθηκε ἱκανὴ νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς ἐυσεβεῖς πάστορας νὰ ἐξακολουθήσουν τὰ κηρύγματά τους. Ἐτσι, ἐνῶ κοσκινίζαν στὶς ἀκροποταμιὲς τὴν χρυσοσκονή, ἐκίρρυναν συγχρόνως στοὺς ἄλλους χρυσοθήρες τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΙ... ΠΟΛΥΤΕΧΝΙΤΕΣ !

Πρακτικοὶ στὶς ἀντιλήψεις τους εἶνε καὶ μερικοὶ διάσημοι Ἀμερικανοὶ στρατηγοί, οἱ ὁποῖοι διέπρεψαν στὰ διάφορα πεδία τῶν μαχῶν.

Ὁ στρατηγὸς Μπάρτλετ, ὁ ἐνδοξὸς νικητὴς τῆς μάχης τοῦ Ἀπονάτλ, ἦταν διευθυντὴς ἑνὸς νυκτερινοῦ ἀσύλου. Ὁ στρατηγὸς Οὐέμπ ἦταν τροφодότης ἑνὸς κολλεγίου. Ὁ στρατηγὸς Σλόκουμ τραπέζιτης καὶ ὁ στρατηγὸς Σμῆνν δικηγόρος. Ὁ στρατηγὸς Οὐάλλας ἦταν μυθιστοριογράφος καὶ...ταγκάρης! Καὶ ὁ στρατηγὸς Μανέ...περιοδεῖν πλάσι!

ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ...ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΑΙ !

Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι καὶ πολλοὶ ἐστεμμένοι ἀπασχολήθηκαν σοβαρὰ καὶ δίχως ντροπὴ μετὰ ἐπαγγέλματα τοῦ λαοῦ.

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Κάρολος Δ' ἐκτὸς ἀπὸ τὰ βασιλικά του καθήκοντα ἐκτελοῦσε ἐν εὐσυνειδησίᾳ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ...σιδερά. Πολλὰ δὲ κύπελλα τοῦ ὑπηρυτικού του προσωπικοῦ ἦσαν ἔργα τῶν χειρῶν του.

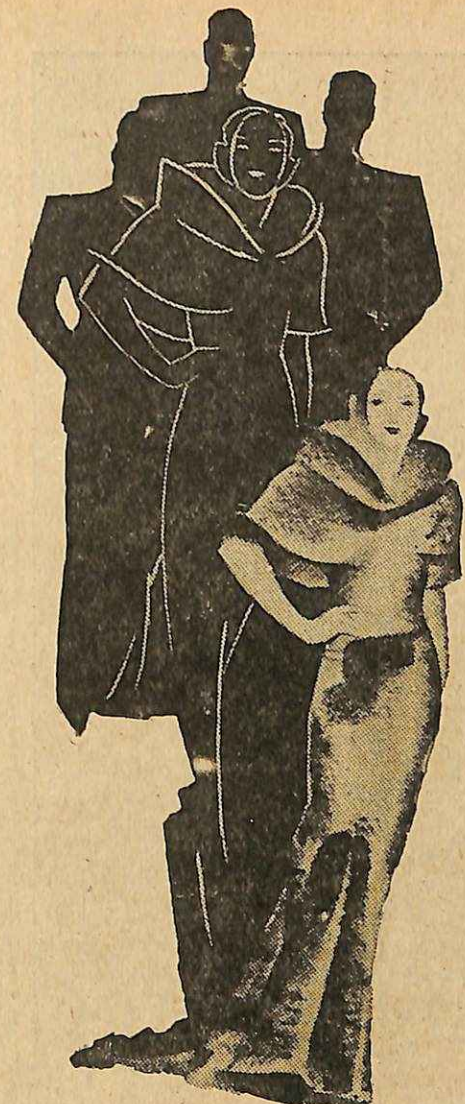
Ὁ Λουδοβίκος ΙΓ' ἦταν κάτοχος ὅλων σχεδὸν τῶν χειροτεχνικῶν ἐπαγγελμάτων. Κατασκεύαζε παπούτσια, ἔφραζε, μαγείρευε κλπ. Ἐκτὸς αὐτῶν ἦσαν πολὺ καλὸς χύτης: ἔχυνε κανόνια ἀπὸ χαλκὸ, κατασκεύαζε δίκτυα, καὶ ἐπιδιδότανε ὅλα τὰ κυνηγετικὰ ὅπλα τῆς ἀκολουθίας του.

Ἐπὶ πλέον ἦταν προσεκτικὸς καλλιερυντής, καλὸς κηπουρὸς, καὶ ἀριστὸς δροκόμος. Εἶχε συγγράψῃ ἕνα ἔργο πού χρησίμευσε ἀργότερα ὡς βάζος γιὰ τὴν ἐφεύρεσι τοῦ ἐμβολιασμοῦ τῶν δένδρων.

Τὰ πρῶτα πράσινα μήλα πού πουλήθηκαν στὴν ἀγορὰ τοῦ Λονδίνου προέρχονταν ἀπὸ τοὺς κήπους τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ ΙΙ τῆς Ἀγγλίας, ὁ ὁποῖος αὐτοπροσώπως εἶχε φροντίσει γιὰ τὴν καλλιέργειά τους, τὴν συγκομιδὴ τους καὶ τὴν ἀποστολὴ τους στὴν ἀγορά.

Τὰ βασιλικά μήλα ἦσαν 300 λίβρες καὶ ὁ Στὴλ, ὁ μεγαλειότερος ἔμπορος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀναφέρει ὅτι ἔγιναν ἀνάρπαστα ἀπὸ τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα.

Α. ΦΡΑΚΑΡΟΛΙ

Πῶς διακρίνεται ἡ ἀπιστία

Συνταγολόγιον εἰδικό

Μ' ἐρώτησαν κάποτε—σὲ μὴν ἔσπερίδα πού ἐδίδετο πρὸς τιμὴν μου στὴ Νέα Ὑόρκη,— πόσα εἶνε τὰ συμπτώματα πού διακρίνουν τὴν ἀπιστίαν μίας γυναίκας.

13ον) Ὅταν φιλοσοφῇ: «Ἐγὼ ἔπρεπε νὰ εἶχα γεννηθῇ ἄνδρας», ἢ: «Οἱ γυναῖκες εἶνε κακίαι, μὰ πῶς κακοὶ εἶνε οἱ ἄνδρες», ἢ: «Ἡ ζωὴ εἶνε τόσο σύντομη»!

14ον) Ὅταν ξαφνικά ἀρχίσῃ νὰ πιάνη φίλα μὴ καμμιὰ γνωστὴ τῆς καὶ διαρκῶς τῆς πὰ λερώνει.

15ον) Ὅταν δὲν γράφῃ γράμματα, ἐνῶ τὰ χαρτοφάκλα διαρκῶς ἐλαττώνονται.

16ον) Ὅταν τρώῃ λιγώτερο ἀπὸ πρὶν, ἀλλὰ καπνίζει περισσότερο.

17ον) Ὅταν, ἐνῶ μιλᾷ ὁ ἄνδρας τῆς γιὰ διαζύγιον, αὐτὴ τοῦ λέει: «Εἰμαι εὐτυχὴς πού θρῆκα ἕνα ἄνδρα σὰν καὶ σένα».

18ον) Ὅταν δύνῃ τὰ γράμματά της νὰ τ' ἀνοίγῃ ὁ ἄνδρας τῆς.

19ον) Ὅταν, ἐνῶ διαβάξῃ ἐφημερίδα πού ἀναγγέλλει αὐτοκτονία ἡ δράμα τιμῆς, πετᾷ μακρυὰ τὴν ἐφημερίδα.

20ον) Ὅταν δὲν τὴν εὐχαριστῇ πιά ἡ ἐλαφρὰ μουσικὴ καὶ προτιμᾷ τὴν σοβαρῇ. Ὅταν μάλιστα π' οἰτιμὰ Σοπέν: Ἡ κυρία ἐνδιαφέρεται σοβαρὰ γιὰ κάποιον. Ὅταν προτιμᾷ Γκρήγκ: Εἶνε ἐρωτευμένη. Ὅταν προτιμᾷ Σοῦμαν: Ὁ ἕρως τῆς εἶνε πάρα πολὺ μεγάλος. Ὅταν προτιμᾷ Τσάιους: Ὁ ἕρως εἶχε τὴν περὶ ριπέταιά του. Ὅταν προτιμᾷ Μασσέν: Ὑποφέρει. Ὅταν ξαναθελῇ ν' ἀκούσῃ Σοπέν: Τότε ἡ κυρία τὰ χάλασε μετὰ τὸν πρῶτον τῆς ἔρωτα...

21ον) Ὅταν εἶνε περισσότερο αἰσθηματικὴ ἀπὸ τὸ σὺνηθες μετὰ τὸν ἄντρα τῆς. Οἱ συνθηθισμένες τότε φράσεις πού λέει εἶνε: «Μοῦ φαίνεται κουρασμένος, ἀγάπη μου. Θὰ δούλεψες πολὺ σήμερον...» Καὶ ὅταν ἀρρωστήσῃ ὁ σύζυγος, παίρνει τὸ συνάχι γιὰ πνευμονία!...

22ον) Ὅταν διαμαρτύρεται ὅτι τῆς πέσανε ἕνα σωρὸ ἔγνοιες ἢ δουλειὲς νὰ τελειώσῃ: «Ἡ ράφτρα, ὁ παπουτσοῦς, ἡ μακρυοῦστρα, ὁ ὀδοντοῦστράς, ὁ κομμωτής», κλπ. κλπ. Κι' ὅτι ἀπαραιτή-

Ἡ μεγὰλ εἴτερη Γέφυρα τῆς γῆς!

Ἐπειτα ἀπὸ δύο χρόνια θὰ εἶνε ἔτοιμη μὴ γέφυρα, ἡ ὁποία θὰ ἐνώνῃ τὸν Ἀγιο Φραγκίσκο μετὰ τὴν πολιτείαν πού ὀρίσκειται ἀπεναντί του, τὴν Ὁκλαντ.

Οἱ Ἀμερικανοὶ στοὺς ὁποίους ἀρέσει νὰ μιλοῦν μετὰ ἀριθμούς, ὁποδεικνύουν μετὰ δύο ἀριθμοὺς τὸ κατόρθωμα αὐτό:

1.000 μέτρα μήκος καὶ 75.000.000 δολλάρια.

Ἡ νέα γέφυρα θὰ ἔχῃ δύο πατώματα καὶ ἕξ δρόμους!

Θὰ χρειασθῇ γιὰ τὴν κατασκευὴ τῆς ἡ δαπάνη τοῦ 6,7 τοῖς ἑκατὸ τῆς ἐτησίως Ἀμερικανικῆς παραγωγῆς, ὅπως ἐπίσης καὶ 7.000 ἔργατες.

τὼς πρέπει νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ ὅλους αὐτοὺς σὲ μὴ ὁδομάδα, σὲ μὴ μέρα ἂν ἦταν δυνατόν!...

5ον) Ὅταν τὸν Δεκέμβριον ἢ τὸν Ἰανουάριον ζητᾷ ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς νὰ ὀρίσῃ γιὰ τὸ καλοκαίρι σὲ ποιά λουτρόπολιν θὰ πᾶνε.

6ον) Ὅταν ξαφνικά, ἐνάντια πρὸς τὴς συνηθείας τῆς, ἀρχίσῃ νὰ λυπάται τοὺς ἐργάτες... Νὰ λυπάται τὸ σωφὲρ τῆς πού κοπιᾷ ἐν τόσο πολὺ κι' ἔτσι τὸν στέλνει νὰ ξεκουραστῇ... Δὲν παίρνει πιά τ' αὐτοκίνητό της, ἀλλὰ προτιμᾷ νὰ πάρῃ ἕνα ταξί!...

7ον) Ὅταν λήῃ πῶς ἐξέχασε σὲ κάποιον κατάσταση ἢ σὸ κομμωτήριο τὸ ρολογάκι τῆς ἢ τὴν δακτυλίδι τῆς, καὶ τὸ ἐσναδρίσκει τὴν ἄλλη μέρα...

8ον) Ὅταν κατηγορῇ μὴ φίλη τῆς γιὰ ψεύτρα...

9ον) Ὅταν δὲν κατορθῶνῃ νὰ μιλᾷ μετὰ ἀδιαφορία γιὰ τὸ πρόσωπο πού ὑποπτεύεται ὁ σύζυγος...

10ον) Ὅταν, ἐνῶ μέχρι στιγμῆς ἐκάνοντι ἐκείνην τὴν προσκλήσεις γιὰ μὴν ἐσπερίδα, ξαφνικά δίνει στὸν σύζυγό της νὰ τὴς φτιάσῃ...

11ον) Ὅταν, ἐνῶ δέχεται ἕνα δῶρο ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς, ἀπαντᾷ μονάχα μετὰ λόγια εὐγνωμοσύνης ἢ: «Μὰ ἦταν ἀνάγκη νὰ δώσῃς τόσα λεφτά»!

12ον) Ὅταν φωτογραφίζεται συχνὰ καὶ ἀπὸ διάφορους φωτογράφους.

13ον) Ὅταν φιλοσοφῇ: «Ἐγὼ ἔπρεπε νὰ εἶχα γεννηθῇ ἄνδρας», ἢ: «Οἱ γυναῖκες εἶνε κακίαι, μὰ πῶς κακοὶ εἶνε οἱ ἄνδρες», ἢ: «Ἡ ζωὴ εἶνε τόσο σύντομη»!

14ον) Ὅταν ξαφνικά ἀρχίσῃ νὰ πιάνη φίλα μὴ καμμιὰ γνωστὴ τῆς καὶ διαρκῶς τῆς πὰ λερώνει.

15ον) Ὅταν δὲν γράφῃ γράμματα, ἐ

Τὰ στοιχειωμένα σπίτια

Από τον κόσμο του μυστηρίου

Είχα κάποτε έναν φίλο αστυνομικό, ο οποίος διαρκώς με κορόιδευε όταν έρχότανε κουβέντα για φαντάσματα και για στοιχειωμένα.

Η δημοσιογραφική μου όμως έρευνα μ' έκανε να παρακολουθήσω όλες αυτές τις μυστηριώδεις εκδηλώσεις της φύσεως και γι' αυτό είχα παρακαλέσει όλους τους συναδέλφους της επαρχίας να με πληροφωρίσουν μόλις θα μαθαίνανε κάτι σχετικό με ύποθεσι θρυκολάκων ή φαντασμάτων.

Σέ μερικά από τα γεγονότα αυτά δεν παρέλειψα να ειδοποιήσω και να παρασύρω μάλιστα μαζί μου τον αστυνομικό, όχι, για να τον πείσω, αλλά τουλάχιστον να του δώσω άφορμή ν' απασχοληθώ και μ' ένα καινούργιο είδος, που μπορούσε ίσως να ενδιαφέρει την ειδικότητά του.

ΣΤΑΜΑΤΟΥΝ ΤΑ ΡΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΣΠΑΝΕ ΤΑ ΠΙΑΤΑ

Σ' ένα σπιτάκι ζούσε ένας μαραγκός, με την κουνιάδα του και το γιού του, ένα παιδί 16 χρόνων. Στη γειτονιά τους έωροϋσαν υποδείγματα τιμότητος και εργατικότητος. Σ' αυτό, λοιπόν, το σπίτι άρχισαν να συμβαίνουν παράξενα πράγματα. Ξάφνου μιά μέρα οι άροδοί τους κατάντησαν να σταματάνε παράξενα πράγματα. Ξάφνου μιά μέρα οι άροδοί τους κατάντησαν να σταματάνε παράξενα πράγματα. Ξάφνου μιά μέρα οι άροδοί τους κατάντησαν να σταματάνε παράξενα πράγματα.

Ο θυρωρός μας διηγήθηκε κι' αυτός:

— Πιά σας πω, εγώ δεν τα πιστεύω αυτά. Μου τάλεγε η γυναίκα μου και την κορόιδευα. Όταν ένα θράδυ αποφάσισα ν' ανεβώ, να τους κάνω συντροφιά. Τρώγανε. Εγώ κάθησα σε μιά πολυθρόνα και είχα το νου μου παντού. Πέρασε μισή ώρα, τίποτα. Άρχισα να θριαμβεύω και είπα: «Όλα είνε ψέματα». Ξαφνικά τότε έφαγα μιά γροθιά κατάστηθα. Θύμωσα και φώναξα: «Άκουσε, αν είσαι πνεύμα, πές μας, επί τέλους, τί θέλεις και να τελειώνη πιά αυτή η ιστορία...».

Τό τραπέζι άρχισε τότε να κουνιέται. Ξαφνικά ήρέμισε. Παίρνω άμέσως μιά καρέκλα, κάθομαι δίπλα κι' άκουμπώ πάνω τα χέρια μου. Περάσανε είκοσι λεπτά και τότε ξαφνικά τó τραπέζι άνασηκώνεται και πετάγεται επάνω μου. Σας θεβαίω, κύριοι, ότι κάποιο μυστήριο υπάρχει σε όλ' αυτά, είπα στο μαραγκό και πήγα να φύγω. Μόλις άνοιξα την πόρτα, ένοιωσα να περνά δίπλα από το κεφάλι μου μιά κουβαρίστρα, που πήγε και χτύπησε στον επέναντι τοίχο.

ΧΟΡΟΣ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΩΝ

Τό ενδιαφέρον του άστυνομικού μεγάλωνε κι' έτσι την άλλη μέρα πήραμε μαζί μας ακόμα δυο άλλους, ένα άστυνομικό κι' ένα δημοσιογράφο για μάρτυρες. Περάσαμε τρεις ώρες. Την πρώτη ώρα δεν συνέβη τίποτα. Οι φίλοι που κουβαλήσαμε μαζί μας μάς κύτταζαν είρωνικά. Ξάφνου, ένα πιάτο πετάγεται στο ταβάνι και πέφτει μπροστά στα πόδια του άστυνομικού. Ξωπίσω ένα φλυτζάνι έρχεται και σπάζει στα πόδια του δημοσιογράφου. Έμεις κυττάζαμε. Ένα καλαμάρι με μελάνι πέφτει στο τραπέζι και κατακυλά και χάνεται στο πάτωμα.

Ελέγξαμε όσο μπορούσαμε τα παράδοξα φαινόμενα. Πιστοποιήσαμε ότι κανείς άλλος εκτός από τους τρεις ένοικους του σπιτιού κι' από μας τους τέσσερις δεν υπήρχε μέσα στο διαμέρισμα του μαραγκού, του οποίου είχαμε κλείσει πόρτες και παράθυρα.

Φύγαμε με κάποια κατάπληξη, άγωνία και έναν τρόμο μέσα στην ψυχή.

Ο θυρωρός, στην πόρτα, που μας είδε να κατεβαίνουμε, επρόσθεσε:

— Άκούστε να σας πω, έμαθα ότι αυτοί επάνω έχουν κάποιο συγγενή ύπνωτιστή, με τον όποιο όμως δεν τάχουν καλά. Μη πως...

Από την ημέρα εκείνη ο άστυνομικός άρχισε ν' αλλάζη γνώμη και μάλιστα με θεθαίωσε ότι θα πήγαινε να πάρη μαθήματα ύπνωτισμού, επειδή φαντάζεται ότι ο ύπνωτισμός και ο πνευματισμός θα μπερέσουν να τον βοηθήσουν στην ανακάλυψη μιάς κλοπής ή ενός έγκλήματος.

ΛΟΥΝΤΒΙΧ ΚΑΝ

Η δύναμις της ελπίδας

Κάποιος μανιώδης καπνιστής ξεδήλωσε την απόφασί του να κόψη το τσιγάρο, για λόγους πολλούς και διαφόρους.

— Θα τó κόψω, κύριοι! είπε στην παρέα του.

Τού παρέστησαν τó δύσκολον τού κατορθώματος.

— Και όμως εγώ! θα τó κόψω. Τι είνε να κόψη κανείς τó τσιγάρο; Ζήτημα ισχυράς θελήσεως μόνο και τίποτε άλλο!... Από σήμερα, λοιπόν, τó κόβω!

Επέρασαν τρεις ημέρες κατά τó διάστημα των οποίων ο πρώην καπνιστής δεν έβαλε τσιγάρο στο στόμα. Την τέταρτη ημέρα όμως, έθεάθη καπνίζων έπιδεικτικώς.

— Μπα; τού είπαν οι φίλοι του. Κατνίζεις;

— Μάλιστα.

— Ποι είνε η δύναμις της θελήσεως; Ιάει περίπατο!

— Καθόλου! Προδ τριών ημερών, είπα: Θα τó κόψω! Και τó έκοψα. Σήμερα είπα: Θα τó ξαναρχίσω! Και τó ξανάρχισα! Έάν αυτό δεν είνε δύναμις θελήσεως, τότε τί είνε;

Μέσα από τó στόμα του κροκοδείλου

Μιά περιπέτεια στη Ζούγκλα

— Άκοϋς;

Ο Τζιμ Γουδλκερ στράφηκε πρós τó μέρος του φίλου του.

— Τι συμβαίνει; τόν ρώτησε με φωνή κουρασμένη, άνησυχησε όμως όταν είδε τη φοβερή έκφρασι που είχε πάρει τó πρόσωπο τού Έντυ Χάρλω.

— Όρδιος μέσα στη σκηνή, φαινότανε σαν να προσπαθούσε να συλλάβη έναν μακρινό ακαθόριστο ήχο.

Ο Τζιμ σηκώθηκε επάνω.

— Τι τρέχει; τόν ρώτησε πλησιάζοντας.

Ο Έντυ τόν έπιασε από τó μπράτσο και τού είπε, πνιχτά:

— Άκου!

θύρισε με μιλούσε με

Ο Τζιμ κουράγιο

σιάζοντάς

μο φιλικά

Είπε

σα στα δόντια του, σά να τόν έαυτό του.

Εγέλασε, για να δώση στο φίλο του, και πλητον, τού χτύπησε τόν ώ

αί τού είπε:

τελώς παράλογη ή ά

νησυχία σου. Ο Ντούγκλας έχει πολυάριθμους

μαύρους μαζί του...

— Ναί, άλλ' άρρηστ

όμως, τόν διέκοψε ο

Έντυ. Δεν έπρεπε να τόν αφήσω ποτέ μου

μόναχο τού να κυνηγή

ση μέσα στη ζούγκλα

Κι' αυτά τά καταραμέ

να τά τάμ-τάμ...

Ο ήχος έφτανε στ' αυ

τιά τους μονότονος, μα

κρινός, και ξεχώρι

ζε απ' άλλους τούς

άλλους ήχους της

άφρικανικής νύ

χτας.

Σέ λίγων μέτρων από

στασι από την κατασκή

νοί τους άρχισε τó με

δάσος, ή ζούγκλα

αυτόν, με τόν Τζιμ είχαν έρθει ως εκεί με άποστολή να μελετήσουν τó έδαφος για λογαριασμόν εταιρείας Μεταλλείων.

Και μετανοούσε τώρα χίλιες φορές, γιατί τó πρωί εκείνο δέχθηκε ν' αφήση τόν Ντούγκλας να πάη μονάχος τού στο κινηγι. Είχε, βέβαια, μαζί τού και μαύρους, άλλ' ο Έντυ, που ήξερε καλά την Άφρική, δεν είχε καμμιάν έμπιστοσύνη σ' αυτούς. Και νά, που νύχτωσε κι' ο Ντούγκλας ακόμα να φανή...

Τό άγριο μουγκριτό ενός πάρνηθος τούκοψε τις σκέψεις.

Οι δυο άνδρες άρπασαν τις επαναληπτικές καραμπίνες τους. Οι μαύροι τής συνοδείας τών βγήκαν από τις σπηλιές τους, ώπλισμένοι με τά κοντάρια, τις άσπίδες τους.

— Κάποιον κυνηγεί!, είπε ο Έντυ. Τά καταλαβαίνω από τó ούρλιασμά του.

Και με την έπιμονη ιδέα πως ο άδελφός τού έκινδύνευε, θέλησε να προχωρήσθ πρós τó σκοτεινό δάσος.

Με δυσκολία τόν έκράτησε ο Τζιμ.

Ξαφνικά, μιά σκιά φάνηκε μέσα από τά τελευταία δένδρα τού δάσους κι' ήρθε τρέχοντας πρós τó μέρος τους.

Ήταν ένας μαύρος, που έπεσε λαχανιάζοντας στα πόδια τους.

Ο Έντυ τόν αναγνώρισε. Ήταν ένας από τή συνοδεία τού Ντούγκλας.

— Ο άδελφός μου; τόν ρώτησε έπιτακτικά.

— Μπθάα (άφέντη), είπε ο μαύρος, ο άδελφός σου, άγριοι...

Δέν μπορούσε να μιλήσθ από την κόυρασι.

Τόν συνέφεραν με λίγο ούϊσκυ και τότε τούς διηγήθηκε την περιπέτειά τους.

Δύο ώρες προτού βραδυάθ, περικυκλωθήκανε ξαφνικά από μιά φυλή πυγμαίων, που τους παρακολουθούσε, φαίνεται, απ' τó πρωί.

Όλοι οι σύντροφοί τους σκοτωθήκανε. Αυτός μονάχα κατάρωσε να κρυφθή και να γλυτώσθ. Μέσα από τούς πυκνούς θαμνους, όπου ήταν κρυμμένος, είδε τούς πυγμαίους ν' άρπάζουν τόν Ντούγκλας, να τόν δένουν και να φεύγουν μαζί τού πρós τά πυκνότενα δένδρο μέ

ρος τού δά

Κρατήσανε κι' οι δυο την άναπνοή τους. Και τότε, μέσα στη νύχτα άκούσανε, πολύ μακρινό στην άρχή, έπειτα πιδ εδ-

δάκριτο, ένα ιονότονο ήχο, που φαινότανε να τόν επαναλαμβάνη ο αντίλαλος

της ζούγκλας.

— Τάμ-τάμ!, ψιθύρισε ο Τζιμ.

— Ναί, είνε από τά καταραμένα τάμ

τάμ!, είπε κι' ο Έντυ.

Ο Τζιμ, που τόν έβλεπε τόσο ταραγμένον, δοκίμασε να τόν καθησυχάσθ.

— Και τί μ' αυτό; είπε. Καμμιά γιορτή και τήν αναγγέλλουν; ή μιά φυλή στην

άλλη.

— Καμμιά γιορτή, καμμιά είδησι, ή και καμμιά θυσία..., μουρμούρισε μέσα στα δόντια τού ο Έντυ.

Γέμισε ένα ποτήρι με ούϊσκυ, τó ρούφηξε μονομιᾶς, και άνάθοντας τήν πίπα

του, πήγε κι' εστάθηκε στην είσοδο τής σκηνής, κυττάζοντας έξω πρós τήν ένα

στην άφρικανική νύχτα.

— Φοβόμυαι για τόν Ντούγκλας, ψι-

με τά θηρία της, τούς άγρι

ους της και τά μυστήριά

της.

Ο Έντυ τήν κυ

τούσε με μάτια

φλογερά, σαν ναθε

λε να διασχίση τά

σκοτάδια της, και

μέσα σ' αυτά να

διακρί

νη τόν

Ντούγ

κλας, τόν

νεαρό

του άδελ

φό, που

μαζί μ'

σους.
— "Ο Έντυ έκανε σάν τρελλός από την α-
γωνία.
— Μπθά, προφταίνομε νά τόν σώσω-
με! είπε ο μαύρος. "Αν πάρωμε τό πο-
τάμι, ξεμερώματα θάμαστε στο χωριό τών
πυγμαίων.
— Πού τό ξέρεις;
— "Εχω ξανάρθει σ' αυτά τά μέρη,
μπθά, και ξέρω τή φυλή τους. Πρέπει ό-
μως νά προφτάσωμε, γιατί, μέ τήν αναστο-
λή του ήλιου, θά ρίξουν τόν αίμαλάτο
τους στους ιερούς κροκοδείλους του ποτα-
μού...

*
"Η συνοδεία έτοιμάσθηκε βιαστικά.
Τό ποτάμι ήταν σέ απόστασι τριακοσί-
ων μέτρων από κεί.
Μπήκανε στή βάρκα ο "Έντυ και ο
Τζίμ μ' έναν άλλον σύντροφό τους, όπλι-
σμένοι με τίς θαρύτερες και αμπίνες τους.
Κωπηλατούσαν όλη τή νύχτα.
Στά νερά, πού τ' άσήμωναν τό φώς τών
άστρων, διέκριναν πού και πού πελώριους
σκοτεινούς όγκους.
"Ήσαν οί ιπποπόταμοι πού τους απέ-
φευγαν όσο μπορούσαν, γιατί μιά σύγ-
κρουσις μαζί τους αποτελούσε σωστή κα-
ταστροφή.

"Από τό πυινό δάσος, πού έφτανε ως τίς
δύο όχθες του ποταμού, ακούγονταν συνε-
χώς οί βρυηθήμοι τών λιονταριών και τά
ουρλιάσματα τών άγριων θηρίων.
— Γρηγορώτερα! Γρηγορώτερα!, έλεγαν
διαρκώς ο "Έντυ.
Γλυκοχάραζε, όταν αντίκρυσαν ένα κύ-
λωμα τής όχθης πού, σέ λίγων μέτρων άπ'
αυτό απόστασι, ύψώνονταν οί καλύβες
τών πυγμαίων.

"Εκρυσαν τή βάρκα τους σέ μιά προε-
ξοχή τής όχθης κι' έπερίμεναν, μέ τό δά-
χτυλο στή σκανδάλη τών όπλων.
"Υστερα από μισή ώρα, μιά πομπή φά-
νηκε από τά καλύβια νά προχωρή πρός
τήν όχθη. "Ο "Έντυ μέ δυσκολία κράτησε
μιά φωνή, όταν άντελήφθη τόν άδελφό του
δεμένον στή μέση τών πυγμαίων.

Οί άγριοι προχώρησαν στήν άκροποτα-
μιά κι' εκεί ο μάγος τους, άφού έκαμε μιά
δέηση πρός τους ιερούς κροκοδείλους, έ-
κοψε τά σγοινιά του αίμαλάτου και
σπρώχνοντας τον, τόν έρριξε στο ποτάμι.
"Ενας κροκόδειλος έσπευσε πρός τό
θύμα. "Η σφαίρα τής караμπίνας του "Έν-
τυ καρφώθηκε στο μάτι του και τόν έκα-
με νά βουτήξει, ταράζοντας τά νερά μέ
τήν ουρά του.

"Ο Ντούγκλας άντισε νά κολυμπή
πρός τή βάρκα, ενώ ένας δεύτερος κροκό-
δειλος ώρμούσε έναντίον του. Δυό σφαίρες
του Τζίμ και του "Έντυ έρριξαν νεκρό τό
θηρίο.

Σύννεφο βελών έπεσε από τιν όχθη.
"Αλλ' ήδη ο Ντούγκλας είχε φτάσει στή
βάρκα κι' ο άδελφός του τόν έσυρε επάνω.
"Επειτα μέ μιά δυνατή κωπηλασία έ-
σπευσαν ν' απομακρυνθούν, όχι βέβαια
χωρίς νά στείλουν μερικές σφαίρες στους
πυγμαίους.

Και τήν ήμέρα εκείνη του κάκου οί ιε-
ροί κροκόδειλοι πεοίμεναν τό θύμα τους...

ZOEΦ ΚΕΣ ΣΕΛ

Χιούμορ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ

"Ο σύζυγος έρχεται στο σπίτι και μα-
θαίνει ότι τό φαί δεν είνε ακόμη έτοιμο.
Θυμωμένος, λέει στή γυναίκα του:

— Πώς; Ακόμη τό φαί δεν είνε έτοιμο;
Θά πάω νά φάω στο εστιατόριο.

— Μά δεν μπορείς νά περιμένης πέντε
λεπτά;

— Θά είνε έτοιμο σέ πέντε λεπτά;
— "Όχι, αλλά θά είμαι έτοιμη ενώ για
νάρθω μαζί σου!...

ΜΕΤΑΞΥ ΕΡΓΕΝΗΔΩΝ

— Γιατί φοβάς τίς κάλτσες σου από τήν
ανάποδη;

— Γιατί είνε τρύπιες από τήν καλή!...

Μεσουράνημα και κατάπτωσις

των πλουσιωτέρων άν- θρώπων του κόσμου

Σέ όλες τίς έποχές και σέ κάθε χώρα,
ή ζωή τών πιδ πλουσιών ανθρώπων του
κόσμου και ή δημιουργία τής περιουσίας
τους έκέντησε πάντοτε τήν περιέργεια τών
συνανθρώπων τους.

"Ήδη για τήν άρχαία Έλλάδα ύπά-
ρουν στατιστικές πού ξεχωρίζουν τους
πέντε ή δέκα πλουσίους πού έζησαν τότε.
Στήν Κίνα, κατά τά 1100 μ.Χ., οί έπτά
πλουσιώτερες οικογένειες του Ουρανίου
Κράτους, είχαν τό δικαίωμα νά προσθέ-
σουν μαζί στους άπειροαριθμούς τίτλους

"Ο σέρ Μπαζιλ Ζαχάρωφ, πού θεωρείται ως ο
πλουσιώτερος άνθρωπος τής Εύρώπης μαζί με
τον Γουλιέλμο.

πού είχαν και τό «Ίδιοκτήτης τής 1ης,
2ας, 3ης κλπ. περιουσίας τής Κίνας».

Στή σημερινή μας έποχή, ή "Αμερική
είχε για πολύν καιρό τήν μεγαλείτερη ό-
μάδα τών πλέον διασήμων δισεκατομμυ-
ριούχων του κόσμου.

Πρό 60-70 έτών θά έθεωρείτο άστείο
άν γύρευε κανείς νά παραβάλει μέ κα-
νενός άλλου τήν περιουσία του Ρότσιλντ.

"Η τελευταία όμως καταστροφή τής Ου-
ώλ Στρήτ και ή μεγάλη οικονομική κρί-
σις πού μαστίζει τίς "Ηνωμένες Πολιτείες
επιφέρουν μιάν αναστάτωση στις άμερικά-
νικές περιουσίες. "Ετσι, ένας μόνο θεω-
ρείται πιά σήμερα ως πολύ πλούσιος, ο
Τζών Ντάβισον Ροκφέλλερ.

Μολονότι ο Ροκφέλλερ άποσύρθηκε
από τίς έπιχειρήσεις και έκανε άπειρά-
ριθμες δωρεές σέ έπιστημονικά και φιλαν-
θρωπικά ιδρύματα περί τά πενήντα έκα-
τομμύρια δολλαρίων, πάλι έν τούτοις ή πε-
ριουσία του υπολογίζεται σέ 1.500.000.000
δολλάρια.

Οί γνώμες διχάζονται προκειμένου για
τόν Φόρδ. Μερικοί υπολογίζουν τήν περι-
ουσία του σέ 500.000.000 δολλάρια και
άλλοι σέ πολύ περισσότερα.

"Όλοι ξέρουν ότι ή φήμη του Ρότσιλντ
άνηκει πιά στο παρελθόν.

"Η πτώχευσις διαφόρων αυστριακών
Τραπεζών εκλόγισε θέβαια κατά πολύ τό
ένεργητικόν τών Ρότσιλντ.

Σήμερα οί πιδ πλούσιοι άνθρωποι τής

Εύρώπης, είνε ο αινιγματικός Βασίλειος
Ζαχάρωφ και ο Γουλιέλμος ο 2ος.

Λέγεται, ότι ο Ζαχάρωφ έχει και στήν
"Αμερική πολύ μεγάλη συμφέροντα και
ότι ή περιουσία του άνέρχεται σέ 800.000,
000 δολλάρια.

"Επίσης ο Γουλιέλμος 2ος μόνος, άν ήξε-
λε, μπορούσε νά σταματήσει τήν πτώσι
του μάρκου.

Πρόσωπα καλώς πληροφορημένα, λένε
ότι ή περιουσία του πρώην Αυτοκράτορος
άνέρχεται σέ 4.000.000.000 δολλάρια.

Γιά τίς άσιατικές περιουσίες δεν ξέρο-
με παρά πολύ λίγα πράγματα.

Οί περιουσίες τών μαγαραγιάνδων και
τών μεγάλων Ιαπωνών διομηχάνων άνε-
χονται σέ άναριθμητα έκατομμύρια. "Ίδι-
ως ο θαυδώνος Ίάπων Μιτσού έχει πε-
ριουσία 200.000.000 δολλάρια.

"Αλλά γιατί νά μή θυμηθώμε τόν περίφη-
μο Μόργκαν και τόν πρώην προσευτή
τής "Αμερικής στο Λονδίνο "Αντριους
Μελόν;...

Φαίνεται ότι γυναίκες έκατομμυριούχοι
υπάρχουν λιγώτερες από τους άνδρες. "Απ'
αυτές δύο είνε πασίγνωστες: "Η Ντόρις
Ντιούκ, πού έχει 10.000.000 δολλάρια και
ή Βασίλισσα τής "Αγγλίας, τής όποις ή
περιουσία υπολογίζεται σέ 5.000.000 λί-
ρες στερλίνες.

Πεννιές

Μετά τήν τηλεφωνική σύνδεσι Παρίσιών
—Μόσχας, τής όποις τά έγκαίνια έγιναν
προχτές, μιά μόνο πρωτεύουσα ευρωπαϊ-
κού κράτους μένει άσύνδετη τηλεφoni-
κώς μέ τό Παρίσι: Τά Τίρανα τής "Αλβα-
νίας. "Απ' όλες τίς άλλες μπορεί κανείς
νά πάρη τηλεφωνικώς τό Παρίσι.

— Τό ρουμπίνι, τό τοπάλι, ο σάπφειρος,
ο ίασπις, ή «όρειά κρύσταλλος» και όλοι
οί πολύτιμοι λίθοι οί παρεμφερείς μέ τά
διαμάντια καλούνται «βοημικοί λίθοι».

— 240.000.000 δραχμές διατίθενται έτη-
σίως για έξοπλισμούς.

— "Η Εύρώπη διατηρεί σήμερα 3.000,
000 στοατιώτες έν καιρώ ειρήνης.

— Τό 1871 ιδρύθηκε τό πρώτο "Ωδείο
στήν Έλλάδα.

— "Ο γυιός του Μουσσολίνι γράφει ένα
σενάριο για τήν ζωή τής φασιστικής νεο-
λαίας.

— Μόνο στήν όδo Μπράντγουαη τής
Νέας "Υόρκης λειτουργούν είκοσιδυό κι-
νηματογράφοι.

— Κατά μιά τελευταία στατιστική,
στήν "Αγγλία κάθε έβδομάδα πηγαίνουν
στους κινηματογράφους είκοσιτέσσαρα έ-
κατομμύρια θεαταί!

— Τά Χαυτεία ώνομάσθηκαν έτσι από
κάποιον καταστηματάρχη πού λεγόταν
Χάφτας.

— Στο Παρίσι ύφίσταται «"Εθνική Κι-
νηματογραφοθήκη». Βρίσκεται στα ύπό-
γεια του Τροκαντερό και περιλαμβάνει
κάθε ταινία πού θά μπορή νά έξυπηρετή-
ση μέ τήν προβολή τής τίς μέλλουσες κοι-
νωνίες.

— "Ο πληθυσμός του πλανήτου μας ά-
νέρχεται σέ 1.750 έκατομμύρια κατοίκων.

— Στήν άρχαία πόλι Κούτο του άνε-
ξαρτήτου κράτους του "Ισημερινού υπά-
ρουν κάτι μικρά φειδια μήκους 12 έκατο-
στομέτρων και διαμέτρου 2 έκατοστομέ-
τρων πού μοιάζουν σάν... πούρα!

— Κατά μέσον όρον κατ' έτος ένας "Ι-
ταλός τρώει 14,50 κιλά κρέας, ένας "Ι-
σπανός 27, ένας Βέλγος 32, ένας "Αγ-
γλος 51 έως 52 κιλά, ένας "Αμερικανός
77 κιλά και τέλος ένας "Αργεντινός 156
κιλά!

— Στήν Κίνα υπάρχει μιά πεποίθησις
ότι όταν ο καιρός είνε καλός ο Θεός εδ-
νοεί τόν βασιλέα και τόν έκτιμώ. "Όταν
δμως συμβή καμιά θεομηνία, σεισμός,
πλημύρμα, φωτιά κ.τ.λ., ο βασιλιάς δια-
τρέχει άμεσο κίνδυνο νά εκθρονισθή, για-
τί αυτές οί καταστροφές θεωρούνται ένδει-
ξεις όργης του Θεού,

Ο θάνατος τιμωρός

Μιά τραγική ιστορία

"Ο Ζώρζ "Οζιέ, ο διασημότερος καθη-
γητής τής "Οφθαλμολογίας του Πανεπι-
στημίου τών Παρισίων, κόνιζε εξαλωμέ-
νος σέ μιά πολυθρόνα. "Η δουλειά πού εί-
χεν αναλάβει, νά διευθινή τό μεγαλείτερο
νοσοκομείο του κόσμου, τόν έκανε νευρι-
κό και ευέξαπτο.

— Καλησπέρα, άκούστηκε μιά άρμονι-
κή φωνή μέσα στο δωμάτιο και συγχρό-
νως άνοιξε ή πόρτα και μπήκε ή γυναίκα
του, μιά νέα κυρία χαριτωμένη και κομψή.
— "Από πού έρχεσαι; τήν ρώτησε από-
τομα χωρίς νά τήν χαιρετήσει.

— "Ήμουν στής φίλης μου τής Μανόν, πή-
ραμε τσάι και μέ παρακάλεσε νά σού πώ
νά φροντίσης για τόν έξάδελφό της, πού
είνε στήν κλινική, νά γίνη ή έγχείρησις
πιδ σύntonια, γιατί σκοπεύουν νά πάνε έ-
να ταξίδι όλοι μαζί.

— Και θά πάς βέβαια και σύ; "Ετσι
μού είχες πη άλλωστε. "Αλλά, φιλάττη
μου, λυπούμαι πολύ, γιατί ή περιπτώσις
πού παρουσιάζει ο καταρράκτης του φί-
λου μας Κουρτώ μ' έμποδίζει νά κάμω έ-
να βήμα. Πρέπει νά περιμένωμε νά ώρι-
μάσθ, κι' έπειτα ή νιστερία αυτή πού θά
δώσω, μου έμπνέει άνησυχίες, γιατί τά
μάτια του Κουρτώ είνε, άγαπητή μου, πο-
λύ όμορφα!...

"Η γυναίκα του τόν κύτταξε κατάπλη-
κτη. Πρώτη φορά άκουσε αυτό τόν ψυχρό
άντρα νά μιλά σάν ένας άπλος άνθρωπος,
σάν ένας αίσθηματίας... "Ενοιωσε έναν ά-
όριστο φόβο νά τήν πλημμυρίζη και τόν
ξανακύτταξε, αυτή τή φορά μέ τρόμο, σάν
νά φοβήθηκε μήπως είχε μάθει τό μυστι-
κό της, τό όμορφο και γλυκό αίσθημα
πού συνέδεε τίς δυό αυτές νέες καρδιές.

Τόν είχε γνωρίσει στής φίλης της και
άμέσως τόν συμπάθησε. Δεν δίστασε νά
συνδεθί μαζί του και νά γίνη έρωμένη
του χωρίς τύψεις, γιατί ο άντρας της ποτέ
δεν τήν άγάπησε, ποτέ δεν τήν έπρόσεξε
— ήταν πάντοτε άφωσιωμένος στήν έπιστή-
μη του, χωρίς ποτέ νά ζητήσει νά μάθη
τόν χαρακτήρα τής γυναίκας του. Και ή
Ζερμαία άφέθηκε μ' όλη τήν θερμή ιδιο-
συγκρασία της στον έρωτα του νέου. "Ε-
να άτύχημα όμως τώρα τελευταία τους έ-
καμε δυστυχισμένους: "Ο Κουρτώ έπαθε
καταρράκτη και έπρεπε νά κάνη έγχεί-
ρησι στα μάτια. Δεν δίστασε καθόλου...
Μίλησε στον άνδρα της και εκείνος, χω-
ρίς νά ύποπτευθί τίποτα, τόν πήρε στήν
κλινική νά τόν κάνη καλά.

Τώρα όμως όλα αυτά άναποδογυρίζον-
ταν.

Τί έννοούσεν ο άντρας της μιλώντας
έτσι;

— Βρίσκεις ότι είνε επικίνδυνη ή έγχεί-
ρησις; τόν ρώτησε άδιόφορα.

— Είνε δική μου δουλειά, τής είπε ά-
πότομα. Μόνο άφησέ με, σέ παρακαλώ,
νά τήν μελετήσω.

"Όταν έμεινε μόνος του, πέταξε τό ται-
γάρο άπ' τό χέρι του και άρχισε νά βη-
ματίζη στο δωμάτιο. Τά μάτια του ήσαν
θολά από τό θυμό και κάθε στιγμή τά
χέρια του έκαναν μιά νευρική σύσπασι.

— Βρίσκει πώς ή κατάσταση άρχίζει
νά παίρνη γελοία όψη... "Εγώ, ή κορυφή
τής έπιστήμης, ο άντρας πού μιλεί όλη ή
Εύρώπη γι' αυτόν και πού στα χέρια του
κρέμονται χιλιάδες ζωές, εγώ...

Τά δόντια του έσφίξαν κι' ένα άγριο
μούγκρισμα βγήκε άπ' τά χείλη του:

— Νά τους σκοτώσω; "Όχι... Είνε άνά-
ξιο για μένα... "Αλλωστε θά χάσω τή θέ-
σι μου, τήν ύπληψί μου, τήν έπιστήμη
μου και θά τους άπαλλάξω κι' εκείνους
άπ' τή ζωή πού τους είνε μαρτύριο. Τους
χρειάζεται μιά άλλη τιμωρία... χειρότερη
κι' άπ' τόν θάνατο.

"Εφερε τά δυό του χέρια στο πρόσωπό
του κι' έμεινε λίγα λεπτά χωρίς νά κάνη
ήν παραμικρή κίνηση. "Υστερα, σηκώθη

και άπότομα. Στο πρόσωπό του ήταν ζω-
γραφισμένη ή ίκανοποίηση. Χτύπησε τό
κουδούνι και διάταξε νά .οδηγήσουν τόν
Κουρτώ στο χειρουργείο για τήν έγχεί-
ρησι.

— Θάρρος, φίλε μου, το έλεπε. Σε λίγο
θά είσαι καλά... "Η δουλειά αυτή είνε έ-
νός τετάρτου και θ' άπαλλάχθής για
πάντα.

"Ο Κουρτώ του έσφισε τό χέρι, πού του
έτεινε ο γιατρός, ευχαριστώντας.

*
Δεν πέρασε μιά ώρα και ο Κουρτώ ώ-
δηγήθηκε, μέ τά μάτια δεμένα, στο δω-
ματίο του. "Η έγχείρησις είχε γίνη. Θά έ-
μενεν ακόμα δεκαπέντε μέρες στήν κλι-
νική μέσα σ' αυτό τό άπόλυτο σκοτάδι
κι' έπειτα θά του έλυναν τά μάτια νά
φύγη.

— Ευτυχισμένα άνθρωπε, το έλεπε ο
γιατρός χτυπώντας τον στον ώμο. "Όλα
θά είνε δικά σου σέ δεκαπέντε μέρες. Θά
σε βάλω στο δωμάτιο 14, πλάι στο γρα-
φείο μου για νά σέ έπιτηρώ καλλίτερα.

"Υστερα τόν έσπρωξε σ' ένα σκοτεινό
δωμάτιο, έβαλε μιά νοσοκόμο πλάι του κι'
έφυγε μέ τήν συνείδησι ήσυχη σάν άνθρω-
πος πού έξετέλεσε τό καθήκον του.

Μπαίνοντας στο γραφείο του, βρήκε τή
γυναίκα του νά τόν περιμένη άνήσυχη και
νευρική.

— "Η έγχείρησις έπέτυχε, τής είπε χα-
μογελώντας. "Ο προστατευόμενός σου σέ
δέκα μέρες θά βλέπη, θά σέ βλέπη!...

Αυτό τής τό τόνισε περισσότερο. "Εκεί-
νη όμως άπ' τή χαρά της δεν τό άντιλή-
φθηκε.

— "Αλήθεια; φώναξε άσυγκράτητα. Πέ-
τυχε ή έγχείρησις;

"Εκείνος τήν κύτταξε ειρωνικά και τής
είπε:

— Φανταζόσουν τάχα πώς μπορούσε ο
Ζώρζ "Οζιέ νά κάμη επέμβασι και νά ά-
ποτύχη!

Δεν δίστασε νά γίνη έρωτας του...

"Υστερα, κάταλαβαίνοντας τή σκέψη
της, έξακολούθησε:

— "Ο,τι αισθήματα κι' άν με πλημμυρί-
ζουν, ή ευστοχία μου είνε ανωτέρα όλων
και ποτέ τό χέρι μου δεν θά ξεφύγη νά μέ
καταστρέψη... "Εκείνο όμως πού θέλω νά
κάνω, θά τό κάνω χωρίς κανείς νά μάθη
πώς και γιατί τό έκαμα.

"Εκείνη τόν κύτταξε μέ φρίκη. Δεν χω-
ρούσε άμφιβολία: τά ήξευρε όλα. "Αλλά
τί σκόπευε νά κάνη; Νά τόν σκοτώσθ;
"Ήταν άνίκανος... Τί όμως; Τι;

— Μπορείς νά πς στο σπίτι, τής είπε
άπότομα. "Εγώ θ' άργήσω άπόψε πολύ...
Μή μέ περιμένης...

"Εκείνη σηκώθηκε, μέ τά πόδια τρεμά-
μενα και, χωρίς νά βγάλη λέξι, βγήκε
έξω.

— "Αρχίζει ή τιμωρία, μουμούρισε έ-
κείνος κυττάζοντας τήν πού απομακρυνό-
ταν σκυφή.

"Υστερα χτύπησε τό κουδούνι και πα-
ρουσιάστηκε ένας νοσοκόμος.

— Νά λυθούν τά μάτια του Κουρτώ!,
είπε. Γρήγορα σ' ένα φωτεινό δωμάτιο!

— Κύριε καθηγητά, σήμερα μόλις τόν
έγχειρήσαμε..., φώναξε έντρομος νοσο-
κόμος.

— Ν' άφαιρεθί ο επίδεσμος άμέσως ά-
πό τά μάτια του Κουρτώ, είδ' άλλως νά
φύγης άμέσως έσύ από τήν κλινική.

"Ο νοσοκόμος ύποκλίθηκε κι' έφυγε,
προχώρησε λίγα βήματα και μπήκε στον
αριθμό 14. "Ο γιατρός ώρμησε νά τόν
συγκρατήσ. Μιά άγρια πάλη έγινε μέσα
του: τό καθήκον του, μέ τήν τιμή του άλ-
ληλοσυγκρούονταν, τό κεφάλι του βούτ-
ζε... Τά πόδια του έτρεμαν κι' έπεσε ά-
ναίσθητος στήν καρέκλα του.

"Όταν συνήλθε, κάποιος νοσοκόμος τόν
πληροφόρησε ότι ένας νοσοκόμος έλυσε
τόν επίδεσμο κατά λάθος στον νέο πού εί-
χε γίνη εκείνη τή μέρα μόλις ή έγχείρη-
σις του και τό άπότομο φως, ύστερα από
τό τραύμα, έπέφερε τήν όριστική τύφλω-
σι του Κουρτώ.

— Τόν ήλθιο!, φώναξε ο καθηγητής.
Νά φύγη άμέσως από τήν κλινική ως πού
νά δούμε τί θά γίνη. Νά μήν τόν δώ κα-
θόλου!, έκαμε άγριέμένος.

"Εχει χαθή, κι' έτσι δεν ύπάρχει φά-

Τὸ ἤλεκτρο

Ένα πολύτιμο στοιχείο

Τὸ ἤλεκτρο, ὁ «χρυσὸς τῶν θαλασσῶν» εἶναι μιά ἀκατέργαστη ὕλη τὴν ὁποία ἡ Γερμανία ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων μεταχειρίζεται γιὰ νὰ κατασκευάζει τὰ θαυμαστά κομμοτεχνήματα ποὺ ποτίζουν τὶς θιτρίνες τῶν κοσμηματοπωλείων ὅλου τοῦ κόσμου. Σὲ 500.000 κιλά τὸ χρόνο ὑπολογίζεται ἡ παραγωγή τοῦ ἤλεκτρου γιὰ τὴν ὁποίαν ἐργάζονται χιλιάδες ἀνθρώπων. Καὶ μὴ νομίσετε ὅτι πρόκειται γιὰ εὐκόλη δουλειά. Οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὴν ἐργασία αὐτὴν μεταχειρίζονται τεράστιες θυθοκόρυες γιὰ νὰ ἐξέρουν στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης μεγάλες ποσότητες «κυανῆς γῆς». Ἐνὸς εἰδικοῦ πετρώματος, στὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ὁποίου βρίσκεται τὸ ἤλεκτρον. Κάθε τετραγωνικὸ μέτρο «κυανῆς γῆς» περιέχει κατὰ μέσον ὄρον δυὸ κιλά ἤλεκτρον.

Ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἐποχὴ οἱ ἀνθρώποι ἀσχολοῦντο μὲ τὴν ἀλεία τοῦ ἤλεκτρου, ὁ ὁποῖον ἐμεταχειρίζονταν γιὰ τὴν θεραπεία ὀρισμένων ἀσθενειῶν καὶ πρὸ παντὸς ὡς φυλαχτὸ, πού, ὅπως νόμιζαν, τοὺς τροφύλαγε ἀπὸ τοὺς...δαίμονες! Κατὰ μῆκος τῶν θαλασσῶν ποὺ ὑπῆρχαν μεταλλοειδῆ ἤλεκτρον ἔπλεον ἑκατοντάδες πρωτογόνων ἱλοισαρίων, τὰ ὁποία κουβαλοῦσαν τὴν ἀκτὴν γῆν στὴν ἀκτὴ, ὅπου ἄλλοι ἀλγίεις τὴν ἐκαθάριζαν καὶ ἐφέρονταν

ἐξ ὧν νὰ τὸν δῆτε... Ὅλοι ψάχνουν παντοῦ, χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα.

— Ποιὸς βρίσκεται τώρα κοντὰ στὸν ἄρρωστο;

— Ἡ γυναίκα σας καθηγητὰ μου...

— Πῆγε τῆς νὰ ἔλθῃ ἐδῶ, σὰς παρακαλῶ.

— Ὑστερα κάθησε στὸ γραφεῖο τοῦ ἡσυχοῦ.

— Κῆνος! ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας τοῦ διπλά του. Κτῆνος! Δολοφόνε! Ἀνανδρεῖ! φώναξε μ' ὅλη τὴν δύναμὶ τῆς.

Ἐκεῖνος ἔκλεισε τὴν πόρτα.

— Μὴ φωνάζῃς, σὲ παρακαλῶ, γιὰτὶ ἀρρωστῆς τὸν ἄρρωστο, πού εἶναι διπλά μας, τῆς εἶπε εἰρωνικά... Ἐκτός τούτου, μὴ μεταχειρίζεσαι τὰ μεγάλα αὐτὰ λόγια, γιὰτὶ κανένας δὲν θὰ σὲ πιστέψῃ... Τὸ πολύ-πολύ, νὰ σὲ κλείσωμε μέσα γιὰ τρελὴ.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ξεφεύγοντας ἀπ' τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ νοσοκόμου καὶ ὀδηγούμενος ἀπ' τὶς φωνές, φάνηκε ὁ Κουρτὸς στὸ κατώφλι τῆς πόρτας μὲ ὕψωμένο τὸ χέρι καὶ κρατώντας ἕνα πιστόλι.

— Ἀτιμε Ὀζιέ! Θὰ σὲ σκοτώσω σὰν σκυλί, ἀρθρώσε μὲ μιά τρομερὴ φωνὴ καὶ ὕψωσε τὸ ὅπλο.

Ἐκεῖνος τὸν κύτταξε ἡσυχα. Ἡ γυναίκα του, σὰν τρελλὴ ὥρμησε νὰ πιάσῃ τὸν Κουρτὸ. Ἐνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε καί... ἡ Λεομάν δέχθηκε τὴ σφαῖρα κατὰ τὴν πλάτη. Τὸ πιστόλι ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ ἔπεσε ἀπάνω στὸ πτώμα τῆς γυναίκας. Εἶχε καταλάβει ὅτι, ἀντὶ νὰ σκοπεύσῃ ἐκεῖνον, σκόπευσε τὴν ἀγαπημένη του.

Ὁ γιατρός, ὄρθιος στὸ μέσον τοῦ δωματίου, μουρμουρίζε:

— Ἡ τιμωρία τελείωσε. Δὲν γελοιοποιεῖ κανεὶς ἕναν ἄνθρωπο σὰν καὶ μὲν ἀτιμωρητὴ. Ὁ μόνος ὅτι ἡ τιμωρία ἦταν μεγαλειότερη ἀπ' ὅτι ἐγὼ τὴν φανταζόμουν, ἀλλὰ ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος... Ἀς μὲ πληρώσῃ...

Ὑστερα προχώρησε πρὸς τὸ γραφεῖο καὶ ἐσήμανε. Ἐνας νοσοκόμος παρουσιάσθηκε τρέμοντας.

— Ὁ τυφλὸς τρελλάθηκε καὶ σκότωσε τὴν γυναίκα μου, τοῦ εἶπε, ἐνῶ ἕνας μὲς τοῦ προσώπου του συσπώθηκε. Φρόντισε γιὰ τὴ μεταφορά του... Καὶ πρὸ παντὸς χωρὶς σκάνδαλο, αἱ...

ΚΑΙΟΥΑ ΜΑΝΤΕΣ

— Δὲν ὡς εἶπα, καυμένη Ἀμαλία νὰ μὴ φορᾷς πτότὸ τὸ λεοῖο καπέλλο. Δὲν θ' εἶπες πού ὁλος ὁ κόσμος γυρίζει καὶ σὲ κυττάει...

— Τὰ χρυσόψαρα

Θρύλος καὶ ἱστορία

Ένας ἀπὸ τοὺς πιὸ πνευματώδεις Γάλλους συγγραφεῖς, ὁ Ζαμακοῖς, λέει ὅτι μὴς ἀρέσουν τὰ χρυσόψαρα πού κολυμποῦν χαρούμενα μέσα στὶς γυάλες, γιὰτὶ — σύμφωνα μὲ τὸν νόμο τῶν ἀντιθέσεων — κουρασμένοι ἀπὸ τὸν θόρυβο τῆς σημερινῆς ζωῆς, εὐχαριστούμεθα νὰ βλέπωμεν ὑπάρξεις πού... «στόμα ἔχουν καὶ μιλιὰ δὲν ἔχουν»!

Οἱ Κινεζοὶ χρησιμοποιοῦσαν γυάλες μὲ χρυσόψαρα πρὸς στολισμὸν τῶν σπιτιῶν τους, ἀπὸ ἀνηνθισμένων χρόνων. Μιά λαϊκὴ παράδοσις λέει ὅτι τὰ χρυσόψαρα ἦσαν ἄνθρωποι πού... μιλοῦσαν ὅπως καὶ ἐμεῖς. Κάποια θεοτῆς, ὅμως τὴν ὁποίαν δυσἀρέστησαν, γιὰ νὰ τοὺς τιμωρήσῃ, τοὺς μετέτρεψε σὲ ψάρια καὶ τοὺς ἔδωσε χρῶμα καὶ ὁμορφιά, ἀνάλογα μὲ τὴν κοινωνικὴ θέσι πού εἶχαν ὅταν ἦσαν ἄνθρωποι...

Στὴν Εὐρώπῃ, ἡ μόδα τῶν χρυσόψαρων ἀρχισε τὸ 1680. Τὰ πρῶτα χρυσόψαρα πού εἰσήχθησαν στὴ Γαλλία ἐστάλησαν στὸν Λόριαν, διευθυντὴν τῆς εἰσαγωγῆς τῶν Ἰνδιῶν, ὁ ὁποῖος καὶ τὰ δώρισε στὴν μαντάμ Πομπαδούρ. Ἐπὶ πολλὰ χρόνια, τὰ χρυσόψαρα, πού σήμερα εἶναι τόσο κοινὰ, ἐθεωροῦντο ὡς μεγάλα πολυτέλεια. Ἡ μαντάμ Πομπαδούρ διωργάνωνε εἰδικὲς χοροεσπερίδες, οἱ ὁποῖες εἶχαν ὡς μόνον σκοπὸν τὴν ἐπίδειξιν τῶν χρυσόψαρων στὴ γαλλικὴ ἀριστοκρατία. Ὁ Λουδοβίκος, μάλιστα, ἀφῆνε κάθε ἀπασχόλησιν τοῦ — καὶ αὐτὲς τὶς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους ἀκόμη — καὶ καθόταν ὄρες ὁλόκληρες ἀπάνω ἀπὸ τὴν γυάλα τὸν θαυμάζοντας τὰ χρυσόψαρα! Γιὰ τὴν περιποίησιν τους εἶχε εἰδικὴ ὑπηρεσία, τῆς ὁποίας οἱ δαπάνες ἀναγράφονταν στὸν προϋπολογισμὸ τοῦ Κράτους!...

— ο —

Τὸ καπέλλο

Οἱ νέοι περπατοῦν σήμερα στοὺς δρόμους ξεσκονισμένοι, σύμφωνα μὲ τὴν νέα μόδα, πού ὅπως ὅλες οἱ μόδες εἶναι πολὺ παλαιά.

Οἱ ἀρχαῖοι σπανίως φοροῦσαν καπέλλο. Οἱ Ἕλληνες φοροῦσαν ἕνα εἶδος σκούφιας ἀπὸ δέρμα, πού δενόταν μὲ ἕνα λουρί κάτω ἀπὸ τὸ πηγούρι.

Οἱ θαλασσινοὶ φοροῦσαν τὸν λεγόμενον πῖλον, ἕνα κάλυμμα πού εἶχε σχῆμα κωνικό. Ἡ φρυγικὴ σκούφια φοριέται καὶ σήμερα ἀκόμη ἀπὸ τοὺς ναυτικούς τῆς Ἀδριατικῆς.

Οἱ Ἕλληνες ἔφηβοι φοροῦσαν τὸν θεσσαλικὸν πέτασσον πού εἶναι ὁ πρόγονος τοῦ σημερινοῦ καπέλλου. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐσκέπαζαν τὸ κεφάλι τους μὲ ἕνα εἶδος τριγωνικοῦ καπέλλου, πού τὸ δονομάζαν κουκούλα. Ἀργότερα παρέλασαν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας τὸν πῖλον καὶ τὸν πέτασσον, διακριτικὸ σημεῖον τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων. Οἱ δοῦλοι δὲν εἶχαν δικαίωμα νὰ φοροῦν τέτοιου εἶδους καπέλλα. Τὸ καπέλλο ἦταν στὴν ἀρχαιότητα τὸ σύμβολο τῆς ἐλευθερίας καὶ ἐφιγυράριζε ἀπάνω σὲ πολλὰ ἀρχαῖα νομίσματα.

Στὸν 11ον αἰῶνα φοροῦσαν καπέλλα ἀπὸ πηλῆματα ὁμαλικοῦ σχήματος. Στὸν 14ον αἰῶνα ξαναγύρισε ἡ Ῥωμαϊκὴ κοκούλα, πού τὴν δονομάζαν Μ π ο ὺ λ καὶ ἔζησε κάπου 200 χρόνια.

Τὸν 16ον καὶ τὸν 17ον αἰῶνα βρίσκονταν στὶς δόξες τοὺς τὰ Ἰσπανικὰ καπέλλα καὶ τὰ καπέλλα τοῦ Ῥομπινενς. Ἀργότερα φάνηκε τὸ τρικαντό, πού φοριέται ἀκόμη στίς τελετές.

Τὸ ψηλὸ καπέλλο φάνηκε λίγο πρὸ τῆς Γαλλικῆς Εὐναστάσεως. Τὸ καπέλλο πρωτοφορέθηκε στὴν Ἀγγλία. Λίγο πρὶν ἔπειτα ἔκαναν τὴν ἐμφάνισιν τοὺς τὰ σκληρὰ καπέλλα καὶ τὰ μαλακὰ πηλῆματα.

Τὰ ψιθάρια πρωτοφορέθηκαν περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

Τὰ χρυσόψαρα

Θρύλος καὶ ἱστορία

Ένας ἀπὸ τοὺς πιὸ πνευματώδεις Γάλλους συγγραφεῖς, ὁ Ζαμακοῖς, λέει ὅτι μὴς ἀρέσουν τὰ χρυσόψαρα πού κολυμποῦν χαρούμενα μέσα στὶς γυάλες, γιὰτὶ — σύμφωνα μὲ τὸν νόμο τῶν ἀντιθέσεων — κουρασμένοι ἀπὸ τὸν θόρυβο τῆς σημερινῆς ζωῆς, εὐχαριστούμεθα νὰ βλέπωμεν ὑπάρξεις πού... «στόμα ἔχουν καὶ μιλιὰ δὲν ἔχουν»!

Οἱ Κινεζοὶ χρησιμοποιοῦσαν γυάλες μὲ χρυσόψαρα πρὸς στολισμὸν τῶν σπιτιῶν τους, ἀπὸ ἀνηνθισμένων χρόνων. Μιά λαϊκὴ παράδοσις λέει ὅτι τὰ χρυσόψαρα ἦσαν ἄνθρωποι πού... μιλοῦσαν ὅπως καὶ ἐμεῖς. Κάποια θεοτῆς, ὅμως τὴν ὁποίαν δυσἀρέστησαν, γιὰ νὰ τοὺς τιμωρήσῃ, τοὺς μετέτρεψε σὲ ψάρια καὶ τοὺς ἔδωσε χρῶμα καὶ ὁμορφιά, ἀνάλογα μὲ τὴν κοινωνικὴ θέσι πού εἶχαν ὅταν ἦσαν ἄνθρωποι...

Στὴν Εὐρώπῃ, ἡ μόδα τῶν χρυσόψαρων ἀρχισε τὸ 1680. Τὰ πρῶτα χρυσόψαρα πού εἰσήχθησαν στὴ Γαλλία ἐστάλησαν στὸν Λόριαν, διευθυντὴν τῆς εἰσαγωγῆς τῶν Ἰνδιῶν, ὁ ὁποῖος καὶ τὰ δώρισε στὴν μαντάμ Πομπαδούρ. Ἐπὶ πολλὰ χρόνια, τὰ χρυσόψαρα, πού σήμερα εἶναι τόσο κοινὰ, ἐθεωροῦντο ὡς μεγάλα πολυτέλεια. Ἡ μαντάμ Πομπαδούρ διωργάνωνε εἰδικὲς χοροεσπερίδες, οἱ ὁποῖες εἶχαν ὡς μόνον σκοπὸν τὴν ἐπίδειξιν τῶν χρυσόψαρων στὴ γαλλικὴ ἀριστοκρατία. Ὁ Λουδοβίκος, μάλιστα, ἀφῆνε κάθε ἀπασχόλησιν τοῦ — καὶ αὐτὲς τὶς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους ἀκόμη — καὶ καθόταν ὄρες ὁλόκληρες ἀπάνω ἀπὸ τὴν γυάλα τὸν θαυμάζοντας τὰ χρυσόψαρα! Γιὰ τὴν περιποίησιν τους εἶχε εἰδικὴ ὑπηρεσία, τῆς ὁποίας οἱ δαπάνες ἀναγράφονταν στὸν προϋπολογισμὸ τοῦ Κράτους!...

— ο —

Τὸ καπέλλο

Οἱ νέοι περπατοῦν σήμερα στοὺς δρόμους ξεσκονισμένοι, σύμφωνα μὲ τὴν νέα μόδα, πού ὅπως ὅλες οἱ μόδες εἶναι πολὺ παλαιά.

Οἱ ἀρχαῖοι σπανίως φοροῦσαν καπέλλο. Οἱ Ἕλληνες φοροῦσαν ἕνα εἶδος σκούφιας ἀπὸ δέρμα, πού δενόταν μὲ ἕνα λουρί κάτω ἀπὸ τὸ πηγούρι.

Οἱ θαλασσινοὶ φοροῦσαν τὸν λεγόμενον πῖλον, ἕνα κάλυμμα πού εἶχε σχῆμα κωνικό. Ἡ φρυγικὴ σκούφια φοριέται καὶ σήμερα ἀκόμη ἀπὸ τοὺς ναυτικούς τῆς Ἀδριατικῆς.

Οἱ Ἕλληνες ἔφηβοι φοροῦσαν τὸν θεσσαλικὸν πέτασσον πού εἶναι ὁ πρόγονος τοῦ σημερινοῦ καπέλλου. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐσκέπαζαν τὸ κεφάλι τους μὲ ἕνα εἶδος τριγωνικοῦ καπέλλου, πού τὸ δονομάζαν κουκούλα. Ἀργότερα παρέλασαν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας τὸν πῖλον καὶ τὸν πέτασσον, διακριτικὸ σημεῖον τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων. Οἱ δοῦλοι δὲν εἶχαν δικαίωμα νὰ φοροῦν τέτοιου εἶδους καπέλλα. Τὸ καπέλλο ἦταν στὴν ἀρχαιότητα τὸ σύμβολο τῆς ἐλευθερίας καὶ ἐφιγυράριζε ἀπάνω σὲ πολλὰ ἀρχαῖα νομίσματα.

Στὸν 11ον αἰῶνα φοροῦσαν καπέλλα ἀπὸ πηλῆματα ὁμαλικοῦ σχήματος. Στὸν 14ον αἰῶνα ξαναγύρισε ἡ Ῥωμαϊκὴ κοκούλα, πού τὴν δονομάζαν Μ π ο ὺ λ καὶ ἔζησε κάπου 200 χρόνια.

Τὸν 16ον καὶ τὸν 17ον αἰῶνα βρίσκονταν στὶς δόξες τοὺς τὰ Ἰσπανικὰ καπέλλα καὶ τὰ καπέλλα τοῦ Ῥομπινενς. Ἀργότερα φάνηκε τὸ τρικαντό, πού φοριέται ἀκόμη στίς τελετές.

Τὸ ψηλὸ καπέλλο φάνηκε λίγο πρὸ τῆς Γαλλικῆς Εὐναστάσεως. Τὸ καπέλλο πρωτοφορέθηκε στὴν Ἀγγλία. Λίγο πρὶν ἔπειτα ἔκαναν τὴν ἐμφάνισιν τοὺς τὰ σκληρὰ καπέλλα καὶ τὰ μαλακὰ πηλῆματα.

Τὰ ψιθάρια πρωτοφορέθηκαν περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

Ὁ ἔρως τοῦ μονομάχου

Ένα δράμα στὴν ἀρχαιότητα

Ὡς τὰ εἴκοσι τοὺς χρόνια, ζοῦσαν σχεδὸν ἀχώριστα.

Στὴν πατρίδα τους, τὴ μακρινὴ Θράκη, τὰ σπῆτια τοὺς ἦσαν γειτονικά, καὶ ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ ὁ Ἀέτιος καὶ ἡ Μελιτώ δὲν ἐχώριζαν καθόλου.

Λοῦζονταν μαζί στὰ νερά τοῦ ποταμοῦ, μαζί κυλιόνταν στὴν παχεῖα καταπράσινη χλόη τῶν λιθαριῶν καὶ μαζί πρόσφεραν τὶς μικρὲς παιδικὲς τῶν θυσιῶν στοὺς θεοὺς τῶν θεῶν τους, μέσα στὰ δάση.

Ἦταν μιά εὐτυχία πού τὴν ἐχαίρονταν χωρὶς κἂν νὰ τὴν μαντεύουν.

Τὴν κατάλαβαν ὅταν τὴν ἔχασαν. Μὰ καὶ πρὶν ἀκόμα, λίγον καιρὸ πρὸ τοῦ οἱ Ῥωμαϊκὲς λεγεῶνες ρημάζονε τὴ χώρα τους, ὁ Ἀέτιος εἶχε νοιώσει τὰ πρῶτα σύννεφα νὰ σκεπάζουν τὸν οὐρανὸ τῆς εὐτυχίας του.

Ένας συνομήλικός του, ὁ Βρυένιος, δὲν ἀφῆνε εὐκαιρία πού νὰ μὴν προσπαθῇ νὰ συναντήσῃ τὴ Μελιτώ. Τῆς μιλοῦσε γιὰ τὴν ἀγάπην του, τῆς ζητοῦσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἀρκεζόμενος στοὺς θεοὺς πῶς, ὅπως καὶ νᾶταν, θὰ τὴν ἔκανε δική του.

Ὁ Ἀέτιος ἐβόλωνε, πιανόμενος μαζί του καὶ συχνὰ οἱ δύο ἐφηβοὶ χώριζαν μὲ τὰ πρόσωπα καταματωμένα ἀπὸ τὰ χτυπήματα.

Αὐτὴ ἡ ἀντιζήλια εἶχε μεταβληθῇ σὲ μῖσος, ἕνα μῖσος ἀγριο, τυφλὸ, θηριῶδες, πούκανε τοὺς δυὸ νέους νὰ ζητᾷ ὁ καθένας τὸ θάνατο τοῦ ἀντιπάλου του.

Κι' ἡ Μελιτώ, πού εἶχε γίνεϊ ἀφορμὴ τοῦ θανάσιμου αὐτοῦ μίσους, ἀρκεζόμενος στὸν Ἀέτιο πῶς δὲν θ' ἀγαποῦσε ποτὲ στὴ ζωὴ τῆς ἄλλοι ἀπ' αὐτόν.

Ὡστόσο, ὁ νεαρὸς ἐρωτευμένος δὲν ἀποφάσιζε νὰ τὴν κἀνῃ δική του, ἀν πρῶτα δὲν ἐβγαζε ἀπὸ τὴ μέση τὸν ἀντίζήλὸ του.

Ξαφνικά, ὅμως, ὅλα αὐτὰ παραμέρισαν, ἐβόλωνε, μπροστὰ στὰ Ῥωμαῖα στίφη πού ἐπέδραμαν στὴ Θράκη, ἐκυρίευσαν τὴν πατρίδα τους καὶ τὴν ὑποδούλωσαν.

Οἱ τρεῖς νέοι ἐχωρίστηκαν, χωρὶς κανένας τους νὰ ξέρῃ τί ἀπέγινε ὁ ἄλλος.

Ὁ Ἀέτιος καὶ ὁ Βρυένιος κλείστηκαν σὲ ξεχωριστὰ στρατόπεδα σκλάβων, καὶ ἐπειδὴ ἦσαν καὶ οἱ δυὸ ἐφηβοὶ μὲ Ῥωμαῖα κορμιά, πρωτορίστηκαν γιὰ μονομάχοι.

Ἀρχισαν λοιπὸν νὰ τοὺς ἀνατρέφουν καὶ νὰ τοὺς γυμνάζουν γι' αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα, σὰν ἀγρίμια πού τοὺς μαθαίνουν οἱ θηριοδασασταὶ τοὺς νὰ παλεῖουν ἀναμεταξύ τους γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὸ κοινόν.

Ἡ Μελιτώ εἶχε καλλίτερη τύχη.

Ἐπειδὴ ἦταν ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια τῆς Θράκης, στὴ μοίρα τῶν σκλάβων, δόθηκε σ' ἕνα Ῥωμαῖο ἀρχοντα.

Αὐτός, γυρίζοντας στὴ Ρώμην, τὴν ἐπῆρε μαζί του καὶ, συνεπαρμένος ἀπὸ τὴν ἐξωτική της ὁμορφιά, τὴν ἐξώρισε ἀπὸ τὶς σκλάβες του καὶ τὴν ἐκράτησε στὰ ἰδιαιτέρα διαμερίσματά του.

Ἡ Μελιτώ ὑποτάχθηκε στὴν τύχη της. Τί θὰ μπορούσε νὰ κἀνῃ;

Μακριὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα της, μέσα σ' ἕναν ἀγνωστὸ κόσμον, χωρισμένη ἀπὸ τὸν Ἀέτιο, πού ἀγνοοῦσε τὴν τύχη του, δέχτηκε τὸν ἔρωτα τοῦ Ῥωμαῖο ἀρχοντα μοιρολατρικά.

Ζοῦσε μέσα σὲ μιὰν ὀνειρώδη πολυτέλεια, καὶ ὥστόσο ἡ καρδιά της ἦταν ματωμένη.

Ἐξῆς μῆνες μετὰ τὸ γυρισμὸ τοῦ στὴ Ρώμην, ὁ Ῥωμαῖος ἀρχοντας ἐπῆρε μιά μέρα τὴν Μελιτώ μαζί του στὸ Κολοσσαῖον.

Ἡ Ρώμην ἐγίωρταξε ἕνας καινούργιος θρίαμβος, καὶ ἀνάμεσα στὰ θεάματα πού θὰ πρόσφερε στὸ λαὸ της, ἦσαν καὶ οἱ μονομαχίες τῶν μονομάχων.

Ἡ Μελιτώ θαμνώθηκε ἀπὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκεῖνο θέαμα τῶν γεμάτων ἀπὸ κόσμον κερκίδων, ὅπου, στίς πρώτες τῶν

στὴ μέχρι θανάτου ἐκείνη μονομαχία, τὸν Βρυένιο.

Προτοῦ τοῦ ἐπιτεθῇ, ὁ Ἀέτιος ἐβρίε μιά ματιὰ στὴν Μελιτώ. Ὁ Βρυένιος κύτταξε πρὸς τὴν ἴδια διεύθυνσιν, καὶ ἀναγνωρίζοντας τὴ γυναῖκα πού ἀγαποῦσε, χαμογέλασε μοχθηρά.

Τὰ σπαθία τοὺς ἐκλάγγιζαν, οἱ ἀσπίδες ἀντηχοῦσαν θαραῖα τὰ χτυπήματα, τὰ σφιχτοδεμένα τους κορμιά λούζονταν στὸ αἷμα...

Τέλος, ξεφεύγοντας ἕνα ἐπιδέξιο χτύπημα τοῦ ἀντιπάλου του, ὁ Ἀέτιος πῆδησ ἀπάνω του καὶ ἐθύθισε ὡς τὴ λαθὴ τὸ ἐξέφωτο του στὰ στήθη τοῦ Βρυένιου.

Ὁ μονομάχος σωριάστηκε καταγῆς. Τὰ μάτια του καρφώθηκαν ὅλο μῖσος στὸ πρόσωπο τοῦ ἀντιζήλου του καὶ μὲ φωνὴ πού τὴν ἐσθυνε ὁ θάνατος, τοῦ ψιθύρισε:

— Ὅμως οὔτε σὺ ἐπῆρες τὴ Μελιτώ. Ἐγὼ εἶναι ἐρωμένη τοῦ Ῥωμαῖου...

Ἐστρεψε τὰ μάτια στίς κερκίδες, δέπου, ὄρθιοι οἱ θεᾶται, τὸν ἐπευφημοῦσαν.

Τὰ θλέμματά του ἀναζήτησαν τὴ Μελιτώ.

Τὴν εἶδε, γλωμὴ ἀπὸ τὴν ἀγωνία, μέσα στὴν ἀγκαλιά τοῦ Ῥωμαῖο ἀρχοντα. Τότε ἕνα σύννεφο θόλωσε τὰ μάτια του, τὰ γόνιμά του ἐλύγισαν καί, τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα, καὶ ἀπελπίσια ἐθύθισε τὸ εἶφος του πού ἀχνεῖ ἀκόμα ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Βρυένιου, μέσα στὸ στήθος του.

Καὶ ἔπεσε καὶ αὐτὸς νεκρὸς πάνω στὸ ἄψυγο κορμὶ τοῦ ἀντιζήλου του...

ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΙΕΓΚΙΕΒΙΤΣ

Ιστορίες των θαλασσινών

Οι θαλασσινοί, αντίθετα με τους ψαράδες και τους κυνηγούς, είναι λιγότεροι και σθεναροί. Η διαρκής όμως πάλη τους με το χάρο και διάφορα θαλασσινά φαινόμενα, στα όποια, ιδίως οι παλαιοί, δίνουν την πιο πρόχειρη και υπερφυσική εξήγηση, ερμίζωσαν μέσα τους την πεποίθηση, πως οι θάλασσες, οι ωκεανοί και πιο πολύ ο άνεμος δαρτός 'Ατλαντικός, έχουν κι αυτοί τα στοιχειά τους.

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Τα πληρώματα των γερμανικών υποβρυχίων, που κατά τον Ευρωπαϊκό πόλεμο άργασαν κυριολεκτικά όλο τον ωκεανό, διηγούνται ακόμα πολλές παράξενες ιστορίες. Κάποτε ένα απ' αυτά, κυνηγημένο από αγγλικό πολεμικό, παραπλανήθηκε κι έλασε το δρόμο του. Έτσι, βρέθηκε σε κάποιο σημείο του 'Ατλαντικού, τελείως έξω από τη γραμμή των θαλασσίων, πολύ ψηλά, προς τον Πόλο, απ' εκεί που μόνον οι Βίκινγκς στις τυχοδιωκτικές τους περιπλανήσεις ίσως να πέρασαν.

Βρέθηκε μπροστά σ' ένα μεγαλούτσικο νησί και για ν' αποφύγει τους πάγους, πλησίασε πολύ κοντά στα παράλια του. Τότε το πλήρωμα, με μεγάλη του έκπληξη, είδε ότι το νησί αυτό ήταν κατοικημένο. Οι Ιθαγενείς, που φορούσαν κάτι παράξενα ρούχα, δεν ανησύχησαν καθόλου στην εμφάνισή του υποβρυχίου. Λίγες βδομάδες αργότερα, το υποβρύχιο ξαναπέρασε απ' το ίδιο σημείο, τη φορά αυτήν όμως νησί δεν υπήρχε.

Στά χρόνια των πρώτων ποντοπόρων, μετά την ανακάλυψη της 'Αμερικής, πολλοί ναυτικοί είδαν αυτό το νησί που το νόμισαν «Φρισλάντα», σε κανέναν όμως χάρτη δεν είναι σημειωμένο.

Μερικά μέρη του 'Ατλαντικού έχουν πολύ κακή φήμη μεταξύ των θαλασσινών. Πολλοί γερόλυκοι του 'Ωκεανού διατείνονται, πως άμα περνούν από το μέρος που αναφέρεται ο «Τιτανικός», ακούγουν κλάμα και θόγγους και συχνά βλέπουν κάτι παράξενα μπλε φώτα πάνω στα νερά.

Ο ΘΥΛΟΣ ΤΟΥ «ΙΠΤΑΜΕΝΟΥ ΟΛΑΝΔΟΥ»

Οι ιστορίες για τα «καράβια-φάντασμα» είναι πολλές. Κάποτε, ένα παράξενο καράβι, φάνηκε να πλέει προς τις ακτές των 'Ηνωμένων Πολιτειών με διασημότητα Βορρηά. Ήταν ένα τρικάταρτο, όλλαν-

δικού τύπου, με φαρδειά πλήρη και σκεπασμένο με μουσαμάδες. Ένθ' η θάλασσα άφριζε και τ' άλλα πλοία χόρευαν σαν πούπουλα πάνω στα κύματα, εκείνο ταξίδευε με μία πρωτοφανή σταθερότητα.

Είχε πλήρη προς την Νέα 'Υόρκη, κι όταν έφτασε στο στόμιο του Ουδσωνος, οι άκτοφύλακες του έκαναν σήμα να σταματήσει. Το καράβι προχώρησε, χωρίς να δώσει σημασία στο σήμα κι οι φύλακες τούρριξαν μία κανονιά. Η όβιδα πέρασε πάνω απ' το κατάστρωμα, χωρίς να κάνει ζημία, ενώ το πλοίο ήσυχα προχώρησε και χάθηκε στις στροφές του ποταμού. Την ίδια μέρα φάνηκε σε δυο - τρεις με- ριές και την άλλη, μία φοβερή τρικυμία ξέσπασε στις ακτές της 'Αμερικής.

Η παράδοσις λέγει, πως είναι ένα παλιό όλλανδικό καράβι, που ο καπετάνιος του, τον δέκατο έβδομο αιώνα, ωρ- κίστηκε να παρακάμψει τη Γη του Πυρός εις πείσμα Θεού και Διαβόλου! Από τότε, έστοιχειώσε και εμφανίζεται από καιρό σε καιρό στους ναυτικούς του 'Ατλαντικού.

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ «ΣΑΝΤΑ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤΑ»

Ένα άλλο καράβι - φάντασμα, όχι τόσο παλιό, σαν το πρώτο, είναι το νομίζο- μενο ως το «Σάντα - Μαργκερίτα», που χάθηκε ανεξήγητα σ' ένα του ταξίδι από το Μοντεβίντεο στην Εύρώπη κατά τα τέ- λη του περασμένου αιώνα. Μεταξύ των επιβατών του ήταν και ο Αρχιδούξ της Αυστρίας 'Ιωάννης Σαλβατόρ, στενός συγγενής του Αυτοκράτορος της Αυστρίας, με την μοργανατική μορφή γυναίκας του, μία ήθοποιος της 'Οπερας. Το πλοίο αυτό μετέφερε στην Εύρώπη και 2½ εκατομμύ- ρια δολάρια κι' η εξαφάνισή του έκαμε τους ναυτικούς να πιστέψουν πως ή το πλήρωμα, για να κλέψει τα χρήματα, έ- σφαξε αξιωματικούς κι' επιβάτες, ή κά- ποιο θαλάσσιο τέρας, που πολλές φορές έκαμε την εμφάνισή του στις Νοτιοαμερι- κανικές ακτές, θύβησε το πλοίο.

Όπως κι' αν είναι, το φάντασμα του πλοίου αυτού, το συνάντησε μία φορά ένα βραζιλιανό φορτηγό, το «Σπεντέια», έ- ξακόσια μίλια πέρα απ' τις Βραζιλιανές ακτές.

Ένθ' το «Σπεντέια» έπλεε ήσυχα στην άστερόφωτη νύχτα, ο αξιωματικός της ύ- πηρεσίας αντιλήφθηκε σε μικρήν απόστα- σι από την πλώρη του, ένα παράξενο, κα-

τάφωτο πλοίο, στη γέφυρά του οποίου ή- παίξε μουσική. Φώναξε στις μηχανές να σταματήσουν, μά ήταν άργα κι' η φοβερή σύγκρουσις αναπόφευκτη. Άντι όμως να συγκρουσθούν τα δύο πλοία και χωρίς το παραμικρό να άκουστή, το «Σπεντέια» πέρασε μέσ' απ' το σώμα του άλλου πλοίου, ενώ εκείνο σιγά - σιγά χάνονταν απ' τα μάτια των εκπληκτων θαλασσινών.

Η ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΗ ΛΑΙΔΗ ΜΕ ΤΟ ΠΛΟΙΟ ΤΗΣ

Η θάλασσα γύρω στη νήσο Σέιμπλ είν- νε στοιχειωμένη και στις ακτές της έμφα- νίζεται κατά διαστήματα ένα «βρυκολακία σμένο» καράβι. Το «Αμέλια», πριν απ' έ- κατό χρόνια, έπαιρνε στρατιώτες από την 'Αγγλία στο Καναδά. Επιβάτες του πλοίου ήταν κι' η φημισμένη πεντάμορφη Λαίδη Κόουπελαντ. Πειρατές έπιασαν το πλοίο κι' άφου σκότωσαν τους στρατιώτες, πή- ραν την Λαίδη στο έρημονήσι, την έκα- κοποίησαν και μετά την έσκότωσαν με τον πιο σαδιστικό τρόπο.

Από τότε, η Λαίδη και το καράβι έ- στοιχειώσαν. Η Λαίδη εμφανίζεται ντυ- μένη σ' άσπρα, γεμάτη κομήματα, και συστρέφει τα χέρια της μ' άπελπισία. Το καράβι είναι πάντα φωτισμένο, γεμάτο ζωή κι' ευθυμία. Εκεί όμως που το βλέπει κανείς, αρχίζει στο κατάστρωμά του μία παράξενη πάλη, με θρισίες και άγριες φωνές κι' ενώ φλόγες αρχίζουν να φαί- νονται σε όλες του τις πλευρές, το πλοίο θυθίζεται και χάνεται ήρεμα - ήρεμα μέ- σα στα νερά.

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ

Στους επιβάτες των πλοίων, που κάνουν τις γραμμές της νοτιωτάτης 'Αμερικής, συ- χνά εμφανίζεται από τα φινεστρίνια μία παράξενη μορφή. Άν ρωτήση κανείς το πλήρωμα ενός από τα άτμόπλοια αυτών των γραμμών, θα του δοθή ή απάντησις, ότι πρόκειται για το φάντασμα του Μαύ- ρου Ρόντερικ, πλοιάρχου ενός πειρατικού καραβιού, που έκαμε θραύσι στις θάλασ- σες εκείνης και τον όποιον έσκότωσε με τον πιο δόλιο τρόπο ή όμορφη του γυναι- κα, ρίχνοντάς τον και στη θάλασσα. Από τότε ο Ρόντερικ θρυκολάκισε και το φάντασμα του πλανιέται στο μέρος εκείνο του τραγικού πνιγμού του.

ΖΟΖΕΦ ΚΕΣ ΣΕΛ

Ο κόσμος

ΧΡΥΣΟΣ

Από μία άκριθη ανάλυσι του θαλασ- σίου ύδατος, άπεδείχθη, ότι μέσα στη θά- λασσα υπάρχει πέντε φορές περισσότερο χρυσάφι, από άσχημι.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Το Λαμού είναι ή άρχαία μυστηριώδης πολιτεία της 'Αραβίας, που θρύλεται στην Κίνα, ένα νησάκι λίγα χιλιόμετρα μακριά από τη Μομπάτζα. Οι δρόμοι της μυστηριώδους αυτής πολιτείας, είναι τόσο στενοί, που ο ήλιος δεν τους βλέπει σχε- δόν ποτέ, γιατί σκιάζονται από τους τόλ- χους των όρχαϊκών κτιρίων.

Οι κάτοικοι του Λαμού είναι άπόγονοι των 'Αγγαίων Περσών, οι όποιοι έχτισαν μία δική τους άποικία πάνω στο νησί, περί το 700 μ.Χ. και είναι πολύ περήφα- νοι για την άριστοκρατική τους καταγω- γή. Οι κάτοικοι ζούν από την καλλιέρ- γεια του Ινδιάνικου καρυδόδενδρου και άσχολούνται με το ψάρεμα και την περι- συλλογή του κεχριμπαριού.

Καθ' όλη την ήμέρα, ή πόλις φαίνεται κοιμισμένη, μόλις όμως άσπάλειψι ο ήλιος, τότε όλοι θγάνουν από τα σπίτια τους και ή πόλις παίρνει χαρούμενη όψη.

Ελληνικά

ΓΚΕΡΑΣ

Το μπαλλέτο, στα χρόνια μας κυρίως, είναι στολίδι του μουσικού θεάτρου, δια- κοσμητικό είδος, που έχει γίνει μέλος του άνατιστοπαστο μόνο στα τελευταία χρόνια.

Γιατί το θέατρό μας δεν είχε βέβαια και από την αρχή του μπαλλέτα: Δραμα- τικούς ήθοποιούς και κωμικούς είχε από την πρώτη του μέρα.

Το μουσικό θέατρο πρωτοφάνηκε στην πατρίδα μας έδώ και σαράντα χρόνια, τον καιρό που πρωτοανέθηκε ή «Τύχη της Μαρούλας», ή Λυρα του Γέρο-Νικόλα» και τ' άλλα που τά λένε καμειδύλλια. Σ' αυτά τά έργα το χαρακτηριστικό ήταν τά τραγούδια. Στά αισθηματικά μέρη τη μουσική τους την είχαν πάρει από διάφο- ρα μελοδράματα και στα περισσότερα κυριαρχούσαν ντόπιοι έλληνικοί σκοποί νησιώτικοι, όσο μπορούσε πιά γνήσιοι, γιατί νησιώτες ήταν και οι ήρωές τους. Λίγο χορό παίρνανε κάπου-κάπου, αλλά κι' αυτός χορευότανε από ένα πρόσωπο ή από δυο το πολύ και σαν έλληνικός που ήταν, δεν χρειαζότανε χορογράφος. Όλος ο κόσμος τους ήξερε αυτούς τους χορούς και φυσικά και οι ήθοποιόι. Κι' αν καμ- μία φορά τύχαινε να χρειασθή και κανέ- να χορευτικό σύνολο, δεν είχε ο θίασος μπαλλέτο παρά ή κύρια πρόσωπα πιά- νονταν από τά χέρια και χορεύανε το σωστό τους το πολύ-πολύ μονάχα ο πρώ- τος θα έπρεπε να είναι έακουστός χορευ- τής και για τέτοιους φημιόταν ο περίε- ρος εκείνος κούρας, ο Πανάγος Μελι- ταιώτης, που αργότερα έγραψε χαριτω- μένα θεατρικά τραγούδια, τη «Χαϊδά», τη «Θυμιούλα» κλπ.

Όυτε και τά οικονομικά τους μέσα ή- σαν άρκετά - τά παραπανιστά έξοδα τά κάνανε για καμμία χωροδιούλα που ή- ταν της μόδας οι χωροδιες, οι κανταδό- ρικες - μά και δεν ξέρανε τί θα ήη μπαλ- λέτο, μιά είναν διη.

Τότε, μιά-δυο φορές το χρόνο, κατεβαί- νανε στην Ελλάδα μεγάλοι μελοδραμα- τικοί θίασοι με σπουδαίους τενόρους, πριμαντόνες κλπ., που παίζανε άκόμη κι' έργα του Βάγνερ, όμως μπαλλέτο κανέ- νας τέτοιος θίασος δεν είχε, δεν το ρεκλά- μαρε πάντως.

Γ' αυτό κατά τά 1900, τον χειμώνα, που πέρασε ένα συγκρότημα κι' έπαιξε κάτι σαν χορόδραμα, το πράγμα ρεκλα- μαρίσθηκε ξεχωριστά, δεν είχε όμως έπι- τυχία, φαίνεται, γιατί και δεν ξαναήρθε κάτι τι άνάλογο και οι δικοί μας δεν το μιμηθήκανε.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΠΑΛΛΕΤΟ

Λίγο πριν από τους βαλκανικούς πολέ- μους ή διαφορά ή νομισματική έδωσε ά- μορφη να δημιουργηθή μιά κάποια κίνη- σις καλή στα καμπαρέ, στα χειμωνιάτικα και στα καλοκαιρινά (ταραντέλλες). Και βέβαια μέσα στους νουμερίστες, αν δεν υπήρχαν μεγάλα μπαλλέτα, που είναι τώ- ρα συνηθισμένα και στα πιο δευτερεύον- τα νυκτερινά κέντρα, υπήρχαν όμως άν- θρωποι, που χορεύανε χορό σύνθετο κά- πως και όχι δυο στοιχειώδη βήματα μό- νο. Συνηθίζανε λοιπόν οι 'Αθηναίοι να βλέπουν χορό.

Στο 1913 παίχθηκε ή «Εύα», ή γνω- στή περίφημη όπερέττα του Λέχαρ, στο θέατρο Πανελλήνιο (το σημερινό 'Μοντι- άλ»). Όλοι θα θυμούνται ένα μπαλλέτο με τις καρέκλες, περιορισμένο κάπως.

άλλά πολυπρόσωπο, μπαλλέτο δηλαδή πραγματικό. Το έκτελούσαν τά κύρια πρόσωπα του θιάσου το είχε διδάξει, σύμ- φωνα με την τυπωμένη γερμανική χορο- γραφία ο πρώτος μας χορογράφος, ή συ- ναρπαστική εκείνη 'Ελσα Ένκελ, σουμι- πρέττα θαυμαστή, που μόλις τότε είχε πολιτογραφηθή στο θέατρό μας.

Η ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ ΚΑΙ Ο... ΑΡΑΠΗΣ

Η 'Αλυσίδα, στα Πατήσια, το Ζάππειο και το Ν. Φάληρο ήσαν το καλοκαίρι στις δόξες τους νούμερα ξένα και άραιότατα. 'Ηιουναν - βεβαίότατα! - πολύ μικρό παιδί και όμως ακόμα θυμάμαι τις πρω- ταγωνίστριες με τά καντά φορέματα, που λάμπανε άπάνω τους οι πούλιες - ντύ- νονταν σ' ένα ύπόγειο του μεγάρου, στο Ζάππειο, εκεί που είναι τώρα το ταμείο του θερινού κινηματογράφου, - είχαν μι- κρά ντεκολτέ και πολλά μαλλιά μιά κα- στανή με γλυκό ύψος και με θερμότητα στο χορό της, σαν τη Ζαζά Μπριλλάντη, άστράφτει ως τά τώρα στην άνάμνησί μου, το πρώτο θεατρικό μου ιδανικό! 'Αέχεα- στος μου μένει κι' ένας 'Αράπης με τις δυο χορεύτριές του.

Η ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ... ΜΠΑΛΛΑΡΙΝΑ

Στά 1914, λοιπόν, συνοδευόμενος από εις δυο άδελφές του, έμφανίζεται στην 'Α- λυσίδα ένας νέος κομψός, χαριτωμένος και μορφωμένος, που είχε χορέψει και σ' ευρωπαϊκά κέντρα, που πατρίδα του ήταν ή Ρουμανία!

Ο Βίλλυ Μπαρκουιέρο.

Τόν βλέπει ή Μαρίκα Κοτοπούλη και τόν παίρνει στα «Πανθήναια». Χορεύει μόνος του, με μία γυναίκα, κι' λίγα βή- ματα και κάνει και μερικά μιμοδράμα- τα, π. χ.: 'Ο «Πόλεμος» με τις κυρίες του θιάσου (Μαρίκα, Χρ. Μυράτ, Φ. Λούη, Μ. Φιλίππιδου), και νά, το πρώτο μας μπαλ- λέτο το γυναικείο, τό όμορφιές και τί θαύ- ματα! Και ή Μαρίκα Κοτοπούλη! - Θεέ μου, ή Μαρίκα στο μπαλλέτο! - Και βέβαια θα ήταν έξαισία και ως μπαλα- ρίνα.

Αυτόν τον καιρό πρωτοφάνηκε στην 'Ελλάδα, με τον Μπαρκουιέρο, το ταγκό, που είχε γεννηθή στην Εύρώπη την προη- γούμενη χρονιά.

Λίγο αργότερα, χορεύοντας ο Μπαρ- κουιέρο πάντα στα «Πανθήναια», έκα- νε και τη χορογραφία στο θίασο Παπαί- ωάννου, που είχε πιά μπαλλέτο κανονικό από ρωμής και ξένες, που δεν ξέρομε πιά τί γινήκανε.

Ένα από τα αριστουργήματα της ελληνικής μουσικής όπής, που καθιέρωσε και διευθύνει ο μοναδικός χορογράφος μας Ε. Βίλλυ Μπαρκουιέρος

Το μπαλλέτο γίνεται άπαραίτητο και άγκαπητό! Ικανοποιεί το αίσθημα της άρ- μονίας και του ρυθμού.

Τώρα πιά όλες οι χορεύτριες μας είναι έλληνίδες! κάπου-κάπου και καμμία ξένη, όχι από τις πιο νεαρές, πάντα όμως μορ- φωμένες κι' ευγενικές. Δεν πίνε όμως τί- σω και οι δικές μας, κι' αν έιν έχουν τα- λειώσει τίποτα κολλέγια, όστόσο, από την ίδια τη δουλειά τους, είναι διαρκώς χαρούμενες και γελαστές και, σαν έπηρε- ασμένες από την εμφάνισή τους στη σκη- νή, που τους δίνει μία υποβλητική γοη- τεία ο προβολέας και τό ντύσιμό τους παίρνουν τη ζωή έτσι σαν έναρξι όπερέτ- τας και φαντάζονται ότι θα έχη όποσή- ποτε τέλος ευτυχισμένο!

Κι' αν σάς χαμογελάση, εκλεκτοί μου άναγνώστες, μιά πριγκιπέσσα και μιά χο- ρεύτρια, να κτυπάτε τη χορεύτρια, που ξέρει μερικές φορές να είναι και πριγκη- πέσσα! τά δροσερά αυτά άνθη των παρα- σκηνίων μπορεί να κάνουν, χωρίς κόπο, την καρδιά σας ένα όλάνθιστο περιβόλι, γεμάτο από το αυτόρημο άρώμα τους.

Η Ροζίτα, ή Νανά, ή Φαίδρα, ή Σό- νια, ή Ρίτα, πόσες φορές δεν μάς ίκανο- τοίωσαν πιο πολύ σε μία έπιθεώρησι!

Μην αφήντε, παρακαλώ, μπαλλέτο χώ- ρις μιτζάρισμα. Όταν άνοίγει ή αύλαία στην πρεμιέρα και βγαίνει το μπαλλέτο, κινούνται χαριτωμένα τά όρατά σώματα και γελούν τά μακιγιαρισμένα τά προ- σωπάκια, μέσα όμως χτυπάει και άγωνί- ζεται ή ευαίσθητη καρδιά κι' έχει τράκ, πόθο για την έπιτυχία και μιά συ- ναίσθησι ευθύνης για την παράστασι. Μην άρνηθήτε, παρακαλώ, τό μιτζάρι- σμα. Δώδεκα πολύτιμες καρδιές θα σκιρ- τήσουν από ευγνωμοσύνη!...

Η Ροζίτα, ή Νανά, ή Φαίδρα, ή Σόνια, ή Ρίτα!...

ΟΙ ΝΕΟΙ ΧΟΡΟΓΡΑΦΟΙ

Συνήθως, άκόμη και σήμερα, μπαλλέ- το έντελώς ειδικευμένο δεν υπάρχει στο θέατρό μας. Διαλύεται και γίνεται καλ κόρο. Τώρα τελευταία παρουσιάσθηκε και άνδρικό μπαλλέτο! δεν έχει όμως γε- νικευθή.

Σε λίγο, μετά τον Μπαρκουιέρο, έμ- φανίζονται και άλλοι χορευτές χω- ρί: 'Ο Ραμασάφ, ο Νιούλαντ, ή Γιού- ζόβα.

Ο Ραμασάφ είχε μπαλλέτο ρωσικό με όμορφα κορίτσια, με παρθενικές άγνό- τητες, όπως λέγανε. Από αυτές τις γο- ρετρίδες σπ' ρχει σ' ένα μ' στην 'Αθή-

Χιούμορ

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Ο Πρόεδρος: Έκείνο που μου κά-
νει κατάπληξη με σένα είναι πώς κατώρ-
θωσες να κλέψεις το ρολόι, αφού ήταν ά-
σφαλισμένο μέσα στην τσέπη του κυρίου
με μία παραμύνα.

Ο κατηγορούμενος: Χρειάζον-
ται πολλά μαθήματα, κύριε Πρόεδρε,
για να το κατορθώσετε και πρέπει να ξέ-
ρετε, παίρνω ένα εκατοστάρικο το μά-
θημα.

ΑΚΡΑΤΟΣ ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ

Δυό κοσμικές κυρίες κάνουν τον περι-
πατό τους, ένα ηλιόλουστο πρωινό, στο
Ζάππειο.

Α' Κυρία: Βλέπεις εκεί; Αυτό το
μωρό που περνάει είναι δικό μου.

Β' Κυρία: Πώς το κατάλαβες;

Α' Κυρία: Άνεγνώρισα την παρα-
μύνα του!

ΑΛΑΝΘΑΣΤΟ ΣΗΜΑΔΙ

Η νεαρά: Ό,τι και να μου πής,
μαμά, έχω είμαι θεβάρια πώς ο μπαμπάς
έπληγε στο Ίπποδρόμιο χθές.

Η μαμά: Πώς το ξέρεις;

Η νεαρά: Τό ξέρω και το παραξέ-
ρω, γιατί ο κουμπάρς μου δεν κουδου-
νίζει πιά.

ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ

— Τί είναι «τίκεττα»;
— «Έτικέττα» είναι να λές «όχι, ευχα-
ριστώ», όταν θέλεις να πής «αίε στο διά-
βολο!»

να, παντρεμένη κι' ευτυχισμένη μητέρα.
Τόν Νιούλαντ τον χάσαμε πιά, ο Ρα-
μασώφ, αφού δουλέψε χρόνια σε μεγά-
λους θιάσους, τώρα πια κάνει τουρνέ σε
μικρότερα μέρη. Είναι άλλως τε ο πρεσβύ-
τερος χορογράφος και τύπος αξιόλογος
στο θέατρο μας με τα πολλά του τ' α-
νέκδοτα, με την περιέργη την προφορά
του και με «το Σοφίστα μου το δικό
μου», εννοώντας έτσι τη γυναίκα του, που
είναι η πρώτη μπαλαρίνα του.

Η Γιούζα, η γυναίκα του Άρτάντωφ,
πέθανε πριν από λίγα χρόνια. Μας άφησε
κληρονομιά της τήν επαγγελματική όρ-
γάνωση, την κανονική του χορό και τα
παιδιά της: τόν Απόλλωνα Γαβριηλίδη,
τόν Σταύρο Σπυριδούλο και τη Λιλή
Κοντονή, που χορεύουν και χορογραφούν,
όπως και τη χορεύτρια Ντόρα Βός.

Χορεύει και χορογραφεί με ταλλέντο
κι' η Κούλα Γκιουζέππε, που πήρε μαθή-
ματα στο Παρίσι από τόν Έσκουντερό, έ-
να θαυμάσιο χορευτή, που πέρασε και ά-
πό τήν Αθήνα.

Ο Αυστριακός Φρέντο, ο Σεράφ, η
Τάλα Γκερεκόβσκα, η Γέρκτυ, είναι οι άλ-
λοι Έξνοι, που βοηθήσανε κι' αυτοί την
πρόοδο του μπαλέτου στον τόπο μας.

ΚΙ' ΟΙ... ΝΕΩΤΑΤΟΙ

Πρέπει να θυμηθούμε τόν κομψότατο Ν.
Κωνσταντινίδη, και το πιο πραγματικό
έλληικό ταλέντο, τη Σοφία Βερόνη. Εί-
νε τώρα σουμπρέτα σ' έναν αξιόλογο
θίασο, που κάνει τουρνέ στην Αίγυπτο, έ-
πρεπε όμως να μείνη χορεύτρια ή κινήσι
της είναι ευγενική και ο χορός της έχει
πνευματικότητα. Μά η χορεύτρια δεν
παίρνει πολύ μισθό, γίνονται λοιπόν σουμ-
πρέτες και χάνονται οι χορεύτριες...

Η Νανά Σκιαδά με τη μοντέρνα βερ-
γολυγερή κορμοστασιά της είναι το χο-
ρευτικό δαίμονιο το πιο φρέσκο, μά γί-
νεται κι' εκείνη νομμερίστα!

Ο Άγγελος Γριμάνης, ο χορογράφος
του Έθνικού, είναι ο επιστήμονας, ο σύγ-
χρονος χορευτής. Θαύμα χάριτος και πο-
λυταλαντιού! Η θέσι του όμως η πραγματι-
κή θά ήταν στο αθηναίο μουσικό θέατρο.
Για έναν καλλιτέχνη κάθε σκηνη είναι και
μία άφορμή για μεγάλη τέχνη.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΙΔΕΡΗΣ

Ο θρύλος των χρυσανθέμων

Ήταν κάποτε δυό άρραβωνιασμένοι στο
Τόκιο... Άπ' όλα τα παλληκάρια που τρι-
γύριζαν τόν πολυχρονεμένο αυτοκράτορα
του τόπου, δεν ήταν άλλο πιδ γενναίο κι'
από πιδ ευγενικό γέναι άπ' τόν Ουκίτο...
Κι' άπ' όλες τις χλωμές κοπέλλες δεν ή-
ταν άλλη ωραιότερη από τη Λή-Τάο, που
δταν τόν φεγγάρι έβγαине για να φωτίση
τους λωτούς, ζήλευε τη χάρι της και τη
λεπτότητα της...

Μιά μέρα που οι δυό νέοι περιπατούσαν
μαζί σ' ένα έξοχικό δρόμο έξ' άπ' τήν πό-
λι, σταμάτησαν κι' οι δυό μπροστά σ' ένα
ανθισμένο περιβόλι, πουταν άπ' όλα όσα
είχαν δει, το πιο όμορφο. Ήταν η εποχή
των χρυσάνθεμων κι' τὰ κομψά λουλού-
δια είχαν σκεπασίσει όλο το περιβόλι με τήν
όργιαστική τους θλάσση. Πόσα χρυσάν-
θεμα! Χρυσόπυρα, σαν ζωντανές σφαίρες
πύρινες, χλωμοκίτρινα, σαν ένα γιαπωνέ-
ζικο όνειρο, λευκά, σαν μία ληισιοημέ-
ρη ιστορία... μαβιά, πλουμιστά, δλόχρυ-
σα, κατακόκκινα, στο χρώμα της όργης,
όλοπυφουρα, στο χρώμα του έρωτα...

—Κόψε μου ένα! παρεκάλεσε τόν Ουκί-
το. Ένα μονάχα...

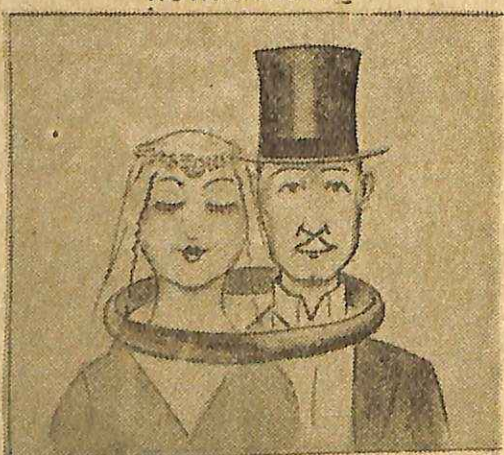
Ποιός έρωτευμένος θά μπορούσε να έν-
τισταθί σε μία τέτοια παράκληση; Ο Ού-
κίτο πήδησε στο ξένο περιβόλι, κι' έκοψε
τό πιο όμορφο, το πιο φανταχτερό...

Μά τόν περιβόλι ήταν μαγεμένο!... Ή-
ταν ένας μάγου κακού και μοχθηρού που
μισούσε τήν όμορφιά και φθονούσε τήν ευ-
τυχία... Μόλις έκοψε το λουλούδι ο νέος,
παρουσιάστηκε μπροστά τους γελώντας
σαρκαστικά και τούς δήλωσε πώς κάθε
μέρα θά μαραινόταν ένα φύλλο του χρυ-
σάνθεμου... Όταν θά μαραινόταν όλα, ο
Ουκίτο θά πέθαινε... Άδικα έκλαψε η Λή-
Τάο. Άδικα παρεκάλεσε. Άδικα πρόσ-
φερε και τη δική της τη ζωή. Ο γέρος μά-
γος ήταν ανένδοτος... Σάν γύρισαν σπίτι,
η μικρούλα έρωτευμένη πέρασε τήν νύχτα
κλαίγοντας... Άμα όμως πιά δεν είχε δά-
κρυμα, άρχισε να σκέπτεται... Τήν βοήθησε
μήπως ο Θεός τών έρωτευμένων; Πάντως,
κατά τὰ χαράματα πήρε ένα ψαλίδι κι' έ-
κοψε φυλά-φυλά τα φύλλα του τεράστιου
χρυσάνθεμου... Ψιλά-ψιλά, σε μακρυές
λουρίδες. Τα φύλλα λοιπόν ήταν άτέλειω-
τα, κι' ως πού να μαραθουνε όλα, μακραι-
νε, η ζωή τού Ουκίτο και πρόφτασε ο Θε-
ός τών έρωτευμένων να παρακαλέση το
Βούδδα για τη σωτηρία τού νέου...

Ο Βούδδας συγκινήθηκε από τήν Ιδέα
της Λή-Τάο, κι' από τότε τα χρυσάνθεμα
όλου του κόσμου, είναι κοιμένα σε πολύ
φιλάς, μακρυές λουρίδες, για να θυμίζουν
τήν πράξι της μικρής Γιαπωνέζας που έ-
σωσε τόν άγαπημένο της...

ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ!

Έφθόρεσαν τόν δακτύλιον άρραβώνα!

Πώς φιλούν οί γυναίκες των διαφόρων λαών

Στη Γερμανία έκυκλοφόρησε τελευταί-
ως ένα βιβλίο που έκανε μεγάλο κρότο.
Ο τίτλος του είναι: «Πώς φιλεί ο κόσμος»
και το περιεχόμενό του άρκετά ενδιαφέ-
ρον.

Ο συγγραφέας διατείνεται ότι έγύρισε
δλόκληρο κόσμο για να γνωρίση πώς φι-
λούν οι γυναίκες τών διαφόρων λαών. Συ-
νεπώς, είχε τήν εξαιρετική τύχη να φιλή-
θι από τις γυναίκες όλων τών φυλών και
μάάλιστα να γράψη και τις έντυπώσεις του
στο κομψό βιβλιαράκι που εξέδωσε.

Χάριν τών άνωστων μας μεταφέρο-
μεν έδω μερικές περιηγήσεις.

Στην άρχη ο συγγραφέας μας λέει ότι
δέν είναι εύκολο να προσδιορίση ποιός
λαός φιλεί καλύτερα. Έκτός τών μυώ-
ρων, που φιλιούνται στο λαιμό, και τών
Έσκιμωών, που άντι φιλήματος τρίβουν
τη μύτη τους, όλοι οι άλλοι λαοί φιλούν
κατά προτίμησιν στα χείλη.

Στην Άνατολή οι γυναίκες είναι πολύ
άπαιτητικότερες στο φιλημα και άσφα-
λώς ξέρουν να φιλούν και πολύ καλλιτε-
ρα από τις γυναίκες του άλλου κόσμου.

Η Γιαπωνέζα, που κατά τη γνώμη του
συγγραφέως είναι η πιο χαριτωμένη γυ-
ναίκα τού κόσμου, δεν ξέρει δυστυχώς να
φιλή. Άκουμπά μόλις τὰ χείλη της και
τό φιλή της είναι σχεδόν... παιδικό και χω-
ρίς διάκριση.

Αντιθέτως η γυναίκα της Γιάφας φιλεί
θαυμάσια. Όταν φιλή μεταρσιώνεται...
έντελώς. Τό φιλή της Γιαφανάς σκοτά-
ζει. Όσο για τόν φιλή της Ίνδης σημαί-
νει τελεία παράδοσι.

Οι Ρωσίδες φιλιούν ψυχρά, άν και ά-
γαπούν πολύ τὰ φιλή. Τό φιλή της Πο-
λωνέζας είναι ψυχρό, θορυβώδες και στε-
ρείται έντελώς πάθους. Τό ίδιο συμβαίνει
και με τήν Ούγγαρέζα, που έν τούτοις ξέ-
ρει ν' αγαπή. Η Σλοβενέζα φιλεί χαρι-
τωμένα, γέρνοντας τόν κεφάλι και χαμογ-
λώντας με τὰ μάτια κλειστά, σαν να βρί-
σκεται σ' ένα γλυκό όνειρο. Η Βοημή φι-
λεί χωρίς χάρη, αλλά γλυκά.

Τό φιλή της Δανέζας είναι... διεθνές. Η
Νορβηγίδα σάς κυττάζει περιέργα όταν
φιλή. Η Σουηδή, που έχει πολύ μικρό στό-
μα, φιλεί με πάθος και με μεγάλη ευχα-
ρίστησι. Τό φιλή της Όλανδέζας είναι...
δουλικό!

Στην Άγγλία, λέει ο συγγραφέας, δέν
υπάρχει καμιά γυναίκα που να ξέρη να
φιλή. Γι' αυτό δέν συνιστά καθόλου τις
Άγγλίδες που τις βρίσκει πολύ ψυχρές
και έντελώς άνίδεες στην... τέχνη του φι-
λιού. Η Ίρλανδέζα ξέρει κάπως να φιλή,
αλλά τὰ μάτια της δεν έχουν έκφρασι.

Η Ίταλίδα είναι καλλιτέχνης στην αι-
σθητική του φιλιού. Τό φιλή της είναι θερμό
και παρατεταμένο. Η Ναπολιτάνα φιλά
με πολύ πάθος, αλλά μόνον όταν είναι έ-
ρωτευμένη.

Στη ζωή της Ίσπανίδας τόν φιλή παίζει
τόν σπουδαιότερο ρόλο. Η Ίσπανίδα μα-
θαίνει από μικρή να φιλή κι' έχει γι' αυ-
τό και θείο στόμα.

Τό φιλή της Άνδαλουζας δέν περιγρά-
φεται. Τό στόμα της είναι ροδοκόκκινο και
μοιάζει σαν όριμο δαμάσκηνο. Τό φιλή
για τήν Άνδαλουζά σημαίνει έρωτα. Ο-
ταν φιλή αναστενάζει, σαν να φεύγη η
καρδιά της...

Η Πορτογαλίδα... μυρίζει σαρδέλλες
όταν φιλή. Η Παριζιάνα φιλεί με χαμό-
γελο. Η δέ Ρουμανίδα δεν φιλεί, αλλά...
δαγκώνει!...

Για τήν Έλληνίδα, ο συγγραφέας δέν
λ'εί τίποτα. Έμείς, όμως, είμαστε σε θέση
να ξέρουμε, ότι τόν φιλή της Έλληνίδας έλ-
νε παθητικό και φλογερό. Ασφαλώς μοιά-
ζει με τόν φιλή της Άνδαλουζας, άν δεν
είναι και καλύτερο...

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Ένα καταπληκτικό και άφάνταστο έργο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μιά διαθήκη καθιστά τόν Μπένφορ γενικό κλη-
ρονόμο μιας μεγάλης περιουσίας, αλλά και τόν ά-
ποκρύνει να έκτελέση άρισμένους όρους: Να έξα-
κολουθήσει τόν έργο του κληροδοτούντος Πήαρς και
να φύγη με μία ρουκέττα στη Σελήνη.

Συνεπώς τής έκτελέσεως του σχεδίου και έ-
πομένως τών κερδών αυτής της επιχείρησης είναι ο
λόρδος Ούιστον, ο όποιος όμως κανει παραχώρησι
των δικαιωμάτων του στην άνεψία του Έδελν.

Οι δυό νέοι αγαπιούνται κι' άρραβωνιάζονται.
Αιφνίδια όμως παρουσιάζεται ένας πρώην συν-
άργας του Πήαρς, ο όποιος είναι ο μόνος που έξε-
ρει τόσο τόν μηχανήμα όσο και τόν γενικό σχέδιο
της έκτελέσεως αυτού του ταξιδιού στη Σελήνη.

Ο άνθρωπος αυτός προσκαλεί τόν Μπένφορ σά
μια ταξίδη της κινεζικής συνουκίας. Βρίσκεται έ-
κεί με κάποιον φίλο του.

Σκηθιάζοντας από τη θέσι μου και πλησίασα τόν
Αραπέζι, άρνηγεται ο Μπένφορ.

— Έγώ, είπα έκείνος, παρακαλώ
Πήρα θέσι άνάμεσά τους.

Ο κύριος από δώ είναι φίλος μου, κι' ένδια-
φέρεται όσο κι' έγώ για τόν ζήτημα που σάς προ-
σέκαλε.

Ο κύριος που μου σύστησε ο Γοίστερη ήταν ένας
γερμανός επιστήμονας όνόματι Κάθωρ. Αυτός είχε
εφεύρει τήν «άσφρηξη» με τήν όποια κατασκευά-
σθηκε η «σφαίρα» δόξια.

Ο Μπένφορ πείθεται ότι τού είναι άδύνατον ν'
άναλάβη μόνος του μία τέτοια να πετάξη στη Σε-
λήνη και άναγκάζεται να συνταγισθή τόν Κάθωρ
στα κέρδη.

Παρουσιάζει και τού συμβολαίογράφου του λόρδου
Πήαρς ως έκτελεστού της διαθήκης γίνεται τόν πει-
ραμα.

Τό μηχανήμα που έχουν φτιάσει ο λόρδος Πήαρς
και ο δούκας του δούκτωρ Κάθωρ είναι πράγματι
άξιο θαύματος.

— Έδώ, κύριοι, κανονίζονται οι ταχύτητες θο-
λής. Ο μακρύτερος λόρδος Πήαρς, θέλω ότι από
τήν εποχή της άπομακρυνσεώς μου έχει κάνει προ-
βούς. Έχει σκεπασίσει τόν ταχύμετρο τού, ως και τήν
όργανική πύλη.

Μου φαίνεται ότι δέν θάχωμε να έργασθομε πε-
ρισσότερο και ότι θρικόμαστε πια μπροστά στην
τελειοποίησι τού μεγαλύτερου έκρηκτικού μηχανη-
ματος που υπάρχει στην όφλη.

Τό ζήτημα άρχίζουν να ένδιαφέρουν.
Ο Μπένφορ ρωτάται.

— Άλλά ή μίς Έδελν τόν θέτει ως ζήτημα ύπάρξεως
και τιμής...

— Έπίσης και ως ζήτημα... γάμου.
— Ο γάμος μας θά γίνη μετά τήν επιστροφή σας
από τη Σελήνη.

— Επρόστασε ο έρωας. Και άποφασίζει.
Είναι προεφές να φαντασθή κανείς ότι πάει θελη-
ματικά να σπάσει τὰ μούτρα του κάπου.

Και... όταν μπήκαμε μέσα, κλείσαμε τήν πόρτα. Έ-
πειτα από πέντε λεπτά άναμνησι και άγώνιας, ναιώ-
σαμε μία τέτοια όψη, που έν δέν ήμαστε καλά δεμέ-
νοι, ασφαλώς θά άρχιζε από τη στιγμή εκείνη τόν φαρ-
μακείο μας να άσπέρη τις όπηρεσίες του.

— Άριστο! και δεξιά υπήρχαν δυό στρογγυλά πα-
ραθυράκια.

Μέχρι στιγμής δέν είχαμε θγάλει λέξι. Δέν τολ-
μούσα. Φοβόμουν να μην είχα χάσει τη φωνή μου.

— Άκουσα όμως τη φωνή τού Κάθωρ. Κανονική, ζωη-
ρή, σαν να βρισκόμαστε σ' ένα άλλο δωμάτιο.

Κι' ένα πρωινό ο Κάθωρ με τόν Μπένφορ φθά-
νουν στη Σελήνη.

Τό ένδιαφερό τους έστράφη άμέσως να θρούν αυ-
τό που ζητούσαν.

Και πράγματι τόν έβρισκαν. Ο χρυσός θρικότα-
νε έκεί άτόφιος.

Μάζεψαν δυό μπορούσαν και τόν έτοποθέτησαν μέ-
σα στη σφαίρα.

Ο Μπένφορ όμως ήθελε άμέσως να επιστήμη στη
γη. Ο Κάθωρ όμως τόν συγκράτησε για τόν καλό
της Επιστήμης να κάνουν τήν έρευνα για τήν ό-
ποια η Άνθρωπότης θά έδερνε τίποτα.

Και έξακολουθούσε ο Μπένφορ:

Σε άπόστασι ενός χιλιομέτρου διακρίναμε κάτι
κόκκινο στρογγυλάκι πάνω στον άνοιχτό κάμπο.

Είχανε μίαν όμοιομοιά με τήν άσφρηξη και μιάζανε
με παραθυράκια όπαρτοιο στρογγυλά.

— Θά είναι τίποτα γαλάζια πηγάδια. Προσοχή να
μην πέσουμε μέσα.

Και όμως ο Κάθωρ διηρηνόταν κατ' έπάνω τους,
λαζερρόντας.

Ο ήλιος έκαιγε δυνατά και είχαμε ήθροσει.
Καθήσαμε σ' ένα θραχάκι να ξεκουρασθομε.

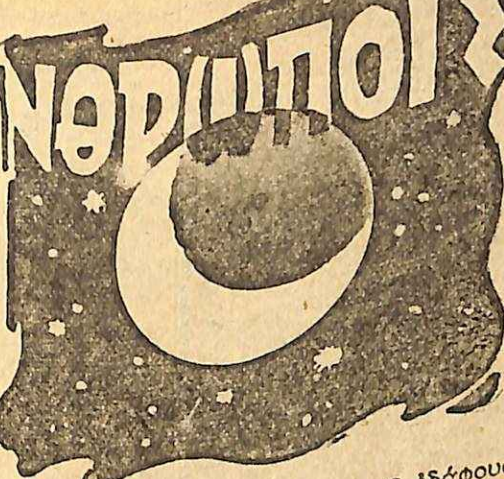
— Ένα σιγαρέτο, μίστερ Κάθωρ.

— Εύχαριστώ, έχω τήν πίπα μου.

Τό μολύβι του όλο κι' έγραφε πάνω σ'
ένα μικρό σημειωματάριο και τούφες κα-
πνιστό έβγαναν διαρκώς από τήν πίπα του.

— Κυτάξτε, Κάθωρ!

Τί περιεργό θέαμα! Γύρω από κείνες

τις τρύπες, τὰ παραθυράκια του εδάφους,
σχηματίσθηκε ένα παράξενο δαχτυλίδι από
κινούμενα πράγματα.

Βρισκόμαστε σε μεγάλην άπόστασι και
μάς ήταν δύσκολο να διακρίνωμε τί είδους
ζώα ήσαν εκείνα, που βγήκαν μέσα από
τό έδαφος.

— Άρα οι τρύπες δέν ήταν άλλο τίποτα
από φωλιές.

— Πρέπει να πλησιάσωμε, είπε ο Κάθωρ
ένθουσιασμένος.

Τράβηξα και τὰ δυό πιστόλια και με
άργότερα βήματα πλησιάζαμε τὰ παρά-
ξενα εκείνα όντα.

Φθάσαμε σε άπόστασι πενήντα μέτρων.
Ένας ψίθυρος σαν τιτίβισμα άκούσθηκε.

Και ταυτοχρόνως μία κίνησις παρατηρήθη-
κε άνάμεσά τους.

Είκοσι μέτρα. Τὰ πιστόλια έμπρός και
τήν προσοχή έντεταμένη έπάνω τους.

Τώρα διακρίναμε καλά...
Μιά παράξενη κατασκευή κορμιού. Εί-
χαν ένα κεφάλι μεγάλο κόκκινο σαν εκεί-
νο που έχουν τὰ σκάφανδρα, με δυό μά-
τια τεράστια στα πλάγια. Τί θολβοί τών
ματιών χοροπηδούσανε πάνω - κάτω και
έρχονταν έμπρός.

Κάνανε ένα παράξενο άλλοιθώρισμα για
να κυττάξουν.

Τό κορμί τους είχε ένα χρώμα πράσινο
σαν της άκρίδας, αλλά φαρδύ πολύ στο
θώρακα, πεπιεσμένο κάπως τετραγωνικά
έμπρός και πίσω.

Είχανε και χέρια και πόδια. Άλλά τόσο
τά χέρια, όσο και τὰ πόδια ήσαν ακρου-
τά, με κλειδώσεις, με φαρδέλες άνοιχτές
λά, με κλειδώσεις, με φαρδέλες άνοιχτές
λά, με κλειδώσεις, με φαρδέλες άνοιχτές

μοιάζαν με τὰ δάχτυλα της όρνιθας.
Αυτά τὰ παράξενα όντα είχανε κάτι
«λιγ' άπ' όλα».

Πάντως τίποτε τόν ανθρώπινο δέν είχαν.
Ούτε ντυμένα ήσαν, μά ούτε και γυ-
μνά.

— Ένώ δέν φοροθσαν κανένα κάλυμμα, έν
τούτοις σοι έβιναν τήν έντύπωσι ότι δέν
άφηναν πουθενά να φαίνεται γυμνή σάρκα.

— Είναι οι Σεληνίτες! ψιθύρισε ο Κάθωρ.

— Πώς;

— Οι άνθρωποι της Σελήνης!

— Τέτοια κακόμορφα ζώα;

— Ποιός ξέρει τί έντύπωσι τούς κάνο-
με έμείς. Μέχρι της στιγμής δέν βλέπω έχ-
θους διαθέσεις.

Ξαφνικά, άρχισαν να κινούν τὰ κεφα-
λια άριστερά - δεξιά. Θά ήσαν πάνω από
τριακόσια άτομα.

— Ίδιο κόψιμο, ίδιο φτιάξιμο, λες και ή-
σαν άνδρειακελλα βγαλμένα από τόν ίδιο
έργοστάσιο.

— Ψιθύρισε:

— Αυτοί οι Σεληνίτες δέν θάχουν άνάγ-
κη από όνόματα. Τό όνομα γι' αυτούς δέν
μπορεί να παίξη κανένα ρόλο διακρίσεως,

αφού μοιάζουν τόσο καταπληκτικά ο ένας
με τόν άλλο.

Ξανακοιούσαν τα κεφάλια.

Μέσα από μία από κείνες τις τρύπες
του εδάφους βγήκε ακόμα ένα άτομο.

Αυτό προχώρησε. Μας κύτταζε άλλοι-
θώρα και μάς πλησίαζε.

Του μεγάλου "Αγγλου συγγραφέως ΟΥΕΛΣ

«Έφθασε σε άπόστασι πέντε μέτρων.
Μία φωνή άκούστηκε. Ένας ήχος πο-
ύς. Εμοιάζε με τόν βραχνό ήχο της καραμού-
ζας».

— Ασφαλώς κάτι μάς έλεγε αυτός ο τολ-
μηρός Σεληνίτης.

Ο Κάθωρ θέλησε να άπαντήση.

— Είμαστε άνθρωποι της Γης, είπε και
η φωνή του άκούστηκε βροντερή.

Ο Σεληνίτης κούνησε άριστερά - δεξιά
τό κεφάλι. Κάτι ασφαλώς τού έκανε έν-
τύπωσι.

«Άκούστηκε πάλι ένα μουρμουρίσμα, από
τό όποιο δέν καταλάβαινε τίποτα.

Τότε ο Κάθωρ άρχισε να κάνη με τὰ
χέρια του διάφορα σχήματα.

Ούτε κι' αυτή η συνεννόησι μάς έδωσε
καμιά περισσότερη προσέγγισι.

Μας κύτταζε... Τόν κυττάζαμε.

— Δέν μπορεί, κάπου θά συμφωνήσωμε,
πήρε στα χέρια του τόν μαχαίρι μου κι'
άρχισε να σχεδιάζει στο έδαφος.

Ξάφνου τόν είδαμε να πέφτη χάμα. Δέν
σανε παράξενα. Έφερε τὰ πόδια του στρεβλώ-
σθηος, έσκυψε τόν κεφάλι και κύτταζε.

Ο Κάθωρ πάνω στο χώμα ζωγράφισε
διάφορα σχήματα: Κύκλους, τρίγωνα, τε-
νητικό.

Φαντάσθηκε πώς θά φαινόντανε τόν ουρά-
νιο στερέωμα από τη Σελήνη και προσ-
παθούσε να τόν άποδοθή με τόν σχέδιο.

Τὰ χέρια του Σεληνίτη άκούμπησαν
στο χώμα. Τό άριστερό του μάτι κύτταζε
περίεργα. Τέλος σήκωσε τόν ένα του χέρι
και με τόν δαχτύλο έσθυσε μόνος του έναν
κύκλο και τόν τοποθέτησε πάρα πέρα.

— Ζήτω! φώναξε ο Κάθωρ. Άρχισαμε να
συνεννοούμεθα!

Ο Σεληνίτης έβριξε μία ματιά έπάνω
μας και έξακολουθούσε με τόν δαχτύλο να
σημαδεύη κι' άλλους κύκλους γύρω από
τόν κύκλο της Σελήνης.

Η Μικρά Άρκτος, η Μεγάλη, η Άφρο-
δίτη, ο Άρης, ο Ήλιος, νά και η Γη!

Τότε ο Κάθωρ με τόν δαχτύλο του άγ-
γίσε τη Σελήνη κι' έβειξε αυτόν και τούς
άλλους όμορφους του.

— Έπειτα άγγίξε τη Γη κι' έδειξε τόν έαυ-
τό του και μένα.

Μ' ένα κίνημα ο Σεληνίτης άνασηκώθη.
Κε. Άφησε μία φωνή σαν σφύριγμα, άρ-
θώθηκε και άμέσως όλοι οι Σεληνίτες μα-
ζευτήκανε γύρω του.

Κάτι τούς έλεγε με τήν σκληρή και βρα-
χνή φωνή του. Έκαναν μερικά κινήματα
ένθουσιασμού και χαρίστηκαν σε δυό πα-
ρατάξεις άριστερά και

τά πίσω και τέσσερα προς τα εμπρός.
Προχωρήσαμε...
'Ακολουθούσαμε το μοιραίο. 'Επήγαινα
με την πεποίθησι ότι δεν θα ξαναγύριζα
πιά στη Γη...

Η ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΑΓΝΩΣΤΟΥ

Δύο μπρός, ένα πίσω, δύο μπρός, ένα
πίσω, δεν ήταν θήματα αυτά, ήταν πηδή-
ματα, που οι δικές μας δρασκελιές, μο-
λονότι προχωρούσαν όλο μπρός δεν ε-
φθάναν αυτά τα περίεργα φαινόμενα που
ονομάζουμε «Σεληνίτες».

Τα χέρια τους, ο σχηματισμός τους ε-
δειχνε οντα με γερό νού, αλλά και με τε-
ράστια δύναμι.

'Αριστερά, δεξιά μας πειθαρχημένη ή
παράταξις μās είχε θέλει στη μέση και
μεις ακολουθούσαμε εκείνον τον «Ένα»
στον οποίο οι άλλοι δείχνανε ένα τέτοιο
σεβασμό.

Μπροστά μας θρισκόντουσαν όλες ε-
κείνες οι μεγάλες τρύπες.

'Η παράταξις των Σεληνιτών, ένας Έ-
νας μόλις έφτανε μπροστά στις τρύπες
αυτές του εδάφους, μ' ένα μικρό πηδή-
ματάκι χανόνταν μέσα.

— Κάθορ, είπα, μήπως θα κάνωμε κι'
εμείς το ίδιο;

— Γιατί όχι;

— Μά, καλά, αυτοί μπορεί να μην έ-
χουν κόκκαλα, μπορεί να είναι καμωμένοι
από καουτσούκ. 'Εμείς όμως αν πηδή-
σωμε μέσα σ' αυτό το άγνωστο, μπορεί να
πιακίσωμε κανένα χέρι, κανένα πόδι...

'Ο Κάθορ χαινογέλασε.

— Δεν τους βλέπω τόσο κουτούς όσο
νομίζεις. 'Ασφαλώς ή ατμόσφαιρα θα εί-
νε πιο θαρραλιά και κατά πάσαν πιθανότη-
τα ως που να αγγίσωμε τ' εδάφος αν αντί-
στασις θα είναι τόσο που θα μās έμποδισή
να σπάσωμε τα κόκκαλά μας.

— Αυτά δεν τα καταλαβαίνω, πήγα να
πω, αλλά τη στιγμή εκείνη είδα τον Σελη-
νίτη που μās οδηγούσε, να σταιματά
μπροστά σ' ένα τεράστιο ανοιχτό πη-
γάδι.

Δεν υπήρχε τοιγάκι για να διασκελισώ-
με. Τό άνοιγμα ήταν απ' ευθείας στη Γη.
'Εσκυφα και είδα βαθύ σκοτάδι.

'Απλώσε το πόδι του, σά να κατέβαι-

νε σκολοπάτι, μά ξαφνικά χάθηκε όλο-
κληρος, σαν να τον ρούφηξε κάτι από
μέσα ή νάφανε τον εαυτό του να πέση
σ' ένα κενό.

Σταματήσαμε. Σκύψαμε να κυττάζωμε.
Δεν τολμούσαμε. Μά ξαφνικά σά διάβο-
λος πάλι πετάχθηκε από μέσα ο οδηγός
μας.

'Επρεπε φαίνεται να μās καθουχάση
και να μās υποδείξη ότι δεν διατρέχαμε
κανένα κίνδυνο.

Γιατί έκανε πέντε ξηι φορές το ίδιο πεί-
ραμα, έπεφτε μέσα και σά λίγο πάλι ανέ-
βαινε.

— 'Εμπρός, μου είπε ο Κάθορ.

— 'Εμπρός, πού;

— Προς το άγνωστο. Μην ξεχνάς ότι
γι' αυτό ήρθαμε, ότι γι' αυτό μās έστειλε
ή ανθρωπότης.

Σκέφτηκα να του πω ότι έμένα δεν μέ-
στειλε καμμία ανθρωπότης, ούτε έξυπνη-
τούσα τίποτα άλλο εκτός από τους ό-
ρους της διαθήκης, και ότι ο προορισμός
μου έληξε. 'Αλλά τη στιγμή εκείνη ένοιω-
σα ένα σκούνημα και ξαφνικά θρέθηκα
μέσα στο κενό.

'Ενας ύλιγος σταμάτησε τη φωνή. στο
λαρύγγι μου.

Δεν πρόφτασα να φωνάξω, γιατί αμέ-
σως θρέθηκα με τα πόδια όρθιος πάνω
σ' ένα επίπεδο, πάνω σά μια μεγάλη τα-
ράτσα λεία, ή οποία κουνιότανε με παλ-
μούς.

Δίπλα μου σά λίγο είδα όρθιο τον Κά-
θορ και μπροστά μου πάλι εκείνο το Σε-
ληνίτη.

'Όταν λέγω είδα, είναι τρόπος του λέ-
γειν... Δεν έβλεπα τίποτα και όμως διέ-
κρινα ότι αυτοί ήσαν.

Μιά τεράστια τάρατσα. Τέτοια έντύπω-
σι μου έκανε, γιατί όταν εσήκωσα τα μά-
τια είδα από πάνω, ανάμεσα από τις τε-
ράστιες τρύπες, που χάσκανε, τον ούρα-
νό.

'Η τάρατσα δεν ήταν σκοτεινή, μά ου-
τε και φωτισμένη. 'Ηταν όμως άπέραν-
τη. Κι' ένα μουντό παράξενο φως σαν
νάβγαινε από τα άπέραντα βάθη της
γής, φώτιζε διαφανώς όλη την τάρατσα,
μ' ένα χρώμα μώβ.

— Καινούργιο σύστημα φωτισμού, Κά-

θορ, πάρε σημείωσι, είπα πειράζοντάς
τον.

— Και όμως πολύ πρωτότυπο, χωρίς
λαμπτήρας. Στοιχηματίζω ότι ο φωτισμός
τους θα είναι απλούστατος χωρίς σύρμα-
τα και καύσιμη ύλη.

'Ο οδηγός μας προχώρησε. Περιπα-
τούσαμε πάνω στο καουτσουκένιο εκείνο
έδαφος, με κάποια προφύλαξι, γιατί το
κορμί μας ήταν πιο θαρρό από το σώμα
των Σεληνιτών, και μās έδινε την αίσθη-
σι ότι προχωρούσαμε πάνω σά σωμά ή
σά θαμβάκια.

'Όσον προχωρούσαμε, καταλάβαμε
ότι αυτό που νομίσαμε τάρατσα δεν ήταν
παρά μια λεωφόρος τεράστια, γιατί ά-
πλωνότανε μπροστά μας ίσια. 'Όσο πη-
γαινε και κατεβαίναμε με τόσο ταχύτητα,
τόση δύναμι, που θαχαμε ασφαλώς δια-
νύσει χιλιόμετρα και δεν τώ είχαμε κα-
θόλου έννοησι.

'Ο Κάθορ άγγιξε με το δάχτυλό του
τον οδηγό μας. 'Εκείνος σταμάτησε από-
τομα και μās κύτταξε.

Τό βλέμμα του ήταν τέτοιο, που νόμι-
ζε πως ήταν αυτός ο μηχανικός και έ-
μεις μηχανήματα. Μās κυττάζανε σαν να
χαμε παθει ίσως καμμία θλάση.

Τότε ο Κάθορ εσήκωσε το χέρι του κι'
έδειξε με το δάχτυλό του ένα από τα
σταυρωτά φώτα.

Κατάλαβε. 'Εγώ δεν είχα καταλάβει,
'Αρα ο Κάθορ άρχισε να συνεννοήται μα-
ζί τους.

Προχωρούσε, προχωρούσαμε μαζί του.
Κι' έπειτα από πέντε λεπτά — έτσι μου
φάνηκε ότι υπελόγισα — θρεθήκαμε μπρο-
στά στον τεράστιο λαμπτήρα.

'Ο Κάθορ ήθελε θλέπετε, να έξακρι-
βώση τό φωτισμό τους.

'Απλούστατα ήταν μια πέτρα, μια με-
γάλη πέτρα σά σχήμα Ινδιάνικης καρύ-
δας, γυάλινη με γωνίες.

Βάλετε με τό νού σας, ένα τεράστιο
μπριλλάντι. 'Ενα μπριλλάντι ραδιοφω-
φορικό, που έλαμπε μ' ένα μώβ φως μέ-
σα στη νύχτα.

'Ο Σεληνίτης τώπιασε στο χέρι του,
μόλις τό μετακίνησε, απλώθηκε ένα τρο-
μερό σκοτάδι.

Σκέφθηκα: Κι' έδω άρά γε δουλεύ-
ουν σύρματα;

'Όχι. 'Απλούστατα, τώβγαλε από τη
γωνία της αντανακλάσεως του άλλου εκεί
κάτω.

Τάχανε έτσι συνδυάσει σά τεθλασμέ-
νες γωνίες αντανακλάσεως φωτός, που
τό ένα έφριχνε τό φως του στο άλλο.

— Είναι πιο προχωρημένος αυτός από
μās, ψιθύρισε ο Κάθορ. Φωτίζονται μά
ένα είδος μπριλλαντιού και κανονίζουν
την έντασι με τα τεθλασμένες και εύθειες
γωνίες.

'Ο Σεληνίτης τοποθέτησε τό μπριλλάν-
τι στη θέσι του και αμέσως όλη ή λεωφό-
ρος έφωτίσθηκε.

Τό πιο περίεργο όμως ήτανε ότι δεν
είχαμε ακόμα συναντήσει στο δρόμο μας
κανένα Σεληνίτη.

— Μήπως, μάς στήνουν, καμμία ένε-
δρα; ψιθύρισα.

— Μέχρι στιγμής δεν φαίνονται για
κακοί.

'Εξακολουθήσαμε τό δρόμο μας. 'Ενα
δρόμο κατηφορικό, — όλο προς τα κά-
τω. — Κύτταξα επάνω, οι τρύπες των πη-
γαδιών είχαν πιά εξαφανισθή και δεν δι-
έκριναν παρά τό διάχυτο μουντό φως πά-
νω σά μια λωρίδα λευκή, τη λωρίδα του
δρόμου που είχαμε διανύσει.

Πόσο θάσταζε τό κατέβασμα δεν μπό-
ρεσα να υπολογίσω. Τό θέβαιο όμως εί-
νε ότι κατεβήκαμε πολύ, πάρα πολύ.

Ξαφνικά ο οδηγός μας σταμάτησε.

Κάτι είπε. Κάτι ψιθύρισε. Και ως διά
μαγείας άρχισε ν' ανοίγεται δεξιά μας
μια νέα λεωφόρος.

Προχωρήσαμε. Δεν υπήρχε πιά τρόπος
να γυρίσωμε πίσω. Τό είχαμε αποφασί-
σει. Κι' εγώ ακόμα πίστευα πως δούλευα
για την ανθρωπότητα.

('Η συνέχεια στο άρχόμενο)

Τό κορίτσι των λαθρεμπόρων
Στά φαράγγια της Σιέρρα-Νεβάδα

— Μ' αγαπάς;
— Πόσες φορές θά σου τό πω;
— Θέλω να τ' άκούω πάντα από τά κο-
οαλλένια χείλη σου, Λολίτα.

Τό κορίτσι έγέλασε.

'Εγειρε πίσω τό κεφάλι της με τά κα-
τάμυρα σαν τό φτερό του κοράκου μαλ-
λιά της, κι' έκλεισε τά μάτια της, σαν να
θέλε να κρύψη τη φλόγα τους.

'Ο δόν Χοσούε 'Αλμάδα, που της κρα-
τούσε τά χέρια της μέσα στά δικά του, έ-
πέμενε, με φωνή που έτρεμε:

— Μ' αγαπάς;

— Ναί, ψιθύρισε ή κόρη.

— Και θά μ' αγαπάς, πάντα;

'Η Λολίτα τράβηξε με δύναμι τά χέρια
της και τώ έφευγε γελώντας.

Κάτω από τ' αύγουστιάτικο φεγγάρι, τό
κορίτσι των είκοσι χρόνων με τό μεστω-
μένο κορμί, τώ φαινότανε σά να τόν προ-
καλούσε.

'Η καρδιά του σφιγγότανε και τό αίμα
χτυπούσε δυνατά στά μηλίγγια του.
Θέλησε να την πλησιάση, μά εκείνη τώ
έφευγε πάλι μ' ένα πήδημα.

'Αφησε τό τουφέκι, που κρατούσε, πά-
νω σ' ένα θράχο, και σταύρωσε τά χέρια
στό στήθος.

— Δεν μ' αγαπάς όσο εγώ; της παρα-
πονέθηκε.

— Γιατί τό λές αυτό; τόν ρώτησε χαμο-
γελώντας μ' εκείνο τό παράξενο χαμόγελό
της, που τόν έμεθεύσε και τόν απέλιπζε.

— Γιατί δεν μουδωσες ούτε ένα φιλι ά-
κόμα; τώληψε να της πη.

Κούνησε τό δάχτυλό της σά να τόν έ-
μάλωνε.

— Ποτέ! έκαμε. Σ' αγαπώ, σου τώπα.
Τό ξέρεις. Μά μονάχα όταν στεφανωθώ-
με, θά σά φιλήσω.

— 'Όταν στεφανωθούμε!...

— Γιατί παραπονιέσαι; Τι σοφ φταίω
εγώ αν δεν παντρευόμαστε γρήγορα;

'Ο δόν Χοσούε 'Αλμάδα αναστέναξε.

— Τό ξέρεις πόσο τό θέλω, της είπε.

'Αλλά έχω τόσες υποχρεώσεις! Μάνα, ά-
δελφάδες για παντρεία, μικρότερα αδέρ-
φια...

— Τότε δεν θά παντρευτούμε ποτέ!

— Μην τό λές αυτό! διαμαρτυρήθηκε
έκείνος. Φτάνει να πετυχω να πιάσω αυτή
τη συμμορία των λαθρεμπόρων που όλο
τριγυρνάει έδω στα γύρω στενά της Σι-
έρρα-Νεβάδα, και τότε θά πάρω την ά-
μοιβή που έχει τάξει ή κυβέρνησις. Πέντε
χιλιάδες πεσέττες! Θάνα μια δολόκληρη πε-
ριουσία. Θά παντρεύω τις αδερφάδες μου,
θά σιάζω τό σπιτάκι μου και θά παντρευ-
τούμε...

— 'Όνειρα! έκαμε ή κόρη.

— Καθόλου! Θά τους πιάσω! Σου δίνω
τό λόγο της τιμής μου. Δεν ξέρω ποιοι εί-
νε, μά θά τους θρώ. Λένε πως έχουν άρ-
χηγό κάποιον νεαρό, που ξέρει όλα τά
μονοπάτια κι' όλα τά φαράγγια της Σιέρ-
ρα-Νεβάδα. Γι' αυτό μου έφευγεις. Μά
πού θά μου πάη; Θά τόν πιάσω κι' αυτόν
κι' όλη του τη συμμορία. Και τότε, θά πά-
ρω τις πέντε χιλιάδες και θά σά παν-
τρευτώ...

Παραξενεύτηκε για τό ειρωνικό της
γέλιο.

— Δεν θά μέ παντρευής ποτέ! του
είπε.

— Γιατί;

— Γιατί δεν θά τόν πιάσης ποτέ! ά-
πάντησε μ' ένα τέτοιο τόνο θεαπότητος
στή φωνή της, ώστε ένοιωσε ένα παγερό
ρίγος να τώ περνάη τό κορμί.

Αυτό τό ειρωνικό γέλιο της αγαπημέ-

νης τώ, που ένοιώθε ν' άνηχη διαρκώς
στ' αυτιά του, έκανε τόν τελωνοφύλακα
σαν τρελλό.

'Εθάλε πιά όλα του τά δυνατά για να
πιάση τόν μυστηριώδη νεαρό λαθρεμπορο-
πού τώ έφευγε πάντοτε σαν χέλι μέσα
από τά χέρια του.

Δεν ήτανε μονάχα πού, πιάνοντάς τον,
έξασφάλιζε τό ποσόν που τώ χρειαζότανε
για να πάρη γυναίκα του τη Λολίτα.

'Ητανε και ζήτημα φιλοτιμίας.

Μέρα και νύχτα γυρνούσε μέσα στα φα-
ράγγια και στις λαγυναδίες της Σιέρρα-
Νεβάδα, τάζοντας κεριά σ' όλους τους
άγιους της περιοχής, για να τόν ρίξουνε
μπροστά στους λαθρεμπόρους.

Μά τώ κάκου έσπαζε τά πόδια του, τώ
κάκου εξαγριπνούσε, παραφυλάγοντας, με
τό δάχτυλο στη σκανδάλη τώ όπλου, πι-
σω από θράχους, στα στενά μονοπάτια.

Αυτός έφύλαγε σ' ένα πέραςμα, κι' οι
λαθρεμπόροι διάβαιναν άπο άλλο.

Και πάντοτε μάθαινε άργά τά κατορ-
θώματά τους.

Κατάφερναν να περνάνε με τά μούλα-
ρια τους φορτωμένα έμπορεύματα, χωρίς
κανέναν από τους τελωνοφύλακας της πε-
διοχής να τους παίρνη μυρωδιά.

Γιοιοί ήσαν;

Κανέναν δεν τούς ήξερε, ή, τουλάχιστον,
δεν τούς έπρόδινε.

Τό μόνο που είχε μάθει ο δόν Χοσούε
ήτανε πως άρχηγός τους ήτανε κάποιος
νεαρός, που φαίνεται πως θάξερε καλά τά
κατατόπια, μια που κατόρθωνε να οδη-
γή τούς συντρόφους του μακριά από κάθε
παγίδα των τελωνοφυλάκων.

'Αλλ' ο δόν Χοσούε δεν άπελιζότανε.
Τό πείσμα του δεκαπλασιαζόταν από τόν
έρωτά του για την πεντάμορφη Λολίτα.

'Ενα θράδυ — τις πρώτες μέρες τώ Σε-
πτεμβρίου — στάθηκε, τέλος, τυχερός.

Είχε να ίδη τη Λολίτα τέσσερες μέρες.
Είχε χαθή. Και ο έρωτευμένος τελωνοφύ-
λακας, φιλόποπος όπως όλοι όσοι άγα-
πούνε τρελλά, νόμιζε πως ή αγαπημένη
του τόν άπέφευγε γιατί δεν είχε κατορθώ-
σει να συλλάβη τούς λαθρεμπόρους και
να κερδίση έτσι τό ποσόν της έπικηρύξε-
ως, που θά έπέσπευθε τούς γάμους των.

Μ' αυτές τις σκέψεις τώ μυαλό, τό
θράδυ κείνο, ο δόν Χοσούε είχε στήσει
καρτέρι σ' ένα δύσβατο μονοπάτι της Σι-
έρρα-Νεβάδα.

Φεγγάρι δεν είχε και τ' άστρα μόλις
εφώτιζαν άμυδρά την άγρια τοποθεσία.

Περασμένα μεσάνυχτα, ο τελωνοφύλα-
κας νόμιζε πως άκούσε έναν μακρινό θό-
ρυθο.

'Εσπρε τ' ατί του καταγής.

Περπατησιές άκούονταν από μακριά,
μά τόσο πνιχτές, ώστε κατάλαβε πως
έκείνοι που προχωρούσαν μέσα στη νύ-
χτα, είχανε δεμένα στα πόδια τά δικά τους
και τών μουλαριών τους στουπέτσια, για
να μην κάνουν θόρυθο.

'Ενα άγριο χαμόγελο διέστειλε τά χεί-
λη του.

— Οι λαθρεμπόροι! μουμούρισε.

Και, τρίβοντας την κάννη της καραμπί-
νας του σά μια τούφα χορτάρια, μαζεύ-
τηκε πίσω από ένα θραχάκι κι' έπερι-
μενε.

'Όσο πήγαινε, τά θήματα πλησίαζαν.

'Ο δόν Χοσούε είχε καρφωμένα τά μά-
τια του άντίκρυ στο μονοπάτι, που περ-
νούσε μέσα από ψηλά θράχια.

Δεν είχε γελαστή.

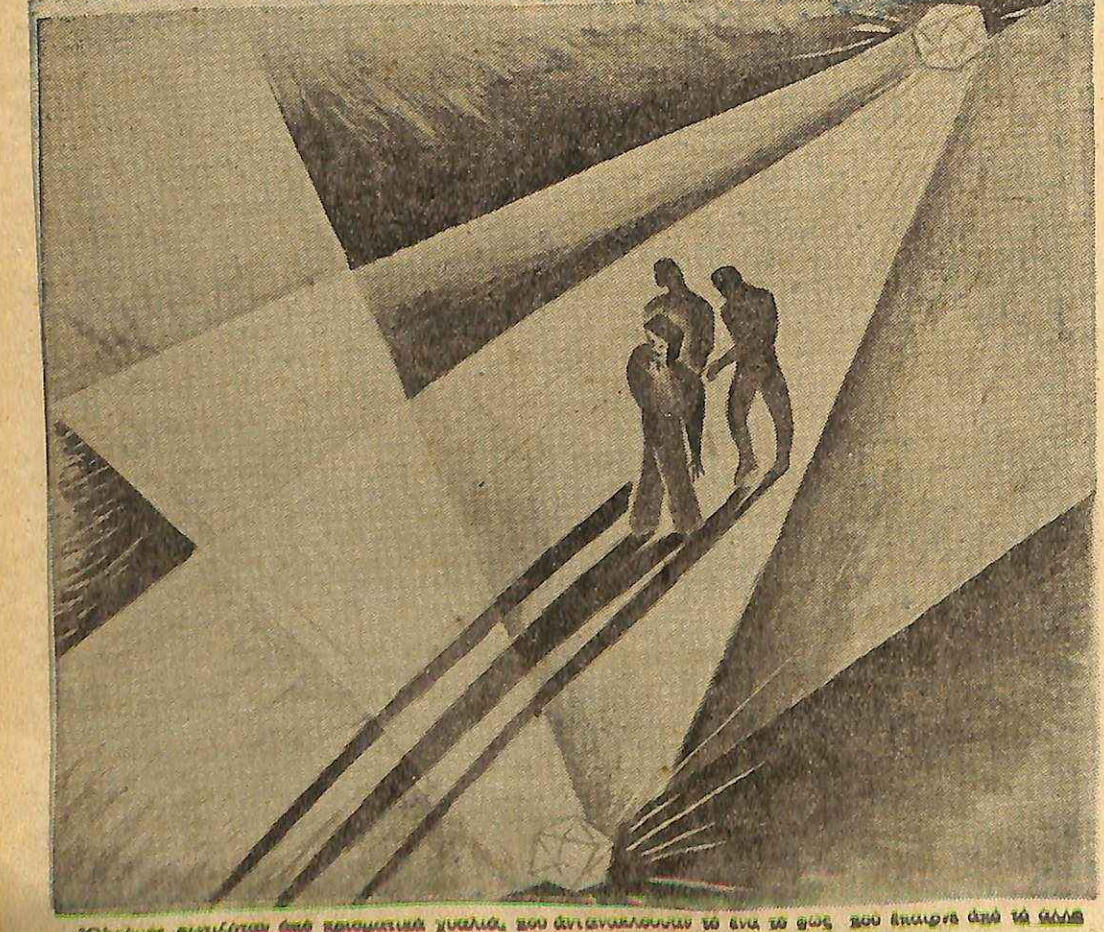
Σά λίγο, φάνηκαν δυό άνδρες να προ-
χωρούν και πίσω τους, ακολουθώντας δυό
θαυροφορτωμένα μούλάρια, ένας τρίτος,
νέος καθώς φαινόταν από τη σβέλτα κορ-
μοστασιά του.

— Αυτός θάνα ο άρχηγός τους! σκέ-
φθηκε ο δόν Χοσούε.

Και, κρύβοντας την κάννη της καραμπί-
νε τέλος τό σκοπό του, έσημάδεψε τόν νε-
αρό λαθρεμπορο κι' έσυρε τη σκανδάλη.

'Η τουφεκία άντιλάλησε θροντερή μέσα
στά φαράγγια της Σιέρρα-Νεβάδα.

'Ο νεαρός λαθρεμπορος κυλίστηκε κα-

Τό δρόμος φωτίζεται από ειδικά χυαλιά, που αντανακλάσουν τό ένα τό φως, που έπαιφει από τά άλλα

Ο κίτρινος εφιάλτης των λευκων Του συγγραφέως Ζάξ Ρώμερ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Φου Μαντσου, άρχηγός μιας μεγάλης κινεζικής συμμορίας εθνικιστικής, έρρισκεται στο Λονδίνο και σπείρει το θάνατο σε όσους ενδιαφέρονται να προδώσουν το μυστικό της Κινεζικής αναγεννησεως. Για όπλο των ενεργειών του μεταχειρίζεται ένα παράξενο ζώον, που μοιάζει με άρχοντα σαρανταποδάρουσα.

Το ζώον αυτό έχει την ιδιότητα να πλησιάζει το αντικείμενο που φέρει ένα άρωμα της ζούγκλας και να το χτυπά με το κεντρί του.

Ο Φου Μαντσου, στέλνει γράμματα αρωματισμένα στα θύματα του. Έξασπύει τότε το ζώον και μ' αυτό τον τρόπο επιτυγχάνει τα εγκλήματά του. Ο νετέκτιβ Σμιθ, είνε τώρα το νέο θύμα. Ο Σμιθ όμως προλαμβάνει και σκοτώνει τον συχαμένο πολύποδα.

Το πρώτο διαβάσει στην έφημερίδα ότι πνίγηκε ένας ναύτης.

Την ίδια στιγμή του τηλεφωνεί ο αστυνομικός διευθυντής Γουέμσαου της Σκότλαντ Γιάρν.

Κύριε Σμιθ, περάστε μια στιγμή από το τμήμα του Ουάστινγκ Ρίβερ.

Κάτι το σπουδαίο θα συμβαίνει, λέει ο Σμιθ στο φίλο του, και αν ο Φου Μαντσου έχη πάλι ανακατευθεί ασφαλώς θα βρεθώμε μπροστά σε ένα τρομερό πρόγραμμα.

Ο Σμιθ βρίσκεται μπροστά σ' ένα νέο εγκλήμα του Φου Μαντσου. Έκτος από το ναύτη που θρέθηκε πνιγμένος, να και κάποιος άλλος, ο αστυνομικός Κάμπυ που είχε την ίδια τύχη.

Πάνω του θρέθηκε μια κοτσίδα.

Ο αστυνομικός επιθεωρητής Γουέμσαου, συμβουλεύει τον Σμιθ να πάει στο σπίτι του Κάμπυ, να ψάξει και να του πάρη το ημερολόγιό του.

Αυστυχώς, μια νέα, σκληρά και έμπιστος του Φου Μαντσου προλαμβάνει και σπάζει τις ενδιαφέρουσες σελίδες από το ημερολόγιό.

Ο Πετρί, ο όποιος συλλαμβάνει τη νεκρά, θάλγεται από την καλωσύνη και τη μετάνοια της και διατάζει να την δέηση στο τμήμα.

Είχα άσπληστη, λέει, δεν ήξερα τι να κάνω... Νά τη συλλάβω; Άλλα πώς; Ηρθε κοντά στο τζάκι, όπου είδα τη στάχτη των καμένων χαρτιών.

Έπειτα από δέκα δευτερόλεπτα γύρισα να δω... Είχε φύγει.

Έτρεξα προς την πόρτα. Το κλειδί γύριζε τη

ταχώς βογγώντας.

Οι σύντροφοι του, κατατρομαγμένοι από την εφιαλτική επίθεση, τώβαλαν στα πόδια.

Ο τελενοφύλακας τους τουφέκισε, μά οι σφαίρες του πήγαν χαμένες.

Όταν τους έχασε από τα μάτια του, πήδησε άπάνω κι' ώρμησε προς τον πεσμένο λαθρέμπορο.

Σ' έπιασα επί τέλους! φώναξε σκούθοντας άπάνω του.

Η φωνή όμως κόπηκε στο λαρύγγι του, όταν, στο μελιχρό φως των άστρων, αντίκρουσε το χλωμό πρόσωπο του πληγωμένου.

Ήταν η Λολίτα, η αγαπημένη του, ντυμένη ανδρικά.

Πέταξε το όπλο και την έσφιξε στην αγκαλιά του.

Λολίτα! της φώναξε σαν τρελλός.

Εκείνη τον έκτύπησε με μάτια που τ' ασβίνε ο θάνατος.

Δεν σου είπα πως δεν θα με παντρευής; του ψιθύρισε. Ήξερα εγώ...

Κύμα αίματος έβασε πορφύρα τα όχρα της χείλη κι' έλειψαν...

ΜΙΓΚΟΥΕΛ ΟΥΝΑΜΟΥΝΟ

στιγμή εκείνη απ' ελξ.

Ο Σμιθ τότε αποφασίζει να πάη να κάνει έναν ειρηνιστικό στο σπίτι κάποιου Σέν - Γιάν.

Αυτός, προσποιούμενος τον κουρέα, διατηρούσε ό-πιοτείο στην Κινεζική συνοικία του Λονδίνου.

Ο Σμιθ με τον Πετρί τον φίλο του, πηγαίνουν λοιπόν ντυμένοι ως ναύτες και κατορθώνουν να εισδύ-σουν στο άντρον του Φου - Μαντσου.

Παρακολουθούν τας κινήσεις των Κινέζων, αλλά και ο Φου - Μαντσου άγρυπνεί.

Κάνουν πως πίνουν όπιο και σε μια στιγμή τινά-ζονται επάνω και έφορμούν μέσα σ' ένα δωμάτιο.

Ο Πετρί πυροβολεί αλλά κάτω του ανοίγεται μια καταπακτή και πέφτει σ' ένα πηγάδι.

Το σπίτι παίρνει φωτιά γιατί από τον πυρο-βολισμό χύνεται μια λάμπα με πετρέλαιο.

Ο Σμιθ σώζει το φίλο του από τον πνίξιμο και από τη φωτιά.

Έπειτα από λίγες ημέρες ο Σμιθ προσκαλείται στην «Ερυθρά Τάφρο», στο σπίτι του Ιερέως «Ελ-δαμ».

Διάφορα περιεργα πράγματα συμβαίνουν στο σπι-τι του.

Είθε της γνώμης, ότι έκανα καλά να σας κα-λέσω, κύριε Σμιθ; ρώτησε ο έφημερίος.

Ο Νεύλαντ Σμιθ με την πίπα στο στόμα κά-πνιζε διαρκώς.

Κύριε «Ελδαμ, άπάντησε. Παλεύω θέβαια στο σκοτάδι. Μη νομίζετε, ότι θρίσκομαι σήμερα κον-τήτερα στο σκοπό μου, από την ημέρα που ξεκίνησα από το Μανταλένι. Μου προσφέρατε κάποιο ίχνος.

Έτρεξα. Η υπόθεσίς σας συνοψίζεται με λίγα λό-για στο έλξ:

«Διάφορες κλοπές αναγκάζουν την οικογένειά σας ν' ανησυχίση».

7

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

»Χθές, επιστρέφοντας με το τράινο από το Λονδίνο με την κόρη σας, σας ποτίζουν κάποιο φάρμακο. Κοιμώσαστε. Η κόρη σας όμως έφυγε υπνικά κι' ολέπει κάποιον κον-τά της, έναν κίτρινο μ' ένα θαλιτσάκι γε-μάτο χειρουργικά εργαλεία δίπλα του.

— Άκριβώς. Δεν μπορούσα να σας δι-αβιβάσω τηλεφωνικώς όλα αυτά. Ο άν-θρωπος αυτός στεκόταν όρθιος μπρός στο παράθυρο. Μόλις είδα την κόρη μου να ξυπνά, ήρθε και έπάνω μας. Η κόρη μου τρώαζε, αλλά δεν θυμάτε τίποτα άλλο, παρά ότι όταν γύρισε να με ξυπνήση, έ-νωικωσε δυο χέρια να θαραύνουν τους ώ-μους της και να την πιέζουν. Έπειτα λι-ποθύμησε.

— Έν τούτοις, κάποιος τράβηξε το σι-μα του κινδύνου και το τράινο σταμάτησε.

— Η Γκρέμπα δεν το θυμάται αν το έ-κανε εκείνη.

— Βεβαιά, ο κίτρινος έξαφανίσθηκε... Πότε συνήλθατε;

— Μ' έξύπνησε ο έπιθεωρητής του τραί-νου άφου με κούνησε πάνω κάτω πολλή ώρα.

— Μόλις έφθάσατε στο Γκρέκτ-Γιάρμουθ, έκαλέσατε άμέσως τη Σκότλαντ Γιάρν;

— Έκάνετε πολύ καλά. Πόσον καιρό έμεί-νατε στην Κίνα;

— Ο «Ελδαμ αναπήδησε κατάπληκτος.

— Έπειτα απ' όλ' αυτά, δεν είνε παρά-ξενο να ξέρετε ότι διέμεινα και στην Κί-να. Μου φαίνεται έν τούτοις ότι εγώ δεν σας είπα ένα τέτοιο πράγμα. Πράγματι — μια άνησυχία έκάλυψε το πρόσωπό του — έφυγα από την Κίνα τσακωμένος κάπως με τους άνωτέρους μου. Από τότε έζησα με τους άνωτέρους μου. Χωρίς να το ξέρω — σας

δμολογώ την αλήθεια — χωρίς να το ξέ-ρω επέβλεπα την έκτέλεσι των καθηκόν-των μου. Μ' έρωτήσατε, μου φαίνεται, πό-σον καιρό έκανα στην Κίνα; Έμεινα ά-πς το 1896 μέχρι το 1900 — τέσσερα χρό-νια.

— Θυμάμαι τώρα τις περιστάσεις, κύριε «Ελδαμ, είπε ο Σμιθ σ' έναν τόνο που μου φάνηκε άρκετά περιεργος. Γύρευα να έξηγησω γιατί τ' όνομά σας μου έκανε τό-ση έντύπωση. Τώρα καταλαβαίνω. Είμαι πολύ εύτυχής που κάνω τη γνωριμία σας, κύριε.

Ο παπας κοκκίνησε σαν κορίτσι, και κατέβασε το κεφάλι.

— Η «Ερυθρά Τάφρος» είνε, πραγμα-τικά, όπως και τόνισα το δείχνει, τριγυ-ρισμένη από μια τάφρο; Ήταν σκοτεινά και δεν διέκρινά τίποτε.

— Η τάφρος αυτή υπάρχει πραγματι-κά. Υπήρχε ακόμα επί Έρρίκου δού το 1536. Τριγύριζε μια λίμνη, η οποία άπε-ξηράνθη. Στη θέσι της τώρα έχομε ένα μεγάλο λαχανόκηπο. Πάντως πρέπει να παραδεχθίτε ότι το μέρος αυτό φαίνεται να χρησιμεύη για στρατηγικό σημείο. Έ-πι πλέον το έχω τριγυρίσει και με ήλεκ-τρικά σύρματα. Το μέρος έδω είνε πολύ άπομονωμένο. Και τώρα αν επιτρέπετε, άς αφήσωμε το θέμα αυτό για να πιάσωμε κάτι το πιο ένδιαφέρον: Το δείπνο που μας περιμένει.

Λέγοντας αυτά μäs άφησε.

— Ποιός είνε λοιπόν ο άνθρωπος που μäs φιλοξενεί; ρώτησα μόλις ή πόρτα έ-κλεισε.

— Θα σου έκανα έντύπωση «ο παπαδι-στικός θυμός». Θα σου πω μονάχα ότι τα θαυεία μίση για τα όποια έμειλησε ο πάτερ «Ελδαμ συνέβησαν την έποχή της έπανα-στάσεως των Μπόξερ.

— Τι μου λές, Σμιθ! είπα.

— Ασφαλώς κι' αυτός θα είνε γραμμέ-νος στη μαύρη λίστα των μελλοντικών θυ-μάτων. Περιεργο όμως πως δεν τον θυ-μήθηκα άμέσως.

»Ο έφημερίος «Ελδαμ, αγαπητέ μου Πετρί, δεν είνε ίσως κανένας μεγάλος σω-τήρ ψυχών, πάντως την έποχή εκείνη, έ-σωσε τη ζωή σε πολλές χριστιανές γυ-ναίκες.

— Ο «Ελδαμ... είπα.

— Είνε άπλούστατα ο Πάρσον Ντάν! εί-πε ο Σμιθ. Ο Ντάν! είπε ο Σμιθ. Ο Ιε-ραπόστολος - στρατιώτης, ο άνθρωπος ο όποιος με μια δωδεκάδα νοσηλευομένων κι' ένα γιατρό Γερμανό αντίσταθηκε σ' έ-να νοσοκομείο της Νάν Γιάνγκ έναντιόν δι-ακοσίων Μπόξερ.

Αυτός είνε ο έφημερίος «Ελδαμ. Το τι έκανε από τότε, αυτό θα ήθελα να μάθω, Κάτι ασφαλώς κρύβει που τράβηξε την προσοχή της «Νέας Κίνας»!

Κατά το δείπνο δέ μιλήσαμε παρά μο-νάχα για φιλολογία και έόατρο.

Η Γκρέμπα «Ελδαμ, η κόρη του έφη-μερίου, ήταν μια χαριτωμένη κοπέλλα. Ο Βερνόν Ντένμπυ, έσυμπλήρωσε τη συντρο-φιά μας. Δεν υπήρχε άμφιβολία, ότι η πα-ρουσία της νέας μäs έμπόδιζε να μιλήσω με για το θέμα που μäs άπασχολούσε.

δημοσίωσα το γεγονός.

Ο Νεύλαντ Σμιθ παρήλασε το παράθυ-ρο κι' έρριξε τη ματιά του έξω στο σκο-τάδι. Ένα σκυλί ούρλιαζε τρομερά μα-κρυσά.

— Παρ' όλη την άμυνα σας δεν είσθε έν-τελώς άπαράβιαστος. Ο κύριος Ντένμπυ που μäs έφερε σπíti μäs διηγίθηκε ότι το σκυλί του θρέθηκε σκοτωμένο την πε-ρασμένη νύχτα.

Το πρόσωπο του παπα έσκυθρώπασε.

— Είνε πράγματι άρκετά τρομερό, είπε.

»Ελεια στο Λονδίνο για μερικές ημέρες και κατά την άπουσία μου έφθασε ο Βερ-νόν με το σκύλο του. Την ίδια νύχτα της άφίσεώς του το ζώον έτρεξε γαυγίζοντας προς το δάσος. Μπήκε εκεί μέσα, αλλά δεν το ξαναείδαμε πιά ποτέ. Ο Βερνόν το άναζίτησε την ίδια νύχτα μ' ένα φανάρι στο χέρι. Το θρήκε σ' ένα χατάκι πεθα-μένο. Το δυστυχισμένο ζώον δέχτηκε στο κεφάλι ένα δυνατό χτύπημα.

Οι γριλλίες ήταν κλειστές, είπεν ο Ντέν-μπυ. Κανείς δεν θα μπορούσε να ξεφύγη, χωρίς σκάλα και χωρίς βοηθό. Δέ θρήκα-με όμως κανένα. Εγώ και ο Έδουάρδος ψάξαμε καλά.

— Κι' αυτό το σκυλί που ούρλιαζε τώρα, άπό πότε έχει που φωνάζει; ρώτησε ο Σμιθ.

— Άπό το θάνατο του Ρέξ, άπήντησεν ο Ντένμπυ.

— Είνε το δικό μου το σκυλί, είνε. Ένας «ντόγκ» και βρίσκεται στην αυλή. Δεν πη-γαίνει ποτέ άπό την άλλη πλευρά του σπι-τιού.

Ο Νεύλαντ Σμιθ γύριζε, στριφογύριζε σε σούρα μέσα στο δωμάτιο.

— Λυπάμαι που είμαι άδιάκριτος, είπε ο Σμιθ. Θα μπορούσατε να μου πείτε πιά άλλη προειδοποίησι είχατε σοβαρή. Κάτι πήγατε ν' αναφέρετε προηγούμενος.

Ο «Ελδαμ έδίστασε.

— Δεν είχα και τόσο μεγάλη έπιτυχία στις έδω υποθέσεις μου και γι' αυτό έ-τοιμάζομαι να επιστρέψω στην Κίνα.

Ο Σμιθ αναπήδησε σαν να τον ξετίνα-ξε έλατήριο.

— Θέλετε να επιστρέψετε στο Νάν Γι-άνγκ; Τώρα... καταλαβαίνω. Γιατί να μη μού το πείτε προτίτερα; Αυτή την έξηγη-σι ζητούσα να θρώ τώρα και τόσο ώρα.

Και ασφαλώς τα κακά άρχισαν άπό τη στιγμή που θα πήρατε αυτήν την από-φασι.

— Πρέπει να τ' όμολογήσω, είπε σιγανά ο έφημερίος.

— Κι' αυτή ή πρόσκλησις θάρχετα ά-πό την Κίνα;

— Μάλιστα.

— Άπο ένα Κινέζο;

— Άπο το μαυρατίνο Γιέν-Σουν-Γιάτ

— Γιέν Σουν Γιάτ! Άγαπητέ μου, κύ-ριε! Σας συμβούλευε να μη κάνετε το τα-ξείδι; Σείς δεν τον άκούσατε;

Άκούστε με.

Ο Σμιθ μιλούσε μ' ένδιαφέρον; Τα μά-τια του λάμπανε.

— Ο μαυρατίνος Γιέν-Σουν-Γιάτ είνε ένας άπό τους Έπτά!

— Δεν σας καταλαβαίνω, κύριε Σμιθ.

— Δυνατόν. Η σημερινή Κίνα δεν είνε πιά η Κίνα του 1898. Έχει έξελιχθί σε μια μουσική μηχανή, και το Χό Ναν, είνε ένα άπό τα κλειδιά της. Μα θέβαια, όπως καταλαβαίνω, αυτό το πρόσωπο είνε φθ-λος σας, πιστέψτε με, θέλει να σας σώση τη ζωή. Θα είχατε πεθάνει αυτή τη στιγ-μή αν δεν ήταν εκείνος. Άγαπητέ κύριε, άκολουθήστε τη συμβουλή του.

Ήταν ή μόνη στιγμή που δέκρινα κατά-άπό τη φυσιογνωμία του έφημερίου «Ελ-δαμ, τα χαρακτηριστικά του «Πάρσον Ντάν».

— Όχι, κύριε, άπάντησεν ο έφημερίος με άλλωμένη τη φωνή. Με καλούν στο Νάν Γιάνγκ. Ο Θεός μονάχα μπορεί να έμ-ποδίση το ταξείδι μου.

— Έν τοιαύτη περιπτώσει, μονάχα ο Θεός μπορεί να σας προφυλάξη, φώναξε ο Σμιθ. Οι άνθρωποι δεν μπορούν να κά-νουν πιά τίποτα για σας. Η παρουσία σας στο Χό Ναν θα είνε δυσάρεστη και θα προκαλέση άνησυχίες. Έν τούτοις, πρέπει να αναπολήσετε την πείρα σας του 1900.

— Νά, ένας σκληρός λόγος, κύριε Σμιθ.

— Το είδος των άποστολών που έπιθυ-μείτε ν' αναλάβετε και πάλι, κύριε, είνε καταστρεπτικό για τη διεθνή ειρήνη. Τη στιγμή αυτή το Χό Ναν είνε ένα θαρτέλ-μπαρούτι. Πάτε να θάλατε φωτιά. Δεν θα-λω να επέμβω μεταξύ ενός ανθρώπου και του καθηκόντός του, όπως το λέτε, έπι-μένω όμως, με άκούτε; Έπιμένω να έγκα-ταλείψετε την ιδέα αυτή του ταξιδιού στο- στην Κίνα.

— Επιμένετε, κύριε;

— Μέχρι του σημείου και να σας έμπε-δίσω.

Η συνομιλία έπαυρε χαρακτηριστικά πολ-έκνευριστικό.

Σιωπήσαν.

— Νά, γιατί δεν ήθελα να ζητήσω μι-ά έπίσημη επέμβασι.

— Το φάσμα του Κίτρινου Κινδύνου, έ-πε ο Νεύλαντ Σμιθ, έπαυρε σάρκα και ο-δοτά κάτω άπό τα μάτια του ευρωπαϊκού κόσμου.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Ολόγυρα στην ελώφρο του θανάτου, στα σπίτια, στους διαδρόμους των κήπων κυκλοφορούσαν μυστηριώδεις σκιές Κινέζων...

Ολόγυρα στην ελώφρο του θανάτου, στα σπίτια, στους διαδρόμους των κήπων κυκλοφορούσαν μυστηριώδεις σκιές Κινέζων...

130

Ἐκείνη δὲν ἀπλήνθησε

Τὸ ἀθάνατο ποίημα τῆς καρδιάς

ὑπὸ Ματθίλδης Σερᾶ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Παῦλος, ἓνα θράδυ — Ρωμαιοὶ θράδυ τοῦ Μαίτου — ἀκούει μιά μελωδική γυναικεία φωνή, νὰ τραγουδᾷ τὴν ἄριαν τοῦ Ὁρφέως ποῦ κλαίει καὶ ζητᾷ μετὰ περὶ πᾶν τὴν Εὐρυδίκη του. Ἡ μαγική αὐτὴ φωνὴ τὴν ἀκούει σκυμμένον στὸ μπλόκο του ποῦ θέλει στὸν κήπο τῆς διπλανῆς θύλας «Στάρ».

Ὁ Παῦλος ἐρωτεύεται τὴ φωνὴ αὐτὴ καὶ μαζὶ τὴν ἀγνωστὴ γυναικὴ ποῦ τραγουδᾷ τόσο ὠραία. Ἡ φαντασία του τὴν πλάθει σὰν μιά ἐξωτική ὑπαρξί, ἀντάξια γιὰ τὴν φλογερὴ τὸν ἄσπρη. Ἀποφασίζει καὶ γράφει ἓνα γράμμα, ποῦ τὸ ρίχνει στὸν κήπο τῆς θύλας «Στάρ», νύχτα. Τὸ ἄλλο πρωῒ τὸ γράμμα δὲν εἶναι πιά ἐκεῖ ποῦ τὸ ἔριξε... Ὁ Παῦλος γεμάτος ἀγωνία, τρέχει καὶ συνάζει πληροφορίες γιὰ τοὺς ἐνοίκους τῆς θύλας. Καὶ μαθαίνει ὅτι ὁ αὐτὴν μένει ἀπὸ τριετίας μιά γυνὴ «Εὐγλέα κυρία, ἡ λαῖδη Ροζαλίδα Μέλβιλ», μὲ μίαν ἀκόλουθό της, πενιχταπέντε χρόνων καὶ τὸ ὑπηρετικὸ τῆς προσωπικῆς...

Ποιὸς δρᾷ γὰρ νὰ πῆρε, λοιπόν, τὸ γράμμα; Ἐξοκολοῦθαι καὶ στέλνει γράμματά, χάρις νὰ ξέρῃ ποιά εἶναι ἡ ἀγνωστὴ γυναικὴ. Κατόπιν μαθαίνει τὸ ὄνομά της: Διάννα Σφόρτσα, καὶ πῶς εἶναι ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν λόρδο Μονταγκιού. Ἀπελπισμένος τῆς στέλνει ἓνα γράμμα, δίνοντάς της ραντεβού τὰ μεσάνυχτα γιὰ νὰ φύγουν μαζὶ. Ἐκείνη δὲν ἐρχεται. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ἡ Διάννα παντρεύεται τὸν λόρδο καὶ ὁ Παῦλος μὲ τὴν φαντασία του περιγράφει τὴν στιγμὴ ποῦ νύμφηφι πηγαίνουν στὴν πρεσβεία γιὰ νὰ υπογράψουν τὴν ληξιαρχικὴ πράξι τοῦ γάμου.

Μετά τὸν γάμο, ἡ Διάννα μὲ τὸν σὲρ Μονταγκιού ἐγκαταλείπουν τὴν ἑαυτοῦ «Στάρ» καὶ ὁ Παῦλος πηγαίνει νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν λαῖδη Μέλβιλ, μὲ τὴν ἐλπίδα ἴσως μᾶλλον ποῦ παῖ τὸ ζῆλον τὸν νεονύμφων. Ὁ φύλακας τῆς ἐπιστολῆς δὲν τὸν πληροφορεῖ, ὅτι ἡ λαῖδη βρίσκεται στὸ Μάρβοκ Λόες τῆς Ἀγγλίας καὶ ὅτι θὰ γυρίσῃ τὸν Ὀκτώβριο.

7 Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Ὁ φύλακας τῆς θύλας δὲν ἤξερε, δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ τοῦ πῇ. Ἐφύγα μὲ ὕψος ἀδιαφοροῦ, ἐνῶ αἰσθανόμενα ὅτι ἡ καρδιά του σπαράζονταν.

Ποιὸς θὰ μὲ βοηθοῦσε; Πῆγα στὸ σπίτι τῆς μαρκησίας Σεργιάννι ποῦ ἦταν στὴν Περουζία, στενῆς φίλης τῆς Διάννας Σφόρτσα. Ἡ μαρκησία δὲν μὲ γνωρίζει. Ἐγώ, ὅμως, θὰ εὕρισκα τρόπο νὰ τὴν πλησιάσω καὶ νὰ τῆς ζητήσω νὰ μὲ βοηθήσῃ.

Ἡ μαρκησία ὅμως λείπει στὰ λουτρά τοῦ Σαλτσματζόρε. Θὰ πάη μετὰ στὴ Βα.μπρότσα καὶ θὰ γυρίσῃ στὴ Ρώμη τέλη Αὐγούστου.

Ἐτσι μένω ὀλομόναχος, ἐντελὼς ἔρημος, χωρὶς τὴν παραμικρὴ παρηγοριά, χωρὶς τὴν παραμικρὴ βοήθεια.

Ρώμη, 5 Ἰουλίου

Πόσο ἀξιοθαύμαστη εἶναι ἡ δύναμι τοῦ πόνου!

Τὴ στιγμὴ ποῦ κατηγοροῦσα τὸν ἑαυτοῦ μου γιὰτὶ δὲν ἀποφασίζα νὰ ἐνεργήσω μὲ ἀποφασιστικότητά, κάποια ἀγνωστὴ δύναμις — ἡ δύναμις τοῦ ἔρωτος, ἡ μυστηριώδης δύναμις τοῦ πόνου — ἔφερε τὰ ἄλλα μου μπρὸς στὴ γωνία τῆς Εἰκοσ. Σεπτεμβρίου, ποῦ εἶναι τὸ μέγαρο τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας.

Ξαφνικά εἶδα νὰ θγαίνῃ ἀπὸ τὴν αὐλὴ τοῦ μεγάρου ἓνα αὐτοκίνητο, μέσα στὸ ὁποῖο καθόταν ὁ μισητὸς ἄνθρωπος, ὁ σύζυγος τῆς λαίδης Μονταγκιού.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ μπήκα στὴν αὐλὴ τῆς πρεσβείας.

Κι' ἐκεῖ ὁ θυρωρὸς εἶναι ψυχρὸς, ἀλλ' ὅπωςδήποτε εἶναι εὐγενέστερος ἀπὸ τὸν φύλακα τῆς θύλας Μέλβιλ.

Στὸ πρόσωπο τοῦ νεαροῦ καὶ εὐγενεῖς κυρίου ποῦ παρουσιάσθηκε σήμερα μπροστά του, δὲν ἦταν θεατικὸς δυνάτων νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν ζητιάνο ποῦ τὸν ἐσπρώξε τὴν ἡμέρα τῶν γάμων τῆς Διάννας Σφόρτσα.

Τὸν ρώτησα μὴπως, κατὰ τύχην, θρискόταν στὴν Πρεσβεία ὁ σὲρ Ροδόλφος Μονταγκιού.

Μοῦ ἀπήντησε ὅτι πρὸ ὀλίγου εἶχε ἔλθει, πῆρε τὶς ἐπιστολὰς του καὶ ἔφυγε γιὰ τὴν Καππαρόλα, ὅπου μένει μὲ τὴν σύζυγό του. Τὸν ξαναρώτησα ἂν θὰ ἐπέστρεφε τὴν ἐπομένη.

— Ὁχι, μοῦ ἀπήντησε, δὲν θὰ ξανάρθῃ. Θὰ ἀναχωρήσῃ μὲ τὴ λαῖδη Μονταγκιού γιὰ τὴν Ἑλβετία.

Ἀλλὰ σὲ ποῖο μέρος τῆς Ἑλβετίας; Ἡ Ἑλβετία εἶναι ἀπέραντη. Ἐχει πολλὰ θουνα, λίμνες, δάση. Σὲ ποῖο ἄπ' ὅλα θὰ πηγαινέ ἡ λαῖδη Μονταγκιού;

Ρώτησα, ἂν ὁ σὲρ Ροδόλφος Μονταγκιού εἶχε ἀφήσει καμμιὰ διευθύνσι, γιὰ νὰ τοῦ στέλνωται τὰ γράμματά του.

Ὁ θυρωρὸς μοῦ ἀπήντησε μὲ τὴν ἴδια εὐγένεια καὶ μὲ τὴν ἴδια ψυχρότητα ὅτι ποτὲ τὸ παρόν δὲν εἶχε ἀφήσει στὴν Πρεσβεία καμμιὰ διευθύνσι. Ἰσως, ὅταν ἔφθανε στὸ μέρος ποῦ θὰ ἔμεινε, νὰ ἔγραφε ἀπὸ ἐκεῖ.

Τίποτε ἄλλο δὲν κατάρθωσα νὰ μάθω, μὲ τίποτε δὲν κατάρθωσα νὰ δροσίω τὸν πυρετὸ ποῦ μὲ κατέτρωγε.

Ὅταν ὅμως ἔφυγα ἀπὸ τὴν Πρεσβεία, ἐσκέφθηκα ὅτι εἶχα μάθει ὅτι μοῦ χρειάζονταν γιὰ νὰ θρῶ τὴ λαῖδη Μονταγκιού.

Φεύγω, λοιπόν, κι' ἐγὼ αὐριο τὸ πρωῒ γιὰ ἓνα ἐρωτικὸ προσκύνημα. Δὲν ξέρω ποῦ θὰ πάω. Δὲν ξέρω ποῦ θὰ σταματήσω. Ἀφοῦ ἔφυγε, φεύγω κι' ἐγώ. Ἀφοῦ μοῦ τὴν παίρνουν, θὰ τὴν ἀκολουθήσω.

Ἄν δὲν τὴν θρῶ ἀμέσως, θὰ ἀνακαλύψω ὅπωςδήποτε τὰ ἴχνη της. Κι' ἀπὸ αὐτὰ θὰ ὀδηγηθῶ, γιὰ νὰ ἀνακαλύψω πῶς ὅστερα καὶ τὴν ἴδια. Ὁ κόσμος δὲν εἶναι ποτέ μεγάλος γιὰ ἓνα ἐρωτευμένον, κι' ἐγὼ θὰ θρῶ τὴ λαῖδη Μονταγκιού, γιὰτὶ πρέπει νὰ τὴν θρῶ.

Ἡ Ἑλβετία εἶναι μικρὸ μέρος. Τὰ δάση καὶ τὰ θουνά της δὲν εἶναι τόσο μεγάλα, ὥστε νὰ δυσκολευτῇ ἓνας ἐρωτευμένος νὰ τὰ διασχίσῃ.

Κι' ὅταν θρῶ τὸν χαμένο θησαυρό μου, ὅταν θρῶ τὴ Διάννα Μονταγκιού, δὲν θὰ τὴν ἀφήσω πιά, ἀλλὰ θὰ τὴν παρακολουθῶ ὅπου κι' ἂν πάη.

Ἐκείνη, ποῦ δὲν ἀπῆντησε στὶς θερμὲς ἐπικλήσεις τῆς ἀγάπης μου, ποῦ ἔκλαιγε ὅμως ὅταν ἀντιλήφθῃ σὲ ποῖο σημεῖο εἶχε φθάσει ἡ δυστυχία μου.

Ὁ κόσμος εἶναι μικρὸς καὶ ἡ Ἑλβετία ἓνα μικρὸ μέρος τοῦ.

Θὰ φύγω αὐριο. Μαζεύω τὰ πράγματά μου ὅλα, ὅσα θὰ μοῦ χρειάζονταν γιὰ ἓνα ταξίδι μεγάλης διαρκείας, σὰν νὰ πρόκειται νὰ περιπλανηθῶ πολλὰ χρόνια. Μαζεύω ὅσα χρήματα εἶναι εὐκόλο νὰ θρῶ καὶ ἀφήνω ἐντολὴ νὰ εἶναι ἔτοιμα καὶ τὰ ἄλλα, γιὰ νὰ μοῦ σταλοῦν μόλις τὰ ζητήσω. Γράφω τὴν ἀδελφὴ μου Λίζα ὅτι φεύγω γιὰ τὴν Ἑλβετία. Τῆς γράφω ὅτι θὰ γυρίσω γρήγορα. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι

ἀλήθεια, γιὰτὶ δὲν ξέρω πότε καὶ ἂν θὰ ἐπιστρέψω.

Δυὸ προαισθήματα παλεύουν μέσα μου τὴ στιγμὴ αὐτῇ, ποῦ ἐτοιμάζομαι νὰ φύγω.

Τὸ προαισθημα ὅτι πηγαίνω πρὸς τὴ ζωὴ καὶ τὸ προαισθημα ὅτι θαδίζω πρὸς τὸν θάνατο.

Θὰ γυρίσω στὸ σπίτι αὐτὸ, ποῦ ἄρχισα νὰ ἀγαπᾷ τὴ Διάννα; Καὶ πότε ἀρᾷ γει; Θὰ ἐπιστρέψω στὴ Ρώμη, ποῦ τὴν ἀκούσα νὰ τραγουδῇ καὶ τὴν εἶδα νὰ κλαίῃ; Δὲν ξέρω.

Ἐνὰ σικτεῖνὸ προαισθημα ὑπάρχει στὸ θάθος τῆς καρδιάς μου. Γι' αὐτὸ ἀποχαιρετῶ τὸ σπίτι αὐτὸ, σὰν νὰ φεύγω γιὰ πάντα, σὰν νὰ πρόκειται νὰ πεθάνω.

Γι' αὐτὸ χαιρετῶ ἀπὸ μακριὰ καὶ μὲ ὅλη τὴν ἀδελφικὴ τρυφερότητα τὴ Λίζα Ρούφο, τὴ γλυκεῖα καὶ ἀγαπημένη μου ἀδελφούλα.

Δὲν ξέρω, ἂν θὰ τὴν ξαναδῶ. Ὁ κόσμος εἶναι μικρὸς. Ὁ ἔρως καὶ ὁ πόνος μοῦ μεγαλιότερος καὶ ἰσχυρότερος ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ μου.

Μοῦ φαίνεται ὅτι θαδίζω πρὸς τὸν θάνατο, ποῦ δὲν μὲ φοβίζει ὅμως, γιὰτὶ ὁ ἔρως, ὅταν εἶναι μεγάλος ὅπως ὁ δικός μου, μόνο τὸν θάνατο θέλει γιὰ σύντροφο.

Ὁ κόσμος εἶναι μικρὸς καὶ ἐνῶ πρέπει νὰ θροεθῇ κοντὰ στὴ Διάννα Μονταγκιού καὶ νὰ ζήσω κοντὰ της, νὰ πεθάνω κοντὰ της, δὲν ξέρω πότε, ὅχι ὅμως πρὶν μ' ἀγαπήσῃ, ὅχι πρὶν γύρῃ τὸ πρᾶσιπὸ της ἀπάνω μου κι' ἀγγίξῃ μὲ τὰ θεῖα χεῖλιά της τὰ νύχλια μου.

Δὲν θέλω τίποτ' ἄλλο. Ἐνα φίλημά της μόνον.

Φεύγω αὐριο. Φυλάγω τὰ δυὸ αἰτᾶ γράμματά γιὰ νὰ τὰ θάλω μαζὶ μὲ τ' ἄλλα. ποῦ θὰ γράψω κατὰ τὴ διάρκειά τοῦ ταξιδιοῦ.

Θὰ φυλάγω ὅλα αὐτὰ τὰ γράμματά γιὰ νὰ τῆς τὰ δώσω ὅλα μαζὶ τὴν ἡμέρα ποῦ θὰ τὴν συναντήσω.

Φεύγω αὐριο. Κι' ἐκείνη ποῦ δὲν μοῦ ἀπῆντησε, μὲ περιμένει, δὲν ξέρω ποῦ καὶ πότε, μὲ τὸ θλιμμένο καὶ ὠραῖο τῆς προσώπου, μὲ τὰ γλυκὰ τῆς μάτια, ποῦ τὰ εἶδα νὰ τρέχουν δάκρυα.

Γιὰ τὰ δάκρυα αὐτὰ φεύγω. Θὰ πάω μακριὰ, πολλὸ μακριὰ, ἴσως νὰ μὴ ξαναγυρίσω πιά...

Ἀπὸ αὐτῇ τὴ στιγμὴ θὰ προσπαθῶ νὰ μὲ ἀγαπήσῃ ἐκείνη ποῦ δὲν μοῦ ἀπῆντησε, ἀλλὰ ποῦ ἔκλαιγε γιὰ μένα.

Λουκέρνη, 15 Ἰουλίου

Κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ ξενοδοχείου μου, κάποιος πλανόδιος τενόρος τραγουδεῖ ἓνα τραγουδὶ τῆς πατρίδας μου. Τὸ «Ὁσὸλε μίος».

Ἡ φωνὴ του εἶναι ἀρκετὰ συμπαθητικὴ κι' ὅλος ὁ κόσμος θγαίνει στὰ παράθυρα γιὰ νὰ ἀκούσῃ καλλιτέρα.

Δέκα μέρες τώρα δὲν κάνω ἄλλη δουλειά, παρὰ νὰ ζητῶ δεξιὰ καὶ ἀριστερά, στὰ χωριά καὶ στὶς πόλεις, ἐκείνη ποῦ καταλαβαίνω ὅτι μὲ ζητᾷ κοντὰ της.

Ρώτησα παντοῦ, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν κατάρθωσα νὰ μάθω ποῦ βρίσκεται ἡ λαῖδη Μονταγκιού.

Δὲν τὴν θρῆκα οὔτε στὸ Μπρούνι, οὔτε στὸ Ἀξενφελ, οὔτε στὸ Βούργενστοκ, οὔτε στὸ Ρίγκι Φίρστ.

Ὅλες τὶς λίμνες, ὅλα τὰ θουνά τὰ γύρῃς χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα.

Γύρω γυρίζω ἀπὸ τὴ Ζυρίχη. Ἡ Διάννα δὲν ἦταν οὔτε ἐκεῖ, ὅπως δὲν ἦταν οὔτε στὸ Κούνριζελ, οὔτε στὴ Βέρνη.

Θὰ μείνω ἐδῶ δυὸ μέρες γιὰ νὰ ξεκουρασθῶ, γιὰ νὰ συγκεντρωθῶ καὶ γιὰ νὰ ἐπανακτίσω τὴν παλιὰ μου ἐνεργητικότητά.

Ἀπὸ κάθε μέρος ποῦ περνοῦσα δὲν ἔμεινα περισσότερο ἀπὸ μιά μέρα.

Ἡ Ἑλβετία εἶναι ὠραία κι' ὁ κόσμος ποῦ ἔρχεται ἐδῶ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς εἶναι κι' αὐτὸς ὠραίος. Γιὰ μένα ὅμως ἡ ὁμορφιά αὐτὴ δὲν ἔχει καμμιὰ ἀξία, ἀφοῦ δὲν εἶναι κοντὰ μου ἡ λαῖδη Διάννα Μονταγκιού, ἡ λατρευτὴ μου Διάννα.

Ἐπειτα ἀπὸ κάθε ματαία ἀναζητήσῃ μου, ἐπὶγαίνα στὸ ἀναγνωστήριό τοῦ ξενοδοχείου μου καὶ ζητοῦσα τὶς ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ. Διάβασα δυὸ, τρεῖς, τέσσερις φορές τὴν κοσμικὴ κίνησι, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ θρῶ καὶ τὸ ὄνομα τῆς Διάννας γραμμένο. Ὅταν πιά ἀπελπιζόμουνα γιὰτὶ δὲν εὕρισκα αὐτὸ ποῦ ζητοῦσα, δὲν ἤθελα παρὰ νὰ φύγω ἀμέσως.

Τώρα ξεκουράζομαι στὸ ἱσυχὸ καὶ ποιητικὸ αὐτὸ μέρος, μὲ τὴν πρασινάδα τῶν θουνῶν του καὶ τὰ ἱσυχὰ νερά τῆς λίμνης του.

Ἡ λαῖδη Διάννα Μονταγκιού δὲν εἶναι ἐδῶ, οὔτε ἦταν δυνατό νὰ βρίσκεται ἐδῶ, γιὰτὶ ὁ σύζυγός της δὲν μποροῦσε ποτέ νὰ τὴν φέρῃ στὴ Λουκέρνη καὶ μάλιστα στὸ «Ἐθνικὸ Ξενοδοχεῖο» ποῦ μένω ἐγώ καὶ ποῦ εἶναι γεμάτο ἀπὸ εὐθυμὸ κόσμο.

Δὲν εἶναι ἐδῶ ἐκείνη, ποῦ μὲ ἐλκύει κοντὰ της. Προσπαθῶ ν' ἀναπαισθῶ σήμερα κι' αὐριο, γιὰτὶ ἀπὸ μεθαύριο θ' ἀρχίσω πάλι τὴν περιπλάνησί μου, θὰ ἐπαναλάβω πάλι τὸ ἐρωτικὸ μου προσκύνημα.

Μεθαύριο θὰ εἶμαι ἔτοιμος νὰ φύγω ἀφοῦ ἡ Διάννα δὲν εἶναι οὔτε ἐδῶ.

Ἰντερλάκεν, 25 Ἰουλίου

Ὑπομονή, ὕπομονή, καρδιά μου. Ἀκόμα δέκα μέρες ταξίδι, μὲ τὸν σιδηρόδρομο στὴν ἀρχή, μὲ τὸν ὁδονωτὸ κατόπιν, μὲ τὸ θαποράκι τῆς λίμνης στὸ τέλος, ἀνάμεσα ἀπὸ πεδιάδες, ἀπάνω στὰ θουνά, στὶς λίμνες. Ὑπνος κάθε θράδυ σὲ ἄλλο μέρος. Συχνὰ ταξίδι καὶ τὸ θράδυ ἀκόμη.

Ἐν τούτοις, τίποτα... ἀπολύτως τίποτα. Γι' αὐτὸ σοῦ λέω, καρδιά μου, νὰ κάνῃς ὕπομονή. Θὰ ξημερώσῃ ἡ μέρα ποῦ οἱ κόποι σου θὰ ἀνταμειφθοῦν. Ὡς τότε ὅμως πρέπει νὰ ὑπομείνῃς τὸ μαρτύριο.

Ἐτσι ὑπέμειναν ὅλοι οἱ ἅγιοι, ὅλοι οἱ μάρτυρες τῆς θρησκείας, ποῦ τοὺς δόθηκε στὸ τέλος γιὰ ἀμοιβὴ ὁ Παράδεισος. Ἐτσι πρέπει νὰ ὑπομείνῃς καὶ σύ, καρδιά μου, γιὰ νὰ σοῦ δοθῇ στὸ τέλος αὐτὸ ποῦ ποθεῖς.

Αὐριο φεύγομε πάλι, καρδιά μου. Ἀπόψε θὰ περάσωμε ἐδῶ τὴ θραδυά μας, γιὰτὶ ἐξω θρέχει ραγδαία.

Νομίζε κανεῖς ὅτι ἓνας μαῦρος μανδύας σκεπάζει τὴν ἐπιθλητικὴ κορφή τῆς «Γιουγκφράου».

Θὰ φύγομε αὐριο, καρδιά μου, γιὰ νὰ πάμε μακριότερα.

Ἐκείνη, ποῦ δὲν ἀπῆντησε, δὲν θρῆθηκε σὲ κανένα μέρος ἀπ' ὅσα ἐπεσκέφθηκα. Δὲν τὴν θρῆκα, οὔτε ἐδῶ. Ἰσως αὐριο τὸ πρωῒ νὰ ἔχη σταματήσει ἡ θροχή καὶ ἡ «Γιουγκφράου» θὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἄγρια ὄψι ποῦ ἔχει τώρα.

Τότε θὰ τὴν χαιρετήσωμε κι' ἐμεῖς, καρδιά μου, καὶ θὰ ἐξακολουθήσωμε τὸ ταξίδι μας, τὸ προσκύνημα.

Οὐσῶ, 7 Αὐγούστου

Μόλις πρὸ ὀλίγων στιγμῶν κατάρθωσα νὰ ξαναθρῶ τὰ ἴχνη τῆς Διάννας. Βρίσκεται πολὺ κοντὰ στὸ Οὐσῶ καὶ ἐλπίζω ὅτι ἴσως αὐριο κατορθώσω νὰ τὴν θρῶ. Ἐφθασα σήμερα ἐδῶ, ἀφοῦ ἐγύρισκα ὅλες τὶς ὁχτὲς τῆς λίμνης τῆς Λεμάνης, ἀπὸ τὴ Γενεύη ὡς τὸ Ἐβιάν, ἀπὸ τὴ Νυὼν ὡς τὸ Μοντρέ καὶ τὸ Τερνιττέ.

Ἐξηντημέσος ἀπὸ τοὺς κόπους τοῦ ταξιδιοῦ καὶ ἀπὸ τὴν ἡθικὴ κατὰπτωσί μου,

εἶχα ξαπλωθῇ σὲ μιά πολυθρόνα καὶ διάβαζα σὰν ναρκωμένος τὸν κατάλογο τῶν ταξιδιωτῶν ποῦ πέρασαν ἀπὸ ἐδῶ, ὅταν τὰ μάτια μου πέσανε στὸ ὄνομα ποῦ τόσο καιρὸ ζητᾷ.

Ἐδίδασα ὅτι, στὴν Μοντάνα, ὁ σὲρ Ροδόλφος Μονταγκιού εἶχε νικήσει σ' ἓνα ἀγῶνα γκόλφ.

Ἡ Μοντάνα δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπ' ἐδῶ. Ἀπόψε ὅμως δὲν εἶναι δυνατό νὰ φύγω. Εἶναι ζήτημα ἂν θὰ μπορέσω νὰ κλείσω μάτι.

Μοντάνα, 8 Αὐγούστου

Ἐμεινα ἐδῶ δυὸ θεομάδες. Ἐφυγε πρὸ δυὸ ἡμερῶν. Τώρα βρίσκεται πολὺ μακριὰ, στὸ Σχεβίνιγκεν, κοντὰ στὴ Χάγη, στὴ Βόρειο Θάλασσα.

Τὸν σὲρ Ροδόλφο Μονταγκιού τὸν γνωρίζουν ὅλοι ἐδῶ, γιὰτὶ ἐπὶ τέσσαρα χρόνια ἔρχεται καὶ περνάει ἐδῶ τὸ καλοκαίρι του.

Ἦλθε κι' ἐφέτος μὲ τὴ σύζυγό του, μιά ὠραία Ἰταλιάννα, ὅπως ἀκούσα νὰ ἔλνε ὅλοι μὲ θαυμασμό.

Ἐξήγησα ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου πληροφορίες γιὰ τὴν λαῖδη Μονταγκιού.

Σχεβίνιγκεν, 12 Αὐγούστου

Ἐφυγαν ἀπὸ ἐδῶ σὰν νὰ τοὺς κυνηγοῦσε κανεῖς, ἔφυγαν σὰν νὰ ζητοῦσαν μὲ κάθε τρόπο νὰ μὲ ἀποφύγουν, σὰν νὰ ἤξεραν πῶς τοὺς ζητᾷ πέντε θεομάδες τώρα. Πῶς κατάρθωσα νὰ ζήσω κατὰ τὸ διάστημα τῶν πέντε αὐτῶν ἐβδομάδων, ποῦ ἄφηνά τὴ μιά χώρα καὶ πῆγαίνα στὴν ἄλλη, ποῦ ἔβγαίνα ἀπὸ τὸν ἐλβετικὸ σιδηρόδρομο γιὰ νὰ μπῶ στὸν βελγικὸ καὶ μετὰ πάλι στὸν ὀλλανδικό;

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενον)

Ὁ σύζυγός σου θρῖ σκεταί πάντα κοντὰ σου.

Πι νά σκέπτεται ή Άλλις Γουάιτ; Ασφαλώς άναμετρά τις άγωνίες που έπέρασε για νά κερρίση τόν τίτλο της στάρ.

Ή «θεία» Γκρέτα Γκάρμπο, ή «Σφίγγα του 20ού αιώνος», πάντα έπιθολιτική και μεγαλομνηστής στην εμφάνισι της.

Γαϊτή, ένας επίγειος παράδεισος

Ταϊτή! Ένα μικρό νησάκι στη μέση του Ειρηνικού Ωκεανού, με 8.500 κατοίκους. Ένα μπουκέτο λουλουδιών και τροπικής πρασινάδας ριγμένο ανάμεσα στα ιριδίζοντα νερά του Ειρηνικού, αυτό είναι η Γαϊτή, το νησί του έρωτος και της ευτυχίας με τις όμορφες ιδιογενείς κοπέλλες. Έδώ ζούσε η Τέα, η Ρίρο, η Ούα, η Τέορα, η Πάρα, όλες κοπέλλες με μαύρα μάτια, με ξγρια όμορφη που το δέρμα τους γυαλίζει κάτω από τις ακτίνες του ζεστού ήλιου.

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΚΤΙΝΕΣ ΤΟΥ ΤΡΟΠΙΚΟΥ ΗΛΙΟΥ

Η Τέα κατεβαίνει τη σκιερή κοιλάδα. Τό ποτάμι κυλάει τραγουδώντας. Η ατμόσφαιρα αναδίνει ένα άρωμα πορτοκαλιάς και μισόζας. Η Τέα χαπλώνεται χαμώ και μοιάζει σαν ένα λουλούδι φυτρωμένο στη μέση της χλόης. Τεντώνει τα στρογγυλά μπράτσα της. Μιά μαύρη πεταλούδα πηγαίνει και κάθεται ήρεμα πάνω στον μελαψό της ώμο. Η Τέα γδύνεται σε λίγο και με την ψυχή της γεμάτη νοσταλγία ρίχνεται μέσα στη θάλασσα. Τό νερό φτάνει ως τους ώμους της. Κολυμπάει. Τό κύμα σπάζει τώρα ήρεμα λες και τραγουδάει ήδονικά τραγούδια. Η Τέα ευτυχισμένη τραγουδάει κι αυτή. Σε λίγο ένας θόρυβος ακούγεται μέσα από τά δέντρα και μία μορφή παρουσιάζεται.

— Τανέ, ψιθυρίζει η Τέα. Τανέ σημαίνει άντρας.
Η Τέα δεν ανησυχεί καθόλου, ή καρδιά της χτυπάει ήσυχα.
— 'Ιά όρά νά!
— 'Ιά όρά νά!
Χαιρετίζονται. Εκείνη συνεχίζει τό κολμπι. Τό νερό ιριδίζει κάτω από τις ακτίνες του τροπικού ήλιου. Σε λίγο πηγαίνει και στέκεται μπροστά στον άντρα, που την κυττάζει.
— Είμαι ό Χατοάρου, λέει εκείνος, από τό Άπιρέ.
— Έγώ, είμαι ή Τέα, λέει ή Τέα και

κυττάζει θαυμάζοντας τό δυνατό και γερό στήθος του. Καί σιγά-σιγά βγαίνει μέσα από κύματα μοιάζει σαν φλογερό άνθος, που μόλις βγήκε από τη γη. Ο Χατοάρου χάθηκε μέσα στη χλόη. Τά χείλη τρέμουν και τά χέρια του κόβουν νευρικά δυό λεπτούς άνθους. Η Τέα ξαναφόρεσε τώρα την από λεπτό ύφασμα ποδιά της.
— Θάρρής μαζί μου, Χατοάρου; τόν ρωτάει. Πάω νά μαζέψω γαρδένιες γιά τό στεφάνι μου.
Τήν ακολουθεί κλείνοντας τά μάτια του. Τι γλυκειά που είναι ή ατμόσφαιρα!...
— Χατοάρου, τού λέει λίγο αργότερα. Πόσο γλυκό και θερμό είναι τό στόμα σου!... Σάν την άμμο, που την φλογίζει τό μεσημέρι ό ήλιος...

ΣΥΜΠΟΣΙΟ ΣΤΟΥΣ ΕΞΩΤΙΚΟΥΣ
ΤΟΠΟΥΣ

Σήμερα στο σπίτι της Ρίρο πρόκειται νά γίνει ένα γλεντάκι. Θά είναι ή Τέα, ό Χατοάρου, που ήρθε από τό Άπιρέ, ή Μαράθα και δυό λευκοί, που έφερε μαζί της από την Παπετέ και οι όποιοι θέλουν νά δοκιμάσουν πολύ την κουζίνα της γιαγιάς της Ρίρο, της γρηάς Φαά. Η Φαά σηκώθηκε από πολύ πρωί γιά νά τά ετοιμάσει όλα όμορφα και καλά.

Πρώτος έφτασε ό Χατοάρου τραγουδώντας ένα έρωτικό γλυκό τραγούδι. σε λίγο δέ τόν ακολούθησαν και όλοι οι άλλοι. Τό τραπέζι είχε στηθεί έξω, όπως πάντα, κάτω από τη σκιά των πράσινων φοινικόδεντρων, πάνω στη μυρωμένη και δροσερή χλόη.

Νωχελικά χαπλωμένοι πάνω σ' αυτήν την παχειά χλόη οι προσκεκλημένοι της Φαά και της Ρίρο, έφαγαν στην άρχή τό «έξια-δτα», ψάρι δηλαδή βρασμένο μέσα σε χυμό κίτρου με σάλτσα από γάλα κοκό. Η Ρίρο έφερε γαρίδες, άντσούγες, στρείδια. Άπ' όλα αυτά ή Μαράθα έτρωγε λαίμαργα, ενώ ή Τέα γελώντας έδειχνε τά κοφτερά της δόντια, που στόλιζαν τό κόκκινο στόμα της σαν μία σειρά μαργαριτάρια.

Όλα όμως αυτά δεν είναι παρά ό πρόλογος του συμποσίου. Η Φαά φέρνει θρισμεινικά, σε λίγο, ένα μεγάλο ψάρι που κάνει νά μοσχοβολά όλος ό τόπος, ενώ ή Ρίρο προσφέρει κρασί από πορτοκάλια, που είναι γλυκό σαν θέιο νέκταρ. Η Φαά έφερε ακόμη ένα φρικασέ από άγρια πουλιά. Κατόπιν ήρθε τό γλύκισμα. Λέγεται «πέος» και είναι μία πουτίγκα από φρούτα, από άλευρι μανιόκας, από γάλα κοκοτιάς. Συνοδεύεται από μία δόκιληρη πυραμίδα από μπανάνες, ανανάδες και κούμαρα.

Σε λίγο οι άτμοι του κρασιού άρχίζουν ν' ανεβαίνουν στα κεφάλια των νέων. Όλοι φορούν στο κεφάλι στεφάνια από μυρωδάτα έξωτικά λουλούδια. Ό ήλιος σκορπίζει γύρω μία γλυκιά θαλασπική και τά πουλιά έχουν άρχισει νά τραγουδούν μέσα στα φυλλάδια των πράσινων δέντρων.

Η Φαά σε μία στιγμή χάθηκε: ή ηλικία της δεν της επιτρέπει νά παρευρίσκεται στα γέλια και στα τραγούδια των νέων. Η Τέα και ό Χατοάρου τό σκάνε και χάνονται μέσα στο γειτονικό δάσος: ό έρωτάς τους εινε καινούργιος και φλογερός. Σε λίγο τούς ακολουθούν ή Μαράθα με τόν ένα από τούς δυό λευκούς, που ήρθαν από την Παπετέ.

Από τό δάσος ακούγονται οι γλυκειές φωνές των παιδιών. Είναι τόσο αλγεινά ή ατμόσφαιρα και τόσο διάχυτος παντού ό έρωτας. Η Ρίρο νοιώθει ένα άναντρίχισμα. Είναι μόνη της κοντά στον άλλον λευκό που την κυττάζει με λιγωμένα μάτια... Είναι τώρα ή ώρα της ζήτησης που ανάβει τις αίσθήσεις...

ΕΡΩΣ... ΕΡΩΣ

Σουρουπώνει. Η Πάρα στην παραλία περιμένει εκείνον που ζητάει ή καρδιά της. Η νύχτα πλησιάζει. Ο ούρανός έχει πάρει ένα όπαλινο χρυσαφένιο χρώμα. Η θάλασσα κάτω από τις τελευταίες ακτίνες του ήλιου μοιάζει σαν ρόδινη. Η Πάρα

περιμένει. Τέλος μία πυρόγα φαίνεται από μακριά που μέσα στις ρόδινες ακτίνες του ήλιου μοιάζει σαν νά βγαίνει μέσα από φωτιά.

— Πάρα! φωνάζει ό άντρας.
— Τερίτο! φωνάζει κι ή Πάρα κι ή χαρά σπιθοβολά μέσα στα μάτια της.
Σε λίγο πηδάει μέσα στην έλαφρη βάρκα του: τά στόματά τους ένώνονται και τά φιλία τους δίνονται μέσα στο άρωμα που φέρνει τό έλαφρό άεράκι.
Ξεκινούν. Η έλαφρη πυρόγα γλυστράει πάνω στο νερό που ιριδίζει. Η Πάρα κυττάζει στο βυθό του νερού, όπου ένα πλινό θος ψάρι άργοσαλεύουν μέσα στο κόκκινο δάσος των κοραλλιών. Τώρα από τόν ούρανό χάχτηκαν τά ρόδινα χρώματα της δύσης. Έχει πάρει ένα βαθύ γαλάζιο χρώμα άνακατεμένο με τά πρώτα γλυκά σκοτάδια της νύχτας.

Η Πάρα χαπλώθηκε στην άκρη της πυρόγας αφήνοντας τά μαλλιά της νά παίρνουν με τό ήρεμο κύμα, που οι πρώτες ακτίνες του φεγγαριού τό κάνουν νά μοιάζει με άναλυτό άσπμι. Γελά και παίζει με τόν άγαπημένο της.

— Τερίτο, τό στόμα σου είναι σαν κόκκινο λουλούδι.

Ο Τερίτο τραγουδάει γλυκά τραγούδια της αγάπης, που οι νότες τους πέφτουν πάνω στο κορμί της Πάρα σαν χάδια έρωτικά.

Ο Τερίτο σταματάει σε λίγο την πυρόγα και ή Πάρα πηδάει χαρούμενη στην άμμουδιά και τρέχει νά βρή στρείδια κι άλλα θαλασσινά. Ένα έλαφρό μυρωμένο άεράκι, που έρχεται από τόν ώκεανό, μαδάει τά λουλούδια του στεφανιού που είχε στο κεφάλι της ή Πάρα. Γελάει χαρούμενη...

Γυρίζουν. Η Πάρα έχει πάψει πιά νά γελά. Η νύχτα την κάνει νά φοβάται λίγο. Τό σκοτάδι έχει άπλωθι παντού τώρα. Η πυρόγα προχωρεί ήρεμα, γλυκά, ήδονικά.

— Τερίτο, ρωτάει ή Πάρα, δεν βλέπεις έκει στο βάθος τό ζωτικό που χορεύουν; Ο Τερίτο άρπάζει μέσα στην άγκαλιά του τό μικρό και λαχταριστό κορμί της, που σιγοτρέμει. Την άγκαλιάζει, την χαϊδεύει, την φιλεί της τραγουδάει...

Τό φεγγάρι, που ξεσκεπάστηκε τώρα από κάποιο σύννεφο, έδωσε στην Πάρα τό χαμόγελό της. Αρχίζει πάλι τό γέλιο της που ή ήχώ τό σκορπίζει δόλγυρα σαν νυκτητήριο σάλπισμα του έρωτα και της χαράς.

ΜΕΘΥΣΙ ΑΠΟ ΠΙΟΤΑ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ

Νύχτωσε. Ο ούρανός είναι ένα απαλό-χρωμο βελούδο κεντημένο από μύρια άστέρια και φωτισμένος από τό έκθαμβώτικό φεγγάρι.

Όλη ή τροπική θάλασπης είναι λουσμένη στο άσπμι κι άνακατεύει τόν έλαφρό φιθύρο της με τό μουρμούρισμα του ώκεανού.

Όλοι φορούν στο κεφάλι στεφάνια από λουλούδια κοκοτιάς κι έχουν στο λαιμό τους και στο στήθος μικρά μυρωμένα μπουκέτα.

Στη μέση είναι οι τραγουδιστές και οι μουσικοί και δόλγυρα τό πλήθος των θεατών.

Τό κρασί από πορτοκάλια δροσίζει τά διψασμένα στόματα.

Στην άρχή σιγοαρχίζουν οι τραγουδιστές τό παθητικό τους τραγούδι. Τά «οο-κολελέ», οι φυσαρμόνικες και τά «ταραρέ» τούς συνοδεύουν τούς γλυκούς και νοσταλγικούς ήχους τους.

Οι λεπτές φωνές των γυναικών γεμίζουν την ατμόσφαιρα της άσημένιας νύχτας, ενώ οι φωνές των άντρων φαίνονται νά μοιάζουν σαν τό βαθύ πάφλασμα του κύματος. Τό τραγούδι σε λίγο παύει. Άρχίζει ό χορός... Η Ότέα, ή Πάρα αφήνουν χαρούμενες κραυγές. Όλοι μεθυσμένοι από τό κρασί και τόν θεό της ήδονής άπλώνονται στην μυρωμένη ατμόσφαιρα, χορεύουν, ενώ ή μουσική με τίς παθητικές της νότες μεθάει και ζαλίζει πιά πολύ...

ΜΑΡΘΑ ΡΑΒΕΛ

Θά σε σκοτώσω.

Ένα τραγικό έρωτικό δίλημμα

— Θά σε σκοτώσω!

Ο Πόνος και ή φρίκη είχαν παραλλάξει την άπαλή εκείνη φυσιογνωμία. Τά χέρια του είχαν πιάσει τό λαιμό της και τά μάτια του, γουρλωμένα, έδειχναν την άπόφασί του.

Ο Ράφ δεν άκουσε την πόρτα που χτυπούσε τη στιγμή εκείνη, δεν άκουσε ούτε τις φωνές της γυναίκας του.

Μέσα του βογγούσε ή άπελπισία και τό αίμα κυσάλλωσε τη σκέψη του.

Και όταν τέλειωσε, πέρασε δίπλα από την υπηρέτρια που τόν κυττούσε κατάπληκτη και βγήκε στο διάδρομο. Βρήκε μπροστά του μία πόρτα άνοιχτή, την πόρτα της εισόδου, και βγήκε.

Έξω ή νύχτα ήταν πλημμυρισμένη από τη σκοτεινιά. Τά σύννεφα παίζανε κάποιο μακάβριο κρυφτούλι κι αυτά άνάμεσα στο φεγγάρι.

Όλος ό δρόμος ήταν άνοιχτός, φαρδύς, άτέλειωτος, όσο άτέλειωτο και φαρδύ ήταν τό σκοτάδι.

Τά πόδια του πότε περπατούσαν βιαστικά, πότε τρικλίζανε. Άνάσαινε βαρεία και τό λαχάνισμα τόν έπνιγε.

Ήταν άργα, ξημέρωμα πιά, όταν τά μάτια του καθάρσαν μαζί με την αύγή.

Κύτταξε τά χέρια του, τά δαχτυλά του, γύριμε νά βρή επάνω τους τά ίχνη κάποιου λαιμού.

Και άσυναίσθητα, αθόρόμητα άγγισε τά δαχτυλά εκείνα με τά χείλη του. Φίλοισε τόν τρυφερό λαιμό, φίλοισε την αγάπη της ζωής του.

Ένα ούρλιαχτό άκούστηκε, μία γοερή κραυγή, που βγήκε μέσα από τά στήθη του.

Κύτταξε τριγύρω του. Πίσω του ό βράχος, σαν τείχος ύψωνόταν — κι άκούμπησε. Μπροστά του, μακριά, ή θάλασσα. Μιά ψαρόβαρκα γύριζε στο λιμανάκι. Και πιά βαθείά ό φάρος του λιμανιού, τό σημάδι της σωτηρίας και της άπολυτρόσεως.

Όλα δροσερά, όλα ευτυχισμένα γύρω του. Όλα λαμπροπούσανε μέσα στην αύγή και χάραζαν χαρούμενα μπροστά στα μάτια του.

Κι αυτός;
Αυτός, που ζούσε;

Πού βρισκότανε;

Έπιασε με τά δυό του χέρια τό κεφάλι, τό κορμί του, άγγισε τά βλέφαρά του χύπηση δυνατά τό σκληρό βράχο με τό πόδι του και πόνεσε.

Ξαφνικά κάτι θυμήθηκε. Σαν άστραπή πέρασε μέσα από τό μυαλό του ή στριγγή φωνή. Και θυμήθηκε.

Σκότωσε! Σκότωσε χτές τό βράδυ τη γυναίκα του. Σκότωσε την ευτυχία του. Σκότωσε τό σύμβολο της ζωής του.

Τίποτε άλλο. Καμιά άλλη εικόνα, καμιά άλλη σκέψη δεν ήταν πιά δυνατή. Όλες οι σκιές της μνήμης του σχηματίζουν μονάχα μιά εικόνα: της γυναίκας του!

— Γιατί την σκότωσα; μουρμούρισε κι άναντρίχισε.

Ήταν ή πρώτη φορά, έπειτα από τόσες ώρες, που άκουσε και πάλι τη φωνή του. Τού φάνηκε βραχνή, άπείσια.

— Ήμουν άδειός! είπε κι έσκυψε τό κεφάλι.

Σωριάστηκε πάνω σε μία πέτρα. Τά πόδια του δεν τον βαστούσαν πιά. Τό κεφάλι του κρεμάστηκε έμπρός. Τόν βάρανε ή τραγική θύμησι της νύχτας.

Δεν ήταν ή πρώτη φορά που ό προϊστάμενός του τόν καλούσε με τη γυναίκα του κάθε φορά που είχαν νά συζητήσουνε γιά ιδιαίτερες ύποθέσεις τους.

Τούς καλούσε στο σπίτι του. Τρώγανε και μετά τό φαί έξέταζαν μαζί τις πιά έπιγύσεις ύποθέσεις της έπιχειρήσεως.

Δεν ήταν και λίγο, δέκα χρόνια τώρα

υπάλληλος, ό καλλίτερος τμηματάρχης, επί της έμπιστοσύνης, ό Ράφ.
Πόσες και πόσες φορές δεν έσωσε την Έταιρεία από τη χρεωκοπία.
Γι' αυτό και τού χρωστούσανε ευγνωμοσύνη.
Εκείνο τό βράδυ... — Ναί, τώρα θυμάται καλά — ή γυναίκα του ήταν αδιάθετη λιγάκι και τόν παρακάλεσε νά μη τόν συνοδέψει.

Αυτός όμως έπέμεινε.
Τι θά έλεγε ό κύριος Διευθυντής;
Βέβαια. Έξ άλλου δεν μπορούσαν ν' άποφύγουν μία συνήθεια.

Κατάρθεσε νά την πείση και μ' ένα αυτοκίνητο πήγαν στο μέγαρο του Διευθυντού.

Η έπιχειρήσις βρισκότανε σε πολύ κρίσιμη θέση.

Η συνεργασία του Ράφ ήταν άπαραίτητη.

Λογάριασαν μαζί με τόν προϊστάμενό του όλες τις ένάντιες ύποθέσεις και κατέληξαν σ' ένα ώρισμένο σχέδιο ένεργείας και δράσεως.

Ο Διευθυντής τηλεφώνησε στον κλητήρα νά τού πη άν κατά τύχη βρισκότανε στα Γραφεία κανένας υπάλληλος. Όλοι είχαν φύγει. Και τότε ό Ράφ έπήρε τά κλειδιά κι έτρεξε μία στιγμή μέσα σ' αυτόκίνητο νά φέρη την άλληλογραφία

Λοιπόν;
Σκότωσε; Πέθανε ή γυναίκα του; Τη σκότωσε αυτός;
Σήκωσε τό κεφάλι, έρριξε μία ματιά στα βράχια από κάτω του, και πριν ακόμα καλοσυλλογιστή τί έκανε, ρίχτηκε στο σκοτεινό χάος του γκρεμού...

Τό κορμί του κατακυλούσε από πέτρα σε πέτρα και τό κεφάλι του χτυπιότανε στα βράχια.

Μονάχα τό γαλήνιο νερό της θάλασσας, που ήταν τό τέλος του βαράθρου, μπόρεσε νά ξεπλύνη τό αίμα ενός έγκληματος και μιάς αυτοκτονίας που βάρανε τη ζωή του Ράφ.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ
ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Η ΝΙΝΕΤΤΑ ΣΤΟΝ ΕΡΡΙΚΟ

18 Άπριλίου

Ω!
Πόσο είσθε καλός και πόσο τό γράμμα σας; μ' ευχαρίστησε!...

Ναί, ύπόφερω.

Γι' αυτό πάντοτε θά φαίσεσθε έπιεικής στην πληγωμένη σας φίλη, — δεν είναι έτσι;

Ισollές φορές με πιάνει λύσσα όταν άναπολόω την άποτυχημένη, τη χαμένη μου ζωή...

Και όμως...

Πόση στοργή νοιώθω μέσα στην ψυχή μου και πώς θά μπορέσα νά αγαπήσω μία φίλη ψυχή επί της γής!

Υπάρχουν όμως πλάσματα, όπως εγώ, καταδικασμένα νά μη νοιώσουν ποτέ την ευτυχία.

Όλα πιά έτελειώσαν γιά μένα, τίποτε δέ θά με θγάλη από τό ισόθιο σκοτάδι μου στο γλυκό φώς της γής!

Και όμως ή επαναστατημένη καρδιά μου δεν άποφασίζει ακόμη νά σβύση, θέλει νά ζήση.

Ήμουν 22 έτών, όταν άπελπίσθηκα πιά από τη συζυγική μευ ζωή. Η κορούλα μου, ή Έλένη, ήταν μόλις δύο έτών, ό θήσαυρός μου.

Επήρα την κόρη μου κι έφυγα.

Τώρα είμαι τριάντα έτών.

Τά κακά στόματα της κοινωνίας μου έδωσαν μερικούς έραστές, που δεν τούς είχα ποτέ μου.

Γιατί ό κόσμος δεν μπορεί νά συγχωρήσει σε μία γυναίκα την άγνότητα του σώματος και της ψυχής...

Εξήσα έτσι, χωρίς άφοσίωσι, χωρίς άγάπη, χωρίς λαχτάρα, — εξήσα πεθαμένη χωρίς έναν παλιό έρωτα μέσα στη σκοτεινή μου καρδιά.

Γι' αυτό είμαι τώρα τόσο ένθουσιασμένη, που θρήκα στο πρόσωπό σας κάτι πιότερο από ένα φίλο:

Έναν αδελφό!

Ω, άς μ'ήν προχωρήσωμε ποτέ, παρ'όλα, — ή σχέση μας άς μείνη άγνή και άσπιλη, σαν τό άπάτητο και παρθενικό χιόνι του θουνοϋ. Θέλετε;

ΝΙΝΕΤΤΑ

με τούς οίκους της Άργεντινής.
/Ιονάχα ή Άργεντινή θά έσωζε την κατάρσα!

Φεύγοντας άφησε την έξώπορτα του μεγάρου άνοιχτή κι' έτσι όταν έγυρισε δέ χρειάστηκε νά χτυπήσει τό κουδούνι.

Γεμάτος χαρά, γιατί στο δρόμο, σαν έμεινε μόνος, τό μυαλό του δούλεψε και βρήκε κι' άλλους, κι' άλλους — ένα σωρό — τρόπους γιά νά προσφέρη στην Έταιρεία του μεγάλα κέρδη.

Ανέδηκε, λοιπόν, τις σκάλες στα νύχια, δύο-δύο τά σκαλοπάτια, και μπήκε στο σαλόνι.

Ε, έδω... αυτή ή σκηνή... μπερδεύε λιγάκι τό μυαλό του... Την έβλεπε μουντή, σκοτεινή... Πάντως όπως κι' άν ήταν, ήταν θλιβερή, ήταν ραντισμένη με αίμα.

Η γυναίκα του βρισκόταν στην άγκαλιά του διευθυντού του.

Με τό καλό, με τό ζόρι... δεν ήξερε. Ήξερε ότι εκείνος τη φιλούσε. Ήξερε ότι τά χείλη της ήσαν κοντά στα δικά του.

Θυμάται πώς δεν είπε τίποτα. Θυμάται πώς κάτι του λέγε ό Διευθυντής. Αυτό που δεν θυμάται καθόλου είναι πώς, έπειτα από λίγο, βρέθηκε με τη γυναίκα του σ' ένα αυτοκίνητο και πώς έπειτα φτάσανε έως τό σπίτι τους, όπου άμέσως πλαγιάσανε.

Εδώ ή άνάμνησίς του ζωήρευε. Θυμάται τις λέξεις που έπρόφερε δυνατά:

— Θά σε σκοτώσω!

Έπειτα μία στριγγή φωνή... Τά γουρλωμένα μάτια της γυναίκας του... Κι' έπειτα... έπειτα... ένα σκοτάδι...

Λοιπόν;

Σκότωσε; Πέθανε ή γυναίκα του; Τη σκότωσε αυτός;

Σήκωσε τό κεφάλι, έρριξε μία ματιά στα βράχια από κάτω του, και πριν ακόμα καλοσυλλογιστή τί έκανε, ρίχτηκε στο σκοτεινό χάος του γκρεμού...

Τό κορμί του κατακυλούσε από πέτρα σε πέτρα και τό κεφάλι του χτυπιότανε στα βράχια.

Μονάχα τό γαλήνιο νερό της θάλασσας, που ήταν τό τέλος του βαράθρου, μπόρεσε νά ξεπλύνη τό αίμα ενός έγκληματος και μιάς αυτοκτονίας που βάρανε τη ζωή του Ράφ.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ
ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Η ΝΙΝΕΤΤΑ ΣΤΟΝ ΕΡΡΙΚΟ

18 Άπριλίου

Ω!
Πόσο είσθε καλός και πόσο τό γράμμα σας; μ' ευχαρίστησε!...

Ναί, ύπόφερω.

Γι' αυτό πάντοτε θά φαίσεσθε έπιεικής στην πληγωμένη σας φίλη, — δεν είναι έτσι;

Ισollές φορές με πιάνει λύσσα όταν άναπολόω την άποτυχημένη, τη χαμένη μου ζωή...

Και όμως...

Πόση στοργή νοιώθω μέσα στην ψυχή μου και πώς θά μπορέσα νά αγαπήσω μία φίλη ψυχή επί της γής!

Υπάρχουν όμως πλάσματα, όπως εγώ, καταδικασμένα νά μη νοιώσουν ποτέ την ευτυχία.

Όλα πιά έτελειώσαν γιά μένα, τίποτε δέ θά με θγάλη από τό ισόθιο σκοτάδι μου στο γλυκό φώς της γής!

Και όμως ή επαναστατημένη καρδιά μου δεν άποφασίζει ακόμη νά σβύση, θέλει νά ζήση.

Ήμουν 22 έτών, όταν άπελπίσθηκα πιά από τη συζυγική μευ ζωή. Η κορούλα μου, ή Έλένη, ήταν μόλις δύο έτών, ό θήσαυρός μου.

Επήρα την κόρη μου κι έφυγα.

Τώρα είμαι τριάντα έτών.

Τά κακά στόματα της κοινωνίας μου έδωσαν μερικούς έραστές, που δεν τούς είχα ποτέ μου.

Γιατί ό κόσμος δεν μπορεί νά συγχωρήσει σε μία γυναίκα την άγνότητα του σώματος και της ψυχής...

Εξήσα έτσι, χωρίς άφοσίωσι, χωρίς άγάπη, χωρίς λαχτάρα, — εξήσα πεθαμένη χωρίς έναν παλιό έρωτα μέσα στη σκοτεινή μου καρδιά.

Γι' αυτό είμαι τώρα τόσο ένθουσιασμένη, που θρήκα στο πρόσωπό σας κάτι πιότερο από ένα φίλο:

Έναν αδελφό!

Ω, άς μ'ήν προχωρήσωμε ποτέ, παρ'όλα, — ή σχέση μας άς μείνη άγνή και άσπιλη, σαν τό άπάτητο και παρθενικό χιόνι του θουνοϋ. Θέλετε;

ΝΙΝΕΤΤΑ

Πίσω του, ό θράχος ύψωνόταν σαν ένα τείχος...

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ
ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Η ΝΙΝΕΤΤΑ ΣΤΟΝ ΕΡΡΙΚΟ

18 Άπριλίου

Ω!
Πόσο είσθε καλός και πόσο τό γράμμα σας; μ' ευχαρίστησε!...

Ναί, ύπόφερω.

Γι' αυτό πάντοτε θά φαίσεσθε έπιεικής στην πληγωμένη σας φίλη, — δεν είναι έτσι;

Ισollές φορές με πιάνει λύσσα όταν άναπολόω την άποτυχημένη, τη χαμένη μου ζωή...

Και όμως...

Πόση στοργή νοιώθω μέσα στην ψυχή μου και πώς θά μπορέσα νά αγαπήσω μία φίλη ψυχή επί της γ

ΕΝΑ ΓΙΓΑΝΤΙΟ ΑΝΑΓΝΩΣΙΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

«Ο θαρῶνος Κρέβκερ, ένας παράξενος και δυστρέπης γέρος, παντρεύει την ανειμιά του Μαργαρίτα με τον κόμητα Ζύλ ντε Μιρμόν, κληρονόμο μεγάλου ονόματος, αλλά φτωχό.

«Επειτ' από καιρό, η Μαργαρίτα αποκτά ένα κοριτσάκι νεκρό. «Ο Ιατρός Σαδρόλ, στον οποίον έχουν εμπιστευθεί ένα όρφανό μικρό, πείθει τον κόμητα κι' αντικαθιστούν τη νύχτα το πεθαμένο κοριτσάκι με το όρφανό, το οποίον παρουσιάζουν στη Μαργαρίτα για δικό της.

«Ο δύσκολος τοκετός όμως έχει εξαντλήσει τη Μαργαρίτα και ο Ιατρός Ροσκώ ένεργει μετάγγινση αίματος από την αδελφή του Μάρθα στη Μαργαρίτα.

«Ο Ροσκώ, ένας νέος και ώριμος γιατρός, είναι έραστής της Μαργαρίτας. Κυτάζει το παιδί. Και η κόμισσα του ψιθυρίζει:

— «Η κόρη αυτή είναι δική σου!

«Επειτ' από 18 χρόνια, ο Ροσκώ που είχε εξαφανισθεί, γυρίζει από τη Σιθρία, όπου είχε σταλή εξόριστος, γιατί ανάμειχτηκε σε μία συνωμοσία στη Ρωσία.

Στο διάστημα αυτό, η αδελφή του Μάρθα ζούσε στον πύργο. «Η Λευκή, η κόρη της Μαργαρίτας είχε μεγαλώσει. «Η κόμισσα είχε αποκτήσει με τον Ζύλ και ένα γιού, το Μαυρίκιο. «Ο Κρέβκερ ζούσε ακόμα.

«Ο Ροσκώ παρουσιάζεται στον πύργο, κατά την διάρκεια ενός χορού μεταφιεσιμένων. Γνωρίζει την κόρη του Λευκή, που συνοδεύεται από τον νεαρό μαρκήσιο ντε Τεσάν, ο οποίος την αγαπά. Τη Λευκή την αγαπά και ο Πέτρος Μοργγκάν, ο οποίος είναι αδελφός της, χωρίς να το ξέρει. Αυτό το μυστικό τω-
ΞΕΡΑΝΟ ΜΟΝΟ Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΔΡΟΛ, ΠΟΥ ΕΙΝΕ ΠΕΘΑΝΟΝ
και ο Ζύλ, ο οποίος είχε πάρει τον Πέτρο από το «Ορ-
ΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΙΝΕ ΣΠΟΥΔΑΙΣΙ ΓΛΩΤΤΗ.

Την άλλη ημέρα, ο ντε Τεσάν ζητεί την χείρα της Λευκής από τον κόμητα. «Εκείνος άρνείται κατηγορηματικά. «Επειθαίνει η Μαργαρίτα και κατηγορεί τον Ζύλ, ότι μισεί την κόρη του, προς την όποιαν φέρεται από καιρό με ψυχρότητα. «Η Μαργαρίτα φεύγει θυμωμένη και ο Ζύλ ξεοπάει σε λυγμούς.

«Ο δυστυχής άγαπώ τη Λευκή, που όλοι νομίζουν για κόρη του. Για να καταπνίξη το άσθημά του, της φέρνει με ψυχρότητα, που παρεξηγείται ως μίσος.

Σε λίγες μέρες, ο Κρέβκερ διαδέχεται στο Ζύλ τη διαθήκη του, δια της οποίας αποκληρώνει όλους και αφήνει γενικό κληρονόμο τον Μαυρίκιο. Είς μάλιστα ο Ζύλ και η Μαργαρίτα προσπαθούν να τον πείσουν ν' αφήσει μέρος της περιουσίας και στη Λευκή. «Ο θαρῶνος είναι άμεταπειστός.

«Η Μαργαρίτα εκμισσηρεύεται αυτό το μυστικό στον Ροσκώ. «Εκείνος άγανακτεί, γιατί η κόρη του η Λευκή θα μείνει φτωχή.

Θεωγόντας, περνάει από το υποστατικό, όπου συναντά τον έπιστολη Γιάννη Μώρ, έναν άρρωστο άνθρωπο, που πάσχει από παρακρούσεις και μανίαν καταδιώξεως. Οι κρίσεις του έρχονται τη νύχτα και κανείς δεν το ξέρει, εκτός από το Ροσκώ, ο οποίος του δίνει να πάρει ένα φάρμακο.

Το φάρμακο αυτό έχει όληθρια επίδρασι στο Γιάννη Μώρ, το οποίον προκαλεί λοχυρότερες κρίσεις παραφροσύνης. «Ο Μώρ, ο Ροσκώ βλέπει τη Γιάννη Μώρ σε κατάσταση έξαμης, που δείχνει το θορῶν Κρέβκερ που κοιμάνταν κάτω από μία λεύκα, και του λέγει: — Αυτός είναι ο διώκτης σου, που θέλει το κακό σου!

Σε λίγο, ο υπηρέτης του Κρέβκερ Καραντέκ γυρίζει και βλέπει τον άρρωστο του στραγγαλισμένο. Πρέπει στον πύργο και ειδοποιεί την οικογένεια του Ζύλ. «Αργότερα καταθάνει και ο άνακριτης κ. Πουλβερέλ, με τον άστονυμικό Φλάνκαρ και άρχίζουν άνα κρίσεις.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

«Ο Ζύλ δεν έπέμεινε.

«Ο δικαστής ένευσε προς τον Φλάνκαρ.

— «Ενεργήσατε κατ' οίκον έφρουναν, τον διέταξε και φέρτε μου όσα χαρτιά θά βρήτε. Θά τά εξετάσω παρουσία του κ. ντε Μιρμόν και θά κοστώσω όσα μπορούν να μου είναι χρήσιμα.

Και ενώ ο άστονύμος έφευγε για να εκτελέσει τη διαταγή του άνακριτου, ο τελευταίος επανερχόμενος στην άρχική του ιδέα, έρώτησε τον Ζύλ:

— «Ο κ. ντε Κρέβκερ ήταν θεός σας;

— Θεός της συζύγου μου.

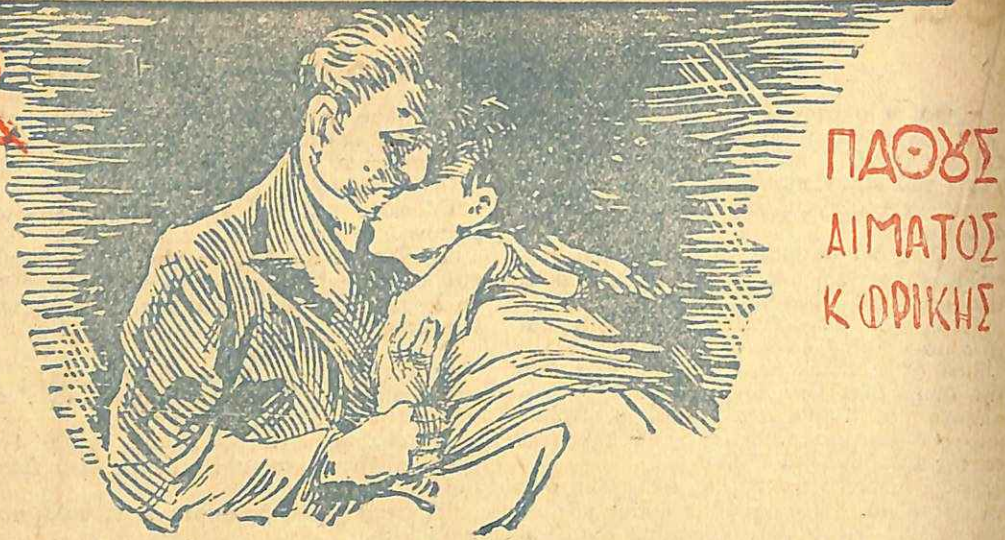
— Είχε μεγάλη περιουσία;

— Πολύ μεγάλη. «Όλα όσα είναι εδώ,

ζητούν σ' αυτόν. Εγώ είμαι φτωχός. «Η

συζύγος μου έπηρε ως προίκα άσήμαντα σου. Παρ' όλ' αυτά όμως είμεθα πλούσιοι, γιατί ζούμε με τά εισοδήματα του θαρῶνου Κρέβκερ, όπως είχαμε συμφωνήσει.

— Τότε ο θάνατός του θά σας έγέννησε φόβους, για το μέλλον. Γιατί ο θαρῶνος μπορεί να άπεκλήρωσε και σας και τη χυνοίκα σας και τότε...

ΠΑΘΟΣ
ΑΙΜΑΤΟΣ
ΚΟΡΙΚΗΣ

— Δεν είμεθα ούτε εγώ. ούτε η κόμισσα κληρονόμοι του θαρῶνου.

— Πώς το ξέρετε;

— Αυτό το ξέρει όλος ο κόσμος. «Ο θαρῶνος δεν το κρατούσε μυστικό. Κληρονόμος είναι ο γιός μου. Σ' ένα γραφείο του δωματίου του, θά βρήτε την διαθήκη που έχει συντάξει ύπέρ του Μαυρικίου. Αυτή τη διαθήκη, μου την έδιάδωσε ο θαρῶνος και είναι άπιθανο νάλλαξε γνώμη τις τελευταίες μέρες, γιατί δεν είναι πολύς καιρός που μου μίλησε για την διαθήκη και για την τύχη που επεφύλασσε στο παιδί μου...

— Και αν η διαθήκη δεν υπάρχει;

— Τότε η κόμισσα είναι η μόνη κληρονόμος. «Αλλά, σάς επαναλαμβάνω, ότι η διαθήκη υπάρχει, την είδα... Είναι εδώ.

— Αυτό θά το ίδουμε άμέσως.

«Ο κ. Φλάνκαρ έρχεται φορτωμένος χαρτιά.

«Ο κ. Φλάνκαρ έπλησίασε και είπε:

— Βρήκα σ' ένα μικρό τραπέζι ένα

δρμαδό μικρόν κλειδιών, με τά οποία άνοιξα όλα τά συρτάρια. Τά είδα όλα, τά

εσκάψα και όρίστε τα!

«Ο κ. Πουλβερέλ εξέηασε τά πάντα με

προσοχή.

«Ήσαν έπιστολαι και διάφορα παληόχαρτα.

Τίποτα το σπουδαίο.

Ούτε σικιά διαθήκης όμως.

— Δεν έπρόσεξε καλά, κύριε Φλάνκαρ, είπε ο άνακριτής. Λάδετε, σάς παρασλώ την καλωσύνη να ξανακάνετε άλλη μια έρευνα, με περισσότερη έπιμέλεια και προσοχή.

«Ο Φλάνκαρ έσηκώθηκε και τράβηξε για να συνεχίση τη δουλειά του.

«Ήφαξε μία ώρα και ξαναγύρισε.

— Δεν υπάρχει πιά ούτε χαρτάκι, και

να μου κόψουν το λαμόν αν θρεθή τίποτα, είπε, προσθέτων σ' αυτά τά λόγια και

μερικές στρατιωτικές θλαστήμενες.

— Είναι αδύνατον! άνέκραξεν ο κόμης και σηκώθηκε άπότομα. Δεν θά προσέ-
ξατε καλά. «Ο θαρῶνος θά έχη κρύψει τη διαθήκη σε καμιά γωνία. Είχε πολλές τέτοιες ιδιοτροπίες. «Αν σκέφθηκε όμως να την κρύψει, αυτό πρέπει νάχη γίνει πρό-
όλγιν, γιατί την ημέρα που μου έδιάδωσε τη διαθήκη τον είδα να την κρύβει στο συρτάρι του γραφείου.

— Πολύ πιθανόν νάλλαξε γνώμη — εί-
πεν ο κ. Πουλβερέλ — από την ημέρα που σάς μίλησε για την κληρονομία του και να κατέστρεψε ο ίδιος τη διαθήκη του. «Ε-
σεις ο ίδιος είπατε, ότι ο θαρῶνος ήταν άνθρωπος παράξενος και ιδιότροπος. «Όστε δεν είναι καθόλου άπίθανο το πρῶ-
γμα.

— Μη πλανῶσθε, κύριε. «Ο θαρῶνος πολ-
λές φορές άλλαξε ιδέες και μάς μιλούσε για τά παράδοξα σχέδιά του. «Αλλά ύ-
πάρχει ένα σχέδιο που δεν άλλαξε ποτέ, από την ημέρα που γεννήθηκε ο γιός μου.

— Και αυτό το σχέδιο τί είναι;

— Είναι, όπως σάς είπα, να καταστήση τον Μαυρίκιο μοναδικό κληρονόμο, για να μη διασπασθῇ ἡ περιουσία του, πρῶ-
γμα, το οποίον θά συνέβαινε θεαίως αν εγινόμην εγώ κάτοχος της περιουσίας αὐ-
της μετά τον θάνατό του. Γιατί θά την ε-
μοίραζα μεταξύ του γιού μου και της κόρης μου.

— Και όμως, καθώς βλέπετε, ο κ. Φλάν-
καρ έφαξε τά πάντα, άναποδογύρισε τά πάντα και δεν βρήκε τη διαθήκη.

— Τότε θά εικάστη! είπεν ο κ. Μιρ-
μόν. Και σάς έρωτώ να μου πῆτε, για ποιά σκοπό.

— «Ας συζητήσωμε ψυχραιμα. «Ας πα-
ραδεχθώμε την άποψι της κλοπῆς. Ποιόν μπορούσε να άφελήση;

«Επηκολούθησε μικρή σιωπή.

«Επειτα ο κόμης είπε:

— Ξέρετε, κύριε Πουλβερέλ, ότι ἡ λο-
γική σας, αν την παραδεχθῶ κατά γράμ-
μα, τείνει άπλούστατα να άποδώση σε μέ-
να αυτή την κλοπή; «Ισως μάλιστα και κά-
τι χειρότερο ακόμα. «Εγώ μονάχα θά είχα συμφέρον από την εξαφάνισι της δια-
θήκης αυτής, χάριν της κόρης μου, αλλά και για να άπολαύσω επί τέλους μία πε-
ριουσία που μέχρι σήμερα ποτέ δεν ύπηρ-
ξε δική μου. «Αν αυτό το συμπέρασμα δεν
ήταν τόσο λυπηρό, θά ήταν γελοίο. Τί λέ-
τε και σεις;

— Παραδέχομαι τη γνώμη σας. Είναι λυ-
πηρό και γελοίο. «Εν τούτοις, όμως, παρ' ό-
λα όσα λέτε, επανέρχομαι στη σειρά των σκέψεών μου: «Ο θαρῶνος Κρέβκερ, κα-
τέστρεψε τη διαθήκη του, είτε γιατί ήθε-
λε να την αλλάξη — πράγμα που δεν έ-
πρόφθασε να εκτελέση — είτε γιατί ήθελε να όρίση τά της κληρονομίας του ο νό-
μος, πράγμα που μου φαίνεται πως θά ή-
ταν και το φρονιμώτερο. Καθώς βλέπετε, κύριε κόμη, είχα δίκαιο όταν σάς έλεγα, πρό-
όλγιν, ότι θαδίζω στην τύχη, συναντών πολλές φορές τρομερά έμπόδια. «Ο φό-
νος δὲ του θαρῶνου, μου φαίνεται και τώρα τόσο σκοτεινός, όσο και πρίν

*

Για κείνη τη νύχτα, ἡ εξακολούθησις της άνακρίσεως ήταν περιττή. «Επρεπε να περιμένουν την άλλη μέρα, για να τη συνεχίσουν.

«Ο κ. Πουλβερέλ και οί βοηθοί του, ά-
πεσούρησαν στα δωμάτια που είχε διατά-
ξει ο κόμης να έτοιμασθούν γι' αυτούς, με την άπόφασι να ξυπνήσουν πολύ πρῶτ.

«Ο Ζύλ, δεν έπηρε να κοιμηθῇ. Κατέ-
θηκε στο νεκρικό θάλαμο και αγρύπνη-
σε αρκετές ώρες κοντά στο νεκρό.

«Η Μαργαρίτα, συγκινημένη από τον ξαφνικό θάνατο του θείου της, έπηρε στο δωμάτιό της, αλλά τά παράθυρα ήσαν φωτισμένα.

«Αγρυπνούσε κι' εκείνη.

«Ο μεγαλοπρεπής πύργος, μέσα στον

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΡΟΣΚΩ

ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΑΡΝ

όποιον μέχρι πρό όλγιν, ακόμα έδασί-
λευε το γέλιο και ἡ χαρά, είχε πάρει ά-
ποτύμως πένθιμη όψη.

Κανέναν θόρυβος όμιλιών.

«Ο καθέναν μιλούσε με χαμηλή φωνή. Ούτε θῆμα δεν άκουγόταν.

Θάλεγε κανείς, πως ο πύργος Φουσε-
ρόλ, ήταν έρημος.

«Ο Φλάνκαρ, σηκώθηκε πρίν ακόμα ε-
ξημερώσει, έξύπνησε έναν κηπουρό κι' έ-
ζήτησε να ιδῇ το μέρος όπου είχε γίνει ο φό-
νος.

«Επῆγε στο πάρκο. «Εκεί, άφου έπηρε ως κέντρο το μέρος ακριβῶς που είχε θρε-
βῇ το πῶμα του θαρῶνου, περιήλθε ό-
λα τά γύρω μέση, πῆτε μπαίνοντας στο δάσος και πότε θαδίζ-
τας στην πεδιάδα.

«Ενόμισε ότι έτσι θά εύρισκε κάποιο πειστήριο.

Οι έλλείδες του όμως ύπηρξαν μάταιες. Είχε δῇ, πραγματικά, μερικά ίχνη που το έφάνηκαν ύποπτα. Τά ίχνη όμως αυτά δεσφαιρώνονταν μεταξύ τους, ἡ πάχνη της νύχτας τά είχε σχεδόν εξαφανίσει, κι' έπειτα έχόνονταν μέσα στο δάσος, άνάμε-
σα στους κάμνους.

«Αλλά κι' αυτό δεν άπεδείκνυε τίποτα. Γιατί μπορούσε, τά ίχνη αυτά να ήσαν τά

έμνηματα του Καραντέκ, ἡ κάποιοι άλλοι ύπηρέτη, που είχε τρέξει εκεί μόλις έφα-
σε το έγκλημα, ἡ, ακόμα και κανένας χωρι-
κό, που είχαν έλθει από περιέργεια.

«Ο Φλάνκαρ νόμισε πως θά μπορούσε να καθοδηγήση τον άνακριτή, μόλις ξυ-
πνούσε, στις έρευνές του, αλλά αυτή ἡ έλ-
πίδα έσβησε.

Και ο κ. Πουλβερέλ όμως δεν ύπηρξε πῶς τυχερός.

«Αφού κι' αυτός διέτρεξε όλο το πάρκο, έγύρισε στο υποστατικό.

Μόλις ξεμέρυνε.

Οι έργατες είχαν ξυπνήσει, αλλά κανείς δεν είχε φύγει για τους άγρούς.

«Ο κ. Λαοδέ, τους παράγγειλε να μην άπομακρυνθουν, αλλά να περιμένουν να τους εξετάση ο άνακριτής.

«Η εξέταση του άνακριτου, για όποιο σκοπό κι' αν γίνεται, πάντα προεζεί κά-
ποιο μικρό τρόπο, ἡ τουλάχιστον κάποια δυσπιστία στο πνεύμα των χωρικών.

Οι έργατες και οί έργατρίες του υπο-
στατικού, στάθηκαν κατά μέρος, μη μπο-
ράντας να καταλάβουν τί τους ήθελεν.

«Ο Φλάνκαρ, που έκοβε δόλτες, κοντά τους, τους άκουγε να μουρμουρίζουν:

— Είναι κακή δουλειά να λῆ κανείς πολλά. Προσοχή να μη λῆτε τίποτα, άκού-
τε; «Απολύτως τίποτα! Λέει!

— Κι' ύστερα; Μήπως ξέρομε και τίπο-
τα; Τί θέλουν να τους πῶ εγώ;

— Ποῦ είναι ο Γιάννης Μώρ; ρώτησε ξα-
φνικά ο άστονύμος.

— Μπορεί να κοιμάται ακόμα.

— Δεν έρχεται μαζί σας στη δουλειά;

— «Όχι. Δεν είναι καλά στην ύγεια του και κάθεται σπίτι. «Η πόρτα του είναι εκεί κάτω άριστερά. «Αν τον θέλετε, χτυπήστε.

«Ο Φλάνκαρ έπηρε και χτύπησε. Στην άρχῃ δεν άπάντησε κανείς.

«Ο Φλάνκαρ ξαναχτύπησε. Αυτή τη φορά, όμως, μία φωνή θορυβία και θορυβία άκούστηκε:

— Ποιός είναι; Δεν μ' αφήνεται να κοιμη-
θῶ επί τέλους;

— Νομίζει πως είμαστε μεις, είπε ένας έργατης γελώντας. Κάποτε, ο θεσκός και ο μικρός που φυλάει τις χῆνες έρχονται και τον πειοάζουν... Κι' αυτός μουρμουρί-
ζει έτσι που τον άκουσες και τώρα, αλλά δεν θυμάιν.

— «Εν όνόματι του νόμου άνοίξεται ἡ θύρα ὁ Φλάνκαρ.

— «Εν όνόματι του νόμου! Τί με θέλουν έμένα! Σπρώξτε την πόρτα!

«Εσπρώξαν και μπήκαν.

Μισοκαθισμένοι στο κρεβάτι, ο Γιάν-
νης Μώρ, αδύνατος σαν σκελετός, με ισ-
χνούς όμως, με χέρια άποσκελετωμένα, ένα φάντασμα με άσπρη όψη και κατακόκι-
να μάτια, τους έθλεπε τρέμοντας από τον πυρετό.

— Είσθε ο 'Ιωάννης Μώρ; ρώτησε ο άνακριτής.

— Ναι, κύριε, δούλος σας... αν μπορώ να σάς φανῶ χρήσιμος... είπε ο δυστυχής, σκεπάζοντας το σκελετωμένο του κορμί με την κουβέρτα... Πάρτε καρέκλες και καθίστε. Νά με συγχωρήτε που σάς δέχο-
μαι έτσι, με δὲν φταίω εγώ. Κάθε λίγο και λιγάκι με πιάνει ο πυρετός και μο-
νάχα στο κρεβάτι μου μπορώ να θρῶ λί-
γη ἡσυχία.

— «Ερχομαι, είπεν ο Ποι' έρέλ, να σάς ζητήσω μερικές πληροφορίες, που μπορεί να μου χρειάζονται.

— Για τί πράγμα;

— Για το φόνο του θαρῶνου ντε Κρέβ-
κερ.

— «Εσκότωσαν τον κ. ντε Κρέβκερ; εί-
πε ο Γιάννης Μώρ με κατάπληξι.

— Μάλιστα, τον έσκότωσαν έχτες κατά
τις 5-6 το απόγευμα.

— Ποῦ έγινε αυτό;

— Στο δάσος του υποστατικού σας.

— Μά εγώ ήμουν όλη την ημέρα στο δάσος.

— «Ενας λόγος παραπάνω για να μάς δώσετε πληροφορίες.

— Μά δεν είδα τίποτα... Δεν άκουσα τί-
ποτα.

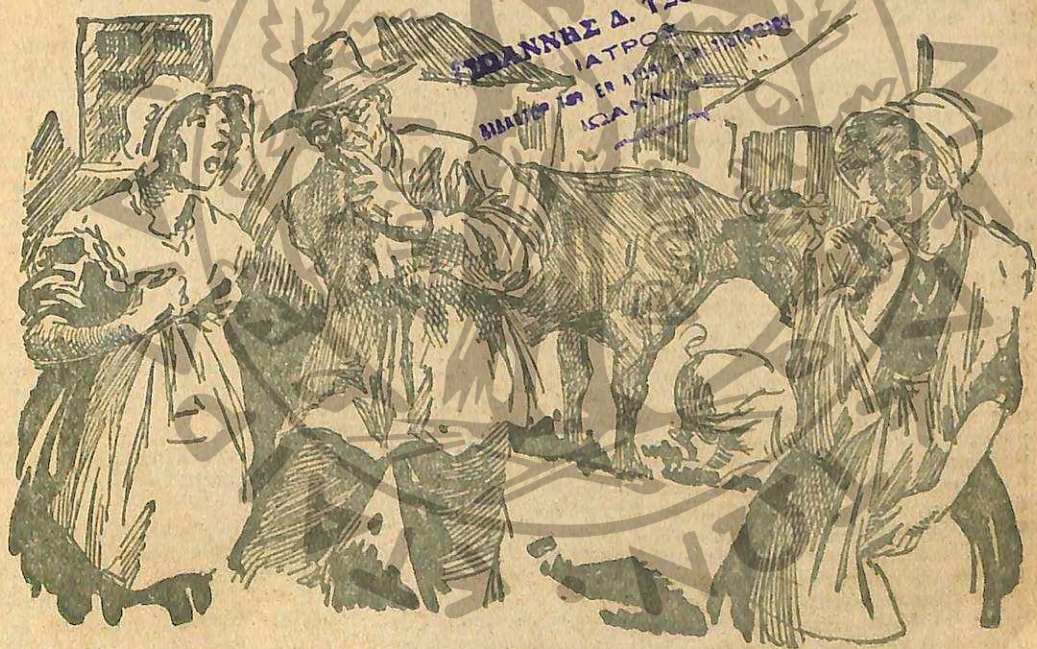
— Γ'α θυμηθήτε καλά. Το ζήτημα είναι πολύ σπουδαίο.

— Νά θυμηθῶ; Νά θυμηθῶ καλά; έπα-
νελάμβανε μηχανικῶς ο μανιακός άγρο-
φύλας. Δεν θυμάμαι τίποτα. Το όρκίζομαι. Δεν είδα κανέναν άνθρωπο ύποπτο... Δεν άκουσα καμμία φωνή... Τίποτα!

— Και όμως, την ώρα που έγινε ο φό-
νος, έσεις είσατε στο δάσος.

— Δεν ξέρω...

— Δεν μπορεί. Κάτι θά ξέρετε. «Ελάτε, μη τρομάξετε... «Απαντήστε. Πῆς τε μας

— Δωρί! Δωρί! Δωρί! Δωρί!

ἐπιθύρῃσιν σὲ τρῶπον δάτε νά τόν ἀκοῦσθαι ὁ ἀνακριτής;

— Ὁ κ. Πουλθερέλ δὲν παρατήρησε, ὅπως ἐγώ, ὅτι αὐτὸς ὁ ἀγροφύλακας δὲν μᾶς εἶπε ἀπολύτως τίποτε, ἐνῷ περιμέναμε ἀπ' αὐτὸν νά μᾶς φωτίσῃ;

— Ἄδικα θέβαια ἐπιμείνουμε! εἶπε ὁ κ. Πουλθερέλ.

— Μπορεῖ. Ἄλλὰ ὁ κ. ἀνακριτής δὲν παρετήρησε ὅτι οἱ ἀπαντήσεις του ἴσαν παρὰξένες καὶ δὲν ἔλεγαν τίποτα; Ὅσο καὶ νᾶνε κανεῖς ἄρρωστος, ὅσο πυρετὸ καὶ νάχῃ, πάντα θυμάται τί ἔκανε χτές...

— Τί θέλετε νά πῆτε μ' αὐτὸ κ. Φλανκάρ; Ἀποτελειώσατε τὴ σκέψι σας.

— Μά τὴν ἀλήθεια, δὲν θά μπορούσα νά ἐκφορῶ σαφῶς τὴ σκέψι μου, γιατί καλὰ καλὰ κι' ἐγὼ δὲν τὴν καταλαβαίνω. Θέλω νά πῶ μονάχα, ὅτι τὰ λόγια τοῦ ἀγροφύλακα, μοῦ φανήκανε παράξενα...

— Προσπαθήστε νά θυγάτε συμπεράσμα, κ. Φλανκάρ. Ξέρω πῶς εἰσθε λογικός καὶ ἔχετε ἀντίληψι. Ἐξετάσατε ὅπως θέλετε... Σὰς ἀφήνω ἀπολύτως ἐλεύθερο, μὲ τὴ συμφωνία ὅμως ὅτι, ἅμα δῆτε τίποτα τὸ σπουδαῖο, νάρθῃτε νά μὲ εἰδοποιήσετε.

— Ἀ! κ. Πουλθερέλ. Ἄν ἦμουν ἐλεύθερος, θά ἐδεχόμουν. Ἀλλὰ τί μπορῶ νά κάνω; Μοῦ χρειάζεται καιρός. Ἐβδομάδες, ἴσως καὶ μῆνες, γιὰ νά μπορούσω ν' ἀνακαλύψω τὴν ἀλήθεια καὶ δὲν μπορῶ θέβαια ν' ἀφήσω τὴ θέσι μου.

— Κύριε Φλανκάρ καὶ ἡ δική μου ἐπιθυμία εἶνε νά ἔλθῃ εἰς πέρας αὐτὴ ἡ μυστηριώδης ὑπόθεσις. Καὶ γι' αὐτὸ, θά κάνω ὅ,τι ἐξαρτᾶται ἀπὸ μένα.

— Νὰ τολμήσω νά σᾶς προτείνω κάτι;

— Μιλισητε.

— Δέχεσθε νά ἐνεργήσετε νά πάρω μιὰ ἄδεια, λόγῳ ἀσθενείας, ἐπ' ὀρίσιον; Στέλλουν στὴ θέσι μου ἕναν ἄλλον ἀστυνόμο νά διευθύνῃ αὐτὸς προσωρινῶς τὸ γραφεῖο μου.

— Αὐτὸ εἶνε εὐκόλο. Ἀλλὰ ποιὸ εἶνε τὸ πλεονέκτημα;

— Ὡ! ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἔχω κανένα σχέδιο. Ὅπως καὶ σεῖς, θαδίζω στὰ σκοτεινά. Ἐλπίζω ὅμως!

— Εἴμεθα σύμφωνοι, κύριε Φλανκάρ. Ἄν πετύχετε, τότε ἔχομε προβάσιμον καὶ σεῖς κι' ἐγώ. Σὰς ὑπόσχομαι νά διορισθῇτε στὸ Παρίσι.

— Ὁ Φλανκάρ ἐξέφρασε τὴν εὐχαρίστησί του.

— Κι' ἐπειδὴ μπορεῖ νά χρειασθῇ χρηματα κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐρευνῶν σας, μὴ λησμονήτε ὅτι εἰμαι πλούσιος καὶ ὅτι τὸ πορτοφόλι μου εἶνε στὴ διάθεσί σας.

— Ὁ διάλογος αὐτὸς, ἔγινε ἰδιαιτέρως, μεταξὺ τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ τοῦ ἀστυνόμου.

— Ὁ χοντρὸς γραφεὺς, ἐρχόταν λίγα θήματα πρὸς πίσω, προσπαθώντας νά τοὺς φτάσῃ.

— Ὅταν ἔφτασαν στὸν πύργο, εὐρῆκαν ἐκεῖ ἕνα πρόσωπο πού δὲν ἐλάθαμε ἀκόμα τὴν εὐκαιρία νά τὸ παρυσιασθῶμε. Τὸν κ. Μπερνάρ, συμβολαιογράφου τοῦ Κρέβκερ.

— Μόλις εἶχε φτάσει, ντυμένος μαύρην στολή καὶ ἄσπρο λαίμοδετον, ἀμυγδαλῶν στήν ἐμφάνισί του, καὶ τὸν ἀνῆγγεῖλαν στὸν Ζὺλ καὶ τὴν κόμησσαν.

— Παρουσιάσθηκε ἀμέσως.

— Κύριε κόμη, εἶπε ἀφοῦ ἐχαιρέτησε. Σὰς συλλυποῦμαι μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά γιὰ τὸ φοβερὸ θάνατον τοῦ θαρῶντος, στὸν ὁποῖον ἦμουν ἀφωσιωμένος, καθὼς ἐξέρετε καὶ τοῦ ὁποῖου ὑπῆρξε συμβολαιογράφος σαρὰντα δλόκληρα χρόνια. Ἐγὼ στὰ χεῖρά μου ἔνα ἔγγραφο σπουδαῖο, πού μοῦ παρέδωκε πρὶν ἀπὸ μερικὰς ἑβδομάδας— μπορῶ νά σᾶς ὀρίσω καὶ τὴν ἡμέρα ἀκόμα— ὁ θαρῶνος. Αὐτὸ τὸ ἔγγραφο, σᾶς ἐνδιαφέρει ἐξαιρετικὰ.

— Περὶ τίνος πρόκειται κύριε Μπερνάρ; ρώτησε ὁ κόμης μὲ περιέργεια.

— Εἶνε ἡ διαθήκη τοῦ θαρῶντος!

— Ἡ διαθήκη! εἶπε κατὰπληκτος ὁ Ζὺλ. Καὶ λέτε ὅτι ὁ θαρῶνος σᾶς τὴν παρέδωσε πρὶν ἀπὸ μερικὰς ἑβδομάδας; Θά

χετε λάθος κορίε Μπερνάρ. Πρὶν ἀπὸ μερικὰς ἡμέρας θά ὤλεσε νά πῆτε. Ἰαὶ ὁ θαρῶνος τὴν περυσινὴν θεομάρτυρα, ἐν πῶν μου ἐτοποθέτησε τὴ διαθήκη του στὸ γραφεῖο του.

— Τότε, κύριε κόμη, αὐτὴ ἡ διαθήκη γιὰ τὴν ὁποία μιλάτε, θά καθίσταται ἀκυρὴ τὴν διαθήκη πού ἔχω ἐγώ. Πού εἶνε τῇ;

— Τὴν ἔκλεψαν!

— Τὴν ἔκλεψαν; Καὶ ξέρετε τὸ περιεχόμενον;

— Ναι. Ὁ θαρῶνος μ' αὐτὴ τὴ διαθήκη, καθιστοῦσε τὸ γυιὸ μου τὸ Μαυρίκιον, γενικὸ κληρονόμον ὅλης τῆς περιουσίας του.

— Τότε, θ' ἀνοίξω τὴ διαθήκη πού μοῦ παρέδωσε ὁ θαρῶνος καὶ θά ἰδοῦμε τί γράφει.

— Ἐπιτρέπατέ μου τότε, νά καλέσω προηγουμένως τὸν ἀνακριτή, εἶπε μὲ κάποια ζωηρότητα ὁ Ζὺλ. Δὲν φαντάζομαι νά μὴ τὸ θοῖσικε σωστὸ, νά παρευρεθῇ κι' αὐτὸς στὴν ἀνάγνωσι τῆς διαθήκης.

— Καθόλου μάλιστα. Ἀλλως τε αὐτὸ ἀφορᾷ σᾶς.

— Μετὰ πέντε λεπτά, ἦρθε ὁ κ. Πουλθερέλ.

— Ὁ κόμης τοῦ ἐξηγήσε τὸ σκοπὸ τῆς προσκλήσεως καὶ, μὲ ἐξαιρετικὴν περιέργεια, παρατηροῦσε τὸν συμβολαιογράφου.

— Εἶνε τὸ πανομοιότυπον τῆς διαθήκης πού ξέρεται! εἶπε στὸν κόμητα.

— Καὶ ἀρχίσε νά διαβάσῃ:

«Ὑγίης τὸν νοῦν καὶ τὸ σῶμα, ἐγκαθιστῶ κληρονόμον ὅλης τῆς περιουσίας μου, κινήτων καὶ ἀκινήτων, προσδόνων, ἀπατιῶν καὶ λοιπῶν, τὸν μικρόν μου ἀνεψιὸν Μαυρίκιον, υἱὸν τοῦ Ζὺλ ντὲ Μιρμόν, συζύγου τῆς ἀνεψιάς μου Μαργαρίτας ντὲ Κρέβκερ. Ἡ αὐτὴ διαθήκη θά ἐναποτεθῇ καὶ θά εὐρεθῇ ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ κοιτῶνος μου πρὸς μεζόντα ἀσφάλειαν καὶ ἕκ φύθου μήπως παρὰπλοῖται μετὰ τὸν θάνατόν μου, στέλλω τὸ πανομοιότυπον αὐτῆς πρὸς τὸν ἐν Παρίσι συμβολαιογράφον μου κ. Μπερνάρ. Ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ Μαυρίκιου πρὸ τῆς ἐνηλικιώσεώς του, εἴπασι ἡ περιουσία μου νά περιέλθῃ εἰς τὴν ἀδελφὴν μου, τὴν μικράν μου ἀνεψιάν Λευκὴν ντὲ Μιρμόν».

— Ὅσο διαρκοῦσε ἡ ἀνάγνωσις, ὁ ἀνακριτής παρατηροῦσε συνεχῶς τὸν κόμητα καὶ τοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσιν ἡ μεταβολὴ τῆς φυσιογνωμίας του.

— Καὶ τοῦτο, γιατί, χωρὶς νά ἐννοῇ κι' αὐτὸς, τὰ αἰτία τῆς κλοπῆς τῆς διαθήκης, εἶχεν ἐλπίσει πῶς δὲν θ' ἦν ξανάθροισκιν κι' ἔλεγε μάλιστα μόνος του, γιὰ νά μὴ αἰσθάνεται τίς τύψεις τῆς συνειδήσεώς του:

— Κι' ἔπειτα, ποῖος μπορεῖ νά μὲ θεοβαιώσῃ ὅτι ὁ θαρῶνος δὲν ἄλλαξε γνώμη τὴν τελευταία στιγμὴ, ἀναγνωρίζων τὴν μεγάλη ἀδικίαν πού ἔκανε στὴν κόρη μου, ἀποκληρώνοντάς τὴν;

— Κι' αἰσθάνθηκε μεγάλη καὶ μυστικὴ χαρὰ, σκεπτόμενος ὅτι ἡ Λευκὴ, ἡ κόρη του— ἡ Λευκὴ πρὸς τὴν ὁποῖαν ἔτρεφε σὺν μανιώδεις ἐραστικῇ τὸν ἀμαρτωλὸν ἐκείνον ἔρωτα, πού ἦταν ἕνα μυστὸν ἐγκλημα γιὰ τὴν κοινωνία ἡ ὁποία ἀγνοοῦσε τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεώς της— δὲν θά ἦταν φτωχὴ καὶ δὲν θά ζοῦσε κάτω ἀπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ ἀδελφοῦ της.

— Αὐτὴ ἦταν ἡ ἐλπίδα του.

— Αὐτὴ ἦταν ἡ χαρὰ του.

— Μιὰ ἐλπίδα καὶ μιὰ χαρὰ, πού τὴν ἀνέτρεπε τώρα ἡ διαθήκη, τὴν ὁποῖαν εἶχε φέρει ὁ κ. Μπερνάρ.

— Κι' ἔμεινε κατὰπληκτος, γιατί σκεπτόταν ὅτι τώρα πιά δὲν μπορούσε νά ἐλπίζῃ τίποτα γιὰ τὴν Λευκὴν.

— Θά ἦταν φτωχὴ.

— Αὐτὴ τὴν κατὰπληξιν καὶ τὴν μεταβολὴ τῆς φυσιογνωμίας του, παρατηροῦσε ὁ ἀνακριτής.

— Αὐτὸ δὲν τὸ περίμενα, σκεπτόταν. Μήπως ἄρα γε εἶνε αὐτὸς πού ἐξηφάνισε τὴν πρώτη διαθήκη, μήπως τὸ θάρρος καὶ ἡ ἀταξία πού εἰδείχνε ποσηγουμένως, ἦσαν θάσος; Μήπως θοῖσικται ἐνώπιον ἐγκλήματος φοβεροῦ, ἐγκλήματος πού εἶχε προμελετηθῇ ἀπὸ καιρὸ καὶ

ποῦ μιὰ παρὰπλοῖται τυχρὴ ἐμπόδιον τὸν νοῦν ν' ἀπολαύσῃ τοῦς καρποὺς του;... «Ἄν ὁ κόμης, — ἐξακολουθοῦσε τοὺς συλλογισμοὺς του ὁ ἀνακριτής— ἠθέλησε νά ἐξαφανίσῃ τὴ διαθήκη, αὐτὸς θέβαια θά ἐσκοτώσε τὸν Κρέβκερ... Τὰ δύο ἐγκλήματα συνδέονται. Τὸ ἕνα ἐπέβαλε τὸ ἄλλο. Τὴ δεύτερον, εἶνε ἀναγκαστικὴ συνέπεια τοῦ πρώτου. Τὸ πρῶτον εἶχε διαπραχθῇ ὅταν ἦδη ἀποφασισμένον τὸ δεύτερον ἀπὸ τὸ δολοφόνον, καὶ δὲν ἔμεινε παρὰ ἡ κατὰλληλος εὐκαιρία τῆς ἐκτελέσεώς του.

— Καὶ πάλι, ὁ ἀνακριτής παρατηροῦσε τὸν κόμητα, χωρὶς νά τὸν καταλάβῃ αὐτὸς. Τὸ πρῶτον τοῦ Ζὺλ ὅμως, φανέρωνε τιμωρία καὶ προσεῖλκε τὴ συμπάθεια. Ὁ ἀνακριτής τὸν ἐξήταζε, τὸν ἀνέλυε μὲ τὸ ψυχρὸ του, χαρακτηριστικὸ βλέμμα. Καὶ σκεπτόταν:

— Εἶνε ἀδύνατον αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος νά εἶνε ἐνοχος... Εἶνε ἀδύνατον νά συνέλαβε καὶ νά ἐξετέλεσε ἕνα τόσο τερατῶδες ἐγκλημα.

— Ἡ ἐνέργεια τῶν ἀνακριτικῶν καθηκόντων σὲν μιὰ τόσο σοβαρὴ ὑπόθεσι συνεπάγεται πολὺ θαρεῖα εὐθύνη καὶ ὁ Πουλθερέλ τὸ ἐννοοῦσε αὐτὸ καθαρά. Ἐπρόμαζε λίγο, μπροστὰ στὴν εὐθύνη αὐτῇ, ἂν καὶ δὲν ἤθελε ν' ἀποφύγῃ τὸ καθήκον του, γιατί σκεπτόταν ὅτι, ὅσο πρὸς μυστηριώδεις εἶνε ἕνα ἐγκλημα, ὅσο σὲ ψηλότερη κοινωνικὴ τάξιν ἀνήκον τὰ πρόσωπα ἐναντίον τῶν ὁποίων θά κατεβύνοντο οἱ ὑπόνοιες του, τόσο μεγαλειότερος θά ἦταν ὁ πάταγος— ἂν ἀνακαλυπτόταν ὁ ἐνοχος— καὶ, κατὰ συνέπειαν, τόσο μεγαλειότερη καὶ ἡ ἀμοιβή.

— Πόσο διαφορετικὰ θά ἦσαν τὰ πράγματα ἂν οἱ ὑποψίες του δὲν ἐστρέφοντο ἐναντίον τοῦ Ζὺλ, ἀλλὰ ἐναντίον ἑνὸς κοινού δολοφόνου, ἡ σύλληψις τοῦ ὁποίου θά περνοῦσε ἀπαρσιγήρητη. Πόσο γρήγορα θά διελθόντο οἱ δισταγμοὶ του καὶ πόσο ἄφοβα θά ὑπέγραφε τὸ ἐνταλμα τῆς συλλήψεως!

— Ἀλλὰ τώρα; Ἐνταλμα συλλήψεως κατὰ τοῦ κόμητος, μὴ δικαιολογημένον ἐντελῶς, μπορούσε νάχῃ σοβαρὰς κι' ἐπιζήμιες συνέπειες γιὰ τὸν ἀνακριτή.

— Οἱ σκέψεις αὐτὰς, ἐπέρασαν γρήγορα ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ κ. Πουλθερέλ... Ἀλλὰ, ὅσο κι' ἂν περνοῦσαν γρήγορα, ἔμειναν ὅμως θαδεῖα χαραγμένες.

— Ζητοῦσε νά ὠφεληθῇ ἀπὸ τὴν παρατηρήσει του καὶ ἠθέλε νά μὴ λησμονήσῃ οὐτὴ τὴν παραμικρὴ λεπτομέρεια ἀπ' ὅσα ἀντιλαμβάνονταν.

— Τὸ καλλίτερον πού ἔχω νά κάνω, εἶπε, εἶνε νά προσποιοῦμαι ὅτι δὲν παρατηρῶ τίποτα καὶ νά περιμένω. Ἡ μεγάλη διασύνῃ μπορεῖ νά μὲ καταστρέψῃ, ἐνῷ ἡ ὑποκρισία, ἀντιθέτως, μπορεῖ νά σώσῃ τὰ πάντα...

— Κι' ἀποφάσισε ν' ἀκολουθήσῃ αὐτὸ τὸ πρόγραμμα.

VIII

— Ὁ Ροσκὼφ δὲν ἦρθε στὸν πύργο τὴν ἐπομένην τοῦ φόνου.

— Εἰδοποίησε μονάχα τὸν κόμητα Ζὺλ ὅτι ἦταν στὴ διάθεσί του, ἂν τὸν χρειαζόταν σὲ τίποτα.

— Μόνον ὅταν πέρασαν δυο-τρὲς ἡμέρες, παρουσιάσθηκε.

— Ὁ θαρῶνος ντὲ Κρέβκερ εἶχεν ἐνταφιασθῇ στὸν οἰκογενειακὸ τάφον στὸ Φουσερόλ, ἀλλὰ ἡ κόμησσαν, πρὶν χωρισθῇ ἀπὸ τὸ θεῖο της γιὰ πάντα, ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νά ζωγραφισθῇ ἡ εἰκόνα του ἀπὸ ἕνα φίλον τοῦ Πέτρου Μαργκάν.

— Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν εἰκόνα, ὁ Πέτρος ἐπῆρε τὸ ἐκμαγεῖο τοῦ Κρέβκερ, γιὰ νά φτιάξῃ ἀργότερα τὴν προτομήν του.

— Ἡ μορφή τοῦ θαρῶντος, καὶ μετὰ τὸ θάνατό του ἀκόμα, ἔμεινε φοβερὴ καὶ φρικτή.

— Ἐβλεπε κανεῖς σ' αὐτὴν ζωγραφισμένη τὴν ἀγωνία τῶν τελευταίων στιγμῶν καὶ τὴν ὑπερτάτην πάλιν πού κατέβαλε κατὰ τοῦ δολοφόνου του.

— Ὁ Κρέβκερ εἶχε τὸ μεγαλεῖο τῆς ἀσχημίας.

— Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού πέθανε ὁ Κρέβκερ, ἡ γενικὴ ὁμίλια στὸν τόπον ἦταν ἡ κληρονομία πού ἔπαιρνε ὁ Μαυρίκιος ἀπὸ τὸ γέρον. Ἦταν γνωστὸ, ὅτι ὅλη ἡ περιουσία τοῦ θαρῶντος, μιὰ κολοσσιαία περιουσία, εἶχε περιέλθει τώρα σ' αὐτόν. Ἀλλὰ ὁ Ροσκὼφ, ὁ ὁποῖος τὶς δυο-τρὲς ἡμέρες μετὰ τὸ θάνατον τοῦ θαρῶντος δὲν εἶχε θυγῇ ἀπὸ τὸ μικρὸ ἐξοχικὸ σπιτί του, τὸ ἀγνοοῦσε.

— Ὅταν ξαναπῆγε στὸν πύργον κι' ἔμεινε μόνος μὲ τὴ Μαργαρίτα, ἐκείνη τοῦ εἶπε:

— Ἀγαπητέ μου φίλε, οἱ φόβοι μας ἐβγῆκαν ἀληθινοί.

— Πῶς; Ὁ θαρῶνος Κρέβκερ...

— Ναι... ὁ θαρῶνος Κρέβκερ δὲν ἔλεγε φέματα στὸν κόμητα ὅταν εἰδείχνε σ' αὐτόν τὴ διαθήκη του καὶ τοῦ ἔλεγε ὅτι θά μᾶς ἀπεκλήρωνε, καὶ τὸ σύζυγόν μου καὶ τὴν κόρη μου κι' ἐμένα, χάριν τοῦ Μαυρίκιου.

— Ὁ Ροσκὼφ σηκώθηκε ἀπότομα, ἐνῷ τὰ χεῖλιά του ἔτρεμαν.

— Τί λέτε, Μαργαρίτα; Γιὰ ποιά διαθήκη μιλάτε; Αὐτὴ δὲν ὑπάρχει πιά. Ἡ ὁ ἴδιος ὁ θαρῶνος τὴν ἔσχισε, ἡ τὴν ἔχουν κλέψει...

— Πῶς τὸ ξέρετε; εἶπε κάτχαρος ἡ Μαργαρίτα, ἐνῷ ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς περνοῦσε μιὰ τρομερὰ ὑπόνοια. Ἐσεῖς δὲν ἤατε αὐτὰς τὶς μέρες στὸν πύργον... οὐτε ἀδελφὴ σας. Ποῖος σᾶς τῶπε, λοιπόν;

— Δὲν ὑπάρχει χωρὶς ἐδῶ στὴν περιφέρειαν μας, πού νά μὴν τὸ ξέρῃ, εἶπε ὁ Ροσκὼφ μὲ ἀπάθεια. Θὰ τὸ διέδωσαν ἀσφαλῶς οἱ ὑπῆρτες σας.

— Ἀλήθεια... ἐπιθύρῃσιν ἡ κόμησσαν. Ἐχασα τὸ μυαλὸ μου. Τὴ πῆγα καὶ συλλογίσθηκα!

— Καὶ, φέροντας τὸ χέρι τῆς στὸ μέτωπόν της, ἡ Μαργαρίτα εἶπε:

— Πρέπει ὅμως νά σοῦ πῶ Μισέλ, ὅτι μιὰ τρομερὴ ὑπόψια πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ μου... Ἀχ!... συγχώρησέ με γι' αὐτό.

— Ἀκριβῶς γιὰ νά μὲ συγχωρήσῃς σοῦ τὸ ὁμολογῶ. Ἐνόμισα γιὸ μιὰ στιγμὴ ὅτι μπορεῖ νά εἶσαι σὺ ὁ φονεὺς τοῦ θαρῶντος!

— Ἐγώ; εἶπε ὁ Ροσκὼφ μὲ ψυχρὸ χαμόγελο. Ἀλλὰ τί ἔκανα ὡς τώρα Μαργαρίτα, γιὰ νάχῃς τέτοια ἰδέα γιὰ μένα;

— Τίποτα... Μιὰ φοβερὴ καὶ ἀνόητη ἰδέα... σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω. Κι' αὐτὸ γιατί, καθὼς βλέπεις, σὲ γνωρίζω καλά. Ξέρω τὴ φλογερὴ ἀγάπη ἔχει γιὰ τὴν Λευκὴν καὶ σὲ τί πράξεις μπορεῖ νά σὲ ὀδηγήσῃ αὐτὴ ἡ ἀγάπη.

— Ναι, εἶπε ὁ Ροσκὼφ. Ἀγαπῶ τὴν Λευκὴν, καὶ εἰμαι ἔτοιμος νά πεθάνω γι' αὐτήν.

— Κι' ἐπρόσθεσε δυνατὰ, ἐνῷ τὸ πρόσωπό του ἔπαιρνε μιὰ ἀγρία ἐκφραση:

— Εἰμαι ἔτοιμος νά διαπράξω κάθε ἐγκλημα, γιὰ νά τὴν κάνω πλούσια κι' εὐτυχισμένη!

— Καὶ ἐπειδὴ — ἐσυνέχισε ἡ Μαργαρίτα — κάποια μέρα σοῦ εἶπα ὅτι ὁ θαρῶνος ἤθελε ν' ἀποκληρώσῃ τὴν κόρη μας καὶ ὅτι εἶχε κάνει τὴ διαθήκη του κι' ἐπειδὴ ἐσὺ ἦσουν ὁ μόνος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Ζὺλ κι' ἐμένα πού ἔξερεις πού ἔκρυψε ὁ θεὸς μου τὴ διαθήκη του...

— Συνεχίστε, Μαργαρίτα.

— Ὅχι... Εἶνε φρικτὸ Μισέλ... Σοῦ ζητῶ συγγνώμην...

— Θὰ συνεχίσω, λοιπόν, ἐγώ. Ὑποπτεύθηκετε, ὅτι, γιὰ νά σᾶς κάνω κυρία τῆς περιουσίας αὐτῆς καὶ νά περιέλθῃ μιὰ μέρα, σὲ ἴσα μερίδια, στὴν κόρη μας καὶ στὸ Μαυρίκιον, ἐσκέφθηκα ἴσως νά ἐξαφανίσω καὶ τὸ θαρῶνον καὶ τὴ διαθήκη.

— Συγγνώμην, Μισέλ! Συγγνώμην.

— Ὁ Ροσκὼφ ἐγέλασε μ' ἕνα γέλιο γεμάτο πικρία, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα.

— Ἐκὺτταξε γιὰ λίγο τὴ Μαργαρίτα πού καθόταν περιλπητικὴ κι' ἔφυγε χωρὶς νά πῇ λέξι.

— Στὸν κῆπον συναντήθηκε μὲ τὴν Λευκὴν καὶ τὸ Μαυρίκιον πού περπατοῦσαν μαζὶ.

— Ὅταν πέρασε κοντὰ του, ἐχαιρέτησε τὰ δυο παιδιά.

— Καὶ κατόπιν, ἐξαφανισθεὶς μέσα στὸ δάσος, ἐπιθύρῃσιν:

— Τὴν ἀγαπῶ! Εἶνε κόρη μου καὶ ποτὲ δὲν θά μπορέσω νά τῆς τὸ πῶ. Ὡ! τί θαύσανο! Ὡ! ἂν μπορούσα νά ἀφιερῶ σ' αὐτὴν καὶ νά ἐξαγαγῶ τὴν ἀδιοφορία τῆς γιὰ μένα, ἀδιοφορία πού εἶνε ἴση πρὸς ἀποστρόφην, νά μεταβληθῇ σὲ φίλη. Ὡ! ἂν ἤξερε ὅλους τοὺς θαυματοῦς τῆς στοργῆς πού κρύβει γι' αὐτὴν ἡ καρδιά μου... Καὶ ὅμως... Εἰμαι καταδικασμένος σὲ αἰώνια σιωπή... Ἄλλον ἔχει πατέρα, μπροστὰ μου... Σὲ ἄλλον ἡ ἀγαπημένη μου κόρη, πού τὴ λατρεύω σὺν θεῷ, χαρίζει τὸν τροφερόν αὐτὸ ὄνομα, πού ἐνέχει σὲ μένα... Εἶνε φρικτὸ. Ἡ Λευκὴ εἶνε κόρη μου, καὶ δὲν θά τὸ μάθῃ ποτέ.

— Ἐπέρασε ἀπὸ τὸ ὑποστατικὸ καὶ πῆγε νά θρῇ τὸ Γιάννη Μῶρ.

— Τὸν ὄρθη καὶ κάθεται κοντὰ στὴν θερμάστρα καὶ νά ζεσταίνεται μὲ ὅλη τὴ λαμπρότητα τοῦ ἡλίου καὶ τὸν καύωνα πού ἐπικρατοῦσε.

— Καλημέρα κύρ-Γιάννη. Πῶς εἶσαι σήμερα;

— Καλὰ, καλὰ γιατρέ, ἀπάντησε ὁ μαυρὸς χωρὶς νά σηκωθῇ καὶ προσπαθώντας νά χαμογελάσῃ. Ἀ... δὲν θά μπορέσετε νά μοῦ ξαναφέρετε τὴν ὑγείαν.

— Ὑπομονὴ κύρ-Γιάννη. Ὑπομονή.

— Ἀπάνω σ' ἕνα τραπέζι, πού ἦταν κοντὰ στὸν ἀσθενή, θροσκόταν ἕνα ἔγγραφο ἀνοιχτό, μὲ τὴν σφραγίδα τῆς εἰσαγγελίας τοῦ Ραμπουγιέ.

— Ὁ Ροσκὼφ τὸ εἶδε καὶ συνεκράτησε τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἐκπλήξεώς του.

— Τί εἶνε αὐτό; ρώτησε.

— Ὁ Γιάννης Μῶρ ἔστρεψε τὸ φλογισμένο του βλέμμα πρὸς τὸ ἔγγραφο καὶ μὲ ὕφος ἀδιοφορίας εἶπε:

— Μὲ ζητοῦν στὴν ἀνάκρισι. Εἶνε γιὰ τὸ φόνον τοῦ θαρῶντος. Μ' ἐξέτασαν μιὰ φορά. Δὲν ξέρω τί με θέλουν ἀκόμα.

— Ἀ! σ' ἐξέτασαν; εἶπεν ὁ Ροσκὼφ ταραγμένος.

— Ναι. Τοὺς ἐπέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ ὅτι μπορούσα νά τοὺς δώσω πληροφορίες νὰ τὸ φόνον, γιατί τάχα τὸ ὑποστατικὸ εἶνε κοντὰ σὲ δάσος.

— Καὶ τί ἀπάντησες; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ Ροσκὼφ.

— Τίποτα! Τί νά τοὺς πῶ! Τί ἄλλο παρὰ ὅτι δὲν ἤξερα τίποτα, ὅτι δὲν εἶδα τίποτα. Ἐκεῖνον τὸ θράδυ εἶχα πυρετὸ καὶ δὲν ἤξερα κἂν νά τοὺς πῶ πού πέρασα τὴν ἡμέραν... Στὸ κρεβάτι μου θέβαια γιὰ ἐκεῖ θρόνηκα τὴν ἄλλη μέρα.

— Ὁ Ροσκὼφ ἀνέπνευσε.

— Ὁ Γιάννης Μῶρ ἐξακολουθῇ:

— Ἐπὶ τέλους, πρῶτον νά πάω στὸ Ραμπουγιέ, ἀφοῦ τὸ θέλω.

— Κι' ἐγώ; εἶπε ὁ Ροσκὼφ, εἰμαι ὑποχρεωμένος νά πάω αὐριο στὸ Ραμπουγιέ καὶ θά σᾶς συνοδεύω.

— Αὐτὸ εἶνε τιμὴ γιὰ μένα κύριε Ροσκὼφ.

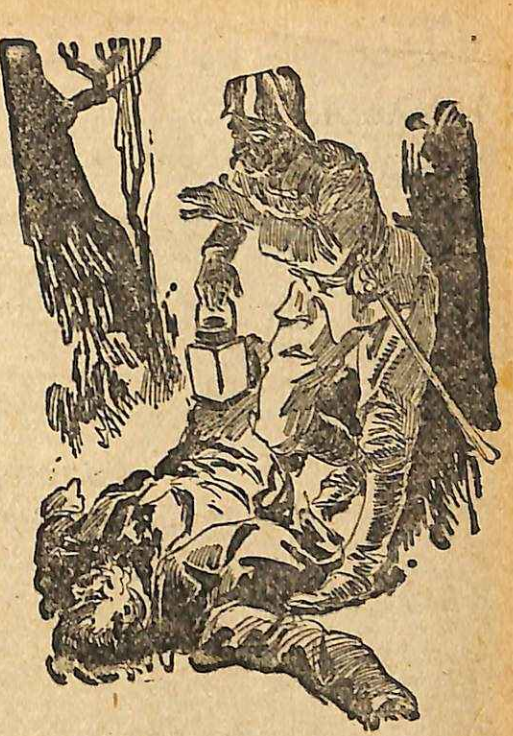
— Λοιπόν, ἀδριο... Σήμερα ν' ἀναπαύθῃτε καὶ νά πάψετε λίγες μέρες νά παίρνετε ἀπὸ τὴ σκόνῃ.

— Μὰ κι' ἐγὼ θά σᾶς ἔλεγα ὅτι ἡ σκόνη ἐτελειώσε.

— Θὰ σᾶς δάσω ἐγὼ ὅταν εἶνε ἀνάγκη.

— Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ὁ γιατρός ἦταν στὸ σπιτί του.

— Ἡ ἀδελφὴ του, ἡ μελοχρὴνὴ Μάρθα,

Τὸ μέρος ὅπου βρέθηκε τὸ πῶμα τοῦ θαρῶντος...

— με τὰ φλογερὰ ταιγγάνικα μάτια, τὸν ἐπερίμενε.

— Ὁ Ροσκὼφ μὲ θαρεῖα φωνή, εἶπε:

— Ἐβαλὰ καὶ σκοτώσανε τὸν Κρέβκερ, ἐνῷ ἐσὺ ἔκλεπες τὴ διαθήκη του ἀπὸ τὸ γραφεῖο. Πρέπει ὅμως νά ξέρῃς ὅτι καὶ ὁ φόνος καὶ ἡ κλοπὴ ἀποβαίνουν μάταια. Ὑπῆρχε δεύτερη διαθήκη στὸ συμβολαιογραφεῖο. Κληρονομεῖ ὁ Μαυρίκιος.

— Μισέλ, τί θά κάνῃς;

— Καὶ ὁ γιατρός ἀγριωπὸς, εἶπε:

— Θέλω νά γίνῃ ἡ Λευκὴ πλούσια. Ἄλλοι μόνον σὲ κινεῖς πού παρεμβάλλονται πρόσκομμα.

— Ὁ Μαυρίκιος εἶνε παιδί! εἶπε ἡ Μάρθα τρομαγμένη.

— Καὶ μήπως ὁ Κρέβκερ δὲν ἦταν γέροντος, ἀπάντησε ὁ Ροσκὼφ.

— Καὶ κλείσθηκε σὸ γραφεῖο του. (Ἡ συνέχεια σὲ προσεχῆς)

— Ὁ —

— Ἐρωταποκρίσεις

— Τί εἶνε θλιβερότερον στὴ ζωὴ;

— Νά τελεωθῇς μόνος τὸν δρόμον, πού ἀρχίσεις μὲ φίλτατον πρόσωπον.

— Ποιὸ εἶνε τὸ πρὸς εὐχάριστον μαρτύριον;

— Τὸ μαρτύριον ἐχθρῶν, πού φθοῦν τὴν εὐτυχίαν μας.

— Ποιά εἶνε ἡ πρὸς εὐχάριστη ἀναμνήσις;

— Τὸ νά παρατείνουμε τὴν προσδοκία θεοβαλίας ἀπολαύσεως.

— Ἀπὸ τί γνωρίζεται ὁ ἐξυπνος ἀνθρώπος;

— Ἀπ' ὅσα λέει καὶ ἀπ' ὅσα δὲν λέει.

— Ἡ φιλαρέσκεια εἶνε ἐλάττωμα ἢ προτέρημα;

— Ἐλάττωμα γιὰ τὴν γυναῖκα μας καὶ προτέρημα γιὰ τὴν γυναῖκα τοῦ γείτονου.

— Τί εἶνε ἡλικία;

— Σκάλα, πού τὴν ἀνεβαίνουμε μὲ τὰ πόδια καὶ τὴν κατεβαίνουμε μὲ τὸ κεφάλι.

— Τί εἶνε ἰδανικόν;

— Κάθε τι πού φανταζόμαστε γιὰ συμπλήρωσιν ἀνεπαρκούς πραγματικότητος.

— Τί εἶνε ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου;

— Ἀρπα ἐπὶ τὰ χορδὰς. Οἱ ἐξὸς χορδὲς γιὰ τὴν λύπη, καὶ ἡ μιὰ γιὰ τὴν χαρὰ πού σπανίως χτυπᾷ.

«Τέρπειν ἅμα καὶ διδάσκειν»

Γεωλογία

Η ΑΓΓΛΙΑ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΣΙΓΑ - ΣΙΓΑ ΚΑΙ ΤΩ ΑΠ' ΤΑ ΝΕΡΑ;

Μία καταπληκτική ειδησι ἀνεκοίνωσε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὁ Ἄγγλος ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας. Ἡ Ἀγγλία ἐξαφανίζεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον κάτω ἀπ' τὰ νερά! Ἡ θάλασσα κατατρώει διαρκῶς τὴν ἐδαφὴν τῆς ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα. Ὁ ὑπουργὸς ἐδήλωσεν, ὅτι ἀπὸ ἐνὸς αἰῶνος ἡ θάλασσα κατέργαγε κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν 74.000 ἑκτάρια γῆς. Οἱ περισσότεροι προ-σβαλλόμενες περιφέρειες εἶνε τοῦ Σουσέξ, τοῦ Γουρ-κάστρ καὶ τοῦ Ἑσσεξ, οἱ ὅποιες κάθε χρόνον χάνουν τρία μέτρα ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τους! Ἡ Κορινουάλη μέ-σα σὲ σαράντα χρόνια ἔχει χάσει τὸ ἥμισυ τῆς ἐπιφα-νείας τῆς. Ἀπίστευτα πράγματα. Καὶ ὁμως ἀληθι-νά!...

Φυσικὴ

ΓΙΑΤΙ ΤΑ ΑΙΓΙΝΙΤΙΚΑ ΚΑΝΑΤΙΑ ΚΡΥΒΝΟΥΝ ΤΟ ΝΕΡΟ;

Εἶνε γνωστὸν, ὅτι ὁρισμένον εἶδος πηλίνων ἀν-γείων, ποὺ κατασκευάζονται στὴν Αἴγνα ἀπὸ ὑπό-λευκο πηλὸ ἀτελὸς ψημένον, ἔχουν τὴν ιδιότητα νὰ κρυώνουν πολὺ τὸ νερὸ. Ὁ λόγος ποὺ τὸ κρυώνουν εἶνε, ὅτι ἔχουν πολλὰς πόρους στὴν ἐπιφάνειά τους καὶ ἐπιτρέπουν τὸ νερὸ νὰ θυγαίνῃ ἀπὸ τοὺς πόρους αὐτοὺς σὲ λεπτὰς σταγόνας καὶ νὰ ἐξατμίζονται ἀν-τιχρόνως ἐπὶ τῆς θερμικότητος τοῦ ἀγγείου. Τὰ αἰ-γινίτικα κανατὰ πρέπει νὰ τοποθετοῦνται πάντα σὲ μέρος, ὅπου ὑπάρχει ρεῖμα καὶ νὰ καθορίζονται τα-κτικὰ ἐσωτερικῶς γιὰ νὰ μὴν φράζον οἱ πόροι τους.

Γενεαλογία

ΤΙ ΕΙΝΕ Η «ΕΞ ΑΓΧΙΣΤΕΙΑΣ ΣΥΓΓΕΝΕΙΑ»;

Ἐξ ἀγχιστείας συγγένεια ὀνομάζουμε, τὴν συγ-γένεια ποὺ δημιουργεῖται μετὰ τὴν τέλει τοῦ γά-μου ἐνὸς ἐκ τῶν συζύγων με τοὺς ἐξ αίματος συγ-γενεῖς τοῦ ἄλλου ἢ μετὰ τῶν συγγενῶν τοῦ ἐνὸς τῶν συζύγων πρὸς τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἑτέρου. Ση-μασία ἔχει ἡ ἐξ ἀγχιστείας συγγένεια, ὡς πρὸς τὰ καλὺματα τοῦ γάμου. Ἡ ἐξ ἀγχιστείας συγγένεια παύει νὰ ὑφίσταται ὅταν διαλυθῇ ὁ γάμος.

Ψυχοπαθητικὴ

ΤΙ ΕΙΝΕ Η «ΑΓΟΡΑΦΟΒΙΑ»;

Ἡ «ἀγοραφοβία» εἶνε ὁ παθολογικὸς ἐκείνος φό-βος ποὺ αἰσθάνονται οἱ νευρικοί, ὅταν διασχίζου-ν μιά πλατεία. Αὐτὸ προέρχεται συνήθως ἀπὸ κατὰ-χρησὶ καπνῶν καὶ περιττὸ μόνον, διὰ μετρίσεως τὸ καπνισμὸν. Ὡς εἰς τὸ πλείστον, ὅμως, εἶνε σύμπτωμα βαρυντικῆς ψυχικῆς ἢ νευρικῆς παθίσεως καὶ ὁ ἀ-σθενὴς ἔχει πάντα ἀνάγκη ἰατρικῆς περιθάλψεως.

Ὑγιεινὴ

ΤΙ ΟΝΟΜΑΖΟΜΕ ΑΓΑΛΑΚΤΙΑ;

Ἀγαλακτία ἢ ἀγαλαξία ὀνομάζουμε τὴν ἑλλειψὶ γάλακτος μετὰ τὸν τοκετὸ σὲ μιά γυναῖκα. Πολλὲς φορές αὕτη εἶνε προσωρινή. Ἄλλες φορές ὁμως δι-αρκεῖ. Προέρχεται συνήθως ἐπεὶ ἀπὸ ἐλαττωματικὴ ἀρτία τοῦ μαστοῦ, εἴτε ἀπὸ ἀδυναμία, χλωρὰσι ἢ καὶ ἄλλης παθίσεως. Γιὰ τὴν θεραπείαν τῆς προ-σωρινῆς ἀγαλαξίας συνιστᾶται εἰδικὴ ἀποφυγὴ ἀπὸ κοπώσεις καὶ συγκινήσεις.

Στατιστικὴ

ΠΟΣΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ;

Ὁ πρόεδρος τοῦ Ἀμερικανικοῦ τοῦ Ἰνστιτούτου ὁ Ἄμ-στερντ, στὴν πόλιν ὅπου διεξάγεται τὸ μεγαλύτερον ἐμπόριον πολυτελῶν λίθων, ἐδημοσίευσεν τελευταίως ἕνα ἄρθρον, σὲ ὁποῖον ἀναφέρει, ὅτι τὸ βάρος τῶν διαμαντιῶν ποὺ ὑπάρχουν σ' ὅλο τὸν κόσμον φτάνει τοὺς 50 τόνους, ἡ δὲ συνολικὴ ἀξία τῶν ἀνέχεταί τοὺς 1 τρισεκατομμύριον φράγκων. Οἱ ἀριθμοὶ αὗτοι σὲ 1 τρισεκατομμύριον φράγκων, ὅλα θεσπίζονται καὶ θὰ φανοῦν ἴσως φανταστικοί, ὅλα σκεφθῇ, ὅτι νῦν ἀμέσως γιὰ τὸ ἀντίθετο, ὅταν σκεφθῇ, ὅτι ὅλο τὸν κόσμον ὑπάρχουν 500 χιλιάδες ἀδυνατω-σ' 25.000 ἀνθρώπων ποὺ δουλεύουν στὰ ἐργα-στήρια κατεργασίας τῶν ἀδμαντιῶν, 10.000 ἐμπο-ροὶ χονδρικῆς πωλήσεως καὶ 100.000 ἀδμαντω-πώλαι.

ΠΟΙΕΣ ΧΩΡΕΣ ΕΧΟΥΝ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΕΤΕΡΟ ΠΛΗΘΥΣΜΟ;

Σύμφωνα με μιά τελευταία στατιστικὴ, οἱ χῶρες ποὺ ἔχουν τὸν μέγιστον πληθύνοντα εἶνε ἡ Γαλλία καὶ ἡ Κοσταρική τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Στὴν δεύτερη σὲ χῶρες οἱ γεννήσεις ἀνέρχονται σὲ 46 ἐπὶ 1000 πρὸς τοὺς 1000 ἀνθρώπων ἀνέχονται κατὰ σειράν ἡ Ρω-σία, τὸ Μεξικὸ, τὸ Σαλβαδόρ, καὶ οἱ Ἰνδίες, 8-σια, οἱ γεννήσεις φτάνουν ἀπὸ 45 — 36 ἐπὶ 1000 κατὰ πρῶτον. Ὁ ὅσον ἀφορᾷ τὴν Εὐρώπην, ὁ αὐτὴν σημεῖονα-ται μείωση γεννήσεων. Σχετικὰ περισσότερες γεν-νήσεις σημειώνονται στὴν Πορτογαλία, 36 ἐπὶ 1000.

1000 κατοίκους. Ὁ πληθυσμὸς τῆς Εὐρώπης μέλλων ἀλλάσσεται ἀντὶ ν' αὐξάνεται κάθε χρόνο.

Κλιματολογία

Η ΣΑΧΑΡΑ ΘΑ ΓΙΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ;

Ὑπάρχουν ὁρισμένα μεγαλεπήβολα σχέδια ποὺ ἐπανερχοῦνται κάθε τόσο στὴν ἐπικαιρότητα καὶ ποὺ δὲν πραγματοποιήθηκαν ἀκόμη, ὅπως π.χ. ἡ σφραγὴ κάτω ἀπὸ τὴν Μάγχη καὶ ἡ μεταφορά τῶν θαλασσίων ὕδατων στὴ Σαχάρα. Γιὰ τὸ τελευταῖον αὐτὸ σχέδιον γίνεται πάλι τελευταία πολὺς λόγος. Κατ' αὐτὸ θὰ ἀνοικτῇ μιά διώρυγὴ μήκους 400 χιλιομέτρων, ἡ ὁποία θὰ μεταφέρει τὰ νερά τοῦ Ἀτλαντικοῦ στὴν κοι-λάδα τοῦ Ἑλ - Ντομπ, κοντὰ στοὺς πρόποδας τοῦ Ὄρους Χογκάρ. Ὑπολογίζεται, ὅτι ἡ ἐσωτε-ρική αὐτὴ θάλασσα θὰ ἔχει πλάτος 1000 χλμ. καὶ μήκος 200 χλμ. Θὰ κατορθώσῃ δὲ νὰ μεταβάλῃ ριζικὰ τὸ κλίμα τῆς Ἀφρικῆς καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν κατοικίαν τῆς Σαχάρας. Ἀρὰ γὰρ ὅμως νὰ ἐκτε-λίστῃ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν πρὸς τὸ μεγάλο αὐτὸ σχέδιον;

Διαιτητικὴ

ΕΙΝΕ Ἡ ΟΧΙ ΤΟ ΣΤΑΦΙΔΩΣΜΟ ΘΡΕΠΤΙΚΟ;

Σὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου τὸ σταφιδώσιμον θεω-ρεῖται ὡς τὸ καλλίτερον, θρεπτικώτερον καὶ ὑγιεινὸν τροφίμ. Στὴν Ἀγγλία, μάλιστα, γίνεται μετὰ-ληρ προπαγάνδα γιὰ τὸ σταφιδώσιμον, ποὺ λογίζεται ὡς τὸ τελειότερον τροφίμ. Μονάχα στὴν Ἑλλάδα, στὴν πατρίδα τῆς σταφίδας, δὲν ἔχει ἀκόμη διαδοθῇ ὁσοῦν ἔπρεπε. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι τὰ τελευταῖα χρό-νια παρατηρεῖται κάποια προσπάθεια νὰ διαδοθῇ κι ἐδῶ τὸ σταφιδώσιμον. Δὲν μπορούμε ὅμως νὰ πού-με τίς διαδόθηκε ἀρκετὰ.

Ὁ πραγματικὸς σπουδαῖος χημικὸς τοῦ Λονδίνου δόκτωρ Ἑννερ, υποστηρίζει, ὅτι τὸ σταφιδώσιμον πε-ριέχει τρεῖς φορές παραπάνω θρεπτικῆς οὐσίας ἀπὸ τὸ κρέας. Ὁ σερ Οὐίλλιαμ Κιούλ ἀρ' ἑτέρου συ-στήνει στοὺς γονεῖς νὰ δίνουν στὰ παιδιά τους κάθε πρῶτὴ μιά φέτα σταφιδώσιμον, πράγμα ποὺ ἀναπτύ-σει ὅχι μόνον τὸ σῶμα τους, ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμα τους.

Νομικὴ

ΤΙ ΕΙΝΕ ΤΟ «ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΝ ΑΠΟΡΡΗ-ΤΟΝ»;

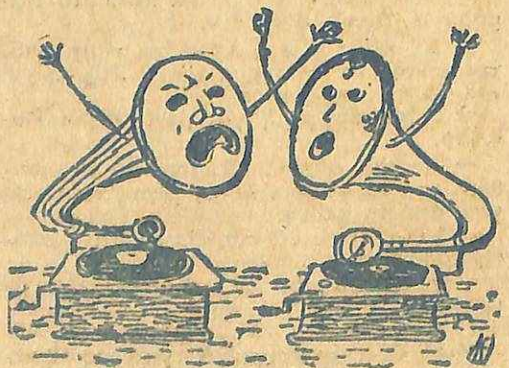
Τὸ «ἐπαγγελματικὸν ἀπόρρητον» ὁρίζεται γιὰ τοὺς ἱερεῖς, ἱατροὺς, δικηγόρους, μαῖες καὶ θεο-θούς τῶν καὶ ἀφορᾷ τὰ μυστικά τῶν πελατῶν τους, γιὰ ὅποια περιήλθον εἰς γνῶσιν των, λόγω τοῦ ἐπαγ-γελματίου των. Οἱ γιατροὶ μποροῦν νὰ παραβιάσουν τὸ ἐπαγγελματικὸν ἀπόρρητον, ἐάν μ' αὐτὸ καὶ μόνον τὸν τρόπον προλαμβάνεται μετὰδοσιμὴ θραύσις ἀρρώ-στειας. Π.χ. ἐπιτρέπεται νὰ ἀνακοινώσῃ ὁ γιατρός σ' ἑνὸς ἀπὸ τοὺς συζύγους τὴν φύσιν τῆς ἀρρώστειας του, ἐάν νομίζῃ, ὅτι ὑπάρχει κίνδυνος μετὰδοσεως νοσήματος τοῦ ἀρρώστου στὸν ὄχι. Ἐπίσης ἐάν ὁ γιατρός θεωρήσῃ καθήκον του νὰ καταστήσῃ ἐνήμε-ρον τῆς υγείας ἀνηλίκου πελάτου του τὸν γονεῖ ἢ κληδόναν τοῦ ἀνηλίκου. Οἱ παραπάνω ἐπαγγελματι-καὶ καταγγέλλονται καὶ τιμωροῦνται ἀπὸ τὸν νό-μο ἐάν παραβιάσουν τὸ ἐπαγγελματικὸν ἀπόρρητον, ἔχουν ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ τὸ τηρήσουν καὶ ἐνὸς πρὶν τὸν δικαστήριον. Οἱ ὑπάλληλοι τῶν ἰατρικῶν ἐπιχειρή-σεων ἔχουν τὴν υποχρέωση νὰ τηροῦν τὸ ἐπαγγελ-ματικὸ ἀπόρρητον. Παραβιάζοντάς το διατρέχουν τὸν κίνδυνον νὰ ἀπολυθῶν ἀπ' τὴν θέαν τους.

Δημοσιονομία

ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΕ ΟΙ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΙ ΤΩΝ ΔΙΑ-ΦΟΡΩΝ ΚΡΑΤΩΝ;

Ὁ πρόλογισμὸς ἐνὸς Κράτους πρέπει νὰ ἴσως ἱσοσκελισμένον ἀν ὅλην αὐτὴν νὰ εὐμερῇ καὶ νὰ διατηρῇ ἀκεραία τὴν πίστιν του στὰ μάτια τοῦ κό-σμου. Αὐτὸ εἶνε ἕνα ἀξίωμα τῆς ἐθνικῆς οἰκονο-μίας ποὺ παραμένει σεβαστὸ σχεδὸν μόνον στὴν Ἀγγλία. Σ' ὅλες σχεδὸν τῆς χῶρες τοῦ κόσμου, οἱ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΟΥΣΙΚΗ ΜΑΣ ΚΙΝΗΣΙ

Ἐρωτικὸ ντουέτο γραμμοφώνων!

ΟΔΗΓΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙ ΤΗΣ ΜΕΛΙΓΚΡΑΣ

Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σταματήσω στὸ τεῖχος αὐτὸ τῆς ὁδηγίας γιὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν λουλου-διῶν, γιὰ νὰ ἀναπτύξω ἕνα ἄλλο ἐπικαιρὸν ζήτημα, τὴν καταπολέμησιν τῶν μελιγκρῶν, ποὺ παρουσιάζ-ονται μέσας στὸν κῆπον στὰ λουλούδια καὶ πρὸ παν-τός στὶς τριανταφυλλίαις καὶ τὰ μικρὰ δεινδράκια. Αὐτὸ γίνεται, γιὰτὶ ἀρκετοὶ ἀναγνώστες τῆς Ἀτλα-ντῆς ἐξήγησαν ὁδηγίας.

Πρῶτῃ ἀρρώστειαν ποὺ παρουσιάζεται στοὺς ἀν-θήκους, εἶνε ἡ μελιγκρά ἢ μελουργία ποὺ προκαλεῖ-ται ἀπὸ ἕνα μικροσκοπικὸ ἐντομὸν πρᾶσιον ἢ μαῦρον. Ὅλα σχεδὸν τὰ φυτὰ παθαίνουν ἀπὸ αὐτὴν, τὰ κου-κιά, τὰ φασόλια, οἱ ἀγκινάρες, ὁ καπνός, τὰ μπο-τανικά, οἱ ροδακινίαι, οἱ τριανταφυλλίαι, τὰ ἀρι-όνια, οἱ γαρύφαλλοι, τὰ γιασμῖα καὶ πολλὰ ἄλ-λα λουλούδια. Τὸ μικρὸ αὐτὸ ἐντομὸν μετὰ κίτρινα φτερά, σὺν μεγάλῳ ψύλλῳ, προτιμᾷ τὰ τρυφερά μέρη τῶν φυτῶν καὶ ἐμφανίζεται πρῶτα στὶς τρυ-φερές κορυφάς. Τὴν ἀνοίει καὶ τὸ θνήσκον, ὅταν ἡ ζῆσις δὲν εἶνε πολὺ μεγάλη καὶ ὑπάρχει καὶ ὁ-γρασία, ἡ μελιγκρά εἶνε ἀσθενή.

Πηγαίνει καὶ χάνεται στὴν κάτω ἐπιφάνεια τῶν φύλλων, ροφᾷ τοὺς χυμούς καὶ καταστρέφει τὰ λουλούδια καὶ τὰ δεινδράκια. Τὰ τελευταῖα ἀδυνατι-ζοῦν, δὲν δύνουν τὰ ἀνθὰ καὶ δὲν ἀποδίδουν μεγάλους καρπούς. Ἀκόμη καὶ τοὺς ρίζων.

Γιὰ τὴν ἀρρώστειαν αὐτὴν ὑπάρχει φυσικὸς ἐχθρὸς, ποὺ τὴν καταπολεμεῖ: ἕνα ἄλλο ἐντομὸν, ἀκάκο μὲ κασσοὶ κίτρινου μετὰ μαῦρες στιγμίδες, ἡ λαμπρίττα. Ἀλλὰ ποὺ νὰ θρῆσθον τώρα λαμπρίττες, ὑπάρχει ὡς τόσο καὶ φάρμακον, ἀρκετὰ ἄλλα καὶ ἀποτελε-σματικὰ, ἀρκετὴ ν' οὐμῇ ὑπομονή. Τὸ φάρμακον αὐ-τὸ ὀνομάζεται μελιγκρὴν. Δὲν εἶνε ἄλλο, παρὰ νι-κωτίνη τοῦ καπνοῦ. Ἐδῶ στὰς Ἀθήνας πωλεῖται ἀπὸ τὴν ἑταιρεία χημικῶν λιπασμάτων, σὲ 10 ἡμερῶν. Μ' αὐτὸ, ὅμοιον τῷ ἀραιώσῳ (ἕνα μέρος φάρ-μακου σὲ 12 μέρη νεροῦ) ραντίζουμε ὅλα τὰ φυτὰ καὶ τὰ μέρη τῶν φυτῶν ποὺ φέλι καὶ σκατώνουμε τὰ ἐν-τομὰ δυο-τρεῖς φορές καὶ κατὰ διαστήματα 8 — 10 ἡμερῶν. Προσέχουμε μόνον τὸ φάρμακον νὰ πέσῃ στὴν κάτω ἐπιφάνειαν τῶν φύλλων. Ἄν ὦντε πῶς δὲν ψοφῶν, τότε προσθέτετε μόνον 10 ἢ 8 μέρη νε-ροῦ σὲ ἕνα μέρος τοῦ φαρμάκου. Ἄν ὦντε μὲν ὡς πο-λύ μὲν πρὸς τὴν ἀρρώστειαν, τὴν μελιγκρά, τότε παρῶνουμε ἀπ' αὐτὰ 2 — 3 ὁκάδες. Τὰ θυ-τούμε μέσα σὲ δοχεῖο μετὰ 3 — 4 ὁκάδες νερό, καὶ τὰ ἀφίνομε νὰ μουςκέψουν 2 ἡμερῶν. Ἐπειτα τὰ στίβουμε, σουρώνουμε τὸ καπνὸς οὐμῇ καὶ τὸ ἀραι-ώνουμε σὲ 15 ὁκάδες νερό. Γιὰ νὰ εἶνε πρὸς τὸ ἀραι-ώσῳ τὸ φάρμακον, μπορούμε νὰ τριβόμεν μέσα στὴν διάλυσιν, πρῶτον τὴν ἀραιώσῳ, καὶ 50 δρᾶ-μα μαῦρον σαπουνί, ὡς σαπουνάδαν. Ἡ μελιγκρά δὲν γλυτώνει

ΕΜΜ. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

Γεωπόνος

Κυβερνήσεις εἰς δαπάνης ὑπερβαίνουν συνήθως τὰ ἐσοδα. Τὰ ἑλλείμματα δὲν λείπουν ποτέ. Ἐξαιρέσειν ἀποτελεῖ ἡ Μεγάλη Βρετανία, ἡ ὁποία τὸν περὶ-σσότερον χρόνον εἶχε πλεόνασμα 364.000 λίρες. Ἡ Ἀ-μερικὴ παρουσιάζει ἑλλείμμα 3.000.000.000 δολλα-ρίων ἢ Γαλλία 6.000.000.000 φράγκων, ἡ Ἱτα-λία 1.394.666.695 λίρεται, ἡ Γερμανία 423.599.000 μάρκων καὶ ἡ Ἰαπωνία 82.500.000 γιέν. Γιὰ τὰ μικρότερα Κράτη μὴν ρωτᾷτε. Ἐχουν χάλα ἀ-διόρθωτα οἱ πρόπολογισμοὶ τους, ποὺ πάντοτε πα-ραμένουν...πρόπολογισμοί!

Δημοσιογραφία

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑ-ΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ;

Βασιλεὺς τοῦ Ἀμερικανικοῦ Τύπου εἶνε ὁ παρ-γνωστός καὶ παντοδύναμος Οὐίλλιαμ Χίρστ. Γιὰ νὰ ἀντιληφθῇ κανεὶς πόσο τεράστιος εἶνε ἡ δύναμις αὐ-τοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἀρκεῖ νὰ μᾶθῃ, ὅτι εἶνε ἰδιοκτη-τῆς 30 καθημερινῶν ἐφημερίδων, τὰ δὲ πρακτο-ρεῖα του ἐφοδιάζουν μετὰ εἰδήσεις, ἀρθρα καὶ εἰκό-νες, δυὸ ἀκόμη χιλιάδες ἀμερικανικῆς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ. Μὲ λίγα λόγια, ὁ Χίρστ εἶνε ὁ δημιουργὸς τῆς κοινῆς γνώμης στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες. Μπο-ρεῖ νὰ ἐπιφέρει τὸ φρόνημα καὶ τὴν σκέψιν ἑκα-τομμυρίων Ἀμερικανῶν, νὰ δημιουργήσῃ ἐξεγέρσεις, ἀπεργίας καὶ νὰ συντελέσῃ στὴν νίκη ἢ στὴν ἥττα ἐνὸς υποψηφίου γιὰ τὸ ὕψιστον ἀξίωμα τοῦ Προέδρου τῆς Ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας. Ἀπὸ τὴν πώλησιν τῶν ἐντύπων του ἔχει κάθε χρόνο καθαρὸν εἰσόδημα 60 ἑκατομμύρια δολάρια.

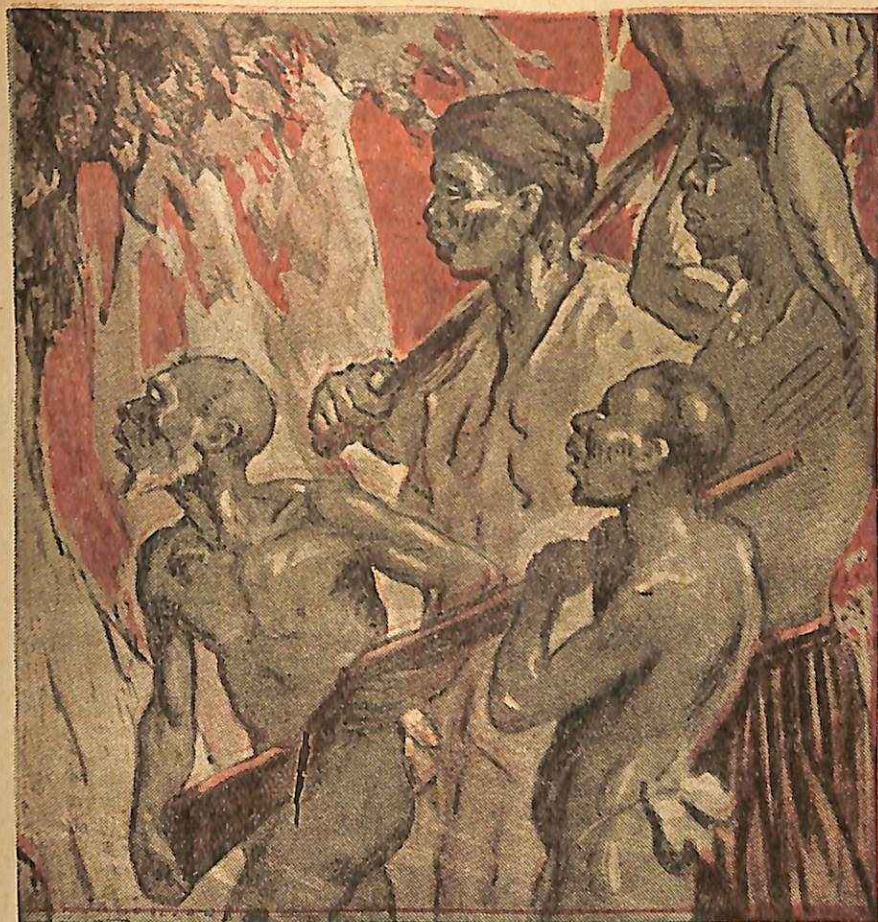
Γλωσσολογία

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ Η ΛΕΞΙΣ «ΑΓΛΩΣ ΣΟΣΤΟΜΑ-ΤΟΓΡΑΦΙΑ»;

Ἡ λέξις ἀγλωσσολογία ἀπὸ ἀγγλικῆς λέξεως ἰα-τρικῆς ὅρος, ἀποτελεσθεὶς ἀπὸ ἀγγλικῆς λέξεως καὶ σημαίνει στὴν ἱατρικὴ τὴν περιγραφὴ ἐνὸς στόματος ποὺ στερετὴ γλώσσας.

ΓΙΑΤΙ ΤΑ «ΑΓΡΑΦΑ» ΟΝΟΜΑΣΘΗΣΑΝ ΕΤΣΙ;

Γιὰτὶ οἱ Τοῦρκοι ποὺ κατέκτησαν τὴν Θεσσαλίαν δὲν μπορούσαν νὰ ἐγγράφουν κι' αὐτὴ τὴν χώρα, λόγω τῆς ἀνυπατάσεως τῆς στὰ φορολογικὰ τους εἰδήσεις, ὅπως καὶ πολλὰ ἄλλα κλεψοχόρια τῆς Θεσσαλίας.

Ἀνθρωποθυσίες

Στὴ χώρα τῶν Δαχομαίων

Στὴν Ἀβομά, στὴν ἄγρια αὐτὴ πρω-τεύουσα τῶν θαρβάρων Δαχομαίων, τε-λεῖται κάθε χρόνο μιά παράδοξή καὶ μα-κάθρια ἐορτή.

Εἶνε ἡ ἐορτὴ τῶν δώρων, ὅπως τὴν ὀνομάζουν. Τὴν ἡμέραν αὐτὴν ὁ Βασι-λεὺς, ἀκολουθοῦντες ἀπὸ τοὺς πρού-χοντας τῆς φυλῆς τοῦ χωριοῦ κι' ἐκεῖ ὁ-ποῦ τὴν ἐπιβλέψῃ του, ἀρχίζει ἡ ἐορτή.

Καὶ τί ἐορτή! Πενήντα μαῦροι ἄλλης φυλῆς, ποὺ ἔ-χουν αἰχμαλωτισθῇ ἀπὸ τοὺς ἀνδρείους πολεμιστάς τῆς Ἀβομάς, δδηνόονται ὅ-πως τὰ πρόβατα στὴ σφαγῇ.

Οἱ γρηαιότεροι τῆς φυλῆς, ποὺ τὴν ἡμέ-ρα αὐτὴ παίζουν τὸν ρόλο τοῦ μακελά-ρη, τραβοῦν τὰ θύματα ἀπὸ τὰ μαλλιά, ἐνῷ οἱ ἄλλοι μαῦροι σὺν γυναιξὶ καὶ τέ-κνοις ἀκολουθοῦν τὴν μακάθρια συνο-δεῖα μετὰ χοροῦ καὶ μετὰ τραγούδι.

Μόλις φθάσουν στὸ κεντρικὸ σημεῖο τοῦ χωριοῦ, ὅπου περιμένει ὁ βασιλεὺς, ἀρχίζει ἀμέσως ἡ τελετὴ.

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΣΦΑΓΗΣ

Ὁ μακελάρης ἀκουμπάει τὸ γόνατό του στὸ στήθος τοῦ πρώτου θύματος καὶ θά-ζει τὸν μαχαίρι στὴν καρδιά του.

Ἀμέσως ὁ βασιλεὺς σηκώνεται ὀρ-θιος κι' ὅλο τὸ πλῆθος τῶν μαῦρων γονα-τίζει μετὰ κατανύξι.

Ἄγιοι πατέρες, ψιθυρίζει ὁ βασι-λεὺς, μετὰ τὰ χέρια ψηλά, σήμερον θὰ σᾶς δώσωμε νὰ πιῇτε τὸ αἷμα τῆς χρονιάς σας.

Ἀμέσως ὁ μακελάρης πιεῖ τὸ μαχαί-ρι του καὶ τὸ αἷμα τοῦ ἀτυχοῦς μαῦρου ἐκτοξεύεται μακρυνά.

Φαράρα, φαράρα, οὐρλιάζει τὸ πλῆ-θος ποὺ καταλαμβάνεται ἀπὸ ἄγριο ἐν-θουσιασμό.

Τὸ θύμα σφαδάζει γιὰ λίγα δευτερόλε-πτα καὶ μετὰ παραδίδει τὸ πνεῦμα του στὴ θεὰ Σίντρα.

Ἀμέσως ἕνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους

παίρνει τὸ μαχαίρι τοῦ βασιλέως καὶ πλη-σιάζει στὸ μέρος τῆς σφαγῆς.

Ὁ μακελάρης μετὰ ἐπισημοσύνη τοῦ πα-ραδίδει τὸ πτώμα τοῦ μαῦρου κι' ἐκεῖνος μετὰ ἐξαιρετικὴ εὐκολία τοῦ κόβει πέρα-πέρα τὸ κεφάλι καὶ τὸ μεταβιβάζει σὲ μιά ὁμάδα ἄλλων πολεμιστῶν, ποὺ τὸ καρφώ-νουν σ' ἕναν πάσσαλο.

Ἀλλὰ ἡ θηριώδεια τῶν Δαχομαίων δὲν σταματᾷ ἐδῶ. Τὴν τύχην τοῦ ἀτυχοῦς μαῦρου τὴν ἀκολουθοῦν ἄλλοι σαράντα ἐννέα.

Ἡ θρησκεία τους ἀπαιτεῖ νὰ σφαγοῦν πενήντα ἔχθροι γιὰ νὰ ἐπαρκέσῃ τὸ αἷ-μα. Οἱ θεοὶ τους εἶνε ἀχόρταγοι. Θέλουν πολὺ αἷμα!...

ΕΙΣ ΑΝΑΜΝΗΣΙΝ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ

Καὶ ἡ μακάθρια τελετὴ ἐξακολουθεῖ. Δεκατρεῖς νέες Δαχομαῖες μετὰ τὰ μά-τια κατεσφαιμένα, περπατοῦντες σιγὰ καὶ ρυθμικά, πᾶνε στὸν βασιλεῖ ἕνα μεγάλο φλασκὶ γεμᾶτο ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν θυμά-των.

— Πατέρα τῆς φυλῆς, ψελλίζουν, σοὺ φέραμε νὰ δοκιμάσῃς τὸ αἷμα ποὺ θὰ χύ-σωμε στοὺς τάφους τῶν προγόνων μας γιὰ νὰ μᾶς πῇς μετὰ τὴν βοήθειαν τῆς θεᾶς Μπατοῦκ ἂν τὸ θρίσκεις ἀγνόν...!

Ὁ βασιλεὺς βουτάει τὸ δάχτυλό του μέσα στὸ αἷμα καὶ τὸ θάζει στὸ στόμα του.

Μετά, δίνει τὸ σύνθημα καὶ ἡ θύσιν ἀρ-χίζει. Στὸς τάφους τῶν ἱερῶν προγόνων τους χύνεται ποταμίδον τὸ αἷμα τῶν ἀ-τυχῶν θυμάτων.

Ἀλλὰ ἡ τελετὴ δὲν σταματᾷ ἐδῶ.

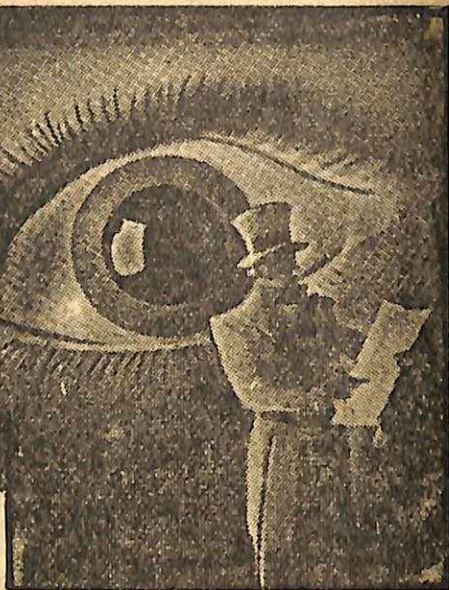
Σύμφωνα μετὰ τὴν θρησκείαν τους, πρέ-πει τὰ πτώματα τῶν μαῦρων ποὺ ἀπέκε-φαλίσθον νὰ φαγωθῶν. Καὶ ἐδῶ πα-ρουσιάζεται ἡ μεγάλη δυσκολία, γιὰτὶ οἱ Δαχομαῖαι δὲν εἶνε ἀνθρωποφάγοι.

Μὰ ὁ βασιλεὺς ἔχει προβλέψῃ καὶ γι' αὐτὰ. Ὑπὸ τὴν ἐπιβλέψιν του ἔχει κατα-

Ἀπ' ὅλα

*** Σ' ἕνα χωριὸ τῆς Βαυαρίας «ἐξε-μέτρησε τὸ ζῆν» τὴν δὴν τρέχοντος μη-νὸς ὁ Μικαὲλ Τρέβις, τοῦ ὁποῖου ἡ ἡλι-κία σημειων

ΤΟΜ-ΚΟΞ
ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

Οί δαντέλλες τής πεθαμένης (Αυτότελές)

— "Ήμου βέβαιος ότι θα έρχόσουν, αγάπητέ μου Τόμ, είπε ο λόρδος Γάρθικ σφιγγοντας φιλικά το χέρι του Τόμ Κόξ.

— Δεν μπορούσα να κάνω κι' αλλιώς, σέρ Γάρθικ, του απάντησε ο Κόξ. Τό έπαγγελμά μου απαιτεί να τρέχω άμέσως στις προσκλήσεις των φίλων μου. Καί τώρα σέ τί μπορώ να σου φανώ χρήσιμος;

— Ο λόρδος Γάρθικ έδωσε ένα κάθισμα στον Τόμ Κόξ, ξαπλώθηκε κι' αυτός αναπαυτικά σέ μία πολυθρόνα κι' άρχισε:

— Σας φώναξα για να έμποδίσετε έναν γάμο! Ίσως ή δουλειά που πρόκειται να σας αναθέσω, να σας φανή άστεία. Σας θανατώνω, όμως, ότι κάποιο μυστήριο κρύβεται...

— Σας ακούω, μιλόρδε, συνεχίστε. Είμαι συνηθισμένος να ακούω παράξενες ύποθέσεις, είπε ο Τόμ Κόξ ανάθοντας την πλάκα του.

— Ο λόρδος Γάρθικ πήρε σοβαρό ύφος και συνέχισε:

— Ασφαλώς θα ξέρετε τον άνηψό μου Δούμπαρτων. Ήταν ο σύζυγος τής κόρης του άδελφού μου Τζώρτζ, που σκοτώθηκε κατά την έκστρατειάν των Ίνδιων.

— Ναι, ναι, τον γνωρίζω, τον διέκοψε ο Τόμ Κόξ.

— Ο λόρδος Δούμπαρτων, λοιπόν, που άπό τον καρπό που πέθανε ή γυναίκα του ζή μαζί με την κόρη του, την Βιολέττα, στην νήσο Ουάιτ, αποφάσισε αλφινιδίως να παντρευτή μία χορεύτρια του Πικαντίλλι. Αυτό, όπως καταλαβαίνετε κι' εσείς, έγώ δέν μπορώ να τό έγκρίνω, γιατί ο λόρδος, που είναι τώρα 45 χρονών, δέν επιτρέπεται να κηλιδώσθ ή όνομά του με έναν τέτοιο γάμο.

— Έχετε δίκιο μιλόρδε, είπε ο Τόμ Κόξ, αλλά μου φαίνεται ότι έγώ δέν έχω κανένα δικαίωμα να επέμβω σέ μία τέτοια ύπόθεση οικογενειακής φύσεως.

— Κι' έγώ δέν θα διαφωνούσα, άν δέν είχα την γνώμη ότι... κάποιο λάκκο έχει ή φάσα. Καί να σας εξηγήσω. Ο άνηψός μου Χάραλδ έμενε, όπως σας είπα και προηγουμένως, στην νήσο Ουάιτ. Έπομένως δέν ήταν δυνατόν να έρωτευθ ή την χορεύτρια του Πικαντίλλι έφόσον δέν την είχε δ ή ποτέ.

— Τότε;

— Τότε κάτι άλλο θα συμβαίη. Ποιος ξέρει με ποιόν τρόπο κατώρθωσαν να άναγκάσουν τον Χάραλδ να θέλ η να παντρευτή την χορεύτρια.

— Εκείνη την στιγμή μπήκε στό δωμάτιο, όπου βρισκόταν ο λόρδος με τον Τόμ Κόξ, ένας υπηρέτης.

— Τι συμβαίνει, Τζίμυ; τον ρώτησε ο

λόρδος Γάρθικ.

— Μιλόρδε, απάντησε ο Τζίμυ όποκλινόμενος, πρό όλίγου ήλθε ο λόρδος Χάραλδ Δούμπαρτων και θέλει να σας δ ή. Νά του πώ να περάσ η;

— Ο λόρδος Γάρθικ έκύτταξε έρωτηματικά τον Τόμ Κόξ.

— Θέλετε να του μιλήσετε; τον ρώτησε.

— "Όχι, απάντησε ο Τόμ Κόξ πηγαίνοντας πρός τ ή παραθάν που βρισκόταν δίπλα στή θερμάστρα, θά κρυφτώ έδω και θά ακούσω ό,τι θά σας π ή, χωρίς εκείνος να με αντίληφ ή.

— Ο λόρδος έδωσε διαταγή του υπηρέτη και σέ λίγο ο λόρδος Δούμπαρτων έμπήκε στό δωμάτιο.

— Θέτε μου, αγάπητέ μου θεέ, έψέλλισε μόλις πέρασε την πόρτα και έτρεξε με τά χέρια σηκωμένα νά ν' άγκαλιάσ η τον λόρδο Γάρθικ.

— Γιατί να σέ συγχωρήσω, Χάραλδ; τον ρώτησε ο λόρδος άφήνοντας την πλάκα του άπάνω στό γραφείο.

— Γιατί έκαμα κάτι έναντίον τής θελήσεώς σας...

— Δυστυχισμένε!, ψιθύρισε ο λόρδος, εξετέλεσες λοιπόν την άπόφασίν σου;

— Ναι, θεέ μου!... Την ήρθκα πρδ όλίγου στό Πικαντίλλι και την παρακάλεσα να γίν η σύζυγός μου...

— Κατέστρεψες τό όνομά σου...

— Έπρεπε να τό κάνω, θεέ μου...

— Έπρεπε; Καί ποιος σέ υπόχρεωσε γι' αυτό;

— Μιά φωνή άπό τον τάφο, απάντησε ο Χάραλδ, ύψώνοντας τά θέλήματά του πρδς τον ούρανό. Καί που θοήκα άπάνω στην χορεύτρια αυτή του Πικαντίλλι, στην Κόρα Δεσσαλίνα. Φορούσε τις «δαντέλλες τής Βασιλισσας»!...

— Ο Χάραλδ, προφέροντας τις τελευταίες λέξεις, έπεσε στον καναπέ κλαίγοντας. Ο λόρδος Γάρθικ κάθισε δίπλα του και προσάθησε να τον παρηγορήσ η.

— Μην κλαίς, Χάραλδ, του είπε χτυπώντας τον φιλικά στις πλάτες, άφου την αγαπάς τόσο, πάρτην...

— Όχι, θεέ, έπρόφερε αιγά ο Χάραλδ, δέν την παίρνω για την αγάπη, αλλά γιατί μου τό έπιβάλλει ή Μαρία...

— Η Μαρία! Η πρώτη σου γυναίκα, που είναι τώρα έπτά χρόνια πεθαμένη.

— Ναι, θεέ μου. Ίσως να με πάρ ης για παράφρονα. Άλλά θά σου εξηγήσω τώρα και θά δ ής πώς έχω άπόλυτο δικ ηο.

— Ο λόρδος Χάραλδ ήπια ένα ποτηράκι ούισκυ και άρχισε:

— Άκουσε, θεέ μου. Μόνο σέ σένα θά έμπιστευθ τό μυστικό μου, γιατί είσαι ο δεύτερος πατέρας τής Μαρίας, τής λατρευτ ής μου γυναικούλας, που θά την αγαπώ ως την τελευταία στιγμή τής ζωής μου.

— Μιλές για την Μαρία την στιγμή που θέλεις να παντρευτ ής μία άλλη κηλιδώνοντας την μνήμη τής.

— Θεέ μου, τό κάνω αυτό γιατί άκριβώς τό θέλει ή Μαρία!... Άίγα λεπτά προτού πεθάν η, με φώναξε και μου είπε: Χάραλδ, έγώ θά πεθάνω. Η κορούλα μας ή Βιολέττα έχει ανάγκη άπό μία μητέρα.

— Όχι, έπιθύρισα κλαίγοντας, ποτέ δέν θά παντρευθ μίαν άλλη γυναίκα.

— Τότε δέν θέλεις την εύτυχία τής κορούλας μας, μου απάντησε με σβυσμένη φωνή! Τό ξέρω πώς δέν θέλεις να πάρ ης άλλη γυναίκα, άφου έγώ, ή αγάπη σου, σ' άφήνω. Μά άκουσε. Μόνη μου θά σου ύποδείξω την γυναίκα που θά πάρ ης. Η αγάπημένη μου γυναικούλα δέν μπόρεσε να συνεχίσ η. Κάρφωσε τά μάτια τής άπάνω μου και παρέδωσε την ψυχούλα τής στους άγγέλους...

— Ο Χάραλδ έκρυψε τό πρόσωπό του σά δού του χέρια κι' άρχισε να κλαί η δυνατό.

— Ήσυχασε, Χάραλδ, μην κλαίς γιατί δέν ύπάρχει έλπίς να την ξαναφέρ ης στή ζωή, του είπε ο λόρδος Γάρθικ συγκινημένος.

— Θεέ μου, έψέλλισε ο άτυχής Χάραλδ, έχω μία έδομάδα τώρα που την βλέπω, με τά ίδια μου τά μάτια... Ναι, ναι, όπως ήταν μέσα στό φέρετρό τής σάν άγνη, σάν κέρνη κούκλα...

— Ο λόρδος Γάρθικ ξαφνιάστηκε.

— Τί είπες;

— Μάρτυς μου ο Θεός άν λέω ψέμα, θεέ μου. Πρό μίας έβδομάδος, την ώρα ακριβώς που έτοιμαζόμουν να κοιμηθώ, άνοιξε ή πόρτα του δωματίου μου και την είδα να μπαί η φορώντας τ ή δαντελένιας φόρεμα με τό όποιο την είχαμε ντύσει όταν πεθανε. Ήσαν οι δαντέλλες τής βασιλισσας Μαρίας. Στούαρτ, που τις είχε ως κεμήλιο άπό την μητέρα τής.

— Έγώ ήμιλιπόθυμος άπό τό φόβο μου σέ μία πολυθρόνα, την άκουσα να μου λέ η: «Χάραλδ, σου είχα π ή πώς θά σου ύπεδείκνυα την γυναίκα που θά πάρ ης.

— Γι' αυτή τ ή δουλειά λοιπόν ήλθα τώρα. Την Πέμπτη τό θράδυ θά πές στό Πικαντίλλι. Όποια γυναίκα θά φορ ή δαντελένιο φουστάνι που φορ ή έγώ τώρα, θά την κάν ης γυναίκα σου. Τίποτα άλλο δέν μπόρεσα ν' ακούσω. Είχα λιποθυμήσει. Όταν συνήλθα, είδα άπάνω άπό τό κεφάλι μου τους υπηρέτες μου που προσπαθούσαν να με συνεφέρουν. Τά πάρα κάτω είναι εύκολο να τά μαντεύ ης, θεέ μου. Πήγα την ώριμένη μέρα στό Πικαντίλλι και είδα, πρδς μεγίστην μου έκπληξη, την Κόρα Δεσσαλίνα που φορούσε τό φουστάνι τής Μαρίας. Καθώς θάλεπες, δέν μπορώ να κάνω αλλιώς...

— Πρέπει να την πάρω...

— Ο λόρδος Γάρθικ έμεινε για λίγα λεπτά άφωνος. Τό χειρόνός που του δηγή-

θηκε ο άνηψός του τον εξέπληξε σέ μεγάλ ο βαθμό.

— Άποφάσισες, λοιπόν, να την πάρ ης; τον ήρώτησε τέλος κομπιάζοντας.

— Ναι, θεέ μου και φεύγω κι' όλας γιατί με περιμένει. Άύριο τό πρωί θά φύγωμε για την Βίλλα μου, όπου θά τελέσωμε τους γάμους μας.

— Πριν ο λόρδος Γάρθικ προφτάσ η να τον συγκρατήσ η, ο Χάραλδ άνοιξε την πόρτα και έφυγε θιαστικά.

— Μόλις τά θήματά του έπαψαν ν' ακούγονται στην σκάλα, ο λόρδος πήγε πρδς τό παραθάν που κρυβόταν ο Τόμ Κόξ.

— Τ' ακούσατε όλα, είπε. Τώρα είναι σά χέρια σας ή σωτηρία του.

— Ίσως, απάντησε ο Τόμ Κόξ. Θά προσπαθώ με κάθε τρόπο να ξεκαθαρίσω αυτή την ύπόθεση, γιατί έγώ δέν πιστεύω σά φαντάσματα. Φαίνεται ότι ο λόρδος Χάραλδ έχει πέσει θύμα κάποιας σπείρας κακοποιών που ποιος ξέρει με ποιόν τρόπο κατώρθωσαν να μάθουν τά τελευταία λόγια τής μακαρίτισσας Μαρίας...

— Έντός όλίγου, όμως, θά τό μάθωμε. Όρθούαρ τώρα...

— Ο Τόμ Κόξ έσφίξε τό χέρι του λόρδου Γάρθικ και κατέθηκε θιαστικά τις σκάλες.

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ ΑΡΧΑΙΩΝ ΔΑΝΤΕΛΛΩΝ

Μπροστά σ' ένα άπό τά ξενοδοχεία τής νήσου Ουάιτ στέκεται ένας ξένος με τον υπηρέτη του, που κρατ ή δυο μεγάλες βαλίτσες.

— Ο ξενοδόχος κατεβαίνει για να τους ύποδεχ ή.

— Είμαι ο κόμης Λόουεν άπό τις Βρυξέλλες, είπε ο άγνωστος δίνοντας την κάρτα του. Μ' ήως ύπάρχει στό ξενοδοχείο σας κανένα δωμάτιο για να μείνω;

— Εύχαρίστω, περάστε, είπε ο ξενοδόχος πρόθυμα και ώδήγησε τους δυο ξένους σ' ένα διαμέρισμα του έπάνω πατώματος.

— Μόλις έμειναν μόνοι, ο Κόμης, που δέν ήταν άλλος άπό τον Τόμ Κόξ, είπε στον υπηρέτη του:

— Άκουσε Τζόε, θά πās άμέσως στην Βίλλα του λόρδου Δούμπαρτων, θά δώσ ης την κάρτα μου και θά π ής πώς θέλω να τον δώ...

— Μάλιστα, κ. Κόξ, είπε ο Τζόε και έφυγε τρεχάλα για να έκτελέσ η την διαταγή του προϊσταμένου του.

— Έπειτα άπό μισή ώρα, ο Τόμ Κόξ βρισκόταν στην Βίλλα του λόρδου Χάραλδ.

— Καλώς ώρισαστε, είπε ο λόρδος ύποκλινόμενος. Είμαι πρόθυμος ν' ακούσω τον σκοπό τής επίσκεψέως σας...

— Έν πρώτοις πρέπει να συστηθώ, του απάντησε ο Τόμ Κόξ δίνοντας τό χέρι του. Μαξιμιλιανός Λόουεν, γαιοκτήμων.

— Χαίρω πολύ...

— Επίσης, τώρα θά σας εξηγήσω άμέσως γιατί ήλθα. Είμαι μανιώδης συλλέκτης αρχαίων δαντελλών και ήλθα να σας παρακαλέσω να μου πουλήσετε τις δαντέλλες τής βασιλισσας Μαρίας Στουαρτ, που όπως έ πληροφορήθηκα βρίσκονται στην κατοχή σας...

— Ο Χάραλδ στό άκουσμα των λόγων του Τόμ Κόξ έταράχθηκε.

— Ο ψευδο-Λόουεν, όμως, έσυνέχισε με ήρεμία:

— Άν δέν θέλετε να τις πωλήσετε, δέν με πειράζει. Θά ήθελα μόνον, κι' αυτό θέβαια άν σας είναι εύκολο, να μου επιτρέψετε να δώ μόνον τις πολύτιμες αυτές δαντέλλες... Τίποτε άλλο δέν ζητώ. Θέλω να ήκανοποιήσω μία μεγίστη έπιθυμία μου...

— Αυτούμαι πολύ που δέν μπορώ να σας εύχαριστήσω, κ. κόμη, του απάντησε ο λόρδος Χάραλδ με τρεμάμενη φωνή. Δυστυχώς οι δαντέλλες που ζητάτε βρίσκονται σ' ένα μέρος, που μου είναι άπολύτως άδύνατον να σας ώδηγήσω για να τις δ ήτε...

— Μά...θά πήγαινα όπου δήποτε για να κορέσω την περιέργειά μου...

— Δέν φέρω καμμιάν αντίρρηση. Πάω

τώς, για να μη νομίσετε ότι δέν θέλω να σας εύχαρισήσω, εξηγούμαι. Έπειδή, ή μακαρίτισσα ή γυναίκα μου είχε μεγάλη άδυναμία σ' αυτές, τής τις φορέσαμε όταν πέθανε...

— Έχω λόγους να άμφισβάλω για όσα μου λέτε, αγάπητέ μου λόρδε, τον διέκοψε ο Τόμ Κόξ, γιατί τις δαντέλλες αυτές είδα να τις φορ ή πρδ ήμερών μία χορεύτρια...

— Σας παρακαλώ, κ. κόμη, είπε σοβαρά ο Χάραλδ ή χορεύτρια για την όποία μιλάτε, πρόκειται να γίν η σύζυγός μου εντός όλίγων ήμερών. Όσο για τις δαντέλλες, σας θεσπώ ότι εξακολουθώ να βρίσκωνται στό μνήμα τής πρώτης μου συζύγου... Φαντάζομαι ότι δέν θά έχετε τίποτε άλλο να μου π ήτε...

— Ο ψευδο-Λόουεν σηκώθηκε.

— Σας ζητώ συγγνώμη άν σας προσέβαλα, είπε θύμα κάποιας. Πάντως, σας εύχαριστώ για τις πληροφορίες που μου δώσατε. Έχω την τιμή να σφίξω τό χέρι σας.

— Ο λόρδος έτεινε ψυχρά τό χέρι του.

— Χαίρετε...

— Ο Τόμ Κόξ με θραδύ θήμα ξαφνιάστηκε στις δενδροστοιχίες του κήπου.

— Τό κόλπο μου άπέτυχε, μονολογούσε. Ήθελα να τον κάμω να με ώδηγήσ η μόνος του στό κενotáφιο τής συζύγου του, για να πεισθ ή ίδιος όμιασιν ότι οι δαντέλλες έκλάπησαν... Άλλά δέν τό κατώρθωσα. Τώρα πρέπει να δοίμε πώς θά ένεργήσω...

— Εκείνη τ ή στιγμή άκουσε θήματα άπό πίσω του. Γύρισε με τρόπο και είδε τον Τζόε, που τον έπλησίαζε με προφύλαξη.

— Έλα, κοντά, του φώναξε, μη ξεχνάς ότι έγώ είμαι ο κόμης Λόουεν κι' έσύ ύπηρέτης μου. Έπομένως δέν ύπάρχει κανείς κίνδυνος.

— Ο Τζόε τον έπλησίασε και άρχισε να περπατά ένα θήμα πίσω του.

— Λοιπόν, τον ρώτησε ο Τόμ Κόξ, έ-

μαθες τίποτε άπό τους όληρέτες;

— Καί έμ ήθα, αλλά όχι σπονησάτα πράγματα. Ο μάγειρος είναι ένας γέρο-ξεκουτάρης, που θέλει βασιλικά έξοδα για ν' άνοίξ η τό στόμα του.

— Για λέγε...

— Μου είπε ότι ή Κόρα Δεσσαλίνα μένει σ' ένα περίπτερο, που βρίσκεται στή μέση του κήπου κι' ότι κανένας δέν την χωνεύει. Η Βιολέττα, μάλιστα, ή κόρη του λόρδου Χάραλδ δέν θέλει ούτε να τ ή δ ή...

— Η χορεύτρια, όμως, προσπαθεί με κάθε τρόπο να άποκτήσ η την συμπάθειά τής.

— Πάρα κάτω;

— Πάρα κάτω; Είχα και...έρωτικές κατακτήσεις!... Για να πάρω περισσότερες πληροφορίες, αναγκάστηκε να τά στιάξω με την καμαριέρα τής Κόρας, την Έμμου...

— Έκανες πολύ καλά. Οι καμαριέρες είναι συνήθως τά καλλίτερα πρακτορεία πληροφοριών... Καί τί σου είπε;

— Ότι θέλαμε. Δηλαδή ότι ή Κόρα Δεσσαλίνα, που ο λόρδος την λατρεύει, συναντάται κάθε θράδυ με ένα νέο στό δάσος...

— Μιά άστραπή έλαμψε σά μάτια του Τόμ Κόξ.

— Καί δέ μου λές, ρώτησε τον Τζόε, τον ξέρει αυτή τον νέο με τον όποιο συναντάται ή κυρία τής;

— Όχι, γιατί συναντώνται πάντα νύχτα και λόγω του σκότους δέν έχει δ ή τά χαρακτηριστικά του.

— Καλά...άλλά για στάσου... Κάποιος μου φτίνειται πώς έρχεται.

— Οι δύο άστυνομικοί κρύφθηκαν πίσω από μία συστάδα θάμνων και περίμεναν, άπό μία λίγα λεπτά, πέρασαν άπό Έπειτα άπό λίγα λεπτά, πέρασαν άπό μπροστά τους μία γυναίκα ως σαρανταπέντε χρόνων και ένας νέος...

— Σου μίλησε ο μάγειρος ή ή καμαριέρα για τ ή παρουσία αυτών των δυο στον πύργο;

— Όχι, κ. Κόξ.

— Τότε πρέπει να τους έχωμε ύπ' όψη

μας. "Ίσως νά έχουν θάλει κι' αὐτοί τὴν οὐρά τους σὲν ὑπάρχει αὐτή. Γύρω καίμε στο ζενοδοχεῖο, νά ξεκουραστοῦμε, γιατί τὸ θράδυ ἔχομε πολὺ δουλειά.

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

Στὸ μέσον τοῦ κήπου ὑψώνεται ἓνα μεγαλοπρεπὲς πέτρινο περίπτερο. Εἶνε ὁ οἰκογενειακὸς τάφος τῶν Δούμπαρτων.

Ἡ νύχτα εἶνε σκοτεινὴ. Μαῦρα σύννεφα σκεπάζουν τὸ φεγγάρι καὶ τὰ ἀστρά. Ἀπὸ μακριὰ ἀκούγονται τὰ κύματα καθὼς σπάζουν στοὺς ἀπόκρημνους βράχους τοῦ νησιοῦ.

Δυὸ ἄνδρες προχωροῦν γρήγορα καὶ ἀθόρυβα μέσα στοὸ σκοτάδι. Ἄν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ τους ἐμφάνισιν, θὰ παραδεχθῇ ὅτι θύγκαν ἀπὸ κανένα καταγώγιο τοῦ Λονδίνου.

Ἐπλησίασαν τὴν πόρτα τοῦ μνημείου καὶ ἐσταμάτησαν.

— Ἐφθάσαμε, εἶπε ὁ ἓνας πού δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Τὸμ Κόξ. Μαρὲ μπράβο κτίριο! ψιθύρισε χτυπώντας μετὰ τὸ χέρι του τὸν πέτρινο τοῖχο. Εἶνε χτισμένο γιὰ νὰ διατηρηθῇ τοῦλάχιστον δυὸ αἰῶνες!...

— Ἄς μὴ κάνουμε καιρὸ, τὸν διέκοψε ὁ Τζόε, πρέπει μιὰ ὥρα ἀρχίτερα νὰ ἐξακριθώσωμε ἂν οἱ δαντέλλες θρίσκονται ἐδῶ... Δώστε μου τὰ ἀντικλεῖδια, γιὰ νὰ δῶ ποῖο ταιριάζει στὴν κλειδαριά.

Ὁ Τὸμ Κόξ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα μάτσο στραβωμένα σύρματα, δοκίμασε ποῖο ταιριάζει, στριφογύρισε ἓνα κάμποσες φορὲς καὶ ἡ πόρτα τοῦ κενοταφίου ἀνοίξε.

— Ἐμπρός, εἶπε ὁ Τὸμ Κόξ στὸν Τζόε.

Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ κατέβηκαν λίγα σκαλοπάτια καὶ βρέθηκαν σ' ἓνα ὑπόγειο. Μιὰ στοῖβα ἀπὸ σαράντα περίπου φέρετρα βρέθηκαν ἀραδιασμένα στὶς γωνιὲς τοῦ ὑπογείου. Ἐκεῖ ἀναπούονταν οἱ συγγενεῖς τοῦ λόρδου Δούμπαρτων.

— Ἡ ἀποφορά εἶνε φρικώδης, ἐψιθύρισε ὁ Τζόε θάζοντας τὸ μαντήλι του στὴ μύτη.

— Θὰ συνθίσης τοῦ ἀπάντησε ὁ Τὸμ Κόξ. Τώρα πρέπει νὰ θροῦμε τὸ φέρετρο τῆς Μαρίας Δούμπαρτων.

Πλησίασε, μετὰ τὸν ἡλεκτρικὸ του φανὸ στὸ χέρι, τὴν στοῖβα τῶν φερέτρων καὶ ἀρχισε νὰ διαβάξῃ τὶς ἐπιγραφὰς πού ἦσαν καρφωμένες στὸ κατ' ἓνα.

— Αὐτὸ εἶνε, εἶπε ἔπειτα ἀπὸ λίγο καὶ μετὰ τὰ χέρια του ἀνασήκωσε ἓνα φέρετρο ἀπὸ μακόνι. Ἐλα βοήθησέ με νὰ ξεκαρφώσωμε τὸ σκέπασμα.

Μετὰ τὴν βοήθειά του Τζόε, σὲ δυὸ λεπτά, τὸ κασσάκι τοῦ φερέτρου εἶχε ἀφαιρεθῇ καὶ μπροστὰ στὰ ὀλκίματα τῶν δυὸ ἀστυνομικῶν θρίσκονταν τὸ ταρχειμένο σῶμα τῆς Μαρίας Δούμπαρτων.

— Νά πάρῃ ὁ διάβολος!, φώναξε ὁ Τὸμ Κόξ ἐκφρασιασμένος. Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἀρχίζει νὰ γίνεταί πολὺ μυστηριώδης...

— Γιατί; ρώτησε ὁ Τζόε.

— Μὰ δὲν βλέπετε; τοῦ ἐξήγησε ὁ Τὸμ Κόξ, οἱ δαντέλλες τῆς Μαρίας Στούαρτ θρίσκονται ἐδῶ!...

Ὁ Τζόε ἔσκυψε περισσότερο καὶ ἀντελήφθη ὅτι πραγματικὰ ἡ νεκρὴ φοροῦσε τὸ δαντελλένιο φόρεμα.

— Ἀφοῦ δὲν ἔχουν κλαπῇ, τότε πραγματικὰ τὸν λόρδο Χάραλδ παρουσιάστηκε τὸ φάντασμα τῆς γυναίκας του, ἐψιθύρισε ὁ Τζόε μετὰ φωνὴ πού ἔδειχνε ὅτι εἶχε ἀρχίσει νὰ φοβάται...

— Δὲν ἔχει κι' ἄδικο, τοῦ ἀπάντησε εἰρωνικὰ ὁ Τὸμ Κόξ. Ἀλλὰ γιὰ στάσου! Κάτι βλέπω, πού μπορεῖ νὰ μὰς ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριον...

Πλησίασε τὸν φανὸ τοῦ κοντὰ στὸ δαντελλένιο φόρεμα τῆς νεκρῆς καὶ ἀρχισε νὰ τρίβῃ μετὰ τὸ δάχτυλό του μιὰ κόκκινη κηλὶδα πού εἶχε διακρίνει.

— Ἐν τάξει!, φώναξε θριαμβευτικὰ. Δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία ὅτι πρὸς ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ φαντῆματος νὰ νομίσῃς ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ διατηρηθῇ τὸ φάντασμα ἀπὸ ἐπὶ τὰ δόκλιτρα χροφρέσκο ἔπειτα ἀπὸ ἐπὶ τὰ δόκλιτρα χροφρέσκο πού εἶνε πεθαμένη ἡ Μαρία Δούμπαρτων.

— Τότε;

— Μὰ ἀκόμη δὲν κατάλαβες; Ἡ κηλὶς αὐτὴ εἶνε γίνεταί ἀπὸ κραγιὸν τῆς Κόρας Δεσσαλίνας. Ὅταν φόρεσε τὸ φόρεμα ἐκεῖνο τὸ θράδυ στὸ Πικαντίλλι— γιατί εἶμαι ἐθέσιος πιά ὅτι πῆραν τὸ φόρεμα, κάνανε τὴ δουλειά τους καὶ μετὰ τὸ ξανάφεραν γιὰ νὰ μὴν ἀνακαλυφθῇ ἡ ἀπάτη τους— ἀπὸ ἀπροσεξία τὸ λέρωσε. Ὅ,τι θέλαμε τὸ μάθαμε. Τώρα πάλι.

Ξανακάρφωσαν τὸ φέρετρο, ἔκλεισαν μετὰ προσοχὴ τὴν πόρτα τοῦ κενοταφίου καὶ τράβηξαν θιαστικά γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο τους.

Ἡ ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ ΤΗΣ ΒΙΟΛΕΤΤΑΣ

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, ἡ Κόρα Δεσσαλίνα ἐπρωγευματίζει μετὰ τὸν λόρδο Χάραλδ.

— Λοιπόν, Χάραλδ, εἶπε κυττώντας τον μετὰ τρυφερότητα στὰ μάτια, δὲν πιστεύω νὰ μοῦ χαλάσῃς καὶ σήμερον τὸ χατήρι...

— Ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ, τῆς ἀπάντησε ὁ Χάραλδ, ὥστε δὲν πρέπει νὰ ἀμφισβάζῃς ὅτι θὰ κάνω τὸ κάθε τι γιὰ νὰ σὲ εὐχαριστήσω...

— Θέλω νὰ κάνωμε ἓναν περίπατο σήμερον. Ἐκεῖ στὴν ἀκροθαλασσίαν, νανουρίζομεν ἀπὸ τὸν φλοῖσθο τῶν κυμάτων. Ἐχομε νὰ πούμε τόσο πολλὰ γιὰ τὴν ἀγάπην μας...

— Μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι θὰ ἐρχόμουν, εἶπε ὁ λόρδος, ἂν δὲν ἐπρόκειτο σήμερον νὰ κάνω ἐλεγχὸ στὰ βιβλία τοῦ οἰκονόμου...

— Χάραλδ, γιατί με ἀποφεύγεις;...

— Ἐγώ; Κάθε ἄλλο... Ἡ δουλειά με ἀναγκάζει νὰ σοῦ χαλάσω τὸ χατήρι. Ἀλλὰ, πρὲς νὰ διατηρήσῃς τὴν περιουσίαν μου, γιατί θέλω νὰ ζήσῃ ἡ κορούλα μου ἡ Βιολέττα εὐτυχισμένη.

— Καλὰ, ἀπάντησε ψυχρὰ ἡ Κόρα. Βρὲς μου τοῦλάχιστον συντροφιά γιὰ νὰ μὴν πᾶω μόνη μου. Μιὰ καὶ τὸ ἀποφάσισα, θέλω νὰ θῶ λίγὸ ἐξέ...

— Εὐχαρίστως. Ἡ καμαριέρα σου, φαντάζομαι, ὅτι δὲν θὰ ἔχῃ καμμιά ἀντίρρηση...

— Οὐφ! Τὴν θαρῶμαι. Ἀρχίζει τίς κουβέντες καὶ δὲν σταματᾷ παρά μόνον ὅταν τῆς πῶ ὅτι δὲν τὴν χρειάζομαι καὶ πάει γιὰ νὰ κοιμηθῇ...

— Ποῖον θέλεις τότε;

— Μὰ... νὰ σοῦ πῶ... Ἄν ἐρχόταν ἡ Βιολέττα μαζί μου, ἀσφαλῶς θὰ περνοῦσα εὐχάριστα. Ἀλλωστε δὲν μοῦ κρατᾷ πιά κακία. Χθὲς μοῦ μίλησε...

— Ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ ἔλθω μαζί σου, θὰ προσπαθῶ νὰ σὲ εὐχαριστήσω. Ἐτοιμάσου ἐσὺ κι' ἐγὼ θὰ πείσω τὴν Βιολέττα νὰ σοῦ κάνῃ συντροφιά...

— Πόσο καλὸς εἶσαι, Χάραλδ...

Ὁ λόρδος πῆγε στὸ δωμάτιο τῆς Βιολέττας, ἐνῶ ἡ Κόρα, γελώντας μετὰ χαίρεκακία, προχώρησε πρὸς τὴν τουαλέττα τῆς.

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΤΟΜ ΚΟΞ

Ἡ Κόρα Δεσσαλίνα καὶ ἡ Βιολέττα περπατοῦσαν στὴν ἀκροθαλασσίαν, χωρὶς νὰ ξέρουν ὅτι ἐκατὸ μέτρα πίσω τους θρίσκονταν δυὸ ἄντρες, παρακολουθώντας κάθε κίνησίν τους.

Μόλις ἔφθασαν σ' ἓνα μικρὸ πλάτωμα, ἡ Κόρα Δεσσαλίνα σταμάτησε κυττώντας πρὸς τὴν θάλασσα.

— Τί ὥραία πού εἶνε ἡ ἐξοχή!, ἐψιθύρισε. Ἐσὺ τί λές, Βιολέττα; ρώτησε τὴν μικρὴ πού στεκόταν δίπλα τῆς κρατώντας τὸ τόπι της.

— Ναι, δὲν ἔχετε ἄδικο, ἀλλὰ ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα νὰ ἔμενα στὸ σπίτι καὶ νὰ ἐπαίζα τόπι, ἀπάντησε ἡ μικρὴ.

— Καὶ δὲν παίζομε κι' ἐδῶ; εἶπε ἡ Κόρα. Ἰσα-ἴσα πού θὰ θυμηθῶ κι' ἐγὼ τὰ παιδικὰ μου χρόνια. Ἐμπρός, πῆγαινε ἐκεῖ κοντὰ στὸ βράχο! Ὅ, μὴ πετάς τὸ τόπι κι' ἐγὼ πάλι θὰ στὸ ξαναρρίχνω...

Συμφωνεῖς;

Ἡ μικρὴ, χαρούμενη, πῆγε στὸ μέρος πού τῆς ὑπέδειξε ἡ Κόρα κι' ἀρχισε νὰ πετάει τὸ τόπι.

Τὸ παίχνιδι συνεχιζόταν κανονικὰ, δύναν, σὲ μιὰ στιγμή, ἡ Κόρα πέταξε διπλὸν τώτερα τὸ τόπι πού κατρακύλισε στὰ βράχια πηγαίνοντας πρὸς τὴν θάλασσα.

Ἡ Βιολέττα ἔβγαλε μιὰ χαρούμενη φωνή κι' ἔτρεξε νὰ τὸ πιάσῃ. Πῆδηξε δυο-τρία βραχάκια καὶ κόντευε νὰ φθάσῃ τὴν ἀκροθαλασσίαν ὅταν ἓνας ἄνθρωπος πού ἦταν κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἓνα θάμνο, ὥρμησε, τὴν ἀρπάξε μετὰ γερὰ τὸν μπράτσο καὶ προτοῦ ἡ μικρὴ προφτάσῃ νὰ ξεφύγῃ, τὴν πέταξε στὴ θάλασσα καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια.

Τὴν ἴδια στιγμή, όμως, ὁ Τὸμ Κόξ μετὰ τὸν Τζόε, γιατί αὐτοὶ οἱ δυὸ ἦσαν ἐκεῖνοι πού παρακολοῦθούσαν τὴν Κόρα καὶ τὴν Βιολέττα ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἔπεσαν στὴ θάλασσα.

— Γρήγορα, Τζόε, φώναξε ὁ Τὸμ Κόξ κολυμπώντας γρήγορα, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή ἡ μικρὴ κινδυνεύει νὰ πνιγῇ...

Χωρὶς πολὺ κόπο, οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ ἔφθασαν κοντὰ στὴν Βιολέττα, τὴν ἀρπάξαν ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά τὴν ἔβγαλαν ἀναίσθητη στὴν ἀκτὴ.

— Νά τὴν πᾶμε ἀμέσως στὸ σπίτι της, εἶπε ὁ Τζόε.

— Ὅχι, τὸν διέκοψε ὁ Τὸμ Κόξ. Ἡ Δεσσαλίνα δὲν ἀντελήφθη ὅτι τὴν σώσαμε, γιατί μόλις εἶδε τὸν συννερό της πού τὴν πέταξε στὴ θάλασσα, ἔφυγε τρεχάλα. Νά τὴν πᾶμε εἰς τὸ ξενοδοχεῖο μας, γιατί πρέπει νὰ νομισθῇ ὅτι πραγματικὰ πνίγηκε. Μόνον ἔτσι θὰ καταρθώσωμε νὰ συλλάβωμε ὅλη τὴν σπεῖρα τῶν κακοποιῶν. Κατὰ λάθος;

— Μάλιστα κ. Κόξ.

— Ἐμπρός τώρα!...

★

Δυὸ μέρες μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς Βιολέττας, ὁ λόρδος Χάραλδ καθόταν στὸ γραφεῖο του ἀπελπισμένος.

Εἶχε πιστέψῃ τὰ λεγόμενα τῆς Κόρας, πού τοῦ εἶχε πῇ ὅτι ἡ Βιολέττα ἐχάθηκε μυστηριωδῶς καὶ περιμενε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ψαράδων, πού ἔψαχναν στὴν παραλία μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ ἀνακαλύψουν τὸ πτώμα τῆς μικρῆς σὲ κανένα βράχο.

Ξαφνικὰ ἡ πόρτα ἀνοίξε κι' ἓνας νέος μετὰ ἐνεργητικὴ φυσιογνωμία μπῆκε στὸ γραφεῖο του.

— Ποῖος εἰσθε, τὸν ρώτησε ὁ λόρδος παραξενευμένος ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητὴ ἐπίσκεψιν.

— Ὁ ἀστυνομικὸς Τὸμ Κόξ, τοῦ ἀπάντησε ὁ νέος. Ἐρχομαι κατὰ σύστασιν τοῦ λόρδου Γῶρθικ νὰ σᾶς ἐξηγητήσω...

— Τώρα πιά εἶνε ἀργά, ἐψιθύρισε ὁ Χάραλδ κι' ἔπεισε στὴν πολυθρόνα του. Ἡ κορούλα μου, ἡ ἀγαπημένη μου Βιολέττα ἔχει δυὸ μέρες πού ἐξαφανίσθηκε. Πῶς θὰ μπορέσετε νὰ τὴν θρῆτε ἐσεῖς, ἀφοῦ πενήντα ψαράδες ἔψαχναν δυὸ μέρες τώρα χωρὶς ἀποτέλεσμα;

— Μυλῶρδε, ἀπάντησε ὁ Κόξ σοβαρὰ, δὲν ἦρθα γιὰ νὰ θρῶ τὴν κόρη σας, γιατί αὐτὴ θρίσκεται σὲ καλὰ χέρια, ἀλλὰ ἦρθα γιὰ νὰ με βοηθήσετε νὰ συλλάβω μιὰ σπεῖρα κακοποιῶν πού ἐποφθαλμιοῦν τὴν περιουσίαν σας...

— Ἡ κορούλα μου!, ἡ κορούλα μου! Ζῇ ἡ Βιολέττα μου; φώναξε ὁ λόρδος κατενθουσιασμένος. Πού εἶνε, λοιπόν; Θέλω νὰ τὴν σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου...

— Δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ ἐκτελέσω ἀμέσως τὴν ἐπιθυμίαν σας. Θὰ τὴν δῆτε μόνον ἂν με βοηθήσετε νὰ συλλάβω τοὺς κακοποιούς...

— Εἶμαι στὴ διάθεσί σας... Ὅ,τι θέλετε. Φτάνει νὰ μοῦ δώσετε τὴν κορούλάν μου...

— Ἐν τάξει, λοιπόν. Τὸ θράδυ θὰ μείνετε στὴ σάλλα σας λίγο ἀργότερα.

— Γιατί;

— Ἐ! Αὐτὸ εἶνε δική μου δουλειά. Γιὰ νὰ σᾶς παρακαλῶ, ἔχω ἐθέσια τὸν σκοπὸ μου.

— Ὅπως θέλετε. Δὲν ἔχω καμμιά ἀντίρρηση.

— Ἐν πρᾶγμα ἀκόμη. Ὅταν θὰ ἔρθῃ ἡ Κόρα Δεσσαλίνα νὰ σᾶς καληνυχτήσῃ, θὰ τῆς πῆτε πῶς ἀπὸψε ἔχετε παρασθῇ ἡ Κόρα Δεσσαλίνα νὰ σᾶς ἐπισκεφθῇ πάλι τὸ φάντασμα τῆς γυναίκας σας. Τώρα όμως, ὅλα

τῆς Μαρίας Δούμπαρτων. Τίποτε ἄλλο. Εἴμαστε σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι, ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνω γιατί ὅλα αὐτά...

— Μὴ θιάζεσθε... Θὰ καταλάβετε, ὅταν ἔλθῃ ἡ κατὰλληλὴ ὥρα, τοῦ ἀπάντησε ὁ Κόξ μειδώντας καὶ ἀφοῦ ὑποκλίθηκε μετὰ εὐγένεια, ἔφυγε.

★

Απὸ τίς χαράμαδες πού ἔφηναν οἱ πλοῖσις κουρτίνες, πού ἐστόλιζαν τὰ παρὰ θύρα τοῦ πύργου Δούμπαρτων, ἔμπαιναν οἱ γλῶμες ἀκτίνες τοῦ φεγγαριοῦ.

Τὸ μεγάλο ρολόι τοῦ πύργου ἐσήμαινε δώδεκα. Εἶνε ἡ ὥρα πού φαντάσματα ἀφῆνουν τὰ σκότη τοῦ Ἄδου καὶ ἐρχονται στὸν κόσμον.

Ὁ λόρδος Χάραλδ μετὰ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὰ χέρια του εἶνε ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Ξαφνικὰ, ἀκούγεται ἐλαφρὸς θόρυβος καὶ πίσω ἀπὸ μιὰ κολόνα παρουσιάζεται μιὰ λευκὴ σιλουέττα. Προχωρεῖ μετὰ ἀργὸ βῆμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ λόρδου, πού κρατώντας τὴν ἀναπνοή του εἶνε μαζεμένος στὴν πολυθρόνα του.

Ἡ λευκὴ σκιά πλησιάζει ἀκόμη περισσότερο.

— Μὲ γνωρίζεις, Χάραλδ; ρωτᾷ μετὰ ἀνὴ φωνή. Εἶμαι ἡ γυναῖκα σου, ἡ Μαρία! Ἡλθα ἀπὸ τὸν τάφο μου νὰ σὲ παρηγορήσω. Ἡ Βιολέττα, τὸ παιδί μας, εἶνε κοντὰ μου, ὁ Θεὸς τὴν ἐπροσκάλεσε... Μὴν κλαῖς πιά. Θὰ σὲ παρηγορήσῃ ἡ πιστὴ καρδιά τῆς Κόρας Δεσσαλίνας, πού πρέπει νὰ τὴν παντρ...

Ἡ...ψυχὴ τῆς λαίδης Μαρίας ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ τρόμου, ἐνῶ ὁ Τὸμ Κόξ, πού ἦταν κρυμμένος κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἐπρότεινε τὸ πιστόλι του.

— Μὴν κουνηθῇς, γιατί σὲ σκοτώνω, ἔβροντοφώνησε τὴν στιγμή πού ὁ Τζόε ἀναθετὸ τὸ φῶς.

— Βοήθεια!, ἐφώναξε ἡ Κόρα Δεσσαλίνα (γιατὶ αὐτὴ ὑποδύονταν τὸ φάντασμα τῆς λαίδης Μαρίας) καὶ ἔπεσε λιπόθυμη.

— Ὅριστε, εἶπε ὁ Τὸμ Κόξ στὸν λόρδο Χάραλδ, τώρα δὲν πιστεύω νὰ νομίζετε ὅτι πραγματικὰ σᾶς ἐπισκεπτόταν τὸ φάντασμα τῆς γυναίκας σας...

— Πῶ! Πῶ! Σὲ τί σπεῖρα κακοποιῶν ἔπεσα, ἐπρόφερε ὁ λόρδος κατὰπληκτος μὴ μπορώντας ἀκόμη νὰ πιστέψῃ τὰ μάτια του...

— Τζόε, διέταξε ὁ Τὸμ Κόξ τὸν βοηθό του, μόλις συνέλθῃ ἡ κυρία αὐτὴ νὰ τὴν πᾶς κατ' εὐθείαν στὴν ἀστυνομία, γιατί ἐγὼ θὰ ἀπασχοληθῶ λίγο μετὰ τὸν λόρδο. Ἀκολουθήστε με, μυλῶρδε Χάραλδ.

Μόλις οἱ δυὸ ἄνδρες θρέθηκαν στὸ ἰδιαιτέρου γραφεῖο τοῦ λόρδου, ὁ Τὸμ Κόξ ρώτησε:

— Δὲν μοῦ λέτε, μυλῶρδε, ὅταν ζοῦσε ἡ κυρία σας ποῖαν εἶχε γιὰ καμαριέρα;...

— Νά σᾶς πῶ, κύριε Κόξ, ἀπάντησε ὁ λόρδος, ἂν δὲν με ἀπατᾷ ἡ μνήμη μου μιὰ κυρία Φαδινάρ...

— Ποῦ θρίσκεται αὐτὴ τώρα;

— Κάθετα ἐδῶ κοντά.

— Μήπως θυμώσατε ἀκόμη, ἂν κατὰ τίς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς της πού σᾶς εἶπε ὅτι ἠθελε νὰ ξαναπαντρευθῇ, γιὰ νὰ ἔχῃ μιὰ μητέρα ἡ Βιολέττα, θρίσκονταν κι' ἡ κ. Φαδινάρ στὸ δωμάτιο τῆς συχωρεμένης;

— Δὲν θυμῶμαι, ἀλλὰ ἀσφαλῶς θὰ θρίσκονταν, γιατί τὴν ἀγαποῦσε πάρα πολὺ ἡ μακαρίτισσα.

— Καὶ τώρα ἡ κυρία Φαδινάρ γιατί δὲν θρίσκεται στὴν ὑπηρεσίαν σας;

— Τὴν ἐδιώξα, γιατί ἀνακάλυψα ὅτι μετὰ ἔκλεβε...

— Ὁρατᾷ. Δὲν θέλω τίποτε ἄλλο. Ὅλες αὐτὲς οἱ πληροφορίες με ἐνδιέφεραν, γιὰ νὰ ἐξηγήσω τὸ μυστήριον. Καὶ ἦταν μυστήριον γιὰ μένα πῶς ἡ σπεῖρα τῶν κακοποιῶν καταρθώσε νὰ μάθῃ τὰ τελευταῖα λόγια τῆς γυναίκας σας. Τώρα όμως, ὅλα

Χωρὶς κόπο, ἓνας ἀστυνομικὸς ἔβγαλε ἀναίσθητη τὴ Βιολέττα στὴν ἀκτὴ...

ἐξηγούνται. Ἡ ἀξιοτίμος αὐτὴ κ. Φαδινάρ, πού, ἂν καὶ δὲν θυμάστε καλὰ, ἀσφαλῶς θὰ θρίσκονταν στὸ δωμάτιο τῆς λαίδης Μαρίας καὶ θὰ ἀκούσε τίς τελευταῖες τῆς βολήσεις ἐπινοήθηκε αὐτὸ τὸ θαυμασιὸν κόλπο γιὰ νὰ σᾶς παντρεύῃ μετὰ τὴν κόρη της...

— Μὲ τὴν κόρη της!;

— Βεβαίως, ἐκτὸς ἂν ὑπάρχῃ καὶ ἄλλη Κόρα Φαδινάρ...

— Μὰ καλὰ τὴν Κόρα δὲν τὴν λένε Δεσσαλίνα;

— Δυστυχῶς ὅχι. Τὸ «Δεσσαλίνα» εἶνε καλλιχνικὸ ψευδώνυμο.

— Κύριε Κόξ!... ἔκανε ὁ λόρδος κατὰπληκτος.

— Μείνετε ἥσυχος, τὸν διέκοψε ὁ ἀστυνομικὸς, ἐντὸς ὀλίγου κι' αὐτὴ θὰ θρίσκει στὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης. Τώρα θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ φύγω...

— Εὐχαρίστως, ἀλλὰ ἡ Βιολέττα;...

Ἐκεῖν τὴν στιγμή ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ ἀκούστηκε μιὰ χαρούμενη φωνούλα...

— Μπαμπάκα!...

— Βιολέττα μου, ψιθύρισε ὁ λόρδος Χάραλδ συγκινημένος καὶ ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὴν ἀγαπημένη του κορούλα...

Ὁ Τὸμ Κόξ, πατώντας στίς μύτες τῶν

ποδιῶν του, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ ἐφυγε χωρὶς νὰ χαρετῇ. Δὲν ἠθελε νὰ διακόψῃ τὴν εὐτυχία ἐνός δυστυχισμένου πατέρα...

ΤΕΛΟΣ

ΠΕΝΤΙΕΣ

— Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ὑπάρχουν σήμερον 559 γυναῖκες ἀεροπόροι πιλότοι. Στὴν Ἰταλία μόλις 40.

— Μὲχρι πρὸ 35 ἐτῶν τὰ

Ἀστυνομικὸ διήγημα

Εκείνη τη στιγμή κάποιος αστυφύλα-
κας έμπαινε για αναφορά. Ο αστυνόμος

κεῖνα κολλημένα. Με τὸν καιρὸν γὰρ, ἐν
μιά ἀνυπόφορη, γκρινιάρικα, ἰδιότροπῃ συ-
ναίμα, ἕνα ἀνυπαθὲς πλῆθος. Ἀκρι-
βῶς, Μάρθα, ὅπως εἶπες, Κι' ὁ φτωχός,

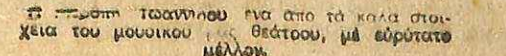
μεγάλων συγγραφέων

— Μαρία, ἔχε γὰρ: Σὺν τῷ εὐαγγ.
Κάντορ δὲν θά γυρίσω ἀπόψε σπίτι. Ὁ
τε ἄλλοτε, ποτέ!

ΕΝΙΓΚΛΑΡ ΟΥΑΛΛΑ

Ἡ ἐπιθεώρησις

Κατόπιν της δολώσεως αὐτῆς, ὁ ἐπιχειρηματίας ἀπῆλθε πάσης ὑποχρέωσός τὸν θλαστόν του, τὸν ὁποῖον ἀνέλαθεν ἄλλος ἐπιχειρηματίας, ἔχων χρή-

σταυρὰς θὰ δώσουν ἐπιθεώρησιν οἱ συγγραφεῖς κ.κ.ε
ἐταῖρας καὶ Νικολαΐδης:

ΜΑΡ. ΤΥΠ

"Απλότης

"Ενα μαργαριταρι, ζωντανό ακόμα μέσα απ' το όστρακό του, που ρίχνει θαμπές αναλαμπές πάνω στο μαύρο βελούδο όπου προσεχτικά το τοποθέτησαν κρινένια δάχτυλα, έτσι ταιριάζει στο πρόσωπό της με τη διάφανη σάρκα.

Σαν πρόσωπο κάποιου Θεᾶς της Μυθολογίας των Σάγας, θα πρόβαλε ένα δειλινό αέρωμα απάνω στους βράχους του έρημικου Θινκβέλρ, κάτω απ' τον γκριζό ουρανό της 'Ισλανδίας, που το αέριό χιόνι του με την άσπιλη λευκότητα του αντιφεγγίζει στην μορφή της, στην αργαλειά κορμίστριά της, την ώρα της Μεγάλης Γιορτής των Πιστών, που γονατιστοί θα ψιθύριζαν ειδωλολατρικές προσευχές σε γλώσσα ακατάληπτη. Κι' αυτή η Θεά θα προχώρησε στο σκοτεινό σούρουπο περήφανα, βέβαιη για την όμορφη της και πιο βέβαιη για τη δύναμή της, — Θεά ειδωλολατρών, που δέχεται τους ύμνους και τα ολοκαυτώματα μ' ένα αδιόρατο χαμόγελο στα ρόδινα χείλια, — έτσι, σαν άλαφρη πνοή ανέμου που φέρνει από μακριά το μεθυστικό άρωμα πρωτογεννημένων άπριλιάτικων τριανταφύλλων.

Κυττάζοντάς την θα σου άρεσε να βυθιστείς στην ψευδαίσθησι πώς ακούς το ανάνασμα μεσαιωνικών παραμυθιών, το τρεμούλιασμα στίχων από χείλη χλωμού Τροβαδούρου, σαν θα ύμνουσε την όμορφήα καταδεχτικής πυργοδέσποινας, που πίσω απ' τα σιδερόφραχτα ψηλά παράθυρα του πύργου της, εκεί πάνω στην άπροσπέλαστη βουνοσειρά, θα προσήλωνε την ψυχή της στα ήδονικά ψιθυρίσματα του άγνωστου, όταν δίπλα της θ' ανέμιζε ο μεταξωτός πέπλος της κεντημένος με τα οικόσημα άγριου ζηλιάρη Πυργοδεσπότη, θύμημα της μοναξιάς της και της άπεραντασύνης των πόθων της.

Γιατί άπάνω στη μορφή της, σαν μαργαριτάρι ζωντανό μέσα απ' το όστρακό του, η απλότης άπλώνει το ήδονικό αντιφένγισμά της για ν' άγκαλιάσει την άνεπιτήδευτη πλαστικότητα της, — ένα βλέμμα ζωντανό, — φωτεινό, — προδίνει τον έσωτερικό κόσμο που κλείνει μέσα της, — έναν κόσμο τετραγωνισμένο, όπου η λογική σβύνει κάθε παραμύθιο φαντασίας κι' όπου το στιβαρό μυαλό της ζητάει θετικές συγκινήσεις, — της ζωής, — της αλήθειας.

Γιατί αν δεν ήταν άναγκασμένη ν' άκολουθίς τις παλιές προλήψεις που δεν δίνουν ακόμα στη γυναίκα την έλευθερία να φανερώσει ολόκληρο τον έαυτό της και πάλι ιδανικά της, που σαν αντίστος χυμός κυλάει μέσα στις φλέβες της, θα μπορούσε να ύψωθεί ίσαμε το θρόνο ενός Ρισελιέ, για να κυβερνήσει λαούς και να τούς άδηγήςη μπροστά, — πάντα μπροστά μ' ένα χαριτωμένο χαμόγελο.

LUX

ΑΡΩΜΑΤΙΚΕΣ ΕΝΕΣΕΙΣ

Τώρα τελευταία γίνεται λόγος για μία νέα και σπουδαιότητα έφευρεσι.

Σπουδαιότητα για την μαγειρική κι' έπισης σπουδαιότητα για τις κομψούμενες.

Πρόκειται για τον άρωματισμό του σώματος με υποδορείους ένεσεις.

Με άλλα λόγια, άνεκαλύφθη ότι αν — με τη γνωστή σύριγγα Πρασάξ — γίνει μία ένεσις συμπυκνωμένου άποστάγμτος σκόρδου σε άρνάκι του γάλακτος, προτού νά το σφάζουν, όλα τα φαγητά που θα γίνουν απ' το κρέας του, θα έχουν την όρεκτική γεύσι του σκόρδου.

"Ανάλογες ένεσεις μπορεί να κάνει κανείς στα πουλερικά και στις κόττες, ή δε έπιδράσεις του άρώματος διακρίνεται και σ' αυτά ακόμα τ' αυγά τους, των οποίων αλλάζει την γεύσι.

Τώρα, αν αντί του σκόρδου, θάζωμε στη σύριγγα μία οποιαδήποτε έσάνς και αντί να κάνωμε στα άρνάκια του γάλακτος, την κάνωμε στις γυναίκες — που μπορούν και να μην είναι έξω του γάλακτος! — τότε το άρωμα μεταδίδεται σε όλο το σώμα απ' την κορφή ως τα νύχια.

Φαντασθήτε, λοιπόν, αν τεθή ή έφευρεσις αυτή σε έφαρμογή!

Οι γιατροί θα άποκτήσουν τόση πελατεία και τόση δουλειά, ώστε δεν θα λείψουν και τα σχετικά λάθη...

"Η δνίς Λούλα, λ.χ., αντί να άποκτήσει ένα αιθέριο άρωμα, θα μυρίσει — ένεκα λάθους — σκόρδο!...

Ο ΓΑΜΟΣ ΣΤΟ ΣΙΑΜ

Οι Σιαμαίες γυναίκες δεν διατρέχουν τον κίνδυνο να μείνουν γεροντοκόρες. "Εκεί πέρα όποια γυναίκα δεν έχει κατορθώσει να παντρευθί, μόλις φτάσει στα είκοσιεπτά, έγγράφεται στον έπίσημο κατάλογο των "θασυλικών θυγατέρων", με άλλα λόγια τίθεται υπό την ύψηλη προστασία του μονάρχου της Χώρας της, που είναι υποχρεωμένος να την παντρέψι. Οι γαμπροί των "θασυλικών θυγατέρων" διαλέγονται απ' τους καταδίκους. "Όποιος κάνει ένα έγκλημα στο Σιάμ, δεν τιμωρείται μόνο με πέντε ή έξι χρόνια φυλάκισι, του έπιβάλλεται και ή φοβερή ποινή του γάμου.

Κι' αν μὲν το έγκλημά του είναι έλαφρό, του έπιτρέπεται να διαλέξη την γυναίκα του μεταξύ των διαθεσίμων "θασυλικών θυγατέρων". "Αν όμως έκακούρησε, θα πάρη σύζυγον ανάλογην με τον βαθμό του έγκλήματός του.

Με το άπλούστατο αυτό σύστημα στο Σιάμ δεν υπάρχει ούτε μία γεροντοκόρη!

Θά είναι εύχης έργον, αν το περίφημο αυτό σύστημα εφαρμόσουν και στην "Ελλάδα.

Φυσικά έδω πέρα δεν θάχε και τόση έπιτυχία στη Σιάμ.

Γεροντοκόρες θά έξακολουθούσαν να υπάρχουν, αλλά δεν θάχαμε, τουλάχιστον, έγκληματίας...

Μα μία τέτοια πεινή, κανείς Ρωμῆος δεν θα την άνεχόταν κι' έτσι θα απέφευγε και να έγκληματήση!...

Ξέρετε τί θα πῇ να σ' έ καταδικάσουν με το ζόρι στα Ισόδια δεσμά της παντρειάς!

ΜΥΤΙΚΑΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

"Η μυτική δύναμις, την όποιαν καθέννας μας έφοδεύει για να άνοιγοκλείνη τα θλάφαρά του, σε διάστημα ενός χρόνου, θα έφτανε για να σηκώσει βάρος 15 — 20 δόκάων. "Η δε δύναμις, την όποιαν έφοδεύουμε σε χειραφίς και χαιρετισμούς θά ή-

"Ηταν δυο στρατιῶτες... Δυο στρατιῶτες "Ιταλοί, πατριῶτες και φίλοι, που πολέμησαν τρία χρόνια πλάι πλάι...

"Ο ένας, ο Τζιάκομο ήταν παντρεμένος... Παντρεμένος με μία όμορφη γυναίκα, την Στέλλα... "Ο πόλεμος τους χώρισε δυο μήνες μετά το γάμο τους. "Ο άλλος, ο Μπέπο, ήταν ελεύθερος. Μα απ' τον τρόπο που άναστενάζε ή απ' τον τρόπο που τραγουδούσε, όλοι καταλάβαιναν πώς κάτι είχε πού τον έτρωγε... "Όμορφο παλληκάρι καθώς ήταν, δεν μπορούσε νάταν άλλο τίποτε, από καὶ μὸς αγάπης...

— Πές μου τ' όνομά της!, γελούσε ο Τζιάκομο... Πέστο, ντέ! Φοβάσαι μήπως το λερῶσουν τα δικά μου χείλη;

— Τι να σου πῶ, Τζιάκομο, αφού όνομα δεν υπάρχει!

— Κατεργάρη! "Εμένα θα γελᾷσαι! Πέρασα και τα ξέρω... Σε λίγες μέρες, θα μπορούσαν κι' οι δυο να πάνε πίσω στην πατρίδα, με άδεια...

Και ξαφνικά έγινε το κακό. "Εσκασε μία όβιδα, και ένα θραύσμα της χτύπησε στο μέτωπο τον Μπέπο, και του τ' άνοιξε... "Ο Τζιάκομο, σαν κατάλαβε πώς ο φίλος του είχε μπροστά του λίγων λεπτών ζωή και πώς ήθελε να του μιλήσει, γονάτισε και πλησίασε το πρόσωπο σ' αυτό του έτοιμοθάνατου... Τα χείλη του Μπέπο, κινήθηκαν σπασμωδικά κι' έπειτα ψιθύρισε:

— Να με συγχωρήτε για το κακό που της έκανα... "Η Στέλλα...

Και ξεψύχησε...

Σαν τρελλός, ο Τζιάκομο, στη σκέψη πώς έμαθε τον άνομο δεσμό του Μπέπο και της γυναίκας του, δεν λυπήθηκε καν για το χαμό του φίλου του... Σαν πήγε σπίτι, το πρώτο πράμα που είπε στη γυναίκα του, ήταν:

— "Ο Μπέπο πέθανε! Σκοτώθηκε εκεί κάτω...

Της γυναίκας του τα μάτια θούρκωσαν:

— Σκοτώθηκε ο Μπέπο! Τι λές! "Ο άδελφικός σου φίλος!

"Ο Τζιάκομο σήκωσε το όπλο του, σημάδεψε, πυροβόλησε: Μιά, δυο φορές... "Η όμορφη Στέλλα σωριάστηκε κάτω σκοτωμένη...

.... Στη φυλακή ποδταν κλεισμένος ο Τζιάκομο, μία γυναίκα μαυροφόρα ζήτησε να τον δῇ... "Ηταν νέα κι' όμορφη... Τα μάτια της φαίνονταν πολύ κόκκινα. "Απ' το κλάμα και την αγρύπνια...

— "Ηλθα να μου μιλήσετε για το φίλο σας τον Μπέπο... τοῦπε με δάκρυα. Γιατί να μὴ με ζήτηση απ' τον πατέρα μου πριν φύγη; Θά τον έκλαιγα τώρα έλευθερα σαν άρραβωνιαστικό, αντί να κρύβωμαι σαν για να μὴ φανερώσω μία ντροπή...

Το πρόσωπο του Τζιάκομο, έγινε κεινικό:

— Πῶς... πῶς λέγεσαι; έδόγγησε με άγωνία.

— Στέλλα... Στέλλα Φέρι.

"Η κοπέλλα δεν κατάλαβε ποτέ γιατί ο φυλακισμένος σωριάστηκε χλωμό λιποθυμῶς...

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

♦♦♦♦♦
ταν Ικανή, στο ίδιο διάστημα, να σηκώσει και να κρατήσει ολόκληρη άμαξοστοιχία θάρους 80 τόννων.

"Ο στατιστικός δεν μάς λέει αν κρατούσαμε αυτές τις δυνάμεις και τις συνοψίζαμε σε μία... καρπαχιά, τί έντάσεως θά ήταν και τί ζημίες θά μπορούσε να του κάνει!

Οι άλλοι σταυροφόροι γλεντούσαν ακόμα, πίνοντας κρασί, τραγουδώντας πολεμικά τραγούδια, ή ακούγοντας έρωτικές διηγήσεις των μακρυνών τους πατρίδων, όταν ο Γκύ ντέ Τερράς, ένας από τους νεώτερους, μ' άναρεϊότερους συγχρόνως ίπποτες, σηκώθηκε να φύγη.

Οι άλλοι το πρόσεξαν, κι' ένας απ' αυτούς του φώναξε:

— "Από τώρα;

"Αλλ' ο Γκύ, χωρίς να δώσει καμμιαν εξήγησι, βγήκε από τη μεγάλη αίθουσα, διέσχισε τον θαλωτό διάδρομο, κι' απ' τους στενούς δρόμους της "Αραβικής πόλεως, που πριν από δεκαπέντε μέρες την είχαν κυριεύσει, πήγε στο σπίτι του.

Για πολλή ώρα οι σύντροφοί του στο συμπόσιο συζητούσαν γι' αυτόν.

— Είνε έρωτευμένος.

— Τούχει κάμει μάγια ή Σαρακηνή.

— "Αλήθεια θά τούχη κάμει μάγια

— Ποτέ δεν έχω ιδῇ έτσι τον Γκύ...

— Αυτός, που δεν έσκεπτότανε παρά μονάχα τον πό-

λεμο και τα όπλα!...

— Φίλε μου, οι Σαρακηνές δεν είναι σαν τις γυναίκες της πατρίδας μας. Τούτες ξέρουνε μάγια και δένουν τον άνθρωπο...

— Μα καλά, ν' αγάπηση μία σκλάβη του;

— Λένε πῶς είναι από θασυλική γενιά.

— Τι σημασία έχει αυτό; Σκλάβη θά δεν είναι;

"Ηταν αλήθεια.

"Ο Γκύ είχε άρχισι ν' αγάπηη την Σαρακηνή σκλάβη του, με το μελαφό δέρμα και τα γεμάτα φωτιά μάτια.

Στην τελευταία μάχη που είχε γίνει, στον κάμπο, έξω από τα τείχη της πόλεως, είχε όρμησει, με το σπαθί στο χέρι, καθάλλα στο σιδερόφραχτο άλογό του, μέσα στα στίφη των Σαρακηνών, ακολουθούμενος από λιγοστούς ίπποτες.

Σκορπίζοντας τριγύρω του τον θάνατο, ο Γκύ ντέ Τερράς έφτασε στο κέντρον του έχθρικοῦ στρατοπέδου, στίς σκηνές των οικογενειών των Σαρακηνών.

"Η πρώτη απ' αυτές, μέσα στην όποια μπήκε, ξεπετεύοντας, ήταν ή σκηνή του άρχηγού. Τέσσερις γυναίκες ήταν μονάχα μέσες; "Η κόρη του Σαρακηνού και τρεις βάγιες της.

Σύμφωνα με τα έθιμα της εποχής, από τη στιγμή εκείνη ήταν σκλάβες του.

Τις έπηρε μαζί του, μέσα στην "Αραβική πόλι, όταν την έκυριεύσαν και συχνά, τα βράδια, του άρεσε να κάθεται ξαπλωμένος πάνω σ' ένα χαμηλό σοφά και ν' άκούη τα

παθητικά τραγούδια, που του τραγουδούσε ή Σαρακηνή.

Οι σύντροφοί του λέγανε πῶς του είχε κάμει μάγια.

Αυτός όμως ήξερε καλλίτερα από κάθε άλλον πῶς εκείνο που τον τράβαγε κοντά της ήτανε μία αγάπη, που άρχισε να γεννιέται στη νεανική του καρδιά, που ποτέ ως τότε δεν είχε έρωτευθῇ...

Το βράδυ εκείνο βρήκε τη Σαρακηνή ταραγμένη.

Την παρεκάλεσε να του τραγουδήσει κανένα από τα παθητικά τραγούδια της πατρίδας της κι' εκείνη ύπήκουσε.

Μά, ξαφνικά, σε μία τρίλλια επάνω ή Σαρακηνή σταμάτησε από ένα λυγμό που της έπνιγε το λαιμό.

— Γι' έχεις; την ρώτησε πιδανοντάς της, — για πρώτη φορά ως τότε — τα χέρια.

Τὸν έκτύπησε με τα βουρκωμένα της μῦτια.

— Μα τί τον νοιάζει τον αυθέντη για τις πίκρες μιᾶς σκλάβης;

"Εκρυβε ένα τέτοιο παράπονο ή φωνή της, ώστε ο νεαρός ίππότης δεν έκρατήθηκε. Τῆς πήρε το χέρι της μέσα στα δικά του και τώφερε στα χείλη του.

"Εκαμε μία κίνηση, σαν για να ξεφύγη, κι' έπειτα, πέφτοντας άπότομα στην άγκαλιά του, τοῦ ψιθύρισε βιαστικά, με φωνή που την έκοβε ή άγωνία:

— Πρόφταξε, αυθέντη. "Απόψε τα μεσάνυχτα, οι δικοί μας θά

χτυπήσουν την πόλι. Είναι συνεννοημένοι με τους κατοίκους της.

Μούπαν κι' έμένα το σχέδιό τους. Σου τώ- κρυσά.

"Ησαν οι δικοί μου και δεν ήθελα να τους προδώσω. Μα σ' αγανά, αυθέντη.

Βλέπω πῶς δεν με περιφρονείς. Μούδειες πῶς δεν με θεωρείς σκλάβη σου. Σ' ευχαριστῶ.

"Ο Γκύ, συγκινημένος, την έσφιξε στην άγκαλιά του. Την έβλησε στα αλικά χείλη της κι' έσπευσε να γῇ έξω.

Οι σταυροφόροι γλεντούσαν ακόμα, όταν μπήκε στην αίθουσα ο Γκύ ντέ Τερράς.

Με λίγα λόγια τούς είπε τί είχε μάθει. "Όλοι άναστατώθηκαν.

Τα μεσάνυχτα, άρχισε ή επίθεσις απ' έξω.

Οι Σαρακηνοί, νομίζοντας πῶς οι δικοί τους, σύμφωνα με το σχέδιο που είχαν καταστρώσει, θά είχαν ήδη επαναστατήσει μέσα στην πόλι, έπετίθεντο με μανία.

"Αλλ' άπάνω στις έπάλξεις του φρουρίου τούς έπερίμεναν οι Σταυροφόροι...

"Ο ήλιος σαν ανέτειλε, φώτισε τους τάφρους του φρουρίου, γεμάτες από πτώματα άντίχριστων.

Οι Σταυροφόροι είχαν σωθῇ.

Κι' όταν, ύστερα από λίγες μέρες, ή Σαρακηνή βαπτίζονταν χριστιανή και γινότανε γυναίκα του ίππότη Γκύ ντέ Τερράς, κανένας πιά από τους συντρόφους του δεν σκέφθηκε να πῇ πῶς του είχε κάμει μάγια...

ΒΙΛΙΑ ΝΤΕ Α' ΙΑ ΑΝΤΑΜ

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ του Χαϊντε-ρα μπάντ της Καλκούτας σ' ένα ταξίδι του Ινκόνι-το στην Ελλάδα, έτυχε να γ' ωρίση μία πολύ όμορφη Έλληνοπούλα. Τη γνώρισε στη Γκράν Μπερτάνια, το μεγάλο ξενοδοχείο των Αθηνών, και έμεινε κατενθου-σασμένος από τη γνωριμία της.

Δεν πρόφθασε ωστόσο να τη ζητήσει εις γάμον, γιατί κάποιος άλλος πιά το τυχερό, την πήρε κι' έφυγε για την Ευρώπη.

Ο πρίγκηψ του Χαϊντεραμπάτ δεν απογοητεύθηκε. Καθώς μάς πληροφορούν από τις Ινδίες, έπιασε φίλια με όλη την Ελληνική παροικία, έμαθε τα Ελληνικά κι' έτσι έφέτος το καλοκαίρι σκοπεύει να παραθερίσει στις Αθήνας, με τον μοναδικό σκοπό να παντρευθ' μια Έλληνοπούλα.

Λέγεται ότι η περιουσία του Ινδού μεγιστάνου ανέρχεται σε 50.000.000 λίρες στερλίνες! Άδίζω, λοιπόν, για τις λεύτερες.

★

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΔΕΝ ΓΡΑΦΟΥΝ ΜΟΥΣΙΚΗ

ΠΡΑΓΜΑΤΙ πολύ λίγες είναι οι γυναίκες που συνθέτουν και αυτές οι λίγες δεν φτάνουν στο ύψος ενός μέσης αξίας μουσικού. Γιατί; Νά, ποιά εξήγησι δίνει ένας ιστορικός της μουσικής:

«Για να γράφει κανείς μουσική πρέπει να έχει ψυχή, πράγμα που η γυναίκα... δεν έχει! Η γυναίκα, έχει ψυχή, είναι μαλακή, έχει μικρό μνημονικό, λίγη εγκυφαλική εύνοια και πάνω από όλα, λίγη έσωτερική-τητα. Για να συνθέσει η γυναίκα πρέπει να υπάρχουν δύο νότες, αντί έπτά, και τα μεγαλύτερα πιάνω να έχουν μονάχα τέσσερα πλήκτρα. Έπειτα, η γυναίκα έχει άλλον προορισμό της μητέρας που είναι η μεγαλύτερη και η καλύτερη συνθετική δημιουργία της».

★

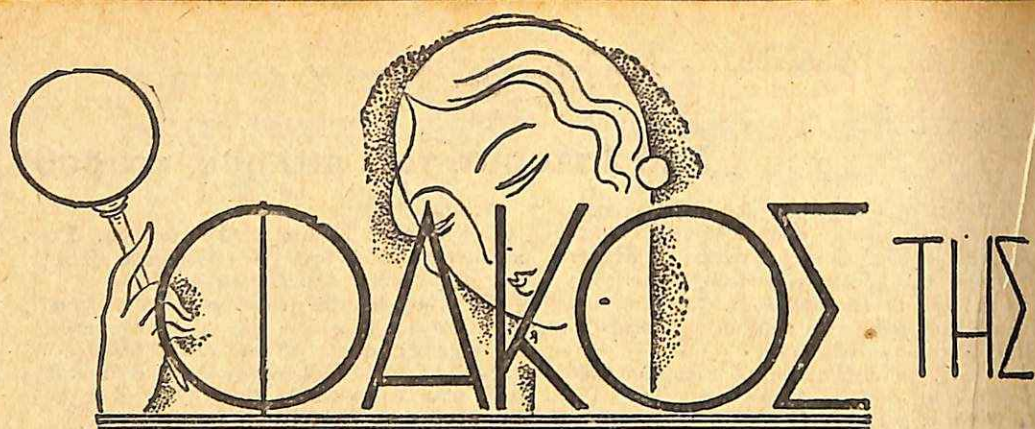
ΠΟΤΕ ΑΡΧΙΣΑΝ ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ παιγνίδια έχουν την έρ-η τους σε πολύ πα-λιούς χρόνους. Ένα τού χρησιμοποιείτο από τους Κινέζους χιλιάδες χρόνια πριν, τού ακόμα βγούν στη μέση τα ζάρια και τα χαρτιά, ήταν τ' παιγνίδι με τα χαλίκια.

Πηγαίνανε δηλαδή σε κανένα μέρος που υπήρχαν χαλίκια. Έ-κεινος λοιπόν που έκανε μπάνκο, έπερνε στο χέρι του μια χουφτιά και οι άλλοι μαντεύανε, ή υπολογίζα-σε στο χέρι του. Οι πρώτοι δύο που πλη-σάζανε στον αριθμό κερδίζανε.

Οι Βαβυλώνιοι είχαν το ίδιο περίπου παιγνίδι, αλλά με σφαίριδια. Αυτά μέχρις ότου βγήκαν τα ζάρια και τα χαρτιά. Κι' από τα χαρτιά το πά-κερ και τα άλλα γνωστά σήμερα παι-γνίδια.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΓΛΩΣΣΕΣ

Για τους μη γλωσσομαθείς αναγνώστες της «Ατλαντίδος» παραθέτουμε πώς λέγε-ται η «Γυναίκα» σε όλες τις γλώσσες του κόσμου.

Πρωτίστως πρέπει να ξέρουν ότι η λέξις «Αδάμ» σημαίνει Γη και η λέξις Εύα ση-μαίνει Ζωή.

Λοιπόν κατ' αλφαβητική τάξι των δια-φόρων χωρών της γης δίνουμε την όνομα-σία της γυναίκας:

Αιθιοπία: Άνέστ, Άγγλία: Γιούμαν, Άγγλοσαξωνία: Ουάιφ, Άραβία: Ίμαφ, Αρμενία: Ζίν, Βασκία: Έμαρτζέα, Βά-τια: Μπορ-Μπορ, Βόρνεο: Μπαϊνού, Βοτοκουντώ: Γιοκουνάγκ, Βογούη: Μα-κουρέ, Βρετάνη: Σένα, Γαλλία: Φάμ, Γερμανία: Βάιμπ, Γασκωνία: Σένα, Γε-ωργία: Ντενταβάτι, Γότθοι: Κούινο, Γουάπ: Βουχιού, Γουλάι: Ταμπού, Δελ-ματία: Ξένα, Δανία: Κούιντ, Ελλάς: Γυ-νή, Εσικλαβονία: Σένα, Εθραϊκά: Ί-σα, Ισπανία: Μοδργκερ, Ισλανδία: Βίφ, Ιαλόφ: Ντιγκίν, Ιάβα: Ουδάν, Ιταλία: Φέμινια, Κολτική: Μανσουές, Καμορρό: Παλαουάν, Κίνα: Νισό, Κόπται: Σίμε, Λατίνιοι: Φέμινια, Λιθουανία: Γκάννα, Μα-γαλί: Έτιατοβν, Μεσογότθοι: Γιανάμα, Μαλάτα: Παράν, Μαλάγκα: Πουάν, Μα-λεκάνου: Μπαντί, Νορβηγία: Κούιντ, Ν. Καληδονία: Τάμα, Ολλανδία: Φρά-ον, Ουναλάσκα: Όλαχ, Παπούα: Βιουνέ, Περσία: Ζέν, Πολωνία: Κοθιέτα, Πορτο-γαλλία: Μοϋλέρ, Ρωσσία: Γκάννα, Ρω-σσία: Γένκα, Σανσκριτική: Μανούσκ, Σου-ηδία: Βίφ, Συρία: Αύτο, Ταϊτή: Ουεχίνς, Τασμανία: Αμαρά, Τευτόνες: Κουάνα, Τουρκία: Καρί, Φλαμανδία: Βρούνα, Χα-ουνάκ: Γουαίνα.

★

ΕΝΑ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΟ ΜΕ ΦΤΕΡΑ

Είπε η τελευταία εφεύρεσις του αεροπό-ρου μηχανικού Μπράντεν Μίλλ της Φραγκ-φούρτης.

Το αλεξιπτωτό του έχει φτερά προσαρ-μοσμένα στα χέρια.

Ο αεροπόρος που πέφτει κουνά κανο-νικά τα χέρια του και πέφτει στο κενό με μεγάλη ευκολία χωρίς να πάθι τίποτα.

ΜΥΡΜΗΚΟΦΑΓΟΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Όπως βλέπετε στην εικόνα τα δύο τε-ρατόμορφα αυτά ζώα κατάγονται από την Αφρική και είνε οι μεγαλύτεροι έξο-λοθρευταί των μυρμηγκιών.

Με τις μακρουλές τους μύτες ρουφούν

τα μυρμηγκία τα οποία έρχονται στο λα-ρυγγα κι' από εκεί στο στόμα.

Μόλις έλθουν στη γλώσσα τα μασούν άπολαυστικώτατα.

★

ΠΩΣ ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ Η ΝΕΟΤΗΣ

Υπάρχουν δύο είδη καλλονής, γράφει η κυρία Ζιραντνέ:

Εκείνη που μάς χαρίζει η φύσις και εκ-κείνη που φτιάχνουμε εμείς.

Πράγματι οι περισσότερες γυναίκες που έδοξάστηκαν στην Ιστορία είχαν ή κάβη μία τα μυστικά τους για ν' άρέσουν.

Η περιποίηση της καλλονής δεν έχει ά-νάγκη από τη χημεία μπορεί να περιορι-σθ' σε φυσικές ενέργειες που χρησιμο-ποιούνται επιτηδεύει και σε μερικούς κα-νόνες της υγιεινής.

Η γυναίκα ενός Γάλλου πρεσβευτού ε-π'ι Ναπολέοντος του Γ', της οποίας η καλ-λονή συνετέλεσε περισσότερον προς απο-σ'ήν διπλωματικών περιπλοκών παρ' ό-σον η Ικανότης του συζύγου της, είχε κα-ταρτίσει τον εξής δεκάλογο υγιεινής του κάλλους:

1η Έντολή: Νά πλαγιάζετε ένωρις με το στομάχι ελαφρό και να κοιμώσαστε πάνω σε προσκεφάλι γεμάτο από άνθη λυκίσκου.

2α Έντολή: Πλένετε τα μάτια σας πριν κοιμηθ' με απόσταγμα μελιρώτου και να μη διαβάσετε ποτέ σας στο κρεβ-βάτι.

3η Έντολή: Όταν ξυπνάτε τόν χει-μόνα, κάθε πρωί να στίβετε έξη παρτο-κάλλια και να πίνετε το ζουμί τους. Το δέ φθινόπωρο ένα ποτηράκι χυμό σταφυ-λιών.

4η Έντολή: Βρέχετε κάπου-κάπου το σώμα με το ζουμί του πράσου. Κάνει κρινόλευκο το δέρμα.

5η Έντολή: Νά πλένεσθε κάθε πρωί με χαμομηλόνερο.

6η Έντολή: Μη συγκινήσθε ποτέ με τας τυχόν δυσάρεστους ειδήσεις.

7η Έντολή: Κάνετε κάθε πρωί ένα περιπάτο με παπούτσια χωρίς τακούνια.

8η Έντολή: Νά χαμογελάτε με τα χείλη και όχι με τα μάτια, για να μη σχη-ματίζονται ρυτίδες στους κροτάφους.

9η Έντολή: Όταν εμφανισθούν οι πρώτες ρυτίδες να τις λισοπεδώνετε με το δάχτυλο όπως ξεζαρώνετε το μεταξωτό χαρτί.

10η Έντολή: Χορεύετε μία φορά τη βδομάδα.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΛΗΜΜΥΡΑ

Στο Σακραμέντο της Καλλιφόρνιας έ-γινε μία μεγάλη πλημμύρα που παρέσυ-ρε όλα σχεδόν τα σπίτια.

Ο σωφ'ρ Τζ'ιμ Μπράουν, μόλις πληρο-

φορήκε το γεγονός, μόλονύτι θρυσκά-τανε δυό άδρες μακρού από το Σακρα-μέντο, έσπευσε εγκαίρως στο σπίτι του, έξω από το οποίο τόν περίμενε αναπο-φάσιστη ή αδελφή του. Γρήγορα - γρήγο-ρα εφόρτωσαν μέσα σ' ένα αυτοκίνητο τα πιά πολύτιμα που είχαν κι' αυτοί ανέβη-κν ύστερα επάνω στο καπό του, περιμέ-νοντας να τούς έρθη βοήθεια.

★

250 ΕΤΩΝ!

Δεν είναι ένας παράλογος αριθμός, αλλά ούτε και πιστευτός από τις κοινές αντιλήψεις.

250 έτων είναι ακριβώς και δεν πέθανε ακόμα, ένας καλοφτιαγμένος γεροντά-κος, ο οποίος ζή στα ένδοτερα της Βραζι-λίας.

Η μόνη του απόλαυσις είναι το γάλα και τα κουκουάρια.

Το κυνήγι και το ψάρεμα.

Και πολύ ή ήλιοθεραπεία.

Η θεαίωσις της γεννήσεώς του θρι-σκειται καταχωρημένη στα βιβλία της εκ-κλησίας του Σαλαδό της Βραζιλίας.

Έχει παντρευθ' 15 φορές και έχει ε-πιζήσει από όλες τις συζύγους του πού συνόδευσ με τραγούδια στην τελευταία τους κατοικία.

★

ΝΕΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Σ' ένα μικρό νησί άκατοίκητο, δέκα χι-λιόμετρα μακρού από την Ταϊτή, ζή ένας παράξενος άνθρωπος.

Δεν έχει έλθει εις έπαφην με κανένα άλλον άνθρωπον και ζή από τριακοντα-τίας μόνος του με 12 γυναίκες, όλες δ-μορφες και εύσωμες, τις οποίες έχει έξα γοράσει και φέρει στο νησί αυτό.

Κάποτε, ένας δημοσιογράφος πήγε με χρι εκεί να τόν δει.

Το μόνο που μπόρεσε να του αποσπά-σ'ι τον κόσηο ένα νέο είδος ανθρώπων κα-πειρατίζεται με αυτό, κάνοντας διαρ-κώς...παιδιά!

ΡΑΔΙΟΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ ΕΠΑΝΩ ΣΕ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Ένα μηχανηματάκι άτελές, αλλά κα-λό για τη δουλειά του, κατασκευάσθηκε τελευταία στην Αμερική προς χρ'ησιν της αστυνομίας.

Ο αστυνομικός διευθυντής μπορεί από το γραφείο του να άκούη και να βλέπη όλα τα αυτοκίνητα που στέλνει προς δίω-ξιν των κακοποιών και να συνεννοηται με τούς αστυνομικούς ό,τι ώρα θέλει.

★

ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ...ΠΑΙΔΟΚΤΟΝΟΙ

Η παιδοκτονία στην Κίνα άποτελει ένα συνηθισμένο και μόνιμο φαινόμενο.

Το 1933 περιμαζεύτηκαν από τούς δρό-μους μόνον της Σαγκάης τα πτώματα 130 παιδιών, ηλικίας από ενός μηνός έως δύο χρόνων.

Τα άτυχα αυτά παιδάκια τα σκοτώνουν οι ίδιοι οι γονείς τους, έπειδή δεν μπο-ρουν να τα θρέψουν.

★

ΗΣΑΝ ΓΕΙΤΟΝΕΣ ΚΑΙ ΔΕ ΤΩΞΕΡΑΝ

..Επί 35 χρόνια ο Άρθουρος Φίσιπακ άναζητούσε τόν χαμένο πατέρα του στις διάφορες πολιτείες της Άμερικής και στο τέλος άνακάλυψε, ότι όλο αυτό το χρο-νικό διάστημα κατοικούσε σ' ένα σπίτι του ίδιου δρόμου και σε μία άπόστασι 100 γυάρδων!

★

ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ «ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ» ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Το άκουσμα του άκουος είναι ένας ραδιο-φωνικός δέκτης, ο οποίος περιέχεται με-σα σ' ένα μολύβι.

Είπε ο πιά μικρός δέκτης, ο οποίος έ-χει εφευρεθ' μέχρι σήμερα.

Αυτός που άναπαρίσταται ακριβώς στην εικόνα.

Έχει κατασκευασθ' στην Άμερική και έπτελείται από μία μικροσκοπική άντένα. Για να λειτουργήσ'ι, λοιπόν, δεν έχει ταν'ά να άκουμπήσ'ι το μολύβι πάνω στο άσφ'μα.

ΣΤΟ Βερολίνο έ-λαβε χώραν ένας άπ-τους παράξενους δια-γωνισμός.

Κάποιος βράδυ σ' ένα ντάσιγκ ένα έ-γοστάσιο άνθοδω-ών προκήρυξε έ-σ-α διαγωνισμό άντο, με 5.000 μάρκα βρα-βείο για εκείνη ή για εκείνον που έ-δαστήη περισσότε-ω-ώρα ένα βάζο με λευ-λούδια ψηλά στα χέ-ρια του.

Το βραβείο το κέρδισε μία δακτυλο-γράφος, ή οποία μπόρεσε να κρατήσ'ι ψηλά το άνοδοχείο... 48 όλόκληρες ώ-ρες!

★

ΤΑ ΠΙΟ ΞΑΚΟΥΣΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ πολλά διαμάντια και μά-στα μεγάλης αξίας.

Υπάρχουν όμως και μερικά ιστορι-ά-δπως το μεγάλο Μαγ-κόλ, 280 καρατίων. Από τα 1600 έχει έ-σ-φανισθ' από την κυ-κλοφορία και κανε-ς πιά δεν ξέρει πού β-ί-σκειται. Έπειτα το «Κόχ-ι-νούρ», 186 καρατίων και μετά το «Ορλόφ», που άνήκει στους Τσάρους της Ρωσσίας 199 καρατίων.

Μεταξύ των μεγαλειτέρων διαμαντιών συγκαταλέγονται το «Βικτώρια» 457 κα-ρατίων, το «Έξέλσιον» 971 καρατίων και τέλος το πιά μεγάλο του κόσμου το «Κού-λιναν», 3105 καρατίων!

★

ΓΙΑΤΙ ΣΤΟΥΣ ΑΝΤΡΕΣ ΑΡΕΣΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΟΙ ΜΑΚΙΓΙΑΡΙ-ΣΜΕΝΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΠΡΩΤΑ από όλα στους άντρες άρέσουν οι γυναί-κες, και αν άκόμα δεν ει-ε μακιγιαρισμένες. Έπειτα δεν άρέσουν βέβαια σε ό-λους οι μακιγιαρισμένες. Σ' ένα μοντέρνο ρομάν-τος υπάρχει ένας νέος που λέει στην άγαπημένη του: «Θά σε παντρευθ' όταν πλύν'ις το πρόσωπό σου με μπενζίνη!

Σ' αυτόν βλέπεις δεν ά-ρέσουν τα κοκκινάδια. Αλ-λοι που τούς άρέσουν, ή πώς δικαιολογούνται, στο φτιασίδωμα μιας γυναίκας την καθιστ'ό-εξαιρετική, διαφορετική, ιδανική...»

Άλλοι λένε: «Ο άντρας αγαπ'ό λιγά-κι να άυταπατάται. Η άυταπάτη της ό-μορφιάς δίνει μιάν ιδιαιτερή χαρά, μιά γοητεία έξωτική και παράξενη».

★

ΟΙ ΓΙΑΠΩΝΕΖΕΣ ΕΙΝΕ... ΑΝΕΚΤΙΜΗ-ΤΕΣ

2.000.000 λίρες στερλίνες προσεφέρθη-καν στην μίς Τομκό Κουρόδα, μιά καια-σιέρα ενός ξενοδοχείου της Γιοκοχάμας ά-το έναν άμερικανικό θάυμαστή της ηλικίας 71 χρόνων, υπό τόν όρον να δεχθ'ι να γίν'ι γυναίκα του.

Η όπερήφανη Γιαπωνέζα άπέρριψε την προσφορά τ'ό κράλου Άμερικανού

Οι στάρ μας λένε τὰ μυ- στικά τους

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΣΤΑΡ ΕΧΟΥΝ ΠΟΤΕ
ΦΙΛΗΣΕΙ ΤΟΥΣ ΘΑΥΜΑΣΤΑΣ ΤΟΥΣ ;

«Ένας Άμερικανός δημοσιογράφος είχε την
εμπνεύσει να θέσει το ερώτημα: «Φιλήσατέ ποτέ
κανέναν θαυμαστή σας;» στις διάφορες μεγάλες
στάρ της δόξης. Ίδου κατωτέρω τὰ αποτελέ-
σματα της έρευνής του:

Το ερώτημά μου, βέβαια, ήταν πολύ δύ-
σκολο νά τεθῇ ὡς θέμα συνεντεύξεως στους
θηλυκούς ἀστέρας τοῦ Κινηματογράφου.

Έν τούτοις ὠπλίσθηκα με ὅλη τὴν τόλ-
μη καὶ τὸ θάρρος καὶ ρώτησα πρώτη τὴ
Γκλόρια Σθάνσον.

—Νὰ φιλήσω ἕνα θαυμαστή μου; Πῶς
τολμάτε νὰ κάνετε μιὰ τέτοια ἐρώτησι ;
Εἰμαι σοβαρά, κύριε, καὶ δὲν ἔχω φιλήσει
παρὰ μονάχα τοὺς... ἔξη συζύγους μου.

Ἡ Σιλβία Σίντνεϋ, ὥστόσο, μοῦ ὁμολό-
γησε ὅτι κάποτε ἐφίλησε ἕνα θαυμαστή
της.

—Εκεῖνο τὸ φιλί, μοῦ εἶπε, ἀπετέλεσε
ἴσως τὴν μεγαλύτερη ἐκπληξί τῆς ζωῆς
μου. Ἦταν πέρσι, πού ταξίδευα με τὸ
τραῖνο ἀπὸ τὸ Παρίσι στὸ Λονδίνο. Στὸ
διαμέρισμά μου δὲν ὑπῆρχε, παρὰ ἕνα παι-
δάκι, πού ἐκίνησε τὴν προσοχή μου. Σο-
βαρῶ, σοβαρῶ, διάβαζε κάποιον βιβλίο. Εἶ-
χα σοκολατάκια καὶ τοῦ πρόσφερα.

—Σὲ ἀφῆσανε μόνο νὰ κάνης ταξίδι;
—Φυσικά, εἶπε. Ἐγὼ δὲν χάνομαι ποτέ
μου. Δὲν γυρίζω στοὺς διαδρόμους οὔτε
τραβῶ τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Καὶ κα-
τεβαίνω πάντα ὅπου πρέπει νὰ κατεβῶ.

—Μπράβο, εἶπα θαυμάζοντας τὴ σοβα-
ρότητα τοῦ παιδιοῦ. «Ἐλα κοντά μου, λοι-
πόν, νὰ μιλήσωμε.

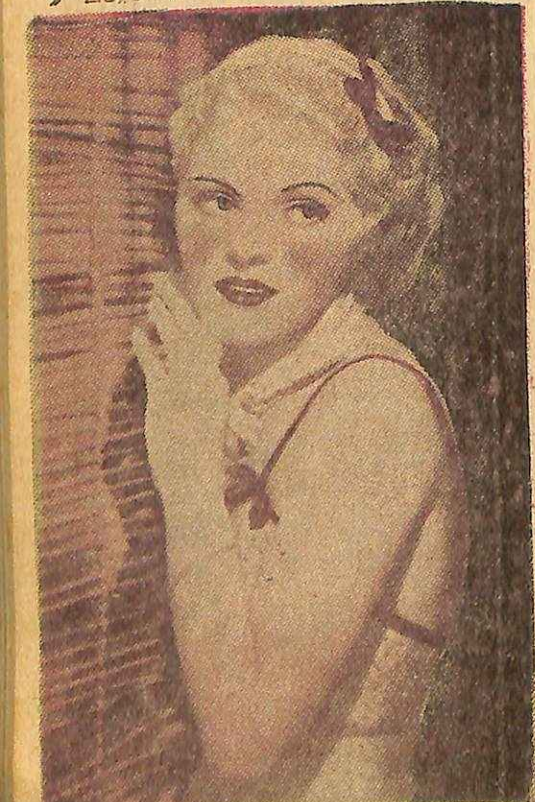
Ἐπῆλθε, ἀκούμπησε τὸ κεφα-
λάκι του πάνω στὸ μπράτσο μου καὶ, πρὸς
μεγάλην μου ἐκπληξιν, ἄρχισε νὰ μοῦ λέη:

—Ὁνομάζομαι Τὸμ καὶ σεῖς εἰσθε ἡ
Σιλβία Σίντνεϋ. Σὰς ἔχω δὴ πολλὰς φο-
ρὲς στὸν κινηματογράφο. Μοῦ ἀρέσετε
τόσο πολὺ !

Εἶχα τόσο πολὺ ἐνθουσιασθῇ με τὸ μι-
κρὸ, πού τὸ κύτταξα με μεγάλη τρυφερό-
τητα.

Τί περίεργο, ὅμως, παιδί.
Ἐπῆλθε τὸ χέρι μου, με κύτταξε στὰ
μάτια με θαυμασμὸ καὶ εἶπε :

—Δέχομαι νὰ σὰς κάνω ὅ,τι γάρι μοῦ

«Ένα καινούριο ἀστέρι τῆς γερμανικῆς ἐται-
ρείας «Οὐφας», ἡ τσαχπίνια Ἐλση Τράιμπερ.

ζητήσετε...Θὰ σὰς
πῶ τ' ὄνομά μου
καὶ τὴν ἡλικία
μου. Ἀλλὰ πρῶ-
τα ἀπὸ ὅλα, ἀ-
κούστε ἕνα πρῶ-
μα: Θὰ μοῦ δώ-
σετε ἕνα φιλί;

—Μὰ θέβαινα,
ἀνεφώνησα καὶ
φίλησα τὸν μικρὸ
θαυμαστή μ ο υ
δὺο - τρεῖς φο-
ρές.

»Σηκώθηκα ἀ-
μέσως καὶ ἀναψα
τὸ φῶς τοῦ κου-
πέ, γιατί ἔξω εἶ-
χε σκοτεινιάσει.

—Τώρα μπορῶ νὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα, μοῦ
εἶπε. Ὁνομάζομαι Τὸμ Φιλ καὶ εἰμαι 32
ἐτῶν. Μὲ συγχωρεῖτε ἂν δὲν σὰς τὰ εἶπα
ὅλα αὐτὰ ἀπὸ πρὶν. Φανταζόμουν τότε,
πῶς δὲν θὰ μοῦ δίνετε ἕνα τόσο ὠραῖο
φιλί !...

Τί νὰ κάμω ; Γέλασα...

—Δὲν ἔδωσα ποτέ μου φιλί σὲ θαυμα-
στή μου, μοῦ εἶπε ἡ Τζίν Χάρλου.

Ἡ Κράουφορντ ὅμως ὁμολόγησε ὅτι
τὸ μόνο θαυμαστή της, πού φίλησε, ἦταν
ὁ Τζιμ, ἕνας κάου-μπόυ.

—Βρισκόμασταν, λέει, στὸ ἴδιο αὐτοκί-
νητο, διατρέχαμε χιλιόμετρα καὶ χιλιόμε-
τρα μαζί, βρισκόμασταν στὴν ἔρημο μαζί...
ἔ, λοιπόν τὸν φίλησα!... Ἀλλὰ δὲν μπο-
ρεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴν ἀπογοήτευσί μου
ὅταν χωρίσαμε... Μοῦ εἶπε :

—Χαίρετε, μὲς Ντῆτριχ!

Κί' ἐγὼ, ἡ καυμένη, τὸν φίλησα γιατί
νόμιζα ὅτι με θαύμαζε γιὰ Κράουφορντ
κι' ὄχι γιὰ ἄλλη ! »

ΜΙΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΖΟΑΝ
ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ

Μιά χαρακτηριστική περιπέτεια τῆς
μοναχικῆς ζωῆς τῆς Κράουφορντ μᾶς με-
ταβιβάζει ἕνας Ἀγγλος ρεπόρτερ.

Ίδου τὴν :

—Μολονότι, γράφει, τὸ ἐπαγγελματικὸ
μυστικὸ μοῦ ἐπιτρέπει νὰ πληροφορήσω
τοὺς θαυμαστές τῆς μεγάλης ἡθοιοῦ
κάτι ἀπὸ τὴν ιδιαίτερή της ζωῆ, ἐν τούτοις
ἐμποδίζομαι ἀπὸ τὸν λόγο μου...

Ποιὸ λόγο... καὶ σὲ ποιὸν τὸν ἔδωσα,
αὐτὸ βέβαια δὲν τὸ ξέρει οὔτε ἡ ἴδια ἡ
Κράουφορντ.

Λοιπόν, γιὰ νὰ μὴν ἀνυπομονῆτε, σὰς
λέω ὅτι ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἡ Κράουφορντ
χώρισε ἀπὸ τὸν Ντούγκλας, τὴν ἔχασαν
ξαφνικά ὅλοι οἱ συνάδελφοί της.

Ὅλοι ἐνόμιζαν, ὅτι θὰ ἐπεφτε με τὰ
μοῦτρα στις διασκεδάσεις καὶ στὴν ἀπό-
λαυσι τῶν ἐλευθεριῶν πού τῆς ἔδινε τὸ
διαζύγιο.

Καὶ ὅμως ἔκτοτε ὅσοι ἐχτύπησαν τὴν
πόρτα τῆς, ἐπληροφορήθησαν ὅτι ἔφυγε,
χωρὶς ν' ἀφήσῃ διεύθυνσι.

Οἱ δημοσιογράφοι ὅλου τοῦ κόσμου ἐν-
διαφέρθηκαν νὰ μάθουν ἀμέσως τὸ νέον
τῆς καταφύγιον.

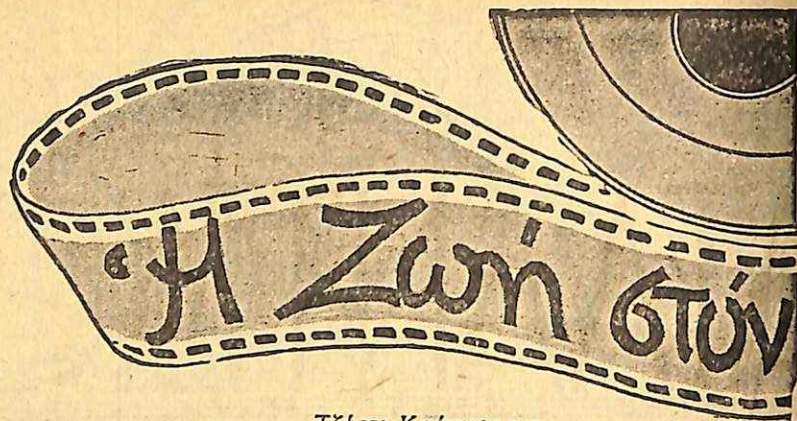
Ἐπὶ δύο μῆνες ὁ Τύπος καὶ ἡ ἀστυνο-
μία ἀκόμα ἀσχολήθηκαν με τὴν ἀνεύρεσί
της.

Μιά μέρα συνώδευα μερικοὺς φίλους μου
ἐκατομμυριούχους περιηγητὰς σὲ κάποιον
ἀκτὴ τῆς Ἰσπανίας. Ἐπρόκειτο νὰ πᾶμε
νὰ δοῦμε τὸ πρῶτο μοναστήρι τῶν Καλο-
γραιῶν πού ἱδρύθηκε στὴν Ἰσπανία, καὶ
τὸ ὁποῖον ἐξελίχθηκε σὲ τόπον Ἱερᾶς Ἐ-
ξετάσεως ἀργότερα.

Ἡ ἡγουμένη μᾶς κατέβασε στις κατα-
κόμβες, μᾶς ἔδειξε ὅλα τὰ ἱστορικὰ πε-
ρίεργα.

Βγήκαμε ἔπειτα καὶ προχωρήσαμε στὸν
κῆπο. Στὸ βάθος, βρισκόταν ἕνα τζαμέ-
νιο περίπτερο, πού ἔμοιαζε με σέρρα τρο-
πικῶν φυτῶν.

Ὁ ἥλιος διέγραφε στὸ τζάκι μιὰ μεγά-
λη σκιά γυναικός. Γονατισμένη, εἶχε ὤψω-
μένα τὰ χέρια στὸν οὐρανὸ. Προσευχό-
ταν ;... Ὁχι. Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξί μου
ὅταν στὴ σκιά ἐκείνη ἀνεγνώρισα τὴν

Τζόαν Κράουφορντ.

—Τί κάνετε ἐδῶ ;

—Ἀπολαμβάνω τὴ μοναξιά μου.

—Στὴν προσευχή ;

—Ὁχι, μελετῶν ἕνα καινούργιο ρόλο.

Σηκώθηκε καὶ μᾶς ὑποδέχθηκε στὸ σα-
λόνι τοῦ μοναστηριοῦ.

Μᾶς παρακάλεσε νὰ μὴ μαρτυρήσουμε
τὸ νέο της καταφύγιο.

Φεύγοντας, συναντήσαμε κάποιον — ἐδῶ
θὰ μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ μὴ παραβῶ τὸ ἐπαγ-
γγελματικὸ μυστικὸ — ὁ ὁποῖος με πληρο-
φόρησε γιὰ μερικά παράδοξα πράγματα.
Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν ὅτι... ἡ Τζόαν Κρά-
ουφορντ παντρεύεται!...

Κλείνω τὸ στόμα μου, δὲν λέω περισσό-
τερα.

Ἄς περιμένουμε πρῶτα τὴν ἐπαλήθευ-
σι αὐτῆς τῆς πληροφορίας καὶ τότε...

Τότε θὰ βγῶ ἀπὸ τὸ λόγο μου καὶ θὰ
ἐξιστορήσω τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς Τζόαν
Κράουφορντ.

ΡΟΥΝΤΟΛΦ Ο' ΚΟΝΝΟΡ

Η ΝΟΡΜΑ ΣΗΡΕΡ
ΕΞΟΜΟΛΟΓΕΙΤΑΙ ΜΙΑΝ

ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΤΗΣ

Ξέρετε τί σημαίνει κλειστοφοβία; Ἄν
ἀγνοῆτε τὴ σημασία αὐτῆς τῆς λέξεως,
δὲν ἔχετε παρὰ νὰ συμβουλευθῆτε ἕνα λε-
ξικὸ ψυχολογίας, πού θὰ σὰς δώσῃ ἀμέ-
σως τὴν ἐξήγησι. Μὲ λίγα λόγια «κλει-
στοφοβία» εἶνε ὁ φόβος πού προκαλοῦν
στὴν ψυχὴ μας οἱ κλειστοὶ χώροι καὶ ἡ ἐ-
πιθυμία νὰ θρискώμαστε διαρκῶς σὲ ἀνοι-
χτὰ μέρη, ὅπου μποροῦμε ν' ἀναπνέωμε
πιο ἐλεύθερα καὶ ὅπου δὲν ὑπάρχει ἡ
πλήρης καὶ ἡ στενοχώρια.

— Τὰ πρόσωπα πού εἶνε θύματα αὐτοῦ
τοῦ φόβου, λέει ἡ Νόρμα Σήρερ, εἶναι...

Ἡ Γκλόρια Σθάνσον ἔχει ιδιαίτερην ἀδυναμία στὰ
ἐντυπωσιακὰ μπίζου...

ροῦν νὰ παραμένουν σὲ μικρὰ δωμάτια,
δὲν μποροῦν νὰ περνοῦν ἀπὸ «τοῦνελ» ὅ-
ταν ταξιδεύουν με τὸν σιδηρόδρομο. Αὐ-
τὸ δὲν εἶνε ζήτημα φαντασίας, καὶ μπορῶ
νὰ τὸ θεβαιώσω, ἀφοῦ ἐγὼ ἡ ἴδια πάσχω
ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια.

Ἀπὸ μικρὴ εἶχα αὐτὸ τὸ φόβο. Ζητοῦ-
σα πάντοτε νὰ ἔχω τὸ μεγαλύτερο δωμά-
τιο τοῦ σπιτιοῦ, τὸ πιδ εὐρύχωρο κρεβάτι
καὶ ἐπέμενα τόσο πολὺ, πού οἱ γονεῖς
μου δὲν μοῦ ἔφερναν ἀντίρρηση. Εἶχαν πα-
ραδεχθῇ ὅτι οἱ στενοὶ χώροι δὲν ταίρια-
ζαν στὴν ἰδιοσυγκρασίᾳ μου καὶ ὅτι δὲν
ἦταν ἀπὸ ἀπλὸ καπρίτσιο πού ἤμουνα τό-
σο ἀπαιτητικὴ. Κάποιο χειμωνιάτικο θρά-
δι, ἀναγκάσθηκε ἡ μητέρα νάρθη ἔξω νὰ
μὲ γυρεύῃ μέσα στὸ χιόνι καὶ στὸ κρύο,

γιατὶ ἄφησα τὸ δωμάτιό μου καὶ θγήκα
στὸ ὑπόγειο ν' ἀναπνέωσθαι καθαρὸν ἀέ-
ρα. Εἶχα ξυπνήσῃ. Ἐξαφνικά, καὶ γυμνὴ
συνδὸν ὅπως ἤμουνα ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου
πῆρα δρόμο ἔξω, χωρὶς νὰ συλλογισθῶ
τὸν κίνδυνο πού διέτρεχα.

Μιά ἄλλη μέρα, δὲν θυμᾶμαι γιὰ ποιά
αἰτία, οἱ γονεῖς μου με κλείσανε σ' ἕνα
δωμάτιο. Δὲν μποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ χειρό-
τερη τιμωρία γιὰ μένα. Χτυποῦσα τὸ κε-
φάλι μου στὸν τοῖχο, ἐφώναζα :

— Τιμωρηστε με με ὅ,τι ἄλλο θέλετε,
παρακαλοῦσα, μὴ μοῖ δώσετε νὰ φάω,
ῃρητε με, ἀλλὰ μὴ με κλείνετε, μὴ με
κλείνετε.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, οἱ γονεῖς μου
ποτέ πιά δὲν μοῦ ἐπέβαλαν μιὰ τέτοια τι-
μωρία, γιατί ὅταν με ἐξεκλείδωσαν, θρι-
σκόμουν σὲ τέτοια χάλια, πού ὁ γιατρός
ροδῆθηκε πολὺ γιὰ τὸ λογικὸ μου.

Ἀπὸ τὴ στιγμή, λοιπόν, ἐκείνη μοῦ
ῃρθε ἡ σκέψις νὰ δραπετεύσω. Δὲν μπο-
ροῦσα νὰ τὸ συλλογισθῶ ὅτι ἴσως καμμιὰ
ἄλλη μέρα οἱ γονεῖς μου θὰ μοῦ ἐπέβαλ-
αν τὴν ἴδια τιμωρία. Μ' αὐτὴ τὴν ἰδέα
μ' ἐπῆλθε νειρασθένεια.

Σὲ ἡλικία ἑπτὰ ἐτῶν, τῶσκάσα ἀπὸ τὸ
δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου πού μέναμε καὶ
περιπλανώμουν στοὺς διαδρόμους γυρεύ-
οντας μιὰ ἔξοδο. Ἦμουν ἔτοιμη νὰ τὸ
σκάσω, νὰ πάω ὅπουδῆποτε. Εὐτυχῶς,
μιὰ γρηά, πού γνωρίζ τοὺς γονεῖς μου,
μὲ σταμάτησε καὶ μ' ἔφερε πίσω στὸ δω-
μάτιό μου.

Ἀφ' αὐτοῦ, ὅτι ποτέ μου δὲ φόρεσα
κορσέ, οὔτε στενὰ παπούτσια. Δὲν κλεί-
στηκα ποτέ σὲ τηλεφωνικὴ καμπίνα, ἀκό-
μη κι' ἂν ἡ ὑπόθεσις ἦταν ἐπείγουσα νὰ
τηλεφωνήσω. Ποτέ μου δὲν κλείδωνα τὴν
κάμαρά μου με κλειδί. Σκεφθῆτε, λοιπόν,
πόσο ὑποφέρω ἂν εἰμαι ὑποχρεωμένη νὰ
ταξιδεύω νύχτα με θαπόρι ἢ σιδηρό-
δρομο.

Ὁταν ἐπὶ γαῖαν αὐτὴν Εὐρώπῃ, ὁ κα-
πετάνιος τοῦ «Κόντε ντὶ Σαβόια» μᾶς
πρότεινε, ἐμένα καὶ μερικῶν ἄλλων συν-
ταξιδιωτῶν μου, νὰ μᾶς δεῖξῃ κάτω τὸ
μηχανοστάσι. Γιὰ νὰ κατέβωμε, ἔπρεπε
νὰ πάρωμε τὸ ἀνελκυστήρα. Γιὰ τὴν τύ-
χη μου, ὁ ἀνελκυστὴρ σταμάτησε ἀνάμε-
σα σὲ δύο πατώματα ἀπὸ μιὰ διακοπὴ
τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρεύματος. Βρισκόμαστε
ἀρκετοὶ μέσα στὸν ἀνελκυστήρα. Δὲν θὰ
μπορέσω νὰ περιγράψω τὴν τρομάρρα πού
πῆρα. Ἐβγάλα κραυγὰς ἀπελπιστικές,
χτυποῦσα με τίς γροθιές μου δεξιά κι' ἄ-
ριστερά. Τὶ τράβηξε ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ ἄν-
τρας μου πού γύρευε νὰ με παρηγορήσῃ !

κοκυρούλα στὴν ἐπαρχία καὶ θὰ ζοῦσα,
ἀνάμεσα σ' ἕναν ἄντρα καὶ σὲ παιδιά. Ἡ
ἀνάγκη νὰ δραπετεύσω μοῦ ἦταν ἀπαραί-
τητη. Χρειαζόμουν τὸ διάστημα, τοὺς
καινούργιους ὀρίζοντας, τὴν ἐλευθερία,
μιὰ ζωὴ διαφορετικὴ ἀπ' αὐτὴν πού περ-
νοῦσα. Σπῆτι μου ἐνοιῶθα τὸν ἑαυτὸ μου
πνιγμένο, ζοῦσα σὲ μιαν ἀτμόσφαιρα πού
δὲν ἐταίριαζε στὴν ἰδιοσυγκρασίᾳ μου.

»Ἄν δὲν εἶχα αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια δὲν
θ' ἀκούγατε σήμερα ποτὲ ν' μιλάνε γιὰ
τὴ Νόρμα Σήρερ!...

Β. ΓΑΙΝΣΙΑΜΠΕ

Ο ΜΩΡΙΣ ΣΕΒΑΛΙΕ ΜΙΣΕΙ ΤΟ
ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ἐφυγα ἀπὸ τὴν Ἀμερική, καὶ στὴν Ἀ-
μερικὴ δὲν θὰ ξαναγυρίσω πιά. Ἀφήνω
σὲ ἄλλους, στοὺς πιδ νέους, τὴν τρομερὴ
χαρὰ τῆς ἀπογοητεύσεως. Ἐγὼ, ἔπειτα
ἀπὸ τέσσερα χρόνια, δοκίμασα μιὰ τέτοια

ἀπογοήτευσί, πού χωρὶς νὰ θελω νὰ προσ-
βάλλω κανέναν ἀπὸ ἐκείνους, πού γνωρίζω
καὶ ἔχω τὶς καλλίτερες ἀναμνήσεις, ὁμο-
λογῶ ὅτι ὅπωςδῆποτε δὲν θὰ ξαναγυρίσω.

Μοῦ εἶπανε πῶς εἶχα «σὲξ-ἀππῆλ», ὅτι
ἐγλέντησα με ἀστέρας, ὅτι...πόσα ὅτι!...
Θὰ σὰς διηγηθῶ γιὰ γοῦστο ἕνα ἐπει-
σόδιό μου με τὴν Τζάνετ Μακντόναλ.

Λοιπόν ὅταν ἡ Τζάνετ ἔμαθε πῶς ἐπρό-
κειτο νὰ λάβω μέρος σ' ἕνα φιλμ, φρέσκος-
φρέσκος, μόλι, ἔφτασα ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἐ-
πρότεινε προτοῦ ὑπογράψῃ τὸ συμβόλαιό
της ὅτι ἤθελε νὰ με δῇ καὶ νὰ με γνωρίσῃ.

— Ἄ, μὰ δὲν ξέρετε ὅτι ὁ Μωρίς Σεβα-
λιὲ εἶνε ὁ πιδ ὁμορφος Μωρίς τῆς Εὐρώ-
πης; τῆς εἶπε ὁ Ἀδόλφος Ζουκόρ μ' ἕνα
εἰρωνικὸ χαμόγελο.

Ἀλλὰ ἡ Τζάνετ ἦταν ἀμετάπειστη. Ἡ-
θελε νὰ με δῇ, νὰ με γνωρίσῃ. Μὲ εἶδε.
Μοῦ εἶπε: «Καλὴμέρα»... Δὲν μοῦδωσε τὸ
χέρι καὶ ἔφυγε.

Καθὼς ἔμενα στὸν προθάλαμο, ἄκουα
νὰ θγαίνῃ μέσα ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Δι-
ευθυντοῦ ἡ στρίγγλικη φωνὴ τῆς Τζένετ.
Ἐλεγε:

— Αὐτὸ τὸ πρᾶμα ἐκεῖ γυρεύετε νὰ μοῦ
δώσετε γιὰ «πάρτναιρ»; Αὐτὸς εἶνε ὁ
πρίγκιψ; Αὐτὸς εἶνε ὁ...

Τί νὰ πῶ ἄλλα;
Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες τὰ σιάξα-
με καὶ σὰς θεβαιῶ ὅτι ταφιάξαμε μιὰ
χαρά.

Πόσο ὅμοι εἶνε οἱ Ἀμερικανοί, πόσες
πίκρες εἶχα στὴν παράξενη αὐτὴ Χώρα
τῶν ἐκπληξέων!...

Δὲν ἔβαστοῦσα πιά. Πῆρα τὸ θαπόρι
καὶ ἔφυγα.

ΜΩΡΙΣ ΣΕΒΑΛΙΕ

Ἀπὸ τὴν εὐκρινεία πού εἶνε ζωγραφισμένη στὴν
δὴν τῆς γαλλίδος στάρ Ὁδῆτῆς Γκοντῶς ὑπορεῖ
καὶ νὰ ἐκτιμῇ τὸ ἀνεπιτήδευτο παιδίμὸ της.

ΝΕΟΙ υιοιέχνη

Είνε δικά μας

Πάνε τώρα κάμποσοι μήνες που χωρίσαμε για πάντα. Χωρίσαμε χωρίς κανένα λόγο. Ένα θραύσμα, θυμάμαι, μου τώπες καθαρά: Δεν ένοιωδες τίποτα για μένα. Μ' έβλεπες με αδιαφορία. Δε γλώμιζες σ' αντίκριξες. Δεν με κυττούσες τρυφερά, γλυκά, παθιάρικα, σ' άλλους. Και έτσι ξέλειωσε η ιστορία μας...

Αλλά τώρα, κάπου-κάπου, σε θυμάμαι. Χτες το βελινό, ενώ καθόμασταν στο ακρογιάλι με τη νέα μου άγαπητη — στην ίδια ακριβώς θεοπούλα που συνηθίζαμε κάθε φορά να πηγαίνουμε — η μορφή σου ολόζωντανη παρουσιάστηκε μπροστά μου. Μελανόχολησα. Γιατί τη στιγμή εκείνη ένοιωσα τον έαυτό μου να λήγ' λόγια ξένα, λόγια που ανήκαν σε κάποιον πρόσωπο, που δεν είχα το δικαίωμα να τα φέρω στα χείλη μου. Και το πρόσωπο αυτό, ήσουν εσύ, παλιά μου άγαπητη. Σε είχα και μόνο σε εμένα ανήκανε τα λόγια εκείνα που έλεγες γι' αυτό το θράδυ. Γιατί μονάχα η δική σου βία ένοιωσες, η δική σου καλή καρδιά μου τα είχε εμπνεύσει. Σεισιάζετο. Η ψυχή μου έσπριζε. Η σκέψη μου φτερούγιζε σε σένα. Δε μπορούσα να μιλήσω, γιατί δεν είχα σ' άλλα λόγια που μπορούσαν να εκφράσουν ότι αισθανόμουν. Κι' οπότε καθότανε δίπλα μου ουδής, έμυλητη, σ' αν μάντευε τη σκέψη μου. Περιμένε... περιμένε στιγμές πολλές, για να της πω κάτι. Αλλά τίποτα. Και μια στιγμή, χαϊδεύοντας τα μαλλιά μου, ψιθύρισε: «Γιατί δε μου μιλάς;». «Είμαι ληθαίμενος, της είπα, κάτι μου συμβαίνει...».

Σε λίγο φεύγαμε, με την ψυχή θαρραλιά από θλίψη, χωρίς να ξέραμε αν θα ξανασυναντιθούμε... Και τώρα, μία παράκληση έχω να σου κάμω, παλιά μου άγαπητη. Μην ξαναπεις και σ' τα λόγια που συνηθίζες να λες σε μένα, σ' άλλους, γιατί κανείς δε θα τα ακούσει με τη λατρεία που έχω ο ίδιος τάκουσα. Γι' κι αν χωρίσαμε και δε βλέπουμε, κάθε στιγμή έρχονται στο νου μου τα πάντα σου λόγια. Κανένας, κανένας δεν πρέπει να τα ακούσει ποτέ. Είναι μονάχα για τους δυο μας.

ΣΤΑΥΡΟΣ Α. ΠΟΥΛΟΥΔΙΔΗΣ

Τραγουδι

Θ' ανοίξω την καρδιά μου στο φεγγάρι, στο πιο γλυκό φεγγάρι που θα βρω, ο πόνος μου θαλασπάρει να πάρει.

Θ' ανοίξω την καρδιά μου στο μαυρογάτι, στο πιο απαλό μαυρογάτι που θα βρω, γονατισμένος κάτω σ' ακρογιάλι.

Θ' ανοίξω την καρδιά μου στην αγόουλα, που στολισμένη ρόδα θα κυλά σε κάμπους και βουνά, με τη δροσούλα.

Κι' από το σπιτικό σου, που γυρίζω κάθε νυχτιά, θ' ανοίξω την καρδιά στην πόρτα σου, που δάκρυα την ποτίζει.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ ΝΟΜΙΚΟΣ

Παραμύθια της γιαγιάς

Θυμάμαι τότε που μικρός στεκόμουν στη γιαγιά μου (μπρός κι' όρες την εδωσάνιζα μπρός στο ζεστό μας τζάκι την σταχτοπούτα να μου πη και την πεντάμορφη που σ' έναν πύργο γυάλινο την έβαλαν οι δράκοι.

Σ' αν με λυπότανε στερνά τη ρόκα άφηνε ξανά και μούλεγε, και μούλεγε σ' αν παραμύθια κι' έχω την άκουσα σκυφτό και με χαμόγελο σθεσνό κι' ύστερα την έρωταγα: «Γιαγιά να είν' αλήθεια».

Ψέματα μούλεγε αλήτη. Μά μια θραύδα πολύ φριχτή φτερούγιζε στο άδυο και στην αλάνη λήθη... Μά πάντα την άκουσα σκυφτό και με χαμόγελο σθεσνό κι' ύστερα την έρωταγα: «Γιαγιά να είν' αλήθεια».

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΤΣΟΓΚΑΣ

Νάσαι...

Νάσαι του πόνου σύντροφος. Σκοτάδι πηχτό να πνίγει τη γλυμήν αγάπη που σέγγει ίσως ακόμα — κάποιος έλπιζε σ' σκέψη σου το σκοτεινό ρημάδι. Νάσαι κλεισμένος μ' σ' στήν καρπάρια φτωχός, κι' απ' την πορεία άποσταμένος. Νάσαι της μοίρας ελλοσας — συμπίνα το κάκου να ζήτες απεισιμνηστος... Και νάσαι μοναχά παρηγορία σου — μέσ' στη ζωή, κι' από μια ποικιλία — Και νάσαι μοναχά παρηγορία σου την τραγική ενός θμούου σου Ιστορία...

ΠΑΝ. ΓΙΑΝΝΟΥΔΑΚΗ

Για χάρι της

Μνημορι παντέρημο μόνο, χωρίς καν σταυρό και λυχναρί, σκεπάζει ένα μαύρο αυτόκτονο, άγναιο χλωμό παλληκάρι.

Σ' τον τάφο δεν βγαίνει χορτάρι, άλλ' ούτε ψηλό κυπαρίσι, το βράδυ ένα πλάνο ξενύγρι διασάφει στο ήλιο την δύση.

Ο νεός το μνημορι κυττάζει και λείει πικραμμένος (τι κρίμα!) και κείνη άπαντά μ' ένα νάζι για χάρι μου μπήκε στο μνήμα.

ΔΟΜΝΑ ΜΑΧΑΙΡΑ

Νοσταλγία...

Πώς νοσταλγώ το θείο φιλήμα της, η νύχτα σ' αν άπλώνω το σκοτάδι, τ' αμαύρα ξετυλίγοντας φτερά της!... Πώς νοσταλγώ τη λαυρευτή ματιά της, σ' αν καθρεφτίζω το χλωμό φεγγάρι η βάλασα στα ήσυχα νερά της!... Πώς νοσταλγώ τα χείλη τα δικά της, όταν το δροσερό του στέλνει χάδι από τα δένδρ' ανάμεσα ο μπότης!... Πώς νοσταλγώ και το μειδάριο της, σ' αν ξεπροβάλλει η Αύγη με χάρι στο ρόβινο το γλυκοχάραγμα της!...

Ι. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΟΥΛΟΣ

Κι' αν θάρβης

Κι' αν θάρβης όπως άλλοτε εις το γραφείο τώρα Δέν θαύρης πιά τ' αγαπητή σε σένενα θέβλια π' ανοίγοντας ταξίδευσες σε μακροσηνή χώρα Χωρίς αγέρα και θροχές και δίχως τρικυμία.

Το λεύκωμα που άπόκρυφα έγραφες κάτι πάντα Μιά σκέψη σου, ένα στοχασμό, κάποιον όρατο στίχο Δέν έρίσκεται... απ' τα λούλουδα γυμνώθη κι' η (θεράντα

Κι' οπτε οι περικοκλάδες σου σκαρφάλας σ' αν Μαράθηκαν χωρίς νερό στο κήπο τα λουλούδια Έσπασαν από τον άνεμο κι' η δόλια μας τίτα... Κι' αν βέλης τώρα τίποτα, μονάχα τα τραγουδια Για σε θα νοιώσης που έγραψα με δάκρυα στην (καρδιά.

ΓΙΑΝΝΗΣ Χ. ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗΣ

Μην κλαίς, Κλαίλια...

Άποψη που η νύχτα είνε τόσο γλυκειά κι' η Πλάσι πλημμυρισμένη από ασημί φεγγαριά, θά σου πω, Κλαίλια, κάποια παλιά λησμονημένη Ιστορία. Άκουσε... η ίδια πάντα Ιστορία... οι ίδιοι πρωταγωνιστά... Έκείνος... κι' Εκείνη... Εκείνη μιά σωστή γυναίκα, μιά πεταλούδα της ζωής. Εκείνος, ένας ξανθός ιδεαλίστας νέος. Οι δρόμοι τους μιά μέρα συναντήθηκαν. Πίστεψαν πως θάταν μοιρετό να γνωρίσουν μαζί τη ζωή όπως αυτοί την ένοιωθαν. Κι' αγαπηθήκαν... Η ζωή τους κυλούσε σ' αν ένα δυοροφ όνειρο με χάδι. Ο μέρες που πέρσαν μαζί ήσαν όλες χαρούμενες, οι άνθρωποι καλοί κι' η ζωή ένα ατέλειωτο δνειρο κι' οι ψυχές τους δίχως μουσικά... Δέν έζοιε παρά ο ένας γιό τον άλλον. Η εύτυχία θμώς, το διαβατάριό αυτό πουλ' δεν μένει ποτέ στην ίδια φωλιά που διάλεξε. Κι' έτσι ένα θράδυ εκείνος, έρθεικε μόνος στη φωτιά του τη φωλιά. Η γλυκειά αγαπούλα του πέταξε. Πόσο πόνεσε για την άγαπητή του, την χαμένη του αγάπη!...

Κι' όμως πίστεψε με, Κλαίλια. Όλα περνάνε. Λησμονιούνται τα φίλα κι' οι αγάπες ξεχνιούνται κι' αυτές. Κι' ο διαβατάριος χρόνος περνάει και στο διάβα του γυνεί τη λημονία για θάλασσο στις καρδιές μας. Κι' εκείνοι που κάποτε οι καρδιές τους μιλούσαν μαζί συναντιώνται στο δρόμο και περνούν αδιάφοροι... ξένοι...

Κλαίλια, είνε τόσο άσημαντη αυτή η Ιστορία. Μιά Ιστορία που κατήντησε κοινή στις μέρες μας που την άκούεις από χίλια στόματα. Κι' όμως, Κλαίλια, από τα μάτια σου άρχίζουν να πέφτουν δάκρυα. Γι' αυτό πρόσωπό σου πήρε ένα λυπημένο θρος. Γιατί; Γιατί κλαίς, Κλαίλια; Μήπως για την τόχη του φτωχού νέου η μήπως σ' αν δουμίζε τίποτα απ' τη ζωή σου αυτή η Ιστορία; Κλαίλια, μην κλαίς, έτσι είνε: όπάρχει μιά άλλη δύναμη άγνωστη και μεγάλη, που μόνο αυτή κανονίζει τ' ανθρώπινα και που κάτω απ' αυτήν γινόμεστε α-βελά μας σιάδου... Μην κλαίς, Κλαίλια.

ΘΟΔΩΡΟΣ Π. ΠΑΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Το δάκρυ της αγάπης...

Έκει κάτω, πίσω απ' τη ραχούλα πονε οι κα-λαμίες, κυλάει ένα ποταμάκι τόσο ήσυχο και καθά-ριο, που πηγαίνο συχνά και καθρεφτίζω τα πονεμένα μου μάτια.

Το χθεσινό σούρουπο ξεάσπηκα κοντά του. Έτσι όπως ξεγινάει το παραπνοιακό παιδί στην άγκα-λιά της μάνας του. Έχω ζηλέψει από καιρό την εύτυχία του, που πάντα άμέριμνο τρέχει και τρα-γουδάει.

Δε θάχης νοιώσει ποτέ πόνο, συλλογίζομαι, οπτε άνησυχία. Από δώ είνε δύσκολα να περάση κανέ-νας διαβάτης και δε θα ξέρη παρά μόνο το φίλημα που του δίνει το πουλάκι όταν πίνη απ' το γλυκό και δροσερό νερό του.

Είνε μαγικό το τραγουδι του γι' αυτό κι' οι κα-λαμίες είνε σκυμμένες με τόση κατανύξη από πάνω του. Είνε σ' αν μια άνηκουστη λειτουργία, γι' αυτό πατώ στα νύχια όταν πηγαίνο κοντά του.

Μά το χθεσινό το σούρουπο δε ξέρω πώς ήταν να ξεχειλήσει τόσο η λύπη μου και σ' αν έσκυφα να έβω τα μάτια μου, έπρεσε ένα δάκρυ πάνω του. Το ποτα-μάκι άθρυνε, λιγότεμπε τη γρηγορόδα του, δέι μπορούσε να τραγουδήσει πιά.

Έίσαι μόκανες τόσο κακό; Δέν ήξερα πως τη καθρεφτιζότατά μου θα την πληρώνω τόσο σκλη-ρά!... Τι είν' αυτό που μούρριζες και με άθρυνε τόσο;

Δάκρυ. Δάκρυ. Και τί θα πη δάκρυ; Τό κλάμα της αγάπης. Μιά σταγόνα νερού, σ' αν το δικό σου, λίγο πιο θολό...

Ω. μ' άδάκρυ!... Δέν ήξερα πως ένα τόσο μρ-γάλο δει... ά μπορεί να λέγεται δάκρυ! Πώς να τρέ-ξω τώρα, πώς να τραγουδήσω; Μου θόλωσε το νε-ράκι μου — και τι άσχημα!...

Ε'οτ' τσακίθηκες με μιά σταγόνα δάκρυ. τι να ποίνε μεις που παραδένουν μεσα μας τόσα θολά ποτάμια, που σκεπάζουν την καρδιά μας τόσα θου-νά, τόσα μεγάλα θούνα;

«Και ποιος σ' αν έλεγε να θέλετε να πονάτε, ν' αγαπάτε; Κυνηγάτε την αγάπη, τραγουδάν την, μ' ά-ή την άγκαλιάζετε ποτέ!...»

ΔΕΣ ΠΟΥΛΑ

Μίλα, καρδιά μου

Μίλα, καρδιά μου, μίλησε μη μένης πιά θλιμμένη. Κι' από τα χρόνια που βουγαν και σάφηναν κλεισμένη μέσα στους μαύρους ήσκιους τους, που δέν θ' άναστηθούσε και που τ' άχνά σου δνειρα μαζί της θα χαθούνε.

Κι' από τα ψέμα το άσπλαγχο σου νεκρώσε μιά τήση κι' άσε το δάκρυ σου πικρό στο χόμα να κυλήση κι' έτσι να φτάση ως εκεί παράπονο θλιμμένο την ώρα που της νειώτης μου το θάνατο προμήνω.

ΑΣΠΑΣΙΑ

Άπόύ ε...

Άποψη δλα μου θυμίζουν εκείνον: Άποψη που το φεγγάρι με λούζει μόνο με τις άρ-γυρές του άκτίνας... γι' αυτό και τα μάτια μου είνε δακρυσιμένα...

Δακρυσιμένα, γιατί θλέπουν με πόνο το φεγγάρι που λάμπει σ' αν τον καθάριο οδράνο... και τ' άστε-ρια που το τρεμοσβήνουν τους μοιάζει με δνειρο μαγεμένο...

Άποψη δλα μου μιλάνε για κείνον... η άνοιξιάντι-κη αυτή νυχτιά με τη μωροδία πού της, το με-θυστικό άρωμα των λουλουδιών του δειπνασού μας περιβολιού, η σιγαλιά της νυχτιάς, δλα αυτά μου τόν, φέρνουν σ' αν θύμηση μου...

Άποψη... δέν με θλέπει... οπτε άκούει τοδ στα-ναγμούς μου... Είνε τόσο μακρυνά...

Κι' όμως νοιώθω, σ' αν μιά όπασα, την μορφή του να φτερουγίζει έδω κοντά μου...

Όλα... δλα άποψη μου μιλάνε για κείνον... Πόσες θλιμμένες άναμνήσεις δέν μου φέρνει α-τή η νυχτιά!...

Πόσες τέτοιες παρόμοιες νυχτιές που έβερνα με λατρεία κοντά του και μαζί του ένοιωθα την αγά-πη... την εύτυχία.

Και τότε, ήταν νυχτιές σ' αν και τώρα... Πώς, λοιπόν, η νύχτα αυτή με το μωρομένο ά-γέρι της να μη μου θυμίζει εκείνον...;

Άποψη δλα μου τόν θυμίζουν.

Κι' η νύχτα αυτή πονε τόσο άμορφη, αλλά και συγχρόνως ο μεγαλ'ετερος συντελεστής της θύμη-σης μου αυτής... Κι' η νύχτα αυτή... είνε τόσο... ά-τέλειωτη.

ΚΑΙΤΗ ΜΑΡΑΘΑΚΗ

Το μυστηριώδες έγγραφο

Ο Νόρ Νάλλα ο Μαλακός ντέτεκτιβ διηγείται ένα από τα πιο περίεργα επεισόδια της ζωής του

Βρισκόμουν την εποχή εκείνη στη Σιγκαπούρη, όταν ένας πολύ πλούσιος κύριος, αλλά και ιδιότυπος τύπος, ήρθε και μου ζήτησε για να του βρω ένα έγγραφο με γλώσσας αζίας, το όποιο αυτός ο Φαλκουχάρουν, είχε χάσει ένα θράδυ που πήγε να έπισκεφθώ μία κινεζοπούλα της κακοημισμένης συνοικίας του Χάιλαμ.

Ο Φαλκουχάρουν δεν μπόρεσε να μου δώσει πολλές λεπτομέρειες σχετικά με την κοπέλλα, εκτός του ότι η νέα φορούσε μαύρα πυτζάμα.

Έπρεπε βέβαια να βρω την κινεζοπούλα. Και το κατώρθωσα, έπειτα από πολ-λούς κόπους, γυρίζοντας νύχτα-μέρα μέ-σα σε κείνη τη συνοικία, πουλώντας στα κορίτσια μυρωδικά και χτενάκια.

Η νέα άνομαζόταν Σή-Σή και ήταν πάρα πολύ νόστιμη.

Έπρεπε να την πλησιάσω περισσότερο και γι' αυτό της έκανα τόν έρωτευμένο.

Με τόν έρωτα και τους άναστεναγμούς κατέκτησα την έμπιστοσύνη της. Της έκα-μα πολλά μικρά δώρα και την κάλεσα πολλές φορές να φάει μαζί.

Κι' έτσι έμαθα ότι η νεαρά ήταν έρωμέ-νης ενός πλούσιου έμπορου κινέζου, τοί Τόκεκ-Αχ-Κή. Αυτός ο Τόκεκ είχε έναν ά-νηψιό, τόν Που-Χούπ, ο όποιος συχνά έπι-σκεπτότανε την μικρά κινεζοπούλα. Και κατά την όμολογία της, σε μιά στιγμή ά-δυναμίας της μου έλεγε ότι ο άνηψιός είχε κλέψει το μυστηριώδες έγγραφο για λο-γαριασμό του θείου του.

Τι μπορούσα, λοιπόν, να κάνω; Της ά-ποσέθηκα άπλυστατα πως θα την παν-τρεύόμουν αν με βοηθούσε να ξαναπάρω-με το έγγραφο αυτό.

Έδέχθηκε με χαρά κι' έπειτα από μερι-κές μέρες άνακάλυψε ότι θρισκότανε κρυμμένο μέσα σ' ένα μικρό κιβώτιο του γραφείου του Τόκεκ. Έπίσης με πληρο-φόρησε ότι ο Τόκεκ ήταν προσκαλεσμένος με όλο το προσωπικό του την άλλη όδο-μάδα έξω στο κτήμα, σε μιά μεγάλη γιορτή.

Την άρισμένη, λοιπόν, ώρα έμπεκα στο γραφείο του Τόκεκ από την πόρτα της ά-πηρεσίας, η όποια μου είχε άνοιχθ' έπί-τρες από τη νεαρά φίλη μου. Άκολού-θησα ένα μεγάλο διάδρομο και έφθασα, τέλος, στην πόρτα του Γραφείου. Άλλά τη στιγμή που πήγα ν' άνοίξω, ένοιωσα ξαφνικά τόν έαυτό μου να σκεπάζεται από ένα σκοτεινό σύννεφο.

Και πριν ακόμα καταλάβω καλά-καλά τι μου είχε συμβή, με τυλίξανε σε μιά κου-βέρτα και με μεταφέρανε κάπου σε μιάν άλλη κάμαρα. Έκει με δέσανε καλά κι' έπειτα με σηκώσανε πάλι και με πετάξανε μέσα σ' ένα αυτοκίνητο, που ξεκίνησε ό-λοταχώς.

Η διαδρομή ήταν μακρυνά. Όταν στα-ματήσαμε, τ' αυτιά μου άκουσαν τό φλοΐ-σθό της θάλασσας. Βρισκόμαστε σε μιά άκτή.

Με πήρσαν και με μεταφέρανε σε μιά θάρκα. Δύο άρες ακόμα θάσπηξε αυτό το θαλάσσιο ταξίδι. Σταματήσανε. Με σηκώσανε πάλι, με μεταφέρανε κάπου, ά-νεβήκανε μιά σκάλα, και τέλος μ' άκουμ-πήσανε χάμω στο πάτωμα. Όταν μου λύ-σανε την κουβέρτα γύρω από το κεφάλι και κότταξα τριγύρω μου, είδα πως βρι-σκόμουν πάνω σ' ένα καράβι, μέσα σε μιά μεγάλη καμπίνα.

Μπροστά μου θρισκότανε ο Τόκεκ. Σ' ένα έπιβάτη, δίπλα μου, ήταν δεμένη και η μικρή κινεζοπούλα. Ο Τόκεκ γελοΐσε και θαστούσε στα χέρια του τό περίφημο έγγραφο.

Έπειτα με ρώτησε γιατί ήθελα να τό πάρω.

Εγώ όμως άπάντησα ότι δέν ήξερα τί

μου έλεγε και ότι δέν άσχολήθηκα ποτέ μου με κανένα έγγραφο.

Και η μόνη αίσια που με άδήγησε στο σπιτί του ήταν ότι έρχόμουν να βρω την κινεζοπούλα που άγαπούσα.

Τότε παρουσιάσθηκε ο άνηψιός Που-Χούπ, ο όποιος άγαπούσε κι' αυτός τη νέα και έπίμενε να μ' άσασινώσουν όπωσδή-ποτε, για να μάδουν την αλήθεια.

Ο Τόκεκ παραδέχτηκε και άνέβαλε για την έπαύριο, γιατί ήταν άργά και ήθελε να πηή να κοιμηθ'.

Έτσι, ενώ οι δύο τους φύγανε, έμέναμε εγώ με τη νέα δεμένοι, χωρίς να μπορού-με να κάνουμε ούτε μιά κίνηση.

Όταν έλοι ήσύχασαν μέσα στο καρά-βι, άρχισα να κυλιέμαι χάμω. Πλησίασα τη νέα και της είπα να κυλισθ' δίπλα μου.

Άροφ' τώκανε, τότε με τα δόντια άρχισα να της λύνω με έπιτηδεΐτητα τα δεσμά της. Έτσι κατώρθωσα να της άλευθερώ-σω τό ένα χέρι, κι' έπειτα τό άλλο. Τότε, έκείνη με άλευθερωμένα τα χέρια μουλύ-σε τό δικά μου.

Τώρα πιά ήμουν άλεύθερος. Μπορού-σαμε να σκεφώμε πως θα φεύγαμε. Έ-

Ο Νόρ Νάλλα ο Μαλακός ντέτεκτιβ

πρεπε διωξ πρδτα να δοθμε μήπως υπήρ-χαν φύλακες πάνω στο πλοίο και μ' άς συνελάμβαναν και πάλι. Άλλάμε όδες τις προφυλάξεις και τέλος έσέπωσα τό έγ-γραφο που ο Τόκεκ είχε κλειδώσει σ' ένα συρτάρι πριν φύγει.

Άνοιξα το παραθυράκι της καμπίνας και είδα ότι θρισκόμαστε άραγμένοι δι-πλα σε μιάν άκτή. Άλλά σε ποιά; Δέν μπορούσα να έξω! Πάντως, όποια κι' άν ήταν, την προτιμούσα από τη φυλακή έ-κείνη.

Την προτιμούσα, αλλά και την φοβό-μουν. Ήξερα ότι τα νερά έκείνα θα ήσαν γεμάτα από κροκοδείλους και κινυνοεά-με να φαγωθούμε από τα άγρια έκείνα ζώα. Χρειάζεται και μεγάλη έπιμονή να πείσει κανείς την κινεζοπούλα να διακιν-δυνησθ' ένα τέτοιο τόλημα.

Τέλος τό άποφασίσαμε. Τυλίξαμε ένα τραπέζομάνηλο, τό κρεμάσαμε άπέξω και γλυστρήσαμε στο παγωμένο νερό. Τους κροκοδείλους τους γλυτώσαμε, γιατί δέν υπήρξαν, όταν φθάσαμε όμως στην έρη-ά, δέν έξερουμε τί κινύνους θα διατρέχαμε, τί θηρία θα συναντούσαμε μέσα στη ζούγκλα που άνοιγότανε μπροστά μας.

Προτιμήσαμε, λοιπόν, να κρυφθούμε πι-σω από κάτι θάμνους και έτσι με την α-ύγη έκεκινήσαμε και φθάσαμε στην Σιγκα-πούρη.

Ο Φαλκουχάρουν μόλις μ' άς είδε, πη-δούσε από τη χαρά του.

Στη μικρή κινεζοπούλα δώρησε 100.000 φράγκα κι' έτσι διέλυσα και τόν δεσμό μου μαζί της.

Έπέστρεψε στην πατρίδα της και μ' ά-φρησε ήσυχο.

Όσο για τό καράβι του Τόκεκ, η άστυ-νομία τό τσάκωσε σε λίγες ήμέρες, μαζί με τόν μεγαλέμπορο ως λαθρέμπορο όπιου.

οί άθλοι του Τσιγκουνίδη

Ο Στρατιώτικος Τσιγκουνίδης είνε ένας άγαθός έπαρχιώτης, που άφού πλούτισε στο χωριό του, ήρθε να έγκατασταθ' στην Άθήνα. Είνε πλουσιώτατος, αλλά άφελέ-στατος και... τσιγκουνέστατος.

Ο Τσιγκουνίδης, προτού γίνη πλούσι-ος, έκανε τόν πραγματευτή. Γύριζε και που-λούσε στα διάφορα σπία και γραφεία φιλικά.

Μιά μέρα ξεγέλασε τόν κλητήρα και μπήκε στο γραφείο ενός πλούσιου τραπε-ζίτη.

Καλημέρα, άφέντη, του λέει μπαίνον-τας. Έχω πολλά και καλά πράματα Μήπως σ' αν χρειάζετε τίποτα καλό κα-φηνό;

Δέν χρειάζομαι τίποτα! άπαντά θυ-μομένος ο τραπεζίτης. Άλλά ήθελα να-έξωρα ποιος σοθώσε την άδεια να μπής έδω μέσα;

Έχω ένα καλό κολλιέ για την κυρία σας. Έσ' αν τό δώσω σχεδόν δωρεάν. Έ-χω ακόμη μιά θαυμασία ταμπάκερα... έ-να ρολόι πρώτης γραμμής και φτηνό-τατο...

Βρέ Χριστιανέ μου, δέν χρειάζομαι τίποτα σου λέω...

Έχω και κάτι όραιότατες πίτες, συ-νέχισε ο Τσιγκουνίδης αδιάφορος.

Άλλά τόν τραπεζίτη τόν έπιασαν τα νεύρα του.

Αν δέν άδειάσης την γωνιά, θα φω-νάξω τόν κλητήρα να σε θγάλη με τις κλωτσιές έξω!

—Α! Έχω κι' ένα τελευταίο κουδου-νάκι, που θα χρειασθ' για να τό χτυπά-τε του κλητήρα σας, άφέντικέ, όταν θα θέλετε να θγάλετε κανένα άνεπιθύμητο έ-ξω, άπάντησε ο Τσιγκουνίδης.

Και ο τραπεζίτης που διεπίστωσε έκεί-νη την ώρα ότι πράγματι του έλειπε ένα κουδούνι, άφώρσε ένα από τόν Τσιγκου-νίδη για να τόν έξω...

Ο Νόρ Νάλλα ο Μαλακός ντέτεκτιβ

ΟΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ...

ΤΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ ΜΑΣ

Μεταξύ μας

Υπάρχουν μερικές περιπτώσεις στη ζωή που δεν ξέρει κανείς πώς να φερθεί, βρίσκειται πρό διλήματος και μία τέτοια ασφαλώς είναι και η περίπτωση της φίλης αναγνωστρίδας που επικολείται την συμβουλήν μου:

«Ενα φίλικό της ανδρόγυνο χωρίζει, καθώς μοι έμπιστεύεται, και με ρωτά αν πρέπει, έφ' όσον ήταν φίλη και τών δύο, ν' ακούη τις εκμυστηρεύσεις του ενός ή του άλλου, εκμυστηρεύσεις που παίρνουν πάντοτε την μορφήν παραπόνων. Αισθάνεται ότι ακούοντας τόν ένα, προδίδει τόν άλλον. Έξ' άλλου πώς να έχη την σκληρότητα ν' άρνηθι την ψυχική άρωγή που της ζητούν;

Τό ζητήμα είναι πολύ λεπτό και πρέπει να τό χειρισθί ή εν λόγω φίλη με μεγάλη μαεστρία, γιατί αν άρχισι εκμυστηρεύσεις ό σύζυγος, δημιουργείται αμέσως μία σύμμοχλη έναντιόν της συζύγου, ή τουλάχιστον μία κακή άρχή. Ένα πρώτο βήμα ή προσοχή προς την φίλην. Δεν πρέπει έπ' ουδενί λόγω να στερήσθι να τόν ακούσθι και από την πρώτη στιγμή που δέ πεισθί ότι κάθε διάθεμα προς συμφιλίωσιν ήθελεν άποθί μάταιο, να τόν παρακαλέσθι να παύσθι τις εκμυστηρεύσεις, λέγοντάς του καθαρά ότι δεν θεωρεί έντιμα ν' ακούη παράπονά του έναντιόν της φίλης της.

Με την φίλη της τό πράγμα διαφέρει κάπως, γιατί δύο γυναίκες μπορούν να μιλήσουν κάπως πιο ελεύθερα, αλλά πάντως έντός τών όρίων. Δι' αλλήν αν καταλάβη ή φίλη ότι δεν μπορεί να συντέλσθι στην συμφιλίωσιν τών δύο συζύγων, να δώσθι στη φίλη της να καταλάβη ότι δεν την ευχαριστεί ν' ακούη παράπονά για πρόσωπο, στο σπίτι του οποίου έμπαίνει ως πρό όλλυο τόσο φίλικά.

Πάντως, έπαναλαμβάνω, χρειάζεται μεγάλη τέχνη για να διατηρήσθι σχέσεις και με τό τό πρόσωπα. Ποτέ δεν θα μεταβιβάσθι από τόν ένα στον άλλον ό,τι ακούει και θα είναι μέχρι σχολαστικότητος προσεκτική.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΛΑ

Η μόδα

Όλοι οι «μοντελιστές» μας παρουσιάζουν την εποχή αυτή κομψή που εύκολα μπορεί να φορεθί από τόν καθένα. Α. χ. τά σημειζίε φορέματα σε άνοιχτά χρώματα μπορούν να μην ένθουσιάζουν και την πιο κοκέττα και εκείνην που έχει την μεγαλειότητα ατομικότητάς; Πί ταιριάζει πιο πολύ με την όμορφη αυτή σεζόν; Με τά χαμόγελα τ' ουρανού;

Με τά φορέματα αυτά, τά απλά μα κομψά, χρησιμοποιούνται «ντεσού» χρωματιστά σε αντίθετα χρώματα από τό σημειζί, αλλά πάντως ένάποκειται να στο γούστο της κάθε μιας για να μην όμορφη η παρουσία της άραίο σύνολο. Έστω και αν τό «ντεσού» είναι κάτι που θα τό βλέπθι μόνον αυτή ή ίδια.

Τά άράσματα σημειζί της έγχωρίως βιομηχανίας είναι άραιάτατα και παρουσιάζουν τέτοια ποικιλία, ώστε περιττεύουν για μας τά ευρωπαϊκά, τών οποίων ή στερρότης δεν συγκρίνεται με τών ίδιων μας. Η κάθε κομψή κυρία πρέπει να έχη έφοδιάσει την καλοκαιρινή γκαρνταρόμπα της με 1-2 τουλάχιστον σημειζί φορέματα, που φοριούνται πρωί και ένωρίς τ' απόγευμα. Τά φορέματα αυτά δεν θέλουν πολύ γαρνίρισμα, τό πολύ-πολύ μερικές ντεκούπ ή λίγες πιέτες.

ΤΑ ΓΙΕΡ ΕΜΠΡΙΜΕ

Μή σας φανί παράξενο αν σας πώ ότι θα ίδουθε και ταγιέρ καλοκαιρινά καμωμένα από ύφασμα έμπριμέ, με σχέδια λουλούδια ή φύλλα. Ένιστε ή ζακέττα γίνεται από ύφασμα μονόχρωμο και ή φούστα από έμπριμέ ή και τάνταλιν, με τη διάφορα ότι τό μονόχρωμο της φούστας θα είναι σκετινόχρωμο.

ΤΑ ΝΤΕΖΑΜΠΙΓΙΕ

Η γυναίκα ένασπλνεται κοκέττα όταν μένη τά πρωίνα στο σπίτι της και έμφανίζεται με αϊθήρια άραγονόφανα ντεζαμπιγιέ, ή «σά-ντέ-λί» μακριά, στολισμένα με κορδέλλες και δαντέλλες.

ΤΟΥΛΕΤΤΕΣ ΓΙΑ ΒΡΑΔΥ

Αδτές είναι για τις κυρίες που πηγαίνουν έπισήμως σε μία βραδυή συγκέντρωσι ή σ' ένα νυκτερινό κέντρο. Καί τότε ή μεγάλη πολυτέλεια είναι ένδειξιμένη. Θα διαλέξωμε ένα βαρύτιμο ύφασμα: φάτν, κρέπ σάτέν, μπροκάρ, λαμ ή δαντέλλα και θα κάμωμε την τουαλέττα μας με άνυπαρκτο σχεδόν κορσάζ που καλύπτει μόνον τό έμπρός μέρος του σώματος, αφήνει γυμνή την πλάτη ως τη μέση και έχει φούστα μακριά με ούρα. Τό μαντίο θα είναι από μπροκάρ, από ατάλι και έν γένει από βαρύ μεταξάτο ύφασμα, θα φορεθούν όμως πολύ και οι μπούτσες.

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ

Γιά να συμπληρώσωμε τό γαρνίρισμα ενός φορέματος τοποθετούμε φηλές μανσέτες πλίσσ από κρέπ, ντε-σιν ή όργκαντί. Η τοποθέτησι γίνεται πάνω στο μανίκι τρούα-κάρ με κουμπιά που φαίνονται, αλλά μπορούν και να είναι κρυμμένα. Τά μανίκια αυτά μπορούν επίσης να είναι σε διάφορα χρώματα, συνδυάζόμενα με τό χρώμα της δερμάτινης ζώνης.

★

Οι λεπτομέρειες συνιστανται από ζώνες πέτσινας σε χρωματιστά δερμάτια, που φεύγουν τελείως από τόν κλασσικό τύπο. Τόσο είναι έργασμένες. Σχηματίζουν λουλούδια, κρίκους και άλλα σχέδια, οι δέ μπούκλες ακολουθούν και αυτές τόν ίδιο τύπο, είτε από μέταλλο είτε είτε από πάστα.

Επειτα έχωμε τά κουμπιά, που παίζουν κι' αυτά μεγάλο ρόλο και είναι καμωμένα, ως επί τό πλείστον, από μέταλλο σιζελ ή από γκαλαλίτ ή και από δέρμα, όταν πρόκειται για ταγιέρ ή επανωφόρια.

Υπάρχουν όμως και κουμπιά από νάκρ λευκό. Όσον άφορά τό μέγεθος, αυτό παρουσιάζει τη μεγαλύτερη ποικιλία.

«ΠΙΤ—ΡΟΜΠ»

Είνε ή κατ' έξοχην βασιλεία τών «πιτ-ρόμπ», που γίνονται είτε από φουλάρι έμπριμέ με τις σταρεύτερες βούλες ή από κρέπ άνθιστόλιστα.

Μή λησμονούμε και την χρησιμοποίησιν τών σκατσέζικων, που άποτελούν την μεγάλη βόγκ του καλοκαιριού.

Οι «πιτ-ρόμπ» είναι πολύ έφαρμοστές, γι' αυτό όμως χρειάζεται και άνδλσγη σιλουέττα, την όποιαν μπορούμε ν' άποκτήσωμε φορώντας μία κατάλληλη ζώνη ή κορσέ. Όσο λεπτή και έν είναι μία κυρία, έχει άνδλσγη από κάτι, για να φαίνεται πιο λεπτή και στρωτή.

ΓΑΝΤΙΑ, ΤΣΑΝΤΕΣ

Συνηθίζονται πολύ γάντια δερμάτινα «επεφορέ», δηλαδή τρυπητά και ό λόγος είναι νομίζω ότι ή μόδα δεν κάνει άλλο παρά να έφευρίσκη νεωτερισμούς.

Τά γάντια αυτά είναι δερμάτινα, σε διάφορα χρώματα και φυσικά μπουκετάρ.

Γιά καθημερινή χρσσι προτιμούνταν γάντια πλεκτά από μερσερίζ ή λιν, όπως για πιο λούσο θα ίδουθε γάντια δαντέλλενα.

Οι τσάντες γίνονται δερμάτινες, από λευκό δέρμα φώκης ή από «νταίν» με φερμουάρ από άσιέ ή χρυσό.

ΜΕΡΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ

Άνασφένουμε μερικά πρακτικά μοντέλα από μία συλλογή που είδαμε:

Φόρεμα από λινό, τό όποιον έχει κορσάζ που σταυρώνει έμπριμέ με μία ζώνη και συμπληρώνεται με μία έσάρπα. Κοντά μανίκια γαρνιρισμένα με ραβέρ και φούστα έφαρμοσθή στούς γοφούς.

Άνοσάμπλ από ύφασμα φανταζί, που άποτελείται από φόρεμα και κάπ.

Φόρεμα από ρέπ, που έχει κορσάζ ίδιόρρυθμο και καταλήγει σε ντεκούπ και φίλογκο παπιγιόν. Η ίδια ντεκούπ γαρνίρει την πλάτη και τά κοντά μανίκια. Η φούστα τελειώνει με μία πάτ κάτω, που σχηματίζει άνοιγμα.

Φορεματάκι άπογεύματος από κρέπ ντε-σιν έμπριμέ ραμμένο σε στυλ πρενός. Τό κορσάζ άνοιγει έμπρός, αφήνοντας να φαίνεται ένα ζαμπό από λευκό κρέπ ντε-σιν.

Ταγιέρ από λαϊνάζ με ζακέττα έφαρμοσθή και φούστα που άνοιγει κάτω με δύο πιέτες ένκρουστές.

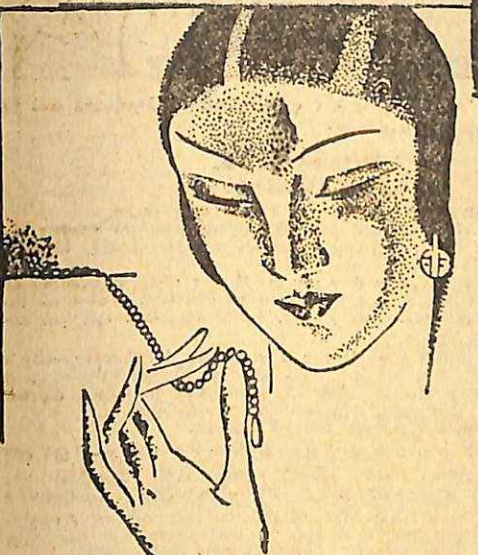
ΠΟΥΛ—ΟΒΕΡ

Συνηθίζονται πολύ τά πουλ-όβερ που είναι πλεγμένα με κοτόν μερσερίζ ή μετάξι. Θα φοριούνται δέ με φούστα σε σχετικό χρώμα από λαϊνάζ. Τό ζέρσεφ επίσης χρησιμοποιείται πολύ για άμφορες μπλούζες, που θα συνοδεύουν φούστες μάλλινης λαπές ή χονδρές μεταξώτες.

ΤΑ ΠΛΙΣΣΕ

Τά πλίσσ χρησιμοποιούνται πολύ ίδιως στα φορέματα από ταφτά ή φάτν. Γιά να καταστήσωμε πιο σίικ τό πλίσσ τό υπογράφωμε με χονδρό άνοιχτόχρωμο κορδόνέτο μεταξάτο. Π. χ. σε μία τουαλέτα τά μπλε μαρό τό κορδόνέτο μπορεί να είναι ρόζ ή λεμονί και θα φοριέται με καπέλλο μαρό, γαρνιρισμένο με ρόζ ή κρίτρινα λουλούδια.

Με τουαλέτα έμπριμέ άνοιχτόχρωμη ή μορτορά θα είναι μαύρα.

ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Τά σπορτίφ υποδήματα με τά χαμηλά τακούνια είναι πολύ άν-όδγκ. Μή ξεχνούμε όμως ότι θέλουν πολύ άραιό πόδι και λεπτή σιλουέττα.

Θά φορεθούν πολύ τά καστόρια σε χρώματα γκρι, μπλε και μπλε ντελί. Η ιάλτσα όμως έπιμένει στο χρώμα της του δερμάτος.

Καλλωπισμός

ΠΩΣ Θ' ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΧΑΡΙ

Η χάρις είναι κάτι που άποκτάται, φθάνει να σέλωμε και έπειδή φυσικά δεν πιστεύω να βρίσκεται γυναίκα που να μην τό θέλη, σας δίνωμε άμέσως τις σχετικές οδηγίες.

Έν πρώτοις για ν' άποκτήσωμε άραιό βάδισμα, πρέπει να γυμνάσωμε την σπονδυλική μας στήλη και δά τη γυμνάσωμε κάνοντας κάθε πρωί έναν περίπατο μέσα στην κάμαρά μας, κρατώντας κάτι στο κεράλι μας. Θα βαδίζωμε κατά τρόπον, ώστε να μην κινήσωμε να μας πείσι. Έτσι συνθίζωμε να περπατούμε ίσια.

Γιά την «σουλπές» του λαιμού, γυρίζωμε τό κεράλι δεξιά και άριστερά άλληλοδιόδοχως, δέκα φορές, έπειτα κάτω και επάνω άλλες δέκα.

Ο ΥΠΙΝΟΣ

Ό ύπνος είναι κάτι άπαραίτητο για την όγεια μας, γιατί αυτός μας βοηθεί ν' ανακτήσωμε τις δυνάμεις που έχάσαμε στο διάστημα της ημέρας. Άλλά για να όφελι ό ύπνος, πρέπει να γίνεται με δλους τούς όρους της υγιεινής. Όκτώ ώρες είναι άπαραίτητες για τούς νέους και να κοιμώμαστε πάντα με άνοιχτό παράθυρο, αλλά καλά σκεπασμένοι.

Κάτι επίσης άπαραίτητο είναι να μην κοιμώμαστε σε δωμάτιο όπου είχανε μείνει όλη την ημέρα, χωρίς να τού άνανεώσωμε τόν άέρα.

Κάθε άνθρωπος πρέπει να κοιμάται μόνος του στο κρεβάτι του, γι' αυτό τείνουν αιγά-σιγά να καταργηθούν τά διπλά κρεβάτια για τ' ανδρόγυνα δς πολύ άνθυγιεινά.

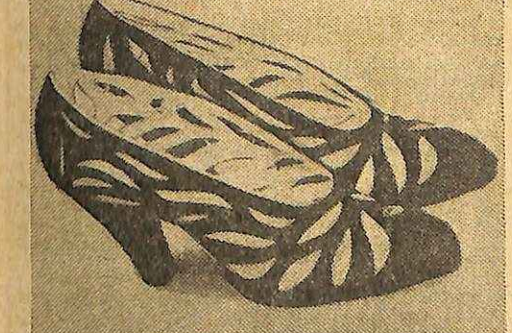
Σκευαστική στάσις είναι τά πόδια λίγο ψηλότερα από τό υπόλοιπο σώμα και πλάγιασμα στο δεξί πλάι, για να μένουν ελεύθερα τά πεπτικά όργανα. Όταν πέρωμε να κοιμηθώμε, πρέπει να σκεπτόμαστε εύχάριστα πράγματα.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Αν σπάσουν τά νύχια, όφελει πολύ ή λαανόλην, αλλά φυσικά να βγάζωμε προηγουμένως τό βερνίκι.

Γιά τά μπιμπίκια όφελει πολύ τό μίγμα αυτό: 30 γρ. άνόπνευμα 90 βαθμών και 1 γρ. μαντόλ.

Αν θέλετε να μαυρίσετε σάν από λίκιαμα

Γοβάκια θραδυνά, από μαύρο ταφτά. Είναι τά πιο μοντέρνα παπούτσια που λανσάσει ό Οίκος Σόλς τών Παρισίων.

βρέχετε τό πρόσωπό σας βράδυ και πρωί με βαρό τσάι.
— Αν θέλετε να δυναμώσετε τά ματωσίνομα, έλαφάτε τα με λίγο ρετινόλλαδα.

Επίπλωσις

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Αν προσκαλέσετε φίλους να περάσουν μαζί σας στην έξοχη, είτε για μία μέρα, είτε για ένα μόνο γεύμα, μην παραλείπετε να έχετε άραία στρωμένο τό τραπέζι σας, όπως απαιτεί ή τρέχουσα μόδα. Δηλαδή, αντικαθιστώντας τό τραπεζομάνηλο και τις πετσέτες με μοτίφ από «σπαρτίρ» ή από τουάλ σιρέ. Αυτά τά μοτίφ θα έχουν χρώματα ζωηρά, καθένα διαφορετικό, και περιστρέφουν λουλούδια ή φρούτα που έχουν υπονοούρα από φεστόν, καμωμένο με κορδόνέτο. Αυτή ή διακόσμηση του τραπέζιού δίνει έναν εύθυμο τόνο και συγχρόνως έξοχικό.

Σ τό τσάι μπορούμε να χρησιμοποιώμε τούς ώραιότατους καρεδάτους αλάτςδες σε χρώματα πράσινο, μπλε, κίτρινο, πορτοκαλί, κόκκινο και άνάμειν λευκό. Κάνουν άραία άγροτική διακόσμηση που δεν παύει να είναι και πολύ σίικ. Όπου υπάρχουν παιδιά, τά τραπεζομάνηλα αυτά της έξοχης αναπληρώνονται με μπουσαμάδες που πλύνονται εύκολα με ένα σφουγγάρι. Υπάρχουν άραιότατα καρεδάτοι μπουσαμάδες, που φαίνονται σαν ύφασμα.

ΤΑ ΡΙΝΤΩ

Δέν είναι πιά της μόδας τά παλιά σταυρωτά ριντά που ξέραμε και έβιδαν στα δαμάτια ένα όμορφο φως άπαλό. Τώρα προτιμούν τά ριντά-πάν που τοποθετούνται ανά τέσσαρα: τό ένα πάνω στο άλλο, ντραπαρισμένα. Γίνονται από άραία ύφασματα σε τέσσερις τόνους ίδιου χρώματος ή σε δύο χρωματισμούς που ν' άποτελούν άρμονική αντίθεση. Φυσικά, τά ύφασματα αυτών τών ριντά είναι απλά άραχνοφάντα.

Νοικοκυριό

Χωρίς σύστημα, όσους όμηρέτες και αν έχωμε, ποτέ δεν θα παρουσιάζωμε ένα σπίτι τακτικό και καθαρό. Χρειάζεται άσπληρη έπίβλεψις εκ μέρους της νοικοκυράς, γιατί αυτή θα κανονισί τό κάθε τί να γίνεται στην ώρα του. Τό καλύτερο σύστημα είναι να γίνεται εύκολότερο φαγητό ή κάτι στον φούρνο μία φορά την εβδομάδα, ώστε να γίνεται γενική καθαριότης τών δωματιών όλων και της κουζίνας.

Τά πλύνονται τά τζάμια τών παραθύρων, οι πόρτες, δά γίνεται τό παρκέτο, θα καθαρίζονται και θα γυαλίζονται καλά τά έπιπλα, θα πλύνονται τό γυαλιά από τις κορνίζες κτλ. Η νοικοκυρά επίσης θα κανονισί ποτέ θα πλυθούν ρούχα, μαντηλία κ. ά.

Μαθηματά Ζαχαροπλαστικής

Επειδή διανύωμε την εποχή της άνοίξεως, που παντού βλέπωμε να εκτίθενται σία καλαδάκια οι άραιές φράουλες της Κηφισιάς, σκεφθήκαμε να σας δώσωμε την παρακάτω συνταγή. Τό λυπηρό μόνο είναι, που οι φράουλες είναι λίγες έφέτος και πανάκριδες, έν πάση όμως περιπτώσει κάθε καλή νοικοκυρά που θέλει να μάθι κάτι τι νέο, μπορεί με μικρή οικονομία ν' αγοράσί φράουλες και να προδθί στην κατασκευή του εξής πρωτότυπου γλυκού σματός:

- Γιά άναγκασιόυντα υλικά:
- 100 δράμα φράουλες
 - 100 > σαντιγύ κτυπημένο
 - 25 > μαρσκιό
 - 25 > ζάχαρη (άχνη).

Τά εκτέλεσις:

Καθαρίζωμε τις φράουλες από τά κοτσάκια και τις ρίχνωμε σε άφθονο νερό, τό όποιο άνακατώνωμε δύο-τρεις φορές για να έπιτύχωμε τό καλό και τέλειο πλύσιμο. Γιατί, όπως όλες ξέρετε, οι φράουλες άναπτύσσονται μέσα στο γάλα και κατά συνέπεια έχουν άνάγκην τελείως καθαρισμού.

Μετά τό πλύσιμο τις ρίχνωμε σε ένα σουρωτήρι για να στραγγίση τό νερό. Έπειτα τις μεταφέρωμε σε μία σαλατιέρα και ρίχνωμε άμέσως πρώτα την ζάχαρη και έπειτα τό μαρσκιό.

Επειτα τά αφήνωμε όλα μαζί μία ώρα περίπου για να άπορροφήσουν τη ζάχαρη και τό άρώμα του μαρσκιό.

Κατόπιν προβαίνωμε στο σούρωμά τους και άναμιγνύωμε τό όγρό που θα βγί από τό σούρωμα με τό κτυπητό σαντιγύ. Τότε τοποθετούμε τό σύνολο σε μία πιπέτα και από επάνω άραδιάσωμε τις φράουλες. Καλόν είναι να μην άνακατέωμε τις φράουλες με τό σαντιγύ, γιατί κατ' αυτόν τόν τρόπον τό γλυκίσμα θα έχη καλύτερη εμφάνισι. Εάν επίσης θέλωμε να σερβίρωμε τό γλυκίσμα σε μικρά πιστάκια και έτσι ν' άποφύγωμε τό δύσκολο σερβίρισμα κατά την ώρα του φαγητού, μπορούμε και αυτό να τό κάμωμε με τόν ίδιο τρόπο.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΑΚΩΤΗΣ

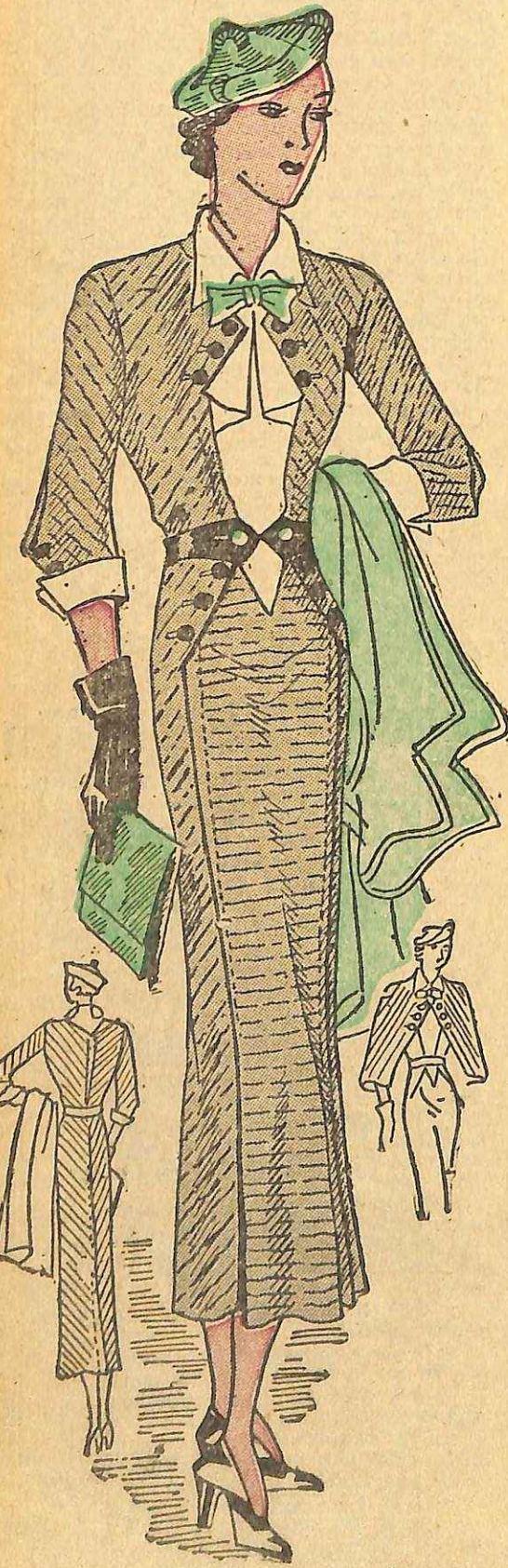
Διευθυντής του «Πατριάρχικου»

Σ η μ.— Άπαγορεύεται ή άναπόκρισι και ή καθυστέρησις τών απαντήσεων.

ΤΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ ΜΑΣ

Φόρεμα από άνοιχτόχρωμο φουλάρ συνδυάζόμενο με ζώνη και καπέλλο μαύρο. Η τσάντα όμοιόχρωμη.

Φόρεμα από άνοιχτόχρωμο γκρι και μαύρο λαϊνάζ. Ζιλέ από λευκό πικέ, μπούτσες.

110

No 8. Orange Fonce, διὰ τὶς ἡλιοκαμμένες ξανθές.

*Ακαδημίας 5—Τηλ. 20.918.

An illustration of a vintage perfume bottle and a sachet. The bottle is rectangular with a dark cap and a label that reads 'LILIENMILCH' above a floral design. To the right of the bottle is a small, tied sachet. Above these items, a banner contains the text 'LILIENMILCH' in large letters, with 'ANAROGES' and 'EPIIDERMIS' written in smaller letters below it. The entire scene is set against a dark, textured background.

Στο α' Φέξη 59, α' ὁμοφως, Ἀθῆναι

μα' εἰνεπραγματικὸς
της. Δοκιμάσατε γιὰ νὰ πεισθῆτε.
Αἱ Βαφαὶ ΑΡΤΙ πωλοῦνται στὰ
Φαρμακεία καὶ Ἐμπορικά.

Παρακαλούνται ὅσοι ζητοῦν νὰ γίνουν ἀντιπρόσωποι μας ἢ ἀνταποκριτὰ, νὰ μᾶς στέλλουν ἀπαραίτητως δύο φωτογραφίες καὶ 5 δραχμὰς εἰς γραμματόσημο, γιὰ τὴν ἐκδοσί τῆς ταυτότητος. Τοῦ ἐξωτερικοῦ δραχ. 10.

14. 1941. 1942. 1943. 1944. 1945. 1946. 1947. 1948. 1949. 1950. 1951. 1952. 1953. 1954. 1955. 1956. 1957. 1958. 1959. 1960. 1961. 1962. 1963. 1964. 1965. 1966. 1967. 1968. 1969. 1970. 1971. 1972. 1973. 1974. 1975. 1976. 1977. 1978. 1979. 1980. 1981. 1982. 1983. 1984. 1985. 1986. 1987. 1988. 1989. 1990. 1991. 1992. 1993. 1994. 1995. 1996. 1997. 1998. 1999. 2000. 2001. 2002. 2003. 2004. 2005. 2006. 2007. 2008. 2009. 2010. 2011. 2012. 2013. 2014. 2015. 2016. 2017. 2018. 2019. 2020. 2021. 2022. 2023. 2024. 2025. 2026. 2027. 2028. 2029. 2030. 2031. 2032. 2033. 2034. 2035. 2036. 2037. 2038. 2039. 2040. 2041. 2042. 2043. 2044. 2045. 2046. 2047. 2048. 2049. 2050. 2051. 2052. 2053. 2054. 2055. 2056. 2057. 2058. 2059. 2060. 2061. 2062. 2063. 2064. 2065. 2066. 2067. 2068. 2069. 2070. 2071. 2072. 2073. 2074. 2075. 2076. 2077. 2078. 2079. 2080. 2081. 2082. 2083. 2084. 2085. 2086. 2087. 2088. 2089. 2090. 2091. 2092. 2093. 2094. 2095. 2096. 2097. 2098. 2099. 2100. 2101. 2102. 2103. 2104. 2105. 2106. 2107. 2108. 2109. 2110. 2111. 2112. 2113. 2114. 2115. 2116. 2117. 2118. 2119. 2120. 2121. 2122. 2123. 2124. 2125. 2126. 2127. 2128. 2129. 2130. 2131. 2132. 2133. 2134. 2135. 2136. 2137. 2138. 2139. 2140. 2141. 2142. 2143. 2144. 2145. 2146. 2147. 2148. 2149. 2150. 2151. 2152. 2153. 2154. 2155. 2156. 2157. 2158. 2159. 2160. 2161. 2162. 2163. 2164. 2165. 2166. 2167. 2168. 2169. 2170. 2171. 2172. 2173. 2174. 2175. 2176. 2177. 2178. 2179. 2180. 2181. 2182. 2183. 2184. 2185. 2186. 2187. 2188. 2189. 2190. 2191. 2192. 2193. 2194. 2195. 2196. 2197. 2198. 2199. 2200. 2201. 2202. 2203. 2204. 2205. 2206. 2207. 2208. 2209. 2210. 2211. 2212. 2213. 2214. 2215. 2216. 2217. 2218. 2219. 2220. 2221. 2222. 2223. 2224. 2225. 2226. 2227. 2228. 2229. 2230. 2231. 2232. 2233. 2234. 2235. 2236. 2237. 2238. 2239. 2240. 2241. 2242. 2243. 2244. 2245. 2246. 2247. 2248. 2249. 2250. 2251. 2252. 2253. 2254. 2255. 2256. 2257. 2258. 2259. 2260. 2261. 2262. 2263. 2264. 2265. 2266. 2267. 2268. 2269. 2270. 2271. 2272. 2273. 2274. 2275. 2276. 2277. 2278. 2279. 2280. 2281. 2282. 2283. 2284. 2285. 2286. 2287. 2288. 2289. 2290. 2291. 2292. 2293. 2294. 2295. 2296. 2297. 2298. 2299. 2300. 2301. 2302. 2303. 2304. 2305. 2306. 2307. 2308. 2309. 2310. 2311. 2312. 2313. 2314. 2315. 2316. 2317. 2318. 2319. 2320. 2321. 2322. 2323. 2324. 2325. 2326. 2327. 2328. 2329. 2330. 2331. 2332. 2333. 2334. 2335. 2336. 2337. 2338. 2339. 2340. 2341. 2342. 2343. 2344. 2345. 2346. 2347. 2348. 2349. 2350. 2351. 2352. 2353. 2354. 2355. 2356. 2357. 2358. 2359. 2360. 2361. 2362. 2363. 2364. 2365. 2366. 2367. 2368. 2369. 2370. 2371. 2372. 2373. 2374. 2375. 2376. 2377. 2378. 2379. 2380. 2381. 2382. 2383. 2384. 2385. 2386. 2387. 2388. 2389. 2390. 2391. 2392. 2393. 2394. 2395. 2396. 2397. 2398. 2399. 2400. 2401. 2402. 2403. 2404. 2405. 2406. 2407. 2408. 2409. 2410. 2411. 2412. 2413. 2414. 2415. 2416. 2417. 2418. 2419. 2420. 2421. 2422. 2423. 2424. 2425. 2426. 2427. 2428. 2429. 2430. 2431. 2432. 2433. 2434. 2435. 2436. 2437. 2438. 2439. 2440. 2441. 2442. 2443. 2444. 2445. 2446. 2447. 2448. 2449. 2450. 2451. 2452. 2453. 2454. 2455. 2456. 2457. 2458. 2459. 2460. 2461. 2462. 2463. 2464. 2465. 2466. 2467. 2468. 2469. 2470. 2471. 2472. 2473. 2474. 2475. 2476. 2477. 2478. 2479. 2480. 2481. 2482. 2483. 2484. 2485. 2486. 2487. 2488. 2489. 2490. 2491. 2492. 2493. 2494. 2495. 2496. 2497. 2498. 2499. 2500. 2501. 2502. 2503. 2504. 2505. 2506. 2507. 2508. 2509. 2510. 2511. 2512. 2513. 2514. 2515. 2516. 2517. 2518. 2519. 2520. 2521. 2522. 2523. 2524. 2525. 2526. 2527. 2528. 2529. 2530. 2531. 2532. 2533. 2534. 2535. 2536. 2537. 2538. 2539. 2540. 2541. 2542. 2543. 2544. 2545. 2546. 2547. 2548. 2549. 2550. 2551. 2552. 2553. 2554. 2555. 2556. 2557. 2558. 2559. 2560. 2561. 2562. 2563. 2564. 2565. 2566. 2567. 2568. 2569. 2570. 2571. 2572. 2573. 2574. 2575. 2576. 2577. 2578. 2579. 2580. 2581. 2582. 2583. 2584. 2585. 2586. 2587. 2588. 2589. 2590. 2591. 2592. 2593. 2594. 2595. 2596. 2597. 2598. 2599. 2600. 2601. 2602. 2603. 2604. 2605. 2606. 2607. 2608. 2609. 2610. 2611. 2612. 2613. 2614. 2615. 2616. 2617. 2618. 2619. 2620. 2621. 2622

[illegible]

ματικό τεχνικώς, τὸ δὲ πεζὸ ἂν καὶ καλλίτερο σχε-
τικά, ἔχει παράκαιρο θέμα. Τὰ κ τ ι κ ὸ ν Ἀ ν α-
γ ν ὡ σ τ η ν, Ἐνταῦθα. — Ἰὴν πρότασί σας ἐλά-
βαμε ὅπ' ὄψιν μας. Κι' ὅπως θὰ δῆτε σύντομα, θα

ἰκανοποιήσωμε τὴν ἐπιθυμίαν σας. Ν. Π. Ο. Λ. Ἰ. Τ. η ν.
Βόλον. — Δὲν ἐλάβατε πρὸ ὀφθαλμῶν τοὺς δροῦ-
μας καὶ μᾶς στέλνετε ἕνα κομμάτι σχοινοτενές. Ἄν
θέλετε τὴ γνώμην μας, τὸ γράψιμό σας ἀρκεῖται συμ-
παθητικόν. Θὰ υπορέσετε γρήγορα νὰ δώσετε ὥρα

παθητικό. Θα μπορούσατε γρήγορα να δώσετε ωραία πράγματα. Τ. Η α σ ο ύ λ η ν, Ένταθα. — Πο-
λύ τριτημένο ως θέμα. Πρωτοτυπίατε λίγο και
εναστέιλτε μας. Καθώς βλέπετε έμας δέν μας έν-
διαφέρει ή... ταλληρολογία, αλλά ή καλή δουλειά

κι' έχουμε ανοιχτές τις στήλες μας για όποιονδήποτε
το αξίζει. Άν θ ι μ ο ν Χ α τ ζ η ν θ ι μ ο υ
Σουφλί. — Θά θέλαμε κανένα πιο σύντομο. Ξέρουμε
ότι έχετε. Δεν μπορούμε να καταστρατηγήσουμε

τοὺς ὄρους πού δημοσιεύουμε παραπάνω καί πού ἰσχύουν γιά ὅλους. **Ν Τ Ι Ν Ο Ν Ρ Ο Ϊ Δ Ο Π Ο Υ Λ Ο Ν .** — "Αμφιβάλλουμε γιά τήν γνησιότητά του. "Αν πραγματικά εἶνε δικό σας, ἐλάτε ἀπό τὰ γρα-

— Πολύ φιλοσοφία, πού καταντά νά τό παρουσιάζη ασυνάρτητο. Παραβλέπετε τούς τεχνικούς δρους. Γιατί; Καί όμως θά ήσθε άξια γιά καλλίτερα πράγ-

μάτα, όπως τουλάχιστον φαίνεται από τὰ χειρόγραφα σας. Π. Κ α κ ο ύ ρ η ν, Μαργαρίτιον Ἡπειρου. — Ἐνθ' οἱ περισσότεροι στίχοι σας εἶνε ἀρτίοι—ἀρτίωτατοι καὶ γεμάτοι ἀπὸ νοήματα, παρεμεινόμενα ὑποκειμένη ἀνεκρίτως καὶ δυσνόητοι πρὸς τὴν

θάλαττε μερικούς άτεχνους και δυσνοήτους που κατα-
στρέφουν τό σύνολο. Πώς αυτό. Για ξανακυττάετε τα
τόνιο Χάϊκ, Ένταυθα, — Ό στίχος σας
χωλαίνει. Δέν προσέχετε καθόλου στις άπειρήσεις
των ίδιων στό μέτρο και στόν ρυθμό. Έργασθείτε

του, ιδίως στο μέτρο και στον ρυθμό. Εργαστήτε
 με περισσότερο ζήλο, γιατί δείχνετε ταλέντο. Σ τ
 Σ τ α υ ρ α κ ό π ο υ λ ο ν, Πειραιά. — Έγκρι-
 νεται το «Ανοιξιάς». Θά δημοσιευθῇ ὁμως μὲ τὴν
 σειρά τοῦ. Χ ἄ ρ η ν Κ ο σ μ ῖ δ η ν, Θεσσαλο

νίκη. — Τις ομοιοκαταληξίες δεν υπάρχουν όμως βολία ότι τις έχετε επιτύχει. Δυστυχώς αυτό δεν είναι αρκετό. Στις άλλες τεχνικές απαιτήσεις κωφεύετε. Προσέχετε το μέτρο, ίσως, και το ρυθμό. Ζάβ

Γιὰ νὰ, Πύργον. — Διεβιδάσθη ἡ ἐπιστολὴ σας
στὸ ἀνόδιο τμήμα. "Ὅσο γιὰ τὸ πεζὸ σας καλὸ
καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του. Τζιμ Κόου-
τουζώφ. Καστρί Κυνοῦρας. — Πρωτόλει, δὲ

το σὺν ὧ φησὶ καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Ἐργασθετε ἐντατικώτερα. Τὴν ἐξέλξει σα-
θὰ θέλαμε ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρὸ νὰ τὴν παρακολου-
θοῦμε. Ἰωάν. Κόρκας, Παγκράτι.
Τὸ λεκτικὸν σας ἀκατάστατον. Μεταχειρίζεσθε ποῦ

— Μμ...Εΐνε πιο άλμυρή

— Καί τί τὸ περίεργο; Σκανδαλίστηκες γιατί μιὰ γυναῖκα καπνίζει;
— Ὁχι, σκανταλίστηκα ἀκριβῶς γιατί ἡ Λέλα δὲν καπνίζει.

ΕΥΘΥΜΙΟΥ Δ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

15 Β ΟΔΟΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ

παντὸς εἴδους βιβλία.

Ἀναλαμβάνομεν τὴν προμήθειαν παντὸς βι-
βλίου, ἔστω καὶ σπανίου.

ΑΠΟΘΗΚΗ: ΧΑΡ. 'ΡΙΚΟΥΠΗ 14

Κατάλογοι δωρεάν.

καταλογοὶ σωρεάν.

ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΜΕΡΕΣ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΣΑΜΑΡΤΖΗ

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΤΑΠΛΗΞΗ

Β. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ—Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Μουσική: ΓΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ

- ΜΟΥΣΙΚΗ - ΜΠΑΛΛΕΤΑ - ΠΡΩ

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΠΛΟΥΤΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Ὅσο ἀποκρουστικό εἶν' ἓνα δέρμα τριχωτό, ἄλλο τόσα κουραστικό εἶναι κ' ἡ καθημερινή φροντίδα τῆς ἀφαίρεσως τῶν τριχῶν μέ πάστες, στιμιπιδάκια κλπ. κλπ. Ἡ ACADEMIE DE BEAUTE Μ' KETTY ἀναλαβάνει ὑπευθύνως νά σᾶς θεραπεύσει μιά γιά πάντα, ταχύτατα καί ΠΙΖΙΚΩΣ, χωρίς πόνους καί χωρίς οὐλές. Τούναντίον σᾶς ἐγγυᾶται ἓνα δέρμα βελουδένιο. Ἀποφεύγετε τά πρόχειρα μέσα, που καί εἰς τρίχες δυναμώνουν καί τό δέρμα ἀγριεύουν. Μήν ἀναβάλλετε τήν θεραπεία σᾶς γιατί κάθε μέρα πού περνᾷ χειροτερεύει τήν κατάστασι.

ΕΡΜΟΝ 35

ЕРМОВ 35
Ум. 22088

προσφέρω τὰς καλλιτέρας τιμὰς διὰ
ἀδάμαντας, μπριλλάντια, πλῆθιν, **μαργαριτάρια, σμαράγδια, παλαιὰ νομίσματα, ἀσήμια καὶ χρυσὰ κοσμήματα.** Λόγω ρεκαλάντιας, ἡγγυ-
μένη ἐπισκευὴ διὰ 5 ἔτη ὥρολογι-
ων καὶ κοσμημάτων εἰς τιμὰς ἀσυ-
ναγανίστους. Ἔχω τοὺς καλλιτέ-
ρους τεχνίτας. Ἐπίσης εὖ προσφέ-
ρω τὰ παγκοσμίου φήμης **ΞΥΠΝΗ-
ΓΗΡΙΑ (ΜΑΡΚΑΣ ΜΑΡΙ)** ἡγγυ-
νημένα διὰ 40 ἔτη καὶ πᾶσα τυχόν
βλάβη των ἢ ἐπισκευὴ δωρεάν (ἐκ-
τός θραύσματος) καὶ ἀντὶ δραχ. 150
ἑκάστου.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

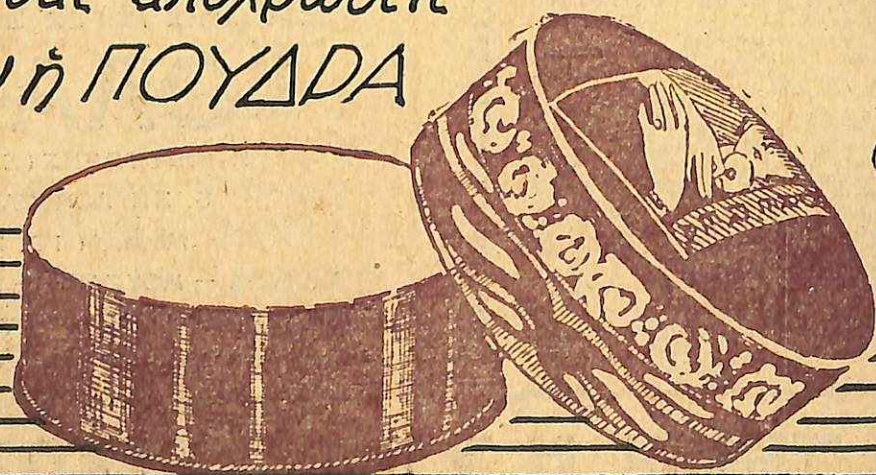
Ὁρολογιοποιός—Χρυσοχόος
Ἀθηνᾶς 56 — Τηλέφ. 26-717

Βάψετε τὰ φορέματά σας
μόνον μετὰ τὰς πυρρίδας Τερ-
μανικὰς βαρὰς *Arxi*

Ἀπὸ τί συστατικὰ ἀπο-
τελεῖται ἡ πούδρα ποῦ
βάζετε στὸ δερμα σας
καθημερινῶς ;

— Ποτέ μέχρι σήμερον δέν
χρησιμοποίησατε μιὰ πούδρα
ποῦ ὄχι μόνον νὰ μὴν ἐρεδίζει
τὸ δερμα ἀλλὰ νὰ τὸ προφυ-
λάσσει, νὰ τὸ δυναμώνει, νὰ εἶναι
τόσο ὑπέροχα ἀρωματισμένη, καὶ
σε τόσας ἀποχρώσεις
ὅσον ἡ ΠΟΥΔΡΑ

REEA

Cressa

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΠΛΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΚΑΤΕΤΕΡΩΝ ΕΝ ΑΥΤΗΙ ΠΑΡΕΚΤΕΤΕΙΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

